

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-2-Kamen_rozluhy_1
.PDB

PDB Name: Williams_Tad-2-Kamen_rozluhy_1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.1.2004
Modification Date: 25.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams

2.
Kámen rozluhy
Kniha první

Autorova poznámka
... Ze všeho, co se kdy promění,
co v pustém tanci pout' překříží,
Chronóse rozryvná píseň zní,
i slova dobře ji přiblíží.
Kde jsou dne králové bojovní?
Ti vysmívači slov? Při Kříži,
kde jsou dne králové bojovní?
Jejich sláva planými slovy je,
jak pravil školáček koktavý,
spletitou historkou listuje:
Krále již skryly dob náplavy;
Kdoví, zda zemský disk sám není
mihnutím pouhým slov v plameni,
co se po vesmíru rozezní,
rušíce bezbřehé zasnění.

WILLIAM BUTLER YEATS
(Z Písně šťastného pastýře)

Jsem zavázán Evě Cummingsové, Nancy Deming-Williamsové, Paulu Hudspethovi, Peteru Stampfelovi a Dougu Wernerovi, kteří se podíleli na zušlechťování této knihy. Jejich zasvěcené komentáře a návrhy zapustily kořeny – a v některých případech vyhnaly překvapivé květy. Také – jako obvykle – děkuji zvláště svým redaktorkám Betsy Wollheimové a Sheile Gilbertové, které pilně pracovaly hromům a bleskům navzdory.
(Při té příležitosti chci říci, že všichni zmínění patří k tomu druhu lidí, které bych chtěl mít po boku ve chvíli, kdy bych narazil na Norny. Na to se dá nahlížet jako na dost pochybnou čest, ale je na mně, komu ji udělím.)

Stručný obsah Trůnu z dračích kostí

Hayholt po eóny patřil nesmrtelným Sithům, ti ale prchli z hradu před útokem lidí. Lidé této největší z tvrzí vládli dlouho, a vládli i zbytku Východního Ardu. Kněz Jan, Nejvyšší král všech lidských národů, je jeho zatím posledním pánem; po mládí, plném vítězství a slávy, vládl po desetiletí z trůnu z dračích kostí, vyrobeného z kostry draka Shurakaie.

Simon, čtrnáctiletý nemotora, je jedním z pomocníků v hayholtských kuchyních. Rodiče mu zemřeli a tak jeho skutečnou rodinu tvoří komorné a jejich přísná velitelka, Dračice Rachel. Kdykoliv se Simon může vymluvit z práce v kuchyni, odkrádá se do komnat doktora Morgenese, podivínského hradního lékaře, které jsou plné nejroztodivnějších věcí. Když starý muž vyzve Simona, aby se stal jeho učněm, mladík jásá – až do chvíle, kdy zjistí, že Morgenes dává před kouzly přednost učení čtení a psaní.

Prastarý král Jan brzy umírá a k převzetí trůnu se připravuje starší z jeho dvou synů Eliáš. Jošua, Eliášův zachmuřený bratr, kterému kvůli zranění, při němž přišel o paži, přezdívali Jednoruký, se s budoucím králem ostře pohádá kvůli Pryratovi, knězi nedobré pověsti, jenž je jedním z nejbližších Eliášových rádců. Bratrský spor vrhne na hrad i na zemi stín temného mračna neblahé předtuchy.

Eliášovo panování začíná dobře, ale tu přichází sucho a několik národů Východního Ardu sužuje mor. Po silnicích se

brzy potulují lapkové a z odlehlých vesnic se začínají ztrácet lidé. Řád věcí se hroutí, královi poddaní ztrácejí důvěru v zákon, ale monarchu a jeho přátele jako by to vůbec netrápilo. V době, kdy se královstvím začíná ozývat nespokojené reptání, mizí Eliášův bratr Jošua; podle některých proto, že strožil spiknutí.

Bezvzládí, které panuje za Eliáše, mnohé rozčiluje; mezi jinými vévodu Isgrimmura z Rimmersgardu a hraběte Eolaira, vyslance ze západní země Hernystiru. Úzkost cítí dokonce i Eliášova vlastní dcera Miriamele; zvláště se bojí Pryrata, otcova důvěrníka a poradce.

Mezitím si Simon vede jakž takž jako Morgenesův pomocník. Oba se rychle spřátelí, a to navzdory Simonově povaze prošťáčka a doktorově neochotě učit Simona cokoliv, co by byť jen vzdáleně připomínalo kouzla. Když se Simon jednou opět proplétá tajnými chodbami hayholtského labyrintu, objevuje tajný vchod a je téměř polapen Pryratem. Upláchne mu a vstupuje do tajné podzemní komory, v níž nachází Jošuu, jenž je tu držen v zajetí, aby byl připraven k obětování při jakémsi strašlivém rituálu, který plánuje Pryrates. Simon tam přivádí Morgenes; oba pak Jošuu osvobozují a odnášejí jej do doktorových komnat, odkud Jošua prchá na svobodu tunelem, který vede pod prastarým hradem. Poté, co Morgenes vyše ke svým záhadným přátelům ptačí posly se zprávou o posledních událostech, přichází jej i Simona zatknout král s Pryratem. Morgenes je v boji s Pryratem zabit, ale Simon díky jeho oběti může uniknout tunelem.

Zpola šílený Simon prochází půlnočními chodbami pod hradem, jenž v sobě skrývá trosky starého paláce Sithů. Vynořuje se na hřbitově za městskými zdmi a je přiváben světlem ohně. Stává se svědkem příšerné scény: Pryrates a král Eliáš se účastní rituálu s černě oděnými stvořeními s bílými obličejí. Bledé stvůry dají Eliášovi prapodivný šedý meč strašlivé síly, jménem Žal. Simon prchá.

Vede bledý život na okraji velkého lesa Starosrce a po několika týdnech je téměř mrtvý hladu a vyčerpáním – a přece stále tak daleko od svého cíle, Jošuvy pevnosti Naglimund. Když jde žebrot do lesní chatrče, nachází v pasti lapenou podivnou bytost – jednoho ze Sithů, člena rasy, o níž se myslelo, že patří jen do mýtů, nebo přinejmenším již dávno vymřela. Zálesák, majitel chatrče, se vrací, ale než může bezmocného Sithu zabít, sráží jej Simon k zemi. Sotva je Sitha osvobozen, utíká a zastaví se jen proto, aby po Simonovi mohl stělit bílý šíp. Pak zmizí. Neznámý hlas Simonovi říká, aby si bílý šíp nechal, že to je sithijský dar.

Nový příchozí je mužík trpasličího vzrůstu, troll jménem Binabik, který jezdí na velkém šedém vlku. Poví Simonovi, že jde jen náhodou kolem a že chlapce doprovodí do Naglimundu. Simon a Binabik po cestě na Naglimund přestojí mnohá dobrodružství a podivné události; zjistí, že narazili na hrozbu větší, než je král a jeho rádce, kteří byli oloupeni o zajatce. Nakonec, když je pronásledují nezemští bílí psi s cejchem Bouřného štítu, hory zlé pověsti, která se tyčí daleko na severu, jsou nuceni uprchnout do úkrytu lesního domu Geloě, tajemné vědmy s pověstí čarodějnice, která po diskusi s nimi přisvědčuje, že se do osudu království Kněze Jana nějak zapletli Normové, rozvadění příbuzní Sithů.

Cestou do Naglimundu jim hrozí lidští i jiní pronásledovatelé. Poté, co Binabika zasáhne šíp, musí se s ním Simon a jeden ze zachráněných cestovatelů – služebná dívka – lopotit lesem. Tam je napadá huňatý obr. V poslední chvíli jsou zachráněni Jošuu a jeho loveckou družinou.

Princ je odváží na Naglimund, kde Binabikovi ošetří rány a kde se potvrzuje, že se Simon skutečně zapletl do děsivého víru událostí. Brzy přichází Eliáš a obléhá Jošuu hrad. Simonovou společnicí – komornou – ve skutečnosti byla princezna Miriamele, která putovala na zapřenou, protože prchala před svým otcem, o jehož přičetnost si díky Pryratovu vlivu dělá starosti. Z celého severu a odjinud proudí za Jošuu do Naglimundu lidé, hledající ochranu před šíleným králem.

Pak, když princ a ostatní diskutují o nadcházejícím boji, objevuje se v zasedacím sále podivný starý Rimmeřan jménem Jarauga. Je členem Bratrstva Svítka, skupiny učenců a zasvěcenců, k nimž patřili i Morgenes a Binabikův pán. Jarauga přináší další chmurné novinky. Říká, že jejich nepřítelem není jen Eliáš; králi pomáhá Ineluki, Král bouří, jenž byl kdysi sithijským princem, ale je už pět století mrtev a jeho nehmotná duše nyní vládne z Bouřné hory Nornům, sinálým příbuzným vyhnaných Sithů.

Právě strašlivé kouzlo šedého meče Žalu zapříčinilo, spolu s útokem lidí na Sithy, Inelukiho smrt. Bratrstvo Svítka věří, že Žal dostal Eliáš a že tento dar představuje první krok v nějakém nerozluštitelném plánu pomsty, plánu, který uvrhne zemi do rukou nemrtvého Krále bouří. Jediná naděje pochází z prorocké básně, která jako by naznačovala, že "tři meče" by mohly mocné Inelukiho kouzlo odvrátit.

Jedním z mečů je Žal Krále bouří, který už padl do rukou jejich nepřítele krále Eliáše. Další je rimmerská zbraň Mineyar, jež kdysi také zůstávala na Hayholtu, její současný výskyt ale není znám. Třetím je Trn, černý meč sira Camarise, největšího rytíře dvora krále Jana. Jarauga a ostatní mají za to, že jej lze vystopovat někde na mrazivém severu. Kvůli této chabé naději vysílá Jošua na výpravu za Trnem Binabika, Simona a několik vojáků, přestože se Naglimund připravuje na obléhání.

Narůstající krize zasahuje i další. Princezna Miriamele, znechucená tím, jak se ji strýc Jošua snaží chránit, utíká v přestrojení z Naglimundu ve společnosti záhadného mnicha Cadracha. Doufá, že se dostane do jižního Nabbanu a přesvědčí své tamější příbuzné, aby Jošuu pomohli. Starý vévoda Isgrimmur na Jošuvu naléhání změnil svůj velmi snadno rozpoznatelný zevnějšek a vydá se uprchlíky pronásledovat.

Wranský učenec Tiamak, který přebývá v bažinách, obdrží od svého dávného učitele Morgenesa podivnou zprávu, která mluví o nadcházejících zlých časech a naznačuje, že v nich Tiamak sehraje svou roli. Maegwin, dcera hernystirského krále, bezmocně sleduje, jak její rodinu a zem vtahují výhrůžky Nejvyššího krále Eliáše do války. Binabika, Simona a jejich druhy přepadne se svými služebníky Ingen Jegger, lovcí z Bouřného štítu. Spasí je náhle se zjevivší Sitha Jiriki, kterého předtím Simon zachránil ze zálesákovy pasti. Když se dozví o jejich pátrání po Trnu, rozhodne se je Jiriki doprovázet k Urmheimským horám, bájnému příbytku velkých draků.

V době, kdy Simon a ostatní dorazí k horám, přivádí král Eliáš k Jošuvu hradu Naglimundu obléhací armádu, a i když

jsou první útoky odrazeny, obránci trpí obrovskými ztrátami. Nakonec se zdá, že se Eliášovy síly stahují a obléhání vzdávají, ale než mohou obyvatelé pevnosti začít oslavovat, na severním obzoru se objevuje příšerná bouře a snáší se na Naglimund. Bouře je pláštikem, pod nímž cestuje Inelukiho strašlivá armáda Nornů a obrů. Poté, co Rudá ruka, hlavní Inelukiho služebník, rozboří brány Naglimundu, začíná hrozný masakr. Jošuoovi a několika dalším se z trosek hradu daří prchnout. Než se uchýlí do velkého lesa, princ Jošua proklíná Eliáše za jeho neuvážené spojenectví s Králem bouří a přísahá, že si vezme korunu svého otce.

Simon a jeho přátelé vystoupí na Urmsheim a procházejí velkými nebezpečími, až objeví Uduňův strom, titánský zamrzlý vodopád. V jeskyni, podobné hrobce, nacházejí Trn. Než si jej mohou vzít a odejít, znovu se objevuje Ingen Jegger a znovu je se svou jednotkou vojáků napadá. Boj probouzí Igjarjuka, bílého draka, jenž po léta spal pod ledem. Na obou stranách je zabito mnoho mužů. Na místě zůstává sám Simon, a protože se ocitá na hraně útesu, nemá kam utéct; když se k němu ledový červ spouští, Simon zvedá meč a mávne jím. Zalévá jej vřelá dračí krev a on upadá do bezvědomí.

Budí se v jeskyni v trolích horách Yiqanuc. Jiriki a Haestan, erkynský voják, jej léčí. Trn tak sice byl na Urmsheimu získán, ale Binabik je i s Rimmeřanem Sludigem uvězněn příslušníky vlastní rasy a hrozí jim trest smrti. Simon byl dračí krví zjizven a zbělal mu silný pramen vlasů. Jiriki mu dává jméno "Bělokadeřný" a říká Simonovi, že ať už je to k dobrému nebo špatnému, byl neodvolatelně poznamenán.

Předmluva

Po prázdném bitevním poli se proháněl vítr a sténal jako tisícovky zavržených duší, volajících o milost. Bratr Hengfisk v tom zvuku nalézal jakési chmurné zalíbení, a to bez ohledu na trpký chlad, který vysál vzduch z jeho druhdy silných plic a vysušoval mu kůži.

Ano, takhle budou sténat všichni, všechny ty hříšné davy, které se posmívaly zprávám Matky církve – bohužel včetně méně zbožných příslušníků jeho hoderundiánského bratrstva. Jak budou ječet před Božím hněvem, jak budou žebrotit o milost, – a to už bude tolik, tolik pozdě...

Kolenem se bolestivě udeřil o kámen, který se uvolnil ze zdi, a se zasténáním upadl. Chvilí seděl a skučel, ale bolestivé štípání slz mrznoucích na tváři jej přimělo znovu se vydrápat na nohy. Opět se s kulháním vydal na cestu.

Hlavní silnice, která stoupala městem Naglimund k hradu, byla plná poletujícího sněhu. Domy a krámy po obou stranách téměř zmizely pod dusivým přikrovem smrtící běloby, ale dokonce i ty budovy, které sníh nezapadal, byly opuštěné jako skořápky dávno mrtvých zvířat. Na silnici nebylo kromě Hengfiska a sněhu nic.

Když vítr změnil směr, hvízdání na cimbuří nabralo vyšší tón. Mnich přimhouřil vypoulené oči a vzhledl ke hradbám; pak znovu sklonil hlavu. Plahočil se šedivým odpolednem a vrzání jeho šlépějí v téměř neslyšném rytmu doprovázelo ječící vítr.

Není divu, že měšťané prchli do pevnosti, pomyslel si a otřásl se. Všude kolem něj zely jako černé škleby díry ve střeších a zdech, které nevydržely váhu sněhu. Ale uvnitř hradu, pod ochranou kamene a mohutných trámů, tam jsou dozajista v bezpečí. Budou tam hořet ohně a červené, radostné obličejy – obličejy hříšníků, připomněl si s pohrdáním: k zatracení odsouzené, ničeho nedbající hříšné obličejy – se kolem něj shluknou a budou žasnout nad tím, že prošel celou cestu zuřivou bouří.

Je měsíc červeněn, ne? Copak jeho paměť utrpěla tolik, že už si nedokáže ani vybavit měsíc?

Ale jistě je. Už před dvěma měsíci bylo jaro – asi trochu chladně, ale pro Rimmeřana jako je Hengfisk, vychovaný na mrazivém severu, to nic není. To je ta podivnost – že je tak strašlivě chladno, že v červeněnu, prvním letním měsíci, je mráz a poletuje sníh.

Copak s ním bratr Langrian neodmítl odejít z kláštera – a to po tom všem, co bratr Hengfisk udělal pro jeho uzdravení? "Tohle je více než jen bláznivé počasí, bratře," prohlásil Langrian. "Je to prokletí, uvalené na všechna boží stvoření. Den Posledního soudu přijde ještě za našich časů."

No, to možná stačí tak Langrianovi. Jestli se mu chce zůstat ve spálených troskách kláštera svatého Hoderunda, jíst bobule, co najde v lese – a vůbec, kolik toho v takové zimě vlastně vyrostě? – pak ať dělá, co je mu libo. Bratr Hengfisk není žádný blázen. To místo, kam je třeba jít, se jmenuje Naglimund. Starý biskup Anodis Hengfiska přivítá. Bude obdivovat mnichovo bystré oko, jímž všechno zaznamenal, příběhy, které mu o událostech v klášteře Hengfisk poví... a také mu poví o počasí, které neodpovídá ročnímu období. Naglimundané jej pozvou dovnitř, nakrmí jej a budou se ho vyptávat, nechají jej sedět před jejich hřejivým ohněm...

O té zimě přece ale musejí vědět, ne? pomyslel si nepřítomně Hengfisk a přitáhl si mrazem popraskaný plášť těsněji k tělu. To už byl v samotném stínu hradeb. Zdálo se, že bílému světu, který znal už tolik dnů a týdnů, má konečně být učiněna přítrž: strmá stěna, která mizela v kamenné prázdnotě. Tak jest, oni o sněhu a o tom všem vědět musí. Proto všichni opustili město a usídlili se v Pevnosti. To kvůli tomu zatracenému, démony prokletému povětří ani nejsou na hradbách strážé, že? Určitě!

Zastavil se a s pomateným zájmem prohlížel hromadu sněhem pokrytých trosek, které bývaly největší naglimundskou branou. Velké sloupy a masivní kameny byly pod závěsemi začernalé kouřem. Díra ve zhroucené zdi byla dost velká, aby pojala dvacet Hengfisků stojících vedle sebe – rameno na třesoucím se rameni.

Podívejme, k čemu nechali věci dojít. Ach, jak křičí, když přichází den jejich soudu, křičí a křičí a nemají to jak změnit. Všechno bylo ponecháno napospas – brána, město, počasí.

Za takovou nedbalost musí být někdo potrestán. Biskup Anodis má bezpochyby plné ruce práce, aby udržel takové nehodné stádo v řadě. Hengfisk bude přešťasten, když bude smět starému muži s těmi lenochy pomoci. Nejdříve oheň a něco teplého jídla. Potom trochu klášterní disciplíny. Brzy je přivede k rozumu...

Hengfisk opatrně prošel kolem roztržštěných sloupů a kamenů, zapadaných bílým přívalem.

Mnich si brzy uvědomil, že je to svým způsobem... krásné. Všechno za branou bylo pokryto jemným sněhovým vzorováním – jako krajovým závojem pavučin. Zapadající slunce krásně proměňovalo bílé věže a zdi a nádvoří, pokryté škraloupou ledu.

Tady za hradbami byl jekot větru o cosi slabší. Hengfisk, zastrašen neočekávaným tichem, stál dlouho na místě. Když slabé slunce zašlo za zdi, led potměšněl. V rozích nádvoří se vynořily tmavě fialové stíny, vyběhly do stran po kamenech ze zřícených věží. Vítr zeslábl do kočichotavého sykotu, mnich s vyvalenými očima sklopil hlavu a pomalu mu to došlo:

Opuštěn. Naglimund byl prázdný a nezůstala v něm jediná živá duše, která by uvítala sněhem poblázněného poutníka. Šel míle sněžnou pustinou drásanou bouří, aby se dostal na místo, mrtvé a němé jako kámen.

Ale, uvědomil si náhle, pokud je to tak... tak co jsou, zač ta, modrá světla, která se míhají v oknech věží?

A co jsou zač ty postavy, které se k němu pomalu blíží napříč nádvořím a pohybují se tak elegantně jako chmýří bodláku hnané větrem?

Srdce se mu rozbušilo. Nejdříve, když spatřil jejich krásné chladné obličejy a světlé vlasy, je měl za anděly. Pak, když zahlédl kruté světlo černých očí a jejich úsměvy, teprve pak se otočil a pokusil se klopýtavě utéct.

Nornové jej bez námahy lapili, pak ho s sebou odnesli do hlubin opuštěného hradu, hluboko pod zastíněné, ledem pokryté věže a nekonečně blikající světla.

A když na něj noví pánové Naglimundu promluví svými nevzrušenými, lahodnými hlasy, jeho jekot na chvíli přehluší i vytí větru.

Část první

Okno Bouře

1. Hudba výšin

Dokonce i v jeskyni, v níž popraskávající oheň vysílá k dříve v kamenném stropě šedivé prsty kouře a na zkroutených hadech a bestiích s vyceněnými tesáky, vyřezávaných na zdech, si pohrávalo rudé světlo, dokonce i tam chlad Simona hlodal až do morku kostí. Jak se vynořoval a potápěl do horečnatého spánku, cítil skrze oponu zamlženého denního světla a chladné noci, jak uvnitř něj roste šedivý led, který mu znehybňuje údy a plní jej mrazem.

Uprchl z mrazivé yqanucké jeskyně a ze svého churavého těla a putoval po Cestě snů. Bezmocně se prospával od jednoho snu ke druhému. Mnohokrát měl za to, že se vrátil na Hayholt, do svého hradního domova takového, jaký kdysi býval, ale už nikdy nebude: na místo s trávníky vyhřátými sluncem, stinnými kouty a utajenými průchody – největší dům ze všech, plný ruchu a barev a hudby. Znovu se procházel po Keřové zahradě, a vítr, který zpíval před jeskyní, v níž spal, zpíval i v jeho snech a jemně povíval listy a třásl pečlivě upravenými živými ploty.

V jednom podivném snu jakoby putoval zpět do komory doktora Morgeneše. Doktorova studovna se nyní nacházela na vrcholu vysoké věže a kolem jejích úzkých obloukovitých oken se proháněly mraky. Starý muž se hněvivě hrbil nad velkou otevřenou knihou. V doktorově zaujatosti a tichu bylo něco děsivého. Zdálo se, že pro Morgeneše jako by tam Simon ani nebyl; stařec místo na něj upřeně hleděl na neumělou kresbu tří mečů, která se rozprostírala na stránce.

Simon se přesunul k okenní římsě. Vítr sténal, ale chlapec necítil jeho závany. Podíval se na nádvoří pod sebou.

Doširoka rozevřenými, vážnými očima na něj hledělo dítě – malé tmavovlasé děvčátko. Zdvihla ruku, jako by jej chtěla pozdravit, a pak byla náhle pryč.

Věž i Morgenesova přeplněná komnata začínala pod Simonovými nohama roztávat, jako když ustupuje příliv. Nakonec zmizel i sám doktor. Ani když zvolna matněl jako stín v silicím světle, nezachytil Morgeneš Simonovy oči; místo toho zkroutenými prsty pilně přejížděl po listech knihy, jako by se neklidně pídil po nějaké odpovědi. Simon na něj zavolal, ale celý svět zešedl a ochladl a byl plný vířících mlh a útržků jiných snů...

Když se probudil, jako už tolikrát od Urmsheimu, zjistil, že v jeskyni je noční tma a že Haestan a Jiriki leží poblíž kamenné zdi, pokryté runami. Erkyňan spal zavinutý v plášti a vousy měl rozprostřeny na prsou. Sítha zíral na něco, co svíral v dlani dlouhoprsté ruky. Zdálo se, že Jiriki je hluboce zaujat. Oči se mu matně leskly, jako by to, co držel v ruce, odráželo poslední uhlíky ohně. Simon se pokusil něco říci – dychtil po teple a něčím hlase – ale znovu jej přemohl spánek.

Ten vítr je tak hlasitý...

Sténal v horských průsmycích, podobně jako kdysi kolem vrcholů hayholtských věží... jako kolem hradů Naglimundu.

Tak smutný..., ten vítr je tak smutný...

Brzy se znovu probudil. V jeskyni bylo ticho, přerušované jen tichým oddechováním a osamělou hudbou výšin.

* * *

Byla to jen díra, sloužila ale jako velmi důkladné vězení. Zabírala dvacet loktů do hloubky kamene Mintahoqských hor, a široká byla na délku dvou mužů nebo čtyř trollů. Stěny byly vyleštěny jako nejjemnější sochařský mramor, takže by na něm i pavouk sotva našel oporu. Podlaha byla temná, chladná a vlhká, jako v každém žaláři.

Ačkoliv měsíc ozařoval sněžné jehly sousedů Mintahoqu, na dno jeskyně dopadal jen jemný poprašek jeho světla. Dotýkal se dvou nehybných obrysů, nedokázal je už ale osvětlit. Tak to bylo po hodnou chvíli od východu měsíce; Sedda, jak mu říkali trollové – jediná pohyblivá věc v celém nočním světě – pomalu kráčela po černém poli oblohy.

Nyní se u ústí díry něco zavrželo. Dole nahlédla malá postava, mhouřila oči do neprostupných stínů.

"Binabiku..." zavolala nakonec přikrčená postavička hrdelním jazykem trollího lidu. "Binabiku, slyšíš mne?"

Pohnul-li se jeden z tvarů na zemi, nezpůsobil přitom žádný zvuk. Nakonec postava u šachty promluvila znovu. "Před devětkrát devíti dny stálo před mou jeskyní tvé kopí, Binabiku, a já na tebe čekala."

Slova byla vyřčena v rituálním nápěvu, hlas se ale neklidně chvěl a než pokračoval, na chvíli se odmlčel. "Čekala jsem a volala tvé jméno na Místě ozvěn. Nevrátilo se nic, jen můj vlastní hlas. Proč ses nevrátil a nevzal si své kopí?" Stále žádá odpověď.

"Binabiku? Proč neodpovídáš? Jistě mi odpověď dlužíš, nebo snad ne?"

Větší ze dvou stínů na dně šachty sebou zavrtěl. Bledě modré oči zachytily tenký proužek měsíčního světla.

"Co je to za trollí tlachy? Nestačí vám, že jste svrhli do díry muže, který vám nikdy nezkrivil vlasek na hlavě? To ještě musíte chodit vyřvávat na něj nesmysly, když se snaží usnout?"

Shrbený obrys na chvíli ztuhl jako laň, vyplašená světlem lucerny, a pak zmizel do noci.

"Dobře." Rimmeřan Sludig se znovu schoulil do svého vlhkého pláště. "Nevím, co ti ten troll povídal, Binabiku, ale nijak zvlášť si tvého lidu nevážím, když se ti chodí posmívat – a taky mně, ačkoliv nejsem nijak překvapen, že nenávidí mou rasu."

Troll ležel vedle něj, nic neříkal a jen na Rimmeřana zíral tmavýma a ustaranýma očima. Po chvíli se Sludig znovu překulil, oťásl se a pokusil se usnout.

* * *

"Ale Jiriki, ty nemůžeš odejít!" Simon seděl na okraji slamníku a choulil se před dotěrným chladem do přikrývky. Zaťal zuby před návalem závratě; v posledních pěti dnech to bylo poprvé, co neležel na zádech.

"Musím," odvětil Sitha se sklopenýma očima, jako by dál nedokázal čelit Simonovu prosebnému pohledu. "Už jsem vyslal Sijandihia a Ki'ushapa napřed, ale nezbytná je má přítomnost. Zůstanu ještě jeden nebo dva dny, ale to je nejdelší čas, po němž mohu své povinnosti odkládat."

"Musíš mi pomoci osvobodit Binabiku!" Simon zdvihl nohy ze studené podlahy zpět na postel. "Říkals, že ti trollové důvěřují. Tak ať Binabika pustí. Pak můžeme jít spolu."

Jiriki vyloudil mezi úzkými rty zahvzdnutí. "Není to tak jednoduché, mladý Seomane," řekl skoro netrpělivě. "Nemám právo ani moc přimět Qanucy k čemukoliv. Navíc mám další zodpovědnosti a povinnosti, kterým nemůžeš rozumět. Zůstával jsem tak dlouho jen proto, že jsem chtěl vidět, až se znovu postavíš na nohy. Můj strýc Khendraja'aro se do Jao é-Tinukai'i vrátil už dávno, a povinnosti k mému domu a rodu mne nutí jej následovat."

"Nutí? Ale ty jsi princ!"

Sitha zavrtěl hlavou. "To slovo v mé řeči neznamená totéž, co ve tvé, Seomane. Patřím k vládnoucímu rodu, ale nikomu nic nenařizují a nikomu nevládnou. Nikdo našťastí nevládne ani mně – jen v jistých záležitostech a v jistých časech. Mí rodiče prohlásili, že takový čas právě nastal." Simonovi se zadrželo, že v Jirikiho hlase téměř zaslechl náznak zlosti. "Ale neboj se. Ty a Haestan vězni nejste. Qanucové si tě váží. Nechají tě jít, kdykoliv si budeš přát."

"Ale já nechci odejít bez Binabika." Simon trhl pláštěm v zaťatých pěstech. "Ani bez Sludiga."

Ve vchodu se objevila malá tmavá postavička a zdvořile zakašlala. Jiriki se ohlédl a pak kývl hlavou. Dovnitř vešla stará qanucká žena a položila Jirikimu k nohám kouřící kotlík. Pak ze svého pláště z ovčí kůže, který se podobal spíše stanu, rychle vytáhla tři misky a rozestavěla je do půlkruhu. Čile mihala drobnými prstíky a její zjizvený, kulatolící obličej zůstával nehybný, když však rychle vzhlédla k Simonovi, zahlédl chlapec v jejích očích záblesk bázně. Když byla hotová, rychle vycouvala z jeskyně a zmizela za dveřní houní tak rychle, jak se objevila.

Čeho se bojí? uvažoval Simon. Jirikiho? Ale Binabik říkal, že Qanucové se Sithy vždy vycházeli dobře – více či méně. Náhle pomyslel na sebe; je dvakrát větší než trollové, má rezavé vlasy, na obličej mu raší první ryšavý vous – také je vyzábělý jako lunt, ale to stará Quanačanka nemohla skrz přikrývky postřehnout. Jak se v očích yiqanuckého lidu liší od Rimmeřanů? Copak Sludigovi soukmenovci s trolly po léta neválčili?

"Dáš si také, Seomane?" zeptal se Jiriki a naléval z kotle kouřící tekutinu. "Vybavili tě miskou."

Simon natáhl ruku. "Další polévka?"

"Je to aka, jak mu říkají Qanucové – anebo, jak bys řekl ty, čaj."

"Čaj!" Dychtivě misku popadl. Judith, hlavní kuchařka a správce na Hayholtu, čaj milovala. Na koncích dlouhého pracovního dne sedávala s plnou velkou horkou konvicí a kuchyň plnila výpary bylin z hornatých jižních ostrovů. Když byla v dobrém rozmaru, dala i Simonovi. U Usirea, jak mu domov chybí!

"Nikdy jsem si nemyslel..." začal a zavalil si mohutný doušek – který vzápětí v záchvatu kašle vyplivl. "Co to je?" zachrptěl. "Tohle není čaj!"

Jiriki se možná usmíval, ale protože měl před ústy misku, z níž pomalu uskrákal, nebylo to poznat. "Jistěže je," odpověděl Sitha. "Qanucové přirozeně užívají jiné byliny než vy Sudhoda'yaové. Jak by tomu mohlo být jinak, když s vaší rasou obchodují tak málo?"

Simon se šklebil a utíral si ústa. "Ale vždyť je to slané!" Přičichl si k misce a zašklebil se znova.

Sitha usrkla opět kývl. "Ano, dávají do něj sůl – a také máslo."

"Máslo!"

"Podivuhodné jsou cesty všech vnuků Mezumiiríných," pronesl Jiriki slavnostně, "... a nekonečné ve své různosti."

Simon misku znechuceně odložil. "Máslo. Usires mi pomoz, tohle je ale mizerné dobrodružství!"

Jiriki klidně dopil čaj. Zmínka o Mezumiře Simonovi znovu připomněla trollího přítele, jenž jedné noci v lese zpíval o Měsíční ženě píseň. Nálada se mu znovu zhoršila.

"Ale co uděláme pro Binabiku?" zeptal se Simon. "Co jen?"

Jiriki zvedl klidné kočičí oči. "Zítra budeme moci promluvit v jeho prospěch. Dosud jsem nezjistil zločin, který mu dávají za vinu. Jen málo Qanuců mluví jiným jazykem než vlastním – tvůj druh je mezi trolly pravou vzácností – a já nejsem příliš zběhlý v jejich. A oni se s cizozemci o své myšlenky dělí neradi."

"Co se stane zítra?" zeptal se Simon a znovu uleh do postele. Hlava mu třesla. Proč se pořád cítí tak slabý?

"Bude... soud, myslím. Na něm budou Qanucové naslouchat a pak rozhodnou."

"Budeme mluvit za Binabiku?"

"Ne, Seomane, nic takového," odpověděl jemně Jiriki. Jeho střídavé rysy na chvíli zahálil zvláštní výraz. "Jdeme tam, protože ses setkal s Horským drakem... a přežil jsi. Quanuční pánové tě chtějí poznat. Není pochyb o tom, že budou projednávány i zločiny tvého přítele, tam, před zraky všeho jeho lidu. A nyní odpočívej, protože ti toho bude zapotřebí."

Jiriki vstal a protáhl si stíhlé údy, pohnul hlavou svým znepokojivě zvláštním způsobem a jantarové oči upíral do dálav. Simon cítil, jak se mu po těle šíří chvění, následované všezaplavující zemdleností.

Drak! pomyslel si v závratí a ta myšlenka byla v půli cesty mezi údivem a hrůzou. On viděl draka! On, Simon kuchtík, pohrdaný povaleč a prostřáček, máchl mečem po drakovi a přežil – dokonce i když jej zalila jeho vařící krev! Jako v nějakém příběhu!

Pohlédl na černě se lesknoucí Trn, který se zčásti zakrytý opíral o stěnu a čekal tam jako krásný, smrtonosný had. Dokonce ani Jiriki jako by se jej nechtěl dotknout nebo o něm být jen mluvit; Sitha klidně odvracel všechny Simonovy otázky, jako by Camarisovým podivným mečem jako krev proudilo nějaké kouzlo. Simon si prokřehlými prsty nahmatl čelist a přejel si po dosud citlivě jizvě, která se mu táhla po obličeji. Jak se mohl pouhý kuchtík vůbec odvážit tak mocnou věc pozdvihnout?

Když zavíral oči, cítil, jak pod ním uhání obrovský a lhostejný svět. Slyšel, jak Jiriki přechází jeskyní k východu, a matné zašustění, jak Sitha odsunul závěs a proklouzl za něj. Pak jej přemohl spánek.

* * *

Simon snil. Znovu před ním plul obličej malé tmavovlasé dívky. Byla to dětská tvář, ale vážné oči měla staré a hluboké jako studna na opuštěném hřbitově. Zdálo se, že mu chce něco říci. Bezhesně otvírala ústa, ale když klouzala kalnými vodami snu pryč, Simon měl na chvíli pocit, že zaslechl její hlas.

Když se příštího rána probudil, stál nad ním Haestan. Zuby měl obnaženy v pochmurném úsměvu a vous se mu třpytil tajícím sněhem.

"Čas vstávat, Simoníčku. Dneska se toho spousta stane, jo, spousta."

Chvíli to trvalo, ale i když se cítil docela slabý, dokázal se sám obléci. Haestan mu pomohl s botami, které neměl na nohách od doby, kdy se v Yiqanucu probral. Zdálo se mu, že jsou tuhé jako dřevo a oděv jej na podivně citlivé kůži dřel, ale na nohách a oblečený se cítil lépe. Několikrát se nesměle prošel napříč jeskyní a znovu se zvolna začínal cítit jako dvounohé stvoření.

"Kde je Jiriki?" zeptal se Simon, když si přehodil přes ramena plášť.

"Ten šel napřed. Ale žádný strach, že by ses na shromáždění nedostal. Tě klidně ponesu, ty třasořitko."

"Sem mě přinesli," odpověděl Simon a zaslechl, jak se mu do hlasu vkrádá nečekaný chlad, "to ale neznamená, že se nechám nosit i nadále."

Erkyňan se chraptivě zachechtal a nic si z toho nedělal. "Sem rád, že chodíš po svejch, kluku. Tydle trollové si udělali cestičky pěkně úzký. Vůbec se mi nechce po nich někoho vláčet."

Simon musel chvíli počkat ve vchodu do jeskyně, než si zvykl na zář, pronikající zdviženou dveří houní. Když vyšel ven, byl na něj blyštivý odraz sněhu – a to i za zamračeného rána – skoro trochu příliš.

Stáli na široké kamenné římsě, která se prostírala na téměř dvacet loktů od jeskyně. Napravo i nalevo běžela podél horské stěny. Simon viděl po celé její délce kouřící ústí dalších jeskyní, až k místu, kde se dostávala mimo dohled, za vypouklou část Mintahoqu. Podobné široké cesty vedly i výše na svahu, jedna nad druhou. Z vyšších jeskyní byly spuštěny žebříky, a tam, kde nepravidelnost svahu bránila schůdnosti chodníku, byla spousta říms propojena kolébajícími se mosty, které vypadaly, jako by byly vyrobeny téměř výhradně z kožených řemenů. Právě když na ně Simon hleděl, spatřil malé, huňaté obrysy qanuckých dětí, které po těchto úzkých lávkách hopkaly a radostně skotačily jako veverky, přestože by pád z takové výšky znamenal jistou smrt. Simonovi se z toho pohledu obracel žaludek, a tak se otočil a pohlédl na druhou stranu.

Před ním leželo velké yiqanucké údolí; za ním ze zamlžené hloubky vystávali kamenní sousedé Mintahoqu a tyčili se k šedé, sněhem skvrnitě obloze. Vzdálené vrcholy byly posety drobnými černými dírkami; po spletitých cestkách se mezi nimi plahočily malinkaté postavičky, na tu dálku sotva rozeznatelné.

Po cestičce k nim na chundelatých ovčích příjžděli tři trollové, schoulení ve svých zdobených kožených sedlech.

Simon jim uhnul z cesty a pomalu šel napříč římsou, až se ocitl pár stop od okraje. Když se podíval dolů, ucítil chvilkový nával závratí, kterou znal z Urmsheimu. Hluboko pod ním ležela pata hory, tu a tam porostlá pokroucenou klečí a prokládaná dalšími terasami, jako byla ta, na níž stál. Zaznamenal náhlé ticho a otočil se k Haestanovi.

Uprostřed široké cesty zastavili tři jezdci a s údivem pokleslými čelistmi hleděli na Simona. Zbrojnoš, zpola skrytý v ústí jeskyně, mu přes trolí hlavy posměšně zasalutoval.

Dvěma jezdcům pokrýval hrud' řídký vous. Všichni měli náhrdelníky ze slonovinových kuliček a vyřezávaná kopí se zahnutými násadami, připomínající ovčácké hole, jimiž řídili své rohaté oře. Všichni byli vyšší než Binabik; Simon za těch pár dnů v Yiqanucu zjistil, že Binabik patřil mezi tamějšími dospělými k nejmenším. Tito trollové také vyhlíželi

primitivnější a nebezpečnější než jeho přítel, byli dobře ozbrojeni a tvářili se sveřepě; navzdory drobným postavám vypadali hrozně.

Simon zíral na trolly.

Trollové zírali na Simona.

"Všichni tu vo tobě už slyšeli," zaburácel Haestan; jezdci vzhledli, překvapeni jeho silným hlasem, "... ale tydle tři tě jistě ještě neviděli."

Trollové si poplašeně prohlíželi vysokého zbrojnoše od hlavy k patě a zase zpět, pak zakvokali na své soumary a spěšně pokračovali v jízdě, až zmizeli za ohybem hory. "Jen ať maj vo čem klábosit," rozchechtal se Haestan.

"Binabik mi vyprávěl o svém domovu," řekl Simon, "ale to, co povídal, se dalo jen těžko pochopit. Věci nejsou nikdy docela takové, jaké se zdají, že?"

"Jen dobrej Pán Usires zná všechny odpovědi," přikývl Haestan. "Mno, esli chceš vidět svýho malýho přítele, měli bysme sebou hodit. Chod' opatrně – a ne takle blízko okrajů, jo?"

* * *

Šli pomalu po strmé cestě, která se střídavě rozšiřovala a zužovala, jak šplhala po horské stěně. Slunce stálo vysoko, skrývalo se však za oblaky barvy sazí, a podél stěn Mintahoqu svištěl kousavý vítr. Vrchol hory pokrýval bílý led stejně jako vysoké štíty na druhé straně údolí, ale tady, v menší výšce, napadl sníh méně hustě. Přes cestu se tu a tam táhly sněhové jazyky a další se tulily kolem ústí jeskyň, všude kolem byla ale vidět i holá skála a obnažená hlína. Simon neměl představu, zda je sníh v prvních dnech měsíce červeněnu v Yiqanucu běžný, věděl ale, že je mu z plískanic a chladna pěkně špatně. Každou vločku, která se mu snesla do oka, cítil jako úder pěstí; zjizvená tkáň tváří a čelistí ho hrozně bolela.

To už opustili to, co měli za obydlenou část hory; v dohledu bylo jen málo trollů.

Z kouře některých jeskynních vchodů na ně zíraly temné postavy a také kolem nich projely další dvě skupiny jezdců, mířící stejným směrem jako oni; zpomalili, aby si je prohlédli, a pak uháněli stejně spěšně jako první oddíl.

Dvojice minula houf dětí, které si hrály v závějích. Mladí trollové sahali Simonovi sotva nad kolena a byli zachumlaní do těžkých kožešinových kabátů a úzkých kalhot. Když se Simon a Haestan plahočili kolem, dětské oči se rozšířily a vysoké štěbetání utichlo, zůstaly ale na místě a ani nedaly nijak najevo strach. Simonovi se to líbilo. Lehce se usmál, pamětliv svých bolavých tváří, a zamával jim.

Když je zákruta cesty zavedla daleko na severní stranu hory, zjistili, že se ocitli v oblasti, kde zcela zmizely hlasy mintahoqských obyvatel a kde zůstali sami jen s hlasem větru a poletujícím sněhem.

"Todle se mně teda ani za mák nelíbí," zamručel Haestan.

"Co je to?" ukázal Simon nahoru po svahu. Na kamenné římse vysoko nad nimi stála podivná vejčitá stavba, vyrobená z pečlivě opracovaných sněhových bloků. Matně se leskla a šikmé sluneční paprsky ji zabarvovaly do růžova. Před ní stála řada mlčících trollů; v rukavicích, které měli na ruku, drželi kopí, a pod kapucemi se rýsovaly drsné obličejy.

"Neukazuj, chlapče," odvětil Haestan a jemně zatahal Simona za ruku. Neshlédlo snad několik strážných dolů? "Je to něco důležitýho, povídal tvůj přítel Jiriki. Říkej tomu Ledovej dům. Ty malý lidičkové to všichni zrovna vopracovávají. Nevím proč – a myslím ani nechci."

"Ledový dům?" zíral na stavbu Simon. "To tam někdo bydlí?"

Haestan zavrtěl hlavou. "Vo tom Jiriki nic nepovídal."

Simon se na Haestana hloubavě zahleděl. "Povídal sis od doby, co jsi tu, s Jirikim hodně? Myslím od doby, co sis nemohl povídat se mnou?"

"Nojo," odvětil Haestan a pak se odmlčel. "Ne nák moc, abych řek pravdu. Dycky vypadal, jako... jako by myslel na něco velkolepýho, víš? Na něco důležitýho. Ale po svém způsobu je docela hodnej. Ne úplně jako člověk, teda, ale zlejšnění." Haestan o tom ještě trochu přemýšlel. "Není takovej, jak sem si představoval kouzelný chlápky. Mluví zpřímá, to jo." Haestan se usmál. "A hodně myslí na tebe, ten Jiriki. Mluví tak, že by si člověk myslel, že ti dluží náky peníze."

Zasmál se pod vousy.

Pro někoho tak zesláblého jako Simon to byl dlouhý a únavný pochod: nejdříve vzhůru, pak dolů, tam a zpět po stěně hory. Ačkoliv mu při každém zakolísání Haestan konejšivě vsunul ruku pod loket, když se plahočili kolem balvanu, který vyrážel uprostřed cesty jako kámen v potoce, začal Simon uvažovat, zda bude ještě schopen kroku. Tu zjistil, že stojí před širokým vchodem velké jeskyně Yiqanucu.

Obrovská díra, která měla od kraje ke kraji nejméně padesát kroků, zela ve stěně Mintahoqu jako nějaká ústa, připravená k vyřízení závažného rozsudku. Uvnitř stála řada velikých, omšelých soch: pod břemenem stropu se hrbily bříchaté postavy lidských tvarů a žlutošedé barvy, která připomínala barvu zkažených zubů. Hladké hlavy měly korunovány beraními rohy a z úst jim trčely velké kly. Byly tak poničené staletími drsného počasí, že jejich obličejy už neměly žádný výraz. To jim v Simonově překvapeném pohledu nedodávalo ani tak punc starobylosti, jako spíše beztvarej novosti – jako by právě stvořily samy sebe z prvotního kamene.

"Chidsik Ub Lingit," ozval se vedle nich hlas, "to je Dům předků."

Simon nadskočil a překvapeně se otočil. Nebyl to Haestan. Po jeho boku stál Jiriki a vzhlížel ke slepým kamenným obličejům.

"Jak dlouho tu už stojíš?" Simon se styděl, že se nechal tak překvapit. Obrátil hlavu zpět ke vchodu. Kdo by řekl, že maličcí trollové budou s to vytesat tak obrovské dveřníky!

"Vyšel jsem za vámi," odpověděl Jiriki. "Buď pozdraven, Haestane."

Zbrojnoš zamručel a pokýval hlavou. Simon znovu zvažoval, co se během dlouhých dnů jeho nemoci mezi

Erkyňanem a Sithou stalo. Byly okamžiky, kdy se Simonovi se záhadným a rozvlácným princem Jirikim mluvilo těžce. Jaké to může být pro přímočarého vojáka Haestana, který na rozdíl od Simona neprošel výcvikem strašlivě zabíhavé mluvy doktora Morgenese?

"Tohle je místo, kde žije král trollů?" zeptal se nahlas.

"A také královna trollů," přikývl Jiriki. "Ačkoliv se jim ve skutečnosti qanucký král a královna neříká. Nejbližší slova jsou asi Pastýř a Lovčí."

"Králové, královny, princové, a žádný z nich není tím, na co ukazuje jeho jméno," zavrčel Simon. Byl unavený, rozbolavělý a prochladlý. "Proč je ta jeskyně tak veliká?"

Sitha se potichu rozesmál. Jeho světle levandulové vlasy poletovaly v ostrém větru. "Protože kdyby byla menší, mladý Seomane, bezpochyby by si pro svůj Dům předků našli jiné místo. Teď bychom měli jít dovnitř – a nejen proto, že tak unikneš chladu."

Jiriki je vedl mezi dvěma prostředními sochami k mihotavému žlutému světlu. Když procházeli mezi pilířovitými nohami, Simon vzhledl k bezokým obličejům za vypouklými kamennými břichy. Znovu si připomněl filozofování doktora Morgenese.

Doktor říkával, že jeden nikdy neví, co se mu přihodí – "nestav na očekáváníích", prohlašoval pořád. Kdo by si kdy pomyslel, že jednoho dne uvidím, takovéhle věci, že budu zažívat taková dobrodružství? Jeden nikdy neví, co se mu přihodí...

Pocítil na obličej bolestivé bodnutí a pak chladnou jehlu v žaludku. Doktor – jako tolikrát – mluvil čistou pravdu.

Uvnitř zjistil, že jeskyně je plná trollů a že je v ní těžký vzduch, čpící sladkokyselým oděrem oleje a tuku. Plápolala tam tisícovka žlutých světél.

Po celé členité kamenné místnosti s vysokým stropem stály ve výklencích ve zdech i na zemi vázy a v nich hořel oheň. Jeskyni poskytovaly stovky těchto lamp – z nichž v každé plaval knot jako tenký bílý červ – světlo, které daleko předčilo šedivý den venku. Místnost zaplňovali Qanucové v kabátcích – oceán černovlasých hlav. Malé děti seděly dospělým na zádech jako raci, klidně plující na vrcholech vln.

Uprostřed místnosti se nad mořem trollího lidu vypínal kamenný ostrov. Tam na plošině, vystupující z podlahy, seděly v jezeru ohně dvě pomenší postavy: Jak o vteřinu později Simon zjistil, ono to přesně jezero ohně nebylo... šlo o úzký příkop, vytesaný kolem do šedé skály, který byl naplněn týměž hořícím olejem jako lampy. Dvě postavy uprostřed prstence plamenů se o sebe navzájem opíraly v jakémsi visutém lůžku ze zdobných látek, připojených řemeny k rámu ze slonoviny. Pár nehybně odpočíval v hromadě narudlých a bílých kožešin. V okrouhlých, klidných obličejích jim zářily oči.

"Ona se jmenuje Nunuuika a on je Uammannaq," vysvětlil jim tiše Jiriki, "a jsou to vládci Qanucu..."

Právě když to říkal, jedna z postavíček mávla zahnutou holi. Ohromné namačkané stádo trollího lidu se natlačilo na jednu stranu, smáčklo se ještě více a vytvořilo uličku, která se táhla od kamenné plošiny k místu, kde stál Simon se svými druhy. S výrazem očekávání se k nim otočilo několik set obličejů. Ozvala se spousta šepotu. Simon v rozpacích hleděl na odkrytou podlahu jeskyně.

"Zdá se to celkem jasný," zavrčel Haestan a jemně jej postrčil. "Tak běž, kluku."

"Půjdem všichni," prohlásil Jiriki. Udělal jedno ze svých prapodivných gest, jímž Simona vybidl, aby šel první.

Když se Simon ubíral ke králi a královně, zdálo se, že rezonující šepot i pach uznené kůže sílí...

Vlastně k Pastýři a Lovčí, připomněl si. Nebo jak.

Vzduch v jeskyni najednou zhoustl k zalknutí. Když se snažil zhluboka nadechnout, zavrával a byl by upadl, kdyby jej Haestan nezachytil za zadní část pláště. Když se dostal ke stupínku, na chvíli se zastavil, zíral na podlahu a bojoval se závratí. Až pak vzhledl k postavám na plošině. Světlo lamp jej oslňovalo. Měl vztek, i když nevěděl na koho. Copak dnes víceméně poprvé nevstal z postele? Co očekávají? Že rovnou vyskočí a zapíchne pár draků?

Uvědomil si, že jej na Uammannaqovi a Nunuuice nejvíce překvapuje skutečnost, že jsou si tak podobní – jako by byli dvojčaty. Ne že by nebylo na první pohled patrné, kdo je kdo: Uammannaqovi po Simonově levici na bradě rašil řídký vous, svázaný červenými a modrými řemínky do dlouhého pletence. Spleteny měl i vlasy, které nad vousem ve zdobných lóknách držely hřebeny z lesklého černého kamene. Když se jemně probíral tlustými prsty bradkou, držel v druhé ruce odznak své hodnosti, silné, bohatě vyřezávané kopí beraního jezdce, na konci zahnuté.

Jeho manželka – pokud to tak ovšem v Yiqanucu chodí – držela rovný oštěp, štíhlou smrtonosnou zbraň s kamennou špičkou, jejíž ostří bylo zbroušeno až k průhlednosti. Dlouhé černé vlasy měla vyčesány do výšky a upevněné spoustou hřebců ze slonoviny. Oči, které se leskly za šikmými víčky buclatého obličeje, byly přímé a zářivé jako leštěný kámen. Simon ještě nezažil, aby na něj nějaká žena hleděla s takovým chladem a arogancí. Vzpomněl si, že jí říká Lovčí, a opatrně k ní vzhledl. Uammannaq vypadal mnohem méně hrozivě. Z Pastýřova mohutného obličeje se zdálo, že je pohroužen v dřimotu, ačkoliv měl v očích ostent mazanosti.

Po krátkém okamžiku oboustranného mlčení Uammaunnaqův obličej rozřal široký žlutý škleb a oči se mu málem ztratily v srdečném přimhouření. Pozdvihl obě dlaně k přátelům, ruce spojil a něco pronesl v hrdelní qanučině.

"Říká, že tě vítá v Chidsik Ub Lingit a v Yiqanucu," překládal Jiriki. Než mohl něco dodat, promluvila Nunuuika. Její slova se zdála odměřenější než Uammannaqova, Simon jim ale nerozuměl o nic víc. Jiriki jí bedlivě naslouchal.

"I Lovčí tě pozdravuje. Říká, že jsi docela veliký, ale pokud se ve své znalosti lidí Utku příliš nemýlí, zdáš se jí na zabijáka draků mladý, a to bez ohledu na bílou barvu ve tvých vlasech. Utku je trollí slovo pro lid z nížin," dodal ještě tiše.

Simon na obě královské osoby chvíli hleděl. "Řekni jim, že jejich pozdravy s radostí vítám, nebo jak se to říká. A řekni jim prosím, že jsem draka nezabil – jen zranil – a že jsem se snažil bránit své přátele, tak, jako Binabik mnohokrát bránil

mě."

Když dokončil dlouhou větu, chvíli lapal po dechu, což v něm vyvolalo nával závratě. Pastýř a Lovčí, kteří na něj předtím zvědavě hleděli – oba se při vyslovení Binabikova jména lehce zamračili – se s očekáváním obrátili k Jirikimu. Sitha se na chvíli odmlčel, přemýšlel, a pak vychrlil dlouhý proud hrdelní trollštiny. Uammannaq v rozpacích pokýval hlavou. Nunuuika poslouchala nevzrušeně. Když Jiriki domluvil, krátce pohlédla na manžela a znovu se dala do řeči. Soudě dle překladu její odpovědi by se mohlo zdát, že snad ani Binabikovo jméno neslyšela. Chválila Simona za jeho odvahu, řekla mu, že Qanucové dlouho měli horu Urmsheim – říkala jí Yijarjuk – za místo, jemuž je třeba se za každou cenu vyhnout. Nyní, prohlásila, je nejspíše čas znovu západní hory prozkoumat, protože i kdyby drak přežil, nejspíše zmizel v hloubkách země, aby si lízal rány.

Zdálo se, že Nunuuicina řeč vyvolává v Uammannaqovi netrpělivost. Sotva Jiriki dokončil překlad jejích slov, Pastýř jí sám odpověděl: řekl, že teď je sotva čas na taková dobrodružství – po strašné zimě, která sotva skončila, a se zlými Croohokuq – Rimmeřany – tak zlovolně čínorodými. Pospíšil si dodat, že Simon a jeho druhové, druhý nížiňan a vážený Jiriki, mohou zůstat jak dlouho chtějí a budou považováni za ctěné hosty, a je-li něco, čím by jim on či Nunuuika mohli jejich pobyt usnadnit, stačí jen požádat.

Těsně předtím, než Jiriki dokončil překlad těchto vět do westerlingštiny, přesunul Simon váhu z jedné nohy na druhou – v obavách z odpovědi, která přijde.

"Ano," řekl Jirikimu, "je něco, co by mohli udělat. Mohou osvobodit Binabika a Sludiga, naše společníky. Osvobodte naše přátele, chcete-li nám prokázat laskavost!" dodal hlasitěji a obrátil se k páru, zabořenému před ním do kožešin, který jej nechápavě pozdravil. Jeho slova vyvolala nespokojené mumláni několika trollů, seskupených kolem kamenného podstavce. Simon omámeně zauvažoval, zda nezašel příliš daleko, v té chvíli už to ale bylo jedno.

"Seomae," řekl Jiriki, "slíbil jsem si, že nebudu tvou řeč s pány Yiqanucu překladem měnit ani do ní vstupovat, ale prosím tě nyní o laskavost: nechtěj to po nich. Prosím."

"Proč ne?"

"Prosím. Jde o laskavost. Vysvětlím ti to později; žádám tě, abys mi důvěřoval."

Než se Simon dokázal opanovat, vychrlil vztekle: "Ty po mně chceš, abych kvůli tvé laskavosti opustil přátele. Copak jsem ti nezachránil život? Nedostal jsem od tebe Bílý šíp? Kdo tu komu dluží laskavost?"

Mrzelo jej to, už když to říkal. Báł se, že mezi ním a sithijským princem náhle narostla neprostupná bariéra. Jirikiho oči se vpalovaly do jeho. Publikum se začalo nepokojně vrtět a reptat, protože cítilo něco nedobrého.

Sitha sklopil oči. "Jsem zahanben, Seomane. Žádal jsem příliš."

"Ne, Jiriki," vyhrkl Simon. "Já jsem zahanben. Stydím se za to, co jsem řekl. Jsem hlupák. Požádej ty dva, zda bych s nimi mohl mluvit zítra. Je mi zle." Náhle byla závat' strašlivě skutečná; cítil, jak se pod ním naklání celá jeskyně. Světla olejových lamp se třásla jako v silném větru. Když mu podklesla kolena, Haestan jej zachytil za paže a přidržel jej.

Jiriki se rychle obrátil na Uammannaqa a Nunuuiku. Trollím zástupem proběhl fascinovaný úžas. Je ten rudochocholový, čápu podobný nížiňan mrtvý? Možná tak dlouhé nohy tak velikou váhu dlouho unést prostě nemohou, naznačovali někteří. Ale jak je pak možné, že ostatní nížiňané stojí vzpřímeně? Mnohé hlavy se rozpačitě vrtěly, mnozí si šeptem sdělovali další dohady.

"Nunuuiko, nejbystřejší z očí, a Uammannaqu, nejjistější z uzd, chlapec je ještě nemocný a velmi slabý," pronesl Jiriki tiše. Dav, který špatně slyšel, se předklonil. "Žádám ve jménu pravěkého přátelství našeho lidu o laskavost."

Lovčí naklonila hlavu a usmála se. "Promluv, Starší bratře," pronesla.

"Nemám nijaké právo zasahovat do vašeho soudnictví. a také to neudělám. Žádám jen, aby soud nad Binabikem z Mintahoqu nepokračoval, dokud jeho druhové – včetně Seomana – nebudou moci promluvit v jeho Prospěch. A totéž necht' Platí i pro Rimmeřana Sludiga. O to vás žádám ve jménu Měsíční ženy, našeho společného kořene." Jiriki se lehce uklonil – jen horní polovinou těla. Nebyl v tom ani náznak poníženosti.

Uammannaq poklepal prsty na rukojeť svého kopí. S ustaranou tváří pohlédl na Lovčí. Nakonec přikývl. "Nemůžeme ti odmítnout, Starší bratře. Tak se stane. Dva dny, než bude chlapec silnější – ale i kdyby nám tento podivný mladík přinesl zubatou Igarukovu hlavu v sedlovém vaku, nezměnilo by to nic na tom, co se má stát. Binabik, učeň Zpívajícího muže, se dopustil strašného zločinu."

"Tak jsem to slyšel," odvětil Jiriki. "Ale tím, co Qanucům získalo uznání Sithů, nejsou jen jejich odvážná srdce.

Milujeme i trollí dobrotu."

Nunuuika se dotkla hřebenů ve vlasech a pohled jí ztvrdl. "Dobrotivá srdce nesmí nikdy převážít zákon, principi Jiriki, sic by se všichni Seddini Potomci – Sithové i smrtelní – vrátili na sních nazí. Binabikovi se dostane jeho soudu."

Princ Jiriki přikývl a než se odvrátil, znovu se krátce uklonil. Když se vraceli zpět do jeskyně koridorem zvědavých trollů a ven na studený vítr, Haestan klopýtajícího Simona zpola nesl. Masky a stíny

2. Rudá ruka, rytíře Krále bouří

Sněhové vločky se snášely do ohně, aby se během vteřiny vypařily do nenávratna, plameny přitom poskakovaly a poprsávaly. Okolní stromy byly ještě ozářeny oranžově, ale táborák se už skoro změnil v uhlíky. Za křehkou bariérou světla trpělivě vyčkávala mlha, chlad a tma.

Deornoth nastavil ruce blíže k uhlíkům a pokoušel se ignorovat nesmírnou živoucí přítomnost lesa Starosrce, který byl všude kolem: rozsochy větví, zastiňující hvězdy nad hlavou, do cárů mlhy zahalené kmeny, které se chmurně pohupovaly v neustávajícím, studeném větru. Jošua seděl naproti němu, hlavu měl odvrácenu od plamenů a hleděl do nepřátelské temnoty; princův ostrý obličej se koupal v rudém světle plápolajícího ohně a byl svraštěn do tichého šklebu. Deornoth vedlo srdce za princem, hledět na něj právě teď bylo však těžké. Odvrátil pohled a masíroval si prsty, jako by mohl vymnout všechna utrpení – vlastní, utrpení svého pána i zbytku jejich zubožené, pochroumané družiny.

Poblíž někdo zasténal, ale Deornoth nevzhledl. Z jejich společnosti trpěli mnozí, a o některých – malé služebné s hrozně poraněným hrdlem a o Helmfestovi, jednom z mužů Lorda strážce, kterého tak zle zřídila ta ďábelská stvoření – Deornoth pochyboval, že se dožijí rána.

Útěkem před zkázou Jošua Naglimundu jejich potíže neskončily.

Princova družina byla napadena, právě když klopýtala po posledních rozbitých schodech Stuhy. Byli jen pár metrů od vnějšího okraje Starosrce, když tu kolem nich vybuchla země a falešná, bouří nesená noc se rozezvučela švitořivými výkřiky.

Všude kolem byli kopáči – Bukkeni, jak je označil mladý Isorn, když hystericky vykřikoval jejich jméno a klátil je mečem. Dokonce i ve strachu jich vévodův syn zabil mnoho, také ale utrpěl na deset povrchových ran od jejich ostrých zubů a hrubých, zubatých nožů. To byla další věc, již bylo třeba se obávat: v lese se rády podobají i ty nejmenší rány.

Deornoth se neklidně zavrtěl. Ty malé postavičky se držely jeho paže jako krysy. V záchvatu dusivého strachu si málem ruku ut'al, jen aby se těch cvrlikaných tvorů zbavil. Ještě teď se při té myšlence otrásl. Třel si prsty a vzpomínal. Nakonec se Jošua obklíčené společnosti podařilo prorazit a uprchnout do lesa. Zvláštní bylo, že hrozný les jako by teď poskytoval něco jako útočiště. Hemžící se kopáči, kterých bylo příliš mnoho, než aby se dali porazit, je nepronásledovali.

Je v Lese nějaká síla, která je odhání? Přemýšlel Deornoth. Nebo tu spíše žije něco ještě strašnějšího než oni sami?

Při útěku za sebou nechali pět rozedraných věcí, které kdysi bývaly lidskými bytostmi. Princova jednotka přeživších teď čítala snad deset osob – a soudě dle zmučeného, chrčivého dechu vojáka Helmfasta, jenž ležel zabalen v houni u ohně, brzy jich bude méně.

Lady Vorževa stírala Helmfestovi z mrtvolně bledých tváří krev. V očích měla vzdálený, nepřítomný pohled, který Deornoth už viděl – u šilence, který sedával na náměstí města Naglimundu a hodiny a hodiny přeléval z jedné misky do druhé vodu a nikdy neulil ani kapičku. Deornoth si byl jist, že pečovat o tohoto živého mrtvého je právě tak zbytečné, a dokazovaly to i Vorževiny tmavé oči.

Princ Jošua o Vorževu nedbal o nic víc než o kohokoliv jiného z celé zubožené společnosti. Bez ohledu na hrůzu a malátnost, které se zbytkem přeživších sdílela, bylo též očividné, že ji jeho nevšímavost dohání k zuřivému vzteku. Deornoth byl svědkem bouřlivého vztahu Jošua a Vorževy již po dlouhou dobu, nikdy si ale nebyl docela jist, co si o tom má myslet. Někdy Thrithingňanku odsuzoval jako něco rozptylujícího, jako překážku v plnění povinností, které princ má; jindy zjišťoval, že Vorževu, jejíž upřímné vášně v ní často přebíjely trpělivost, lituje. Jošua dokázal být k zešílení opatrný a uvážlivý a i za nejlepších dnů mívá sklony k melancholii. Deornoth odhadoval, že princ bude pro ženu, která by s ním chtěla žít a milovat jej, představovat velmi těžký oříšek.

Starý šašek Towser a harfeník Sangfugol vedli poblíž sklíčený hovor. Na zemi vedle nich ležel prázdný vinný měch; to bylo jediné víno, které na dlouho viděli. Towser ho několika doušky vysál a dal tak přátelům příčinu k mnoha ostrým slovům. Zatímco pil, revmatické oči mu vztekly pomrkávaly, jako když starý kohout odhání vetřelce z vedlejšího dvorku.

Jedinými, kteří teď vyvíjeli nějakou užitečnou činnost, byli Isgrimmurova žena, vévodkyně Gutrun, a otec Strangyear, naglimundský archivář. Gutrun rozpárala přední a zadní díl své těžké brokátové sukně a nyní je sešívala k sobě, takže si vyráběla něco jako jezdecké kalhoty; Strangyear, který si uvědomil užitečnost tohoto nápadu, si Deornothovým ztupeným nožem páral předek šedé sutany.

Poblíž otce Strangyeara seděl zamyšleně Rimmeřan Einskaldir; mezi nimi ležel tichý stín, tmavý balík v přílivu světla ohně. To byla malá služebná, jejíž jméno si Deornoth nepamatoval. Utekla s nimi z obytné části hradu a po celou cestu po Stuze tiše plakala.

Tedy – plakala, dokud ji nenašli kopáči. Přisáli se jí k hrdlu, jako když se teriéři sesypou na kance, i když je poltily čepele těch, kteří ji chtěli zachránit. A neplakala ani teď. Byla velmi, velmi tichá, a nejspíše se přidržovala stěbla, které ji ještě poutalo k životu.

Deornoth cítil, jak jí projíždí záchvěv děsu. Milosrdný Usiree, co udělali, že si zasloužili tak hroznou odplatu? Jakým ohavným hříchem se provinili, že si vysloužili zplenění Naglimundu?

Potlačil paniku, která se mu, jak věděl, jasně zračila v obličeji, a rozhlédl se. Díky Usireovi – nikdo jej nepozoruje! Nikdo neviděl slzy, za které se muži stydí. Takové chování se nesluší. Deornoth je rytíř. Je pyšný na to, že cítil na hlavě rukavici svého prince, že slyšel prohlášení o službě. Nejvíce si nyní přál čistou hrůzu boje s lidskými nepřáteli – ne drobnými, kňučícími kopáči nebo s jako ryby bílými Norny s kamennými obličeji, kteří pokořili Jošuaův palác. Ale jak chcete bojovat s nestvůrami z dětských strašidelných povídek?

Musí to být tak, že konečně přišel Den Posledního vážení. To je jediné možné vysvětlení. Možná, že to, s čím bojují, je živé – krvácí a umírají, a copak to by mohli démoni? – jsou to ale síly Temna. Opravdu, přicházejí poslední dny.

Zvláštní bylo, že ta myšlenka Deornotha trochu posílila. Což toto není pravá výzva pro rytíře – bránit svého pána a zemi proti nepřátelům duchovním stejně jako proti tělesným? Což to tak v předvečer investitury neříkal kněz? Násilím usměrnil bázlivé myšlenky. Už dlouho se pyšnil klidnou tváří, pomalým a odměřeným vztekem; právě z toho důvodu se s rezervovaným princem vždy cítil velmi dobře. Jak by mohl Jošua vést druhé, kdyby neměl tak silnou osobnost?

Když o Jošua přemýšlel, znovu se na něj pokradmu podíval a opět pocítil záchvěv starostí. Zdálo se, že princovo brnění trpělivosti konečně prasklo, rozerváno silami, které neunesl žádný člověk. Jošua hleděl do větrné temnoty a pohyboval rty, jako by bezhlesně mluvil sám se sebou. Obočí měl sraštěno v bolestivém soustředění.

Pozorovat jej dál bylo neúnosné. "Princi Jošuo," zavolal Deornoth potichu. Princ dokončil svůj bezhlesý hovor, k mladému rytíři se však neobrátil. Deornoth to zkusil znovu. "Jošuo?"

"Ano, Deornotho?" odpověděl konečně.

"Můj pane," začal rytíř, a pak zjistil, že nemá co říci. "Můj pane, můj dobrý pane..."

Zatímco si Deornoth hryzal dolní ret a doufal, že by jeho unavenými myšlenkami mohla proniknout inspirace, Jošua se náhle předklonil. Oči upíral do míst, kde jimi před chvílí bezděčně bloudil; hleděl do tmy za rudě ozářenou přední řadou lesních stromů.

"Co se děje?" zeptal se poplašeně Deornoth. Isorn, jenž poklimbával za ním, se zvukem přítelova hlasu s nesouvislým výkřikem vytrhl ze spánku. Deornoth zašátral po meči a zatímco povstával, uvolnil jej z pochvy.

"Buďte zticha." Jošua vztyčil paži.

Táborem proběhl záchvěv strachu. Po několik napjatých sekund se nic nedělo, pak to uslyšeli i ostatní: něco se k nim neohrabaně probíjelo porostem těsně za kruhem světla.

"Ty stvůry!" Vorževin hlas zesílil ze šepotu v chvějivý výkřik. Jošua se otočil a pevně ji popadl za rameno. Hrubě ji škulbl.

"Ticho, pro lásku Boží!"

Zvuk lámaných větví se přiblížil. To už byli Isorn a vojáci na nohou a bázlivě svírali jílce mečů. Někteří ze zbylých členů družiny tiše štkali a modlili se.

Jošua sykl: "Nikdo, kdo žije v lese, by nebyl tak hlučný..." Jen chabě skrýval obavy. Vytáhl Naidel z pochvy. "Jde to po dvou nohách..."

"Pomozte mi..." zavolal ze tmy hlas. Zdálo se, že noc ještě více potemněla, jako by se přes ně černota mohla převalit a zadusit jejich chabý ohýnek.

O chvíli později se v kruhu, sevřeném stromy, něco vynořilo. Přikrylo si to rukama oči, oslněné světlem táboráku.

"Bože pomoz nám, Bože pomoz nám!" vzkřikl Towser chraptivě.

"Podívejte, je to člověk," vydechl Isorn. "Aedone, on je celý od krve!"

Zraněný muž se připotácel ještě další dva kroky k ohni, pak se trhavě svezl na kolena a vystavil jejich pohledům obličej, téměř černý uschlou krví. Očima oslepeně zíral ke kruhu překvapených lidí.

"Pomozte mi," zaúpěl znovu. Mluvil pomalu a těžkopádně – skoro nesrozumitelně, jako někdo, kdo mluví westerlingsky.

"Co je to za šílenství, lady?" zavrčel Towser. Starý šašek tahal vévodkyni Gutrun za rukáv jako malé děčko. "Řekněte mi, jaká to kletba na nás byla uvalena?"

"Myslím, že toho muže znám!" vydechl Deornoth a vzápětí pocítil, jak ochromující strach odplouvá; skočil, popadl třesoucího se muže za rukáv a odvěkl jej blíže k ohni. Nově přichozí byl zahalen do rozedraných hadrů. Z železné košile, která mu visela z krku na límci ze zčernalé kůže, zbyl jen lem rozervaných kroužků. "Je to kopiník, jenž nás doprovázel jako stráž," řekl Deornoth Jošuo. "Když ses ve stanu před hradbami setkal se svým bratrem."

Princ zvolna přikývl. Měl upřený pohled a neproniknutelný výraz. "Ostrael..." zamumlal Jošua. "Nejmenoval se tak?"

Princ chvíli zíral na mladého kopiníka, potřísněného krví, pak se mu oči naplnily slzami a on se odvrátil.

"Hej, ubohý, zbídačený druhu, tady..." Otec Strangearde napřáhl ruku s vakem vody. Měli ji jen o slzu více než vína, ale nikdo ani nemukl. Voda naplnila Ostraelovi otevřená ústa, přetekla a prýštila mu po bradě. Zdálo se, že nemůže polykat.

"Dostali... ho kopáči," ozval se Deornoth. "Jsem si jist, že jsem na Naglimundu viděl, jak jej chytily." Pocítil, jak se pod jeho dotykem kopiníkovu rameno otřásl, a zaslechl hvízdání jeho nádechů a výdechů. "Aedone, jak ten musel trpět." Ostrael k němu stočil oči, které byly i v mdlém světle žluté a skelné. V tmavých stropě pokrytém obličejem se znovu otevřela ústa. "Pomoc..." Hlas byl bolestně pomalý, jako by musel každé slovo před vyslovením ztěžka protáhnout hrdlem. "Bolí... mě to," zasípal. "Kletě!"

"U Stromu, co pro něj můžeme udělat," zachroptěl Isorn. "Všichni trpíme."

Ostraelova ústa se otevřela. Zíral osleplými očima.

"Můžeme mu ovázat rány," nabyla své uvážlivosti znovu Isornova matka Gutrun. "Můžeme mu dát plášť. Pokud přežije do rána, můžeme pro něj udělat další věci."

Jošua se otočil, aby se znovu podíval na mladého kopiníka: "Vévodkyně má jako obvykle pravdu. Otče Strangearde, podívej se po plášti. Možná by někdo z méně zraněných mohl postrádat svůj..."

"Ne!" zachroptěl Einskaldir. "Tohle se mi nelíbí!"

Ve shromáždění se rozhostilo zmatené ticho.

"Jistě nezávidíš..." začal Deornoth a pak zalapal po dechu, když Einskaldir skočil za něj, popadl Ostraela za ramena a hrubě jím mrštil o zem. Pak Einskaldir klekl mladému kopiníkovi na hrudník. Náhle se odkudsi zhmotnil Rimmeřanův dlouhý nůž a zjevil se na Ostraelově krví potřísněném krku jako lesknoucí se úsměv.

"Einskaldire!" Jošua měl bledý obličej. "Co má tohle šílenství znamenat?"

Rimmeřan se ohlédl přes rameno a obličej mu rozřal podivný škleb. "To není opravdový člověk! Je mi úplně jedno, kde si myslíte, že jste ho viděli dřív!"

Deornoth natáhl ruku k Einskaldirovi, ale zase ji rychle stáhl, když se Rimmeřan po jeho prstech ohnal nožem.

"Blázni! Podívejte!" Einskaldir ukázal rukojetí k ohni.

Mezi uhlíky na kraji ohně ležela Ostraelova bosá noha. Černé a kouřící maso už strávil oheň, a kopiník přesto ležel vedle Einskaldira téměř klidně a přerývaně dýchal.

Nastala chvíle ticha. Jako by se nad mýtinou rozprostřela kouřová, krev zmrazující mlha. Ta chvíle byla tak děsivě podivná a přitom nezměnitelná jako noční můra. Po útěku z ruin Naglimundu se mohli docela dobře ocitnout v neprobádaných krajinách šílenství.

"Možná jeho rány..." začal Isorn.

"Hlupáku! Necítí oheň," odfrkl Einskaldir. "A má v krku ránu, která by jakéhokoliv člověka zabila. Podívej! Pohled!"

Zvrátil Ostraelovi hlavu, takže všichni spatřili rozervané, chvějící se okraje rány, která se táhla od jednoho konce čelisti k druhému. Otec Strangyear, jenž se předkláněl ke kopiníkovi, se rozkašlal a odvrátil se.

"Řekněte mi, že to není duch..." pokračoval Rimmeřan a pak, když se vojákovo tělo za ním začalo zmitat, málem upadl na zem. "Držte ho!" vykřikl Einskaldir a pokoušel se držet dál od Ostraelovy hlavy, která sebou švihala ze strany na stranu a zuby chňapala do vzduchu.

Deornoth se protlačil k ohni a sevřel jedno hubené rameno; bylo studené a tvrdé jako kámen a přitom strašlivě ohebné. Najít na té zápasící a svíjející se postavě místo, které by mohl pevně uchopit, se snažili i Isorn, Strangyear a Jošua.

Polopříšeři se naplnili panickými kletbami. Když se k tělu dostal Sangfugol, ovinul se kolem volné boty a zavěsil se na ni oběma rukama, tělo se na chvíli uklidnilo. Deornoth ještě pod kůží cítil pohyb svalů, které se napínaly a uvolňovaly a sbíraly sílu k dalšímu pokusu. Roztaženými, idiotskými ústy kopiníka proudil se syčením dovnitř a ven vzduch.

Ostrael pozdvihl hlavu a ke každému z nich postupně otáčel začernalý obličej. Pak mu s hroznou náhlostí zčernaly oči a vpadly dovnitř. O okamžik později v prázdných očních důlcích vykvetly mihotavé šarlatové plameny a pracné dýchání ustalo. Ozvalo se čísi vysoké zaječení, které se brzy utopilo v dusivém tichu.

Když vězeň promluvil, jako by celý tábor uchopil lepkavý, drtivý stisk obří ruky.

"Tak," řeklo to. V tom hlase nezustalo nic lidského, jen strašlivá, ledová ozvěna prázdných prostorů; ten hlas hučel a sípal jako černý, nespoutaný vítr. "Takhle by to pro vás bylo mnohem snazší... ale od tohoto okamžiku je vám rychlá smrt, která Přichází ve spánku, zapovězena."

Deornoth cítil, jak mu srdce uhání jako lapenému králíkovi, uhání a zrychluje, jako by mu chtělo vyskočit z hrudníku. Cítil, jak mu z prstů, svírajících tělo toho, kdo byl kdysi Ostraelem, Fistramovým synem, uniká síla. Skrz rozedranou košili vnímal maso, chladné jako náhrobek – a přece se třesoucí s děsivou životností.

"Co jsi zač?" zeptal se Jošua a snažil se udržet pevný hlas. "A co jsi provedl tomuto nebožákovi?"

Věc se téměř potěšeně zachichotala – až na strašlivou prázdnotu v hlase: "Nic jsem tomuto stvoření neprovedl. Bylo už mrtvé, přirozeně, nebo skoro mrtvé – nebylo těžké najít v ruinách tvé Pevnosti mrtvé smrtelníky, princí rumišť."

Do ramene se Deornothovi začaly čísi nehty, ale zhroucený obličej přitahoval jeho pohled jako svíčka, hořící na konci dlouhého černého tunelu.

"Kdo jsi?" dožadoval se Jošua.

"Jsem jedním z pánů tvého hradu... a tvé neodvratné smrti," odpověděla ta věc s jedovatou závažností. "Nedlužím odpověď žádnému smrtelníkovi. Nebýt bystrého oka toho vousatce, byla by dnes v noci vaše hrdla proříznuta a vy byste nám tak uspořili mnoho času a problémů. Až nakonec vaše ječící duše odejdou do nekonečného Pomezí, odkud jsme my unikli, bude to naše dílo. My jsme Rudá ruka, rytíře Krále bouří – a On je Pánem všeho!"

Tělo se se zasyčením, vyšlým z prasklého hrdla, náhle zlomilo v pase a začalo s nimi zápasit děsivou silou páleného hada. Deornoth cítil, jak se mu vymyká z rukou. Když se v jiskrách rozletěl oheň, zaslechl, jak někde poblíž štká lady Vorževa. Ostatní zaplnili noc poděšenými výkřiky. Odtáhl se; shora na něj celou svou vahou tlačil Isorn. Deornoth slyšel, jak se vystrašené výkřiky přátel proplétají s jeho vlastní modlitbou, v níž prosí o sílu...

Náhle zmitání zesláblo. Tělo pod ním sebou ještě chvíli házelo ze strany na stranu jako umírající úhoř a konečně znehybnělo.

"Co...?" dokázal ze sebe konečně vypravit.

Po dechu lapající Einskaldir ukázal loktem na zem a stále nehybné tělo držel. Ostraelova hlava, odřatá Einskaldirovým ostrým nožem, se odkutálela na délku paže – téměř mimo dosah světla ohně. A právě tehdy, když to celá společnost pozorovala, se rty stáhly k zavrčení. Šarlatové světlo pohaslo; důlky byly jen prázdnými studnami. Z puklých úst se vydralo tenké zašeptání, vyhnané posledním závanem dechu.

"... Nemáte úniku... Normové najdou... Ne..." Utichlo to.

"U Archanděla..." Šasek Towser protrhl ticho hlasem ochraptělým hrůzou.

Jošua se roztřeseně nadechl. "Musíme poskytnout démonově oběti aedonitský pohřeb." Princ měl pevný hlas, očividně na to ale vynaložil heroické úsilí. Obrátil se na Vorževu, která měla hrůzou vyvalené oči a pokleslá ústa. "A pak musíme utéct. Doopravdy nás pronásledují." Jošua se obrátil a zachytil Deornothův upřený pohled. "Aedonitský pohřeb," zopakoval.

"Ale nejdřív," vydechl Einskaldir, kterému z dlouhého šrámu na tváři proudila krev, "odseknu i ruce a nohy." Sklonil se, aby to provedl, a pozvedl sekeru. Ostatní se odvrátili.

Z lesa se plížila noc.

3. Masky a stíny

Starý Gealsgiath pomalu přecházel po mokré, svažující se palubě své lodi ke dvěma zakukleným postavám v pláštích, schouleným u zábradlí na pravoboku. Když se přiblížil, otočily se k němu, rukama se ale dál přidržovaly zábradlí.

"Zatracený pekelný počasí," zakřičel do sténání větru kapitán. Postavy v kápích mlčely. "Muži dnes v noci půjdou spát ke dnu do kilpích postelí Velkého Zeleného," dodal konverzačně Starý Gealsgiath. Jeho těžkopádné hernystirské ráčkování se neslo i nad plácáním a skřípotem plachet. "Tohle je počasí k utopení, docela jistě."

Mohutnější z obou postav sňala kapuci a přimhouřila před dotírajícím deštěm oči v růžové tváři.

"Jsme v nebezpečí?" zavolal bratr Cadrach.

Gealsgiath se rozesmál a svažtil hnědý obličej. Zvuk jeho veselí odnesl vítr. "Leda byste se chtěli mocí mermo koupat. Už jsme skoro u Ansis Pelippé, která nás bude krejt, a u vjezdu do přístavu."

Cadrach se otočil a zadíval se do vřícího soumraku, plného deště a mlhy. "Už jsme skoro tam?" zakřičel a obrátil se zpět.

Kapitán pozvedl zahnutý prst, aby ukázal na sytější temnou skvrnu za přední částí pravoboku. "Ten velkej černej flek,

to je Perdrainská hora – „Streáwova věž“, jak jí někdy říkají. Eště před setměním proklouzneme za přístavní bránu. Ledaže by si s náma zažertoval vítr. Bryniochem prokletý počasí na červeně!”

Cadrachův malý druh vrhl pohled do šedivé mlhy na stín Perdrinu a pak znovu sklonil hlavu.

„Jináč, otče,“ zavolal Gealsgiath do bésnicích živlů, „dneska v noci zakotvíme a zůstaneme tam dva dny. Mám za to, že nás tam vopustíte, poněvadž jste zaplatili jen tam potaď. Možná, že byste se mnou chtěli sejít do přístavního městečka a dát si kořalečku nebo tak – ledaže by vám to zakazovala vaše víra.“ Kapitán se ušklíbl. Každý, kdo strávil nějaký čas po hospodách, věděl, že aedonitským mnichům nejsou radosti silných nápojů rozhodně nijak cizí.

Bratr Cadrach chvíli zíral na ztěžklé plachty a pak obrátil na námořníka svůj zvláštní, jaksi chladný obličej. Oblou tvář mu roztál úsměv. „Děkuji ti za nabídku, kapitáne, ale musím ji odmítnout. Chlapec a já po přistání zůstaneme ještě chvíli na palubě. Necítí se dobře a já nespěchám, abych jej hnál na pevninu. Než se dostaneme do kláštera, máme před sebou dlouhý pochod, a většinou do kopce.“ Malá postava významně zatahala Cadracha za loket, mnich jí ale nevěnoval žádnou pozornost.

Gealsgiath pokrčil rameny a stáhl si beztvářý klobouk do čela. „Ty to musíš vědět nejlépe, otče. Za cestu zaplatils a vodveds na palubě svou práci – i když bych řek, že valnou část zastal kluk. Než vodrazíme do Crannhyru, můžete vdejit, kdy budete chtít.“ Otočil se s mávnutím sukovité ruky a vydal se zpět po kluzké palubě, když tu ještě zavolal: „... ale esli klukovi není dobře, měl by jít dolů!”

„Jen se potřebujeme nadýchat čerstvého vzduchu!“ zařval za ním Cadrach. „Na břeh nejspíš půjdeme zítra ráno! Díky ti, dobrý kapitáne!”

Když se starý Gealsgiath odpotácel a zmizel v dešti a mlze, Cadrachův druh se otočil a zaútočil na mnicha.

„Proč zůstaneme na palubě?“ dožadovala se Miriamele a na jejím hezkém, ostře řezaném obličejí se jasně zračil vztek.

„Chci z téhle lodi pryč! Záleží na každé hodině!“ Déšť dokázal promočit i silnou kapuci, slepit jí černě nabarvené vlasy do mokřých pramenů, přilepených na čelo.

„Pššš, Veličenstvo, pššš.“ Tentokrát vypadal úsměv bratra Cadracha o poznání upřímnější. „Jistěže se vylodíme – téměř hned poté, co přirazíme, žádný strach.“

Miriamele zuřila: „Tak proč jsi mu řekl...?”

„Protože námořníci jsou upovídaní a já se vsadím, že náš kapitán jim dá všem trumf. Svátý Muirfath ví, že neexistoval způsob, jak ho přimět k mlčení. Když mu dáme peníze, aby byl zticha, jen se rychleji opije a dá se do povídání dříve. Takhle, když se někdo bude pít po novinkách o nás dvou, bude si alespoň myslet, že jsme ještě na palubě lodi. Možná zůstanou sedět a čekat, kdy se vylodíme, až do doby, kdy znovu odpluje do Hernystiru. Mezitím už budeme v klidu na pobřeží v Ansis Pelippé.“ Cadrach si spokojeně pomlaskl.

„Ach.“ Miriamele chvíli tiše uvažovala. Znovu mnicha podcenila. Od doby, co se v Abaingeatu nalodili na Gealsgiathovu loď, zůstal Cadrach střízlivý. Na tom však nebylo nic moc zázračného, protože se mu během plavby několikrát udělalo velmi zle. Ale za tím přihlouplým obličejem se skrývá bystrá mysl. Znovu zauvažovala – a byla si jista, že nikoliv naposled – co si vlastně Cadrach myslí doopravdy.

„Omlouvám se,“ řekla nakonec. „Byl to dobrý nápad. Doopravdy si myslíš, že nás někdo hledá?”

„Byli bychom blázni, kdybychom předpokládali něco jiného, má paní.“

Mnich ji vzal za loket a odvedl ji do skrovného úkrytu spodní paluby.

Když konečně spatřila Perdruin, vypadal, jako by se z neklidného oceánu vynořila velká loď, náhle se tyčící nad jejich malým, křehkým plavidlem. V jednom okamžiku to byla jen hlubší temnota za přídílí; vzápětí jako by někdo odhrnul poslední oponu a hora se jim tyčila nad hlavami jako příď mohutné lodi.

V mlze plála tisícovka světél malých jako světlušky, takže skála v noci jiskřila. Zatímco Gealsgiathova nákladní loď proplouvala přístavištěm, ostrov nad nimi stále rostl a jeho hornatá část se stávala klínem temnoty, který zastíňoval i mlžnatou oblohu.

Cadrach se rozhodl zůstat v podpalubí. Miriamele byla docela spokojená tam, kde byla. Stála u zábradlí, poslouchala, jak na sebe ve tmě tu a tam prozářené lampami pokřikují námořníci a stahují plachty. Drsné hlasy začaly zpívat jakousi píseň, která náhle skončila kletbami a dalším smíchem.

V závětrí přístavních budov byl vítr slabší. Miriamele cítila, jak jí po zádech a krku stoupá zvláštní teplo, a aniž by o tom uvažovala, věděla, o co jde: byla šťastná. Byla volná a šla tam, kam se rozhodla jít; tak tomu nebylo, kam jí jen vzpomínky sahaly.

Nevstoupila na Perdruin od doby, kdy byla malou holčičkou, přesto ale měla svým způsobem pocit, že se vrací domů. Její matka Hylissa ji sem přivedla, když byla Miriamele ještě velmi malá; to bylo cestou na návštěvu Hylissiny sestry, vévodkyně Nesselanty z Nabbanu. Zastavili se v Ansis Pelippé, aby pozdravili hraběte Streáwa. Miriamele si z té návštěvy pamatovala jen málo – byla velmi mladá –, až na hodného starého muže, který jí dal mandarinku, a na zahradu s dlážděnými cestami pro pěší, obehnanou vysokými zdmi. Zatímco její matka pila víno a bavila se a smála s jinými dospělými, Miriamele honila nádherného dlouhoocasého ptáka.

Tím hodným staříkem musel být vévoda, pomyslíla si. Zahrada, kterou navštívili, byla jistě zahradou boháče – pečlivě ošetřovaný ráj, skrytý na hradním nádvoří. Byly tam kvetoucí stromy a krásné stříbrné a zlaté ryby pluly v rybníčku, zasazeném přímo doprostřed cesty...

Přístavní vítr zesílil a povlával jí pláštěm. Zábradlí pod jejími prsty bylo studené, a tak si zastrčila dlaně do podpaží. Zanedlouho po návštěvě Ansis Pelippé se její matka vydala na další cestu, tentokrát bez Miriamele. Strýc Jošua vzal Hylissu za jejím manželem Eliášem, jenž byl se svou armádou v poli. A to byla cesta, na níž byl Jošua zmrazen a z níž se Hylissa nikdy nevrátila. Žalem téměř oněmělý Eliáš byl příliš plný vzteku, než aby dokázal vůbec mluvit o smrti, a tak dcerce řekl jen, že matka už nikdy nepříjde. Miriamele si ve svém dětském mozku představovala maminku lapenou

někde v zahradě, obehnané zdmi, krásné zahradě, jako byla ta, kterou viděli v Perdruinu, lapenou na nádherném místě, z něhož nemůže odejít, dokonce nemůže ani navštívit dcerku, které tolik chybí...

Ta dcera probděla spoustu nocí a dlouho poté, co ji komorné uložily do postele, zírávala do tmy a spřádala plány, jak zachránit matku z kvetoucího vězení, protkaného nekonečnými, dlážděnými pěšinami...

Od té doby už nic nebylo tak, jak má být. Jako by otec po matčině smrti vypil nějaký pomalu působící jed, nějakou žiravinu, která jej zevnitř změnila v kámen.

Kde je teď? Co právě teď dělá Nejvyšší král Eliáš?

Miriamele vzhledla k zastíněnému hornatému ostrovu a pocítila, jak její radost mizí, podobna šátku, který vytrhne z ruky vítr. Otec právě teď obléhá Naglimund a vybíjí si svůj hrozný hněv na zdech Jošuoovy pevnosti. Isgrimnur, starý Towser... všichni tam bojují o život, právě teď, když ona proplová po černém, klidném oceánu za přístavní majáky. A ten pomocník z kuchyně, Simon, se svými rudými vlasy a neohrabanými, dobře míněnými způsoby a neskrývanými zájmy a zmatky – když na něj pomyslela, pocítila bodnutí smutku. Odešel i s malým trollem na nezmapovaný sever – snad navždy.

Napřímila se. Pomyšlení na dřívější druhy ji připomnělo vlastní povinnosti. Vydává se za mnichova akolytu – a to takového, kterému je zle. Měla by být v podpalubí. Loď už brzy zakotví.

Miriamele se hořce usmála. Tolik podvodů. Osvobodila se od mravů otcova dvora, a přece stále něco předstírá. Jako smutné děcko často v Nabbanu i Meremundu předstírala štěstí. Lhát bylo lepší než odpovídat na dobře míněné, ale nezodpověditelné otázky. Když se jí otec vzdalil, předstírala, že je jí to jedno, i když cítila, jak je zevnitř šířána.

Kde je Bůh? ptávala se mladinká Miriamele; kde je, když láska pomalu tvrdne v netečnost a péče se stává povinností? Kde byl Bůh, když její otec Eliáš prosil nebesa o odpovědi a jeho dcera to se zatajeným dechem poslouchala ve stínu před jeho komnatou?

Nejspíš i On uvěřil mým lžím, pomyslela si hořce, když scházela po deštém kluzkém schodišti do podpalubí. Nejspíš jim chtěl uvěřit, aby se mohl zabývat důležitějšími záležitostmi.

Město na horském svahu jasně zářilo a deštivá noc byla plná maskovaných prostopášníků. V Ansis Pelippé se konaly slavnosti Půlletnic; navzdory počasí, neodpovídajícímu tomuto ročnímu období, vyváděli v úzkých a křivolakých uličkách hodovníci.

Když byl kolem ní za řinčení a chrastění řetězů veden pultucet mužů, maskovaných za opice, Miriamele ustoupila. Jeden z opilých herců ve falešném, deštěm zčuchaném kožichu ji zahlédl ve stínu vchodu zabeđeného domu, obrátil se a zastavil, jako by jí chtěl něco říci. Místo toho opičí muž řihl, omluvně se usmál ústním otvorem šikmo posazené masky a pak obrátil smutný pohled na nerovné kočičí hlavy před sebou.

Když se opice odpotácely, náhle se po jejím boku znovu objevil Cadrach.

"Kde jsi byl?" dožadovala se. "Zmizel jsi skoro na hodinu."

"Tak dlouho to jistě nebylo, Výsosti," zavrtěl Cadrach hlavou. "Byl jsem zjišťovat jisté věci, které se budou hodit. Velmi se budou hodit." Rozhlédl se. "Ach, to je ale rušná noc, že?"

Miriamele znovu vytáhla Cadracha do ulice. "Tady by jeden vůbec neuhodl, že na severu je válka a umírají tam lidé," řekla s nesouhlasem. "Člověka by ani nenapadlo, že i Nabban může být brzy ve válce, a že je jen na druhé straně zálivu."

"Jistěže ne, má lady," odvětil mrzutě Cadrach a snažil se jí stačit svými cupitavými krůčky. "To je zvyk Perdrinců – takové věci nevědět. Proto zůstávají tak půvabně stranou většiny konfliktů a daří se jim vyzbrojovat a zásobovat ty, kdo nakonec zvítězí, i ty, kteří jsou poraženi – a přijít tak k pěknému zisku." Zakřenil se a vytřel si z očí vodu. "A přece je tu něco, pro co by tvůj perdruinský lid do války šel: aby ochránil své zisky."

"No, mne udivuje, že nikdo na toto místo dosud nevpadl." Princezna nevěděla jistě, proč ji netečnost obyvatel Ansis Pelippé tolik dráždí, cítila se nicméně nahněvána naprosto mimořádně.

"Vpadnout sem? A zakalit studnu, z níž všichni pijí?" Cadrach vypadal ohromeně. "Má drahá Miriamele... ach, pardon, můj drahý Malachiáši – musím si to pamatovat, protože se zanedlouho budeme pohybovat v kruzích, kde tvé pravé jméno není neznámé – můj drahý Malachiáši, musíš se toho o světě ještě hodně učit." Odmlčel se na chvíli, po níž kolem provířila další tlupa masek, ponořených do hlasité; opilé hádky o slova jakési písně. "Tady," prohlásil mnich a ukázal na ně, "toto je příklad toho, proč se to, o čem jsi mluvil, nikdy nestane. Slyšel jsi tu rozmlíšku?"

Miriamele si stáhla kapuci hlouběji do čela. "Něco ano," odpověděla. "Co na tom záleží?"

"Nejde o předmět té hádky, ale o způsob. Všechno to byli Perdrinci, pokud jejich přízvuk nezkreslilo burácení oceánu – a přece se přeli ve westerlingštině."

"Ano?"

"Ach." Cadrach přimhouřil oči a něco pohledem hledal v zalidněné ulici, osvětlené lampami, po celou dobu ale mluvil.

"Ty a já mluvíme westerlingsky, ale až na tvé erkynské krajany – a to dokonce ani ty ne všechny – tak nikdo jiný mezi vlastním lidem nemluví. Rimmeřani v Elvritshalle užívají rimmespakk, když jsme my Hernystirci doma v Crannhyru nebo Hernysadharu, mluvíme svým jazykem. Univerzální řeč tvého děda, krále Jana, přijali jen Perdrinci, a vskutku jim slouží za hlavní jazyk."

Miriamele se zastavila uprostřed kluzké silnice a nechala kolem sebe provířít namačkaný dav oslavujících. Nad střechami domů probudily tisícovky olejových lamp falešné svítání. "Jsem unavená a hladová, bratře Cadrachu, a nechápu, k čemu mříš."

"To je prosté. Perdrinci jsou tím, čím jsou, prostě proto, že se snaží vyhovět – nebo, abych to řekl jasněji, vědí, jakým směrem fouká vítr a přesně tím směrem utíkají, takže mají vítr vždycky v zádech. Kdybychom my Hernystirci byli dobovačným lidem, obchodníci a námořníci Perdrinu by se dorozumívali hernystirsky. 'Chce-li král jablka,' říkají v

Nabbanu, „Perduinci sázejí sady.“ Kterýkoliv jiný národ by musel být bláznivý, aby napadal tak povolného přítele a užitečného spojence.“

"Takže ty říkáš, že duše všeho tohoto perduinského lidu se dají koupit?" dožadovala se Miriamela. "Že neznají jinou věrnost než věrnost k silnějšímu?"

"Je v tom pohrdání, má lady, ale ano, zdá se to jako trefné shrnutí."

"Pak ale nejsou lepší než ..." rozhlédla se opatrně kolem a snažila se ovládnout vztek, " ... než prodejné dívky!"

Na mnichově ošlehaném obličejí se objevil studený, odtahující výraz; jeho úsměv nyní odrážel pouhou zdvořilost. "Ne každý může povstat a být hrdinou, princezno," pronesl tiše. "Někteří se raději poddají nevyhnutelnému a ukonejší své svědomí darem přežití."

Zatímco šli dál, Miriamela se zamyslela nad očividnou pravdou, kterou Cadrach vyslovil, nedokázala ale pochopit, proč ji tak nevýslovně rozesmutňuje.

Dlážděné uličky Ansis Pelippé nebyly jen krivolaké; na mnoha místech šplhaly ve vytesaných schodech po samotné horské stěně, pak se zase ve spirálách spouštěly dolů, zdvojovaly se jednou a ještě jednou a křížily se v podivných úhlech jako klubko hadů. Po obou stranách stály domy jeden vedle druhého a většina oken byla zastíněna jako zavřené oči spáče; jen některé plály světlem a hudbou. Základy domů stoupaly vzhůru od středu ulice a každá stavba nejistě lnula ke stěně hory, takže se zdálo, že se horní patra nad užoučké uličky naklánějí. Miriamela, kterou z hladu a únavy jímala závrať, se čas od času zdálo, že je zpátky pod nízkou se sklánějícími stromy lesa Starosrce.

Perduin byl shlukem kopců, obklopujících Sta Mirore, ústřední horu. Jejich hroudovité svahy vyrůstaly téměř přímo z kamenitých břehů ostrova a shlížely na Emmetinskou zátoku. Silueta Perduinu tak připomínala starou bachyni a její podsvínčata. Kus rovné půdy se tu dal nalézt jen stěží, vyjma sedel, v nichž se jednotlivé skály navzájem dotýkaly, a tak perduinské vesnice a města lnuly ke stěnám těchto hor jako rací hnízda. Dokonce i Ansis Pelippé, veliký námořní přístav a sídlo dvora hraběte Streáwea, bylo vybudováno na příkrých svazích předhoří, kterému jeho obyvatelé říkali Přístavní skála. Občané Ansis Pelippé se mohli na mnoha místech silnic, ovíjejících horu, zastavit a zamávat sousedům na ulici o patro níž.

"Musím něco sníst," řekla nakonec udýchaná Miriamela. Stáli na zátočině jedné spirálovité ulice, na místě, odkud mohli mezi budovami dohlédnout až na světla přístavu v mlze pod sebou. Matný měsíc visel na zamračené obloze jako odštěpek kosti.

"I já bych se rád zastavil, Malachiáši," vydechl Cadrach.

"Kde je ten klášter?"

"Tady žádný klášter není, nebo my alespoň na žádné takové místo nemíříme."

"Ale tys říkal kapitánovi... ach." Miriamela zavrtěla hlavou a uvědomila si vlhkou tíži kapuce a pláště.

"Jistě. Tak kam tedy jdeme?"

Cadrach se zadíval na měsíc a tiše se usmál. "Kamkoliv se nám zachce, milý příteli. Myslím, že na vrcholu této ulice je docela vyhlášená hospoda; musím přiznat, že jsem zhruba sem mířil. Jistě to nebylo proto, že bych si liboval ve slézání těchto goirach hor."

"Hospoda? Proč ne noclehárna, abychom se po večeři mohli vyspat?"

"Protože, odpusť, ale to, na co myslím, není večeře. Byl jsem na palubě té ohavné Lodi déle, než chci pomyslet.

Odpochinu si, jen co utiším žízeň." Cadrach si přejel hřbetem ruky po rtech a zašklebil se. Miriamela se výraz v jeho očích příliš nelíbil.

"Ale hospody byly i tam dole, na každém kubitu..." začala.

"Přesně tak. Hospody plné opilých žvanilů a takových, co se rádi vměšují do cizích záležitostí. Na takovém místě bych si zaslouženého odpočinku mnoho neužil." Obrátil se k měsíci zády a začal vystupovat po silnici. "Pojď, Malachiáši. Jsem si jist, že je to už jen kousek."

Zdálo se, že během slavnosti Půlletnic se nic takového jako nepřečpaná hospoda nalézt nedá, ale pijáci U Rudého delfína alespoň nebyli namačkáni hlava na hlavě, jak tomu bylo v přístavních putykách, ale jen loket na lokti. Miriamela se s povděkem svezla na lavici, která stála u zdi naproti vchodu, a nechala kolem sebe proplovat tříšť hovorů a písní. Cadrach se poté, co odložil tornu a cestovní hůl, vydal najít si džbáněk Poutníkovy odměny. Vrátil se během okamžiku. "Dobrý Malachiáši, zapomněl jsem, jak téměř ožebračen jsem po zaplacení naší plavby. Nemáš jeden nebo dva cinitise, abych mohl utišit žízeň?"

Miriamela zajela rukou do svého měšce a vytáhla hrst měďáků.

"Přines mi nějaký chléb a sýr," požádala mnicha a předala mince do jeho natažené dlaně.

Když tam seděla a přála si, aby na oslavu skutečnosti, že se dostala z dosahu deště, mohla sejmout mokrou plášť, dvěma se protlačila další skupina maskovaných hodovníků, kteří strášali vodu z ozdob a dožadovali se piva. Jeden z těch nejhlasilnějších měl masku ohaře s rudým jazykem. Když udeřil pěstí do stolu, jako by zaletěl pravým okem na Miriamela a chvíli na ní pohledem setrval. Náhle si připomněla jinou psí masku a hořící šípy, jak prořezávaly lesní stíny, a pocítila záchvěv strachu. Jenže tenhle pes se rychle otočil ke svým kumpánům, udělal vtip a zvrátil smíchem hlavu, na níž se houpaly látkové uši.

Miriamela si opřela hlavu o hrudník, jako by chtěla utišit bušící srdce.

Musím si tu kapuci nechat, řekla si. Je slavnostní noc, takže kdo by se díval pořádně? Raději si to nechám, než aby mne někdo poznal – jakkoliv nepravděpodobně se to může zdát.

Cadrach byl pryč překvapivě dlouho. Miriamela právě začínala panikařit a uvažovat, zda by se po něm neměla

porozhlédnout, když se vrátil a v každé ruce nesl po džbánu světlého piva. Mezi džbány byl uvězněn půlbochník chleba a skrojek sýra.

"Dnes v noci by člověk při čekání na pivo mohl zemřít žízni," prohlásil mnich.

Miriamele hltavě jedla, pak si dlouze zavdala piva, které bylo hořké a nechutnalo jí. Zbytek džbánu nechala Cadrachovi. Neprotestoval:

Když si z prstů slízala poslední drobky a zapřemítala, zda by nedokázala ještě sníst nadívaného holuba, na lavici, o níž se dělila s mnichem, dopadl stín.

Hleděla na ně tvář Smrtky, holé kosti v černé kutně.

Miriamele zalapala po dechu a Cadrach si vychrstl pivo na šedou tuniku, ale cizinec v masce lebky se ani nepohnul.

"Moc pěkný vtip, příteli," štěkl Cadrach hněvivě, "a hezké Letnice i tobě." Utřel si přední část svého hávu.

Ústa se ani nepohnula. Klidný, nevzrušený hlas zpoza obnažených zubů pronesl: "Půjdete se mnou."

Miriamele cítila, jak se jí vzadu na krku zjezily vlasy. Právě pozřený pokrm jí v žaludku značně ztěžkl.

Cadrach zamrkal. Miriamele viděla, jak se mu na prstech a krku napínají šlachy. "A kdopak jsi, maškaro? Kdybys byl opravdu bratr Smrtka, očekával bych, že budeš oděn vybraněji." Mnich ukázal lehce roztřeseným prstem na rozedraný černý plášť, který postava měla na sobě.

"Vstaňte a pojďte se mnou," přikázal jim přízrak. "Mám núž. Jestli se dáte do křiku, bude to pro vás moc špatné."

Bratr Cadrach se podíval na Miriamele a udělal grimasu. Povstali. Pod princeznou se podlamovala kolena. Smrtka jim ukázala, aby prošli shlukem hospodských hostů.

Miriamele se zabývala nesouvislými myšlenkami o útěku, když z davu poblíž dveří diskrétně vyklouzly další dvě postavy. Jedna měla modrou masku a stylizovaný námořnický oděv; druhá byla oblečena jako venkovský rolník a na hlavě jí seděl příliš velký klobouk.

Jejich zachmuřené oči se ke křiklavým kostýmům vůbec nehodily.

Cadrach a Miriamele s námořníkem a rolníkem po stranách následovali černě oděnou smrtku na ulici. Než ušli tři tucty kroků, zahrnula malá karavana do aleje a pak dolů po schodech na další ulici. Miriamele jednou uklouzla na schodu mokřím od deště a zažila záchvěv hrůzy, když za smrtku převlečený uchvatitel napřáhl ruku a zachytil ji. Ten dotyk byl letmý a ona se nemohla odtáhnout, aniž by upadla, a tak jej tiše přetrpěla. O chvíli později byli za schodištěm, pak náhle v další aleji, pokračovali vzhůru po lávce a kolem rohu.

Miriamele i při matném měsíčním světle a výkřících pozdních hýřilů z hospody nahoře a v přístavní čtvrti dole rychle ztratila ponětí o tom, kde je. Ubírali se po zadních uličkách jako řada skrývajících se koček, vnořovali se a vynořovali ze skrytých dvorků a na révou porostlých chodnicích. Čas od času zaslechli ze setmělého domu mumlání hlasů, jednou křik ženy.

Nakonec se dostali k obloukovité bráně ve vysoké kamenné zdi. Smrtka vytáhla klíč a odemkla zámek. Vešli do zarostlého dvora, zastřešeného smutečnými vrbami, z jejichž spleťtých větví trpělivě odkapávala na popraskané dlaždice dešťová voda. Vůdce se otočil k ostatním, udělal krátký posunek klíčem, pak ukázal, že Cadrach a Miriamele mají jít k zastíněnému vchodu před ním.

"Šli jsme s vámi dost dlouho, člověče," zašeptal mnich, jako by i on byl spiklenec. "Ale co z toho budeme mít, když vejдем do léčky? Máme-li zemřít, proč s námi nebojujete tady pod otevřenou oblohou?"

Smrtka se beze slova předklonila. Cadrach se dal na ústup, ale ten s maskou lebky se jen nahnul za něj a klouby v černých rukavicích zaťukal na dveře a pak do nich strčil. Bezhesně se rozletěly na naolejovaných veřejích.

Uvnitř plálo matné, teplé světlo. Miriamele prošla kolem mnicha a vstoupila. Cadrach ji následoval o okamžik později a něco si pro sebe drmolil. Smrtka vešla poslední a přirazila za sebou dveře.

Stáli v malém obývacím pokoji, osvětleném jen ohněm na roštu a jednou svíčkou, jež plápolala v misce na stole vedle karafy vína. Zdi pokrývaly těžké sametové závěsy, jejichž vzorek vypadal v nedostatečném světle jako pouhá změť barev. Za stolem seděla ve vysokém křesle postava stejně podivná jako kdokoliv z jejich eskorty; vysoký muž v červenohnědém plášti s maskou ostronosého lišáka.

Lišák se předklonil a ukázal elegantním mávnutím ruky v sametové rukavici na dvě křesla.

"Sedněte si." Měl vysoký, ale lahodný hlas. "Sedni si, princezno Miriamele. Povstal bych, ale má zchomrlá noha mi to nedovoluje."

"To je šílené," vybuchl Cadrach, ale po očku pozoroval přízrak lebky za svými zády. "Zmýlil ses, pane – ten, kohos oslovil, je chlapec, můj akolyta..."

"Prosím," zjednal si lišák přívětivým gestem klid. "Je čas sejmut masky. Copak tak vždy půlletní noc nekončí?"

Sundal liščí obličej a odhalil chomáč bílých vlasů a obličej, zvráskněný věkem. Když se odhalené oči zaleskly ve světle ohně, svažštěnými rty mu poškubl úsměv.

"Nyní víte, kdo jsem..." začal, ale Cadrach jej přerušil.

"My to nevíme, pane, a ty sis nás s někým spletl!"

Stařec se suše zasmál. "Ale jdi. Ty a já, milý kamaráde, jsme se možná dosud nesetkali, ale s princeznou jsme starými přáteli. Tedy, abych byl přesný, byla kdysi mým hostem – před drahnou, drahnou dobou."

"Vy jste... hrabě Streáwe?" vydechla Miriamele.

"Tak jest," přikývl hrabě. Na zdi za ním se rýsoval jeho stín. Předklonil se a sevřel jí mokrou ruku sametovým stiskem.

"Pán Perdrinu. A – počínaje okamžikem, kdy jste došlipli na skálu, jíž vládnu – i váš pán."

4. Odjezd prince Jirikiho

Později toho dne, kdy se Simon setkal s Pastýřem a Lovčí, když slunce stálo vysoko na obloze, se již cítil dost silný, aby vstal a posadil se na kamenitou terasu před jeskyní. Ovinul si cíp přikrývky přes ramena a zbytek složil pod sebe na kamenitý povrch skály jako polštář. V celém Yiqanucu podle všeho až na královské lehátko v Chidsik ub Lingit

nebylo nic, co by se podobalo židli nebo křeslu.

Pastýři už dávno odvedli ovce z chráněného údolí, v němž spaly, na níže položené pastviny. Jiriki mu řekl, že jarní nivy, na nichž se zvířata obvykle pásala, byly všechny zničeny třeskutou zimou. Simon sledoval, jak se na svahu pod ním hemží jedno stádo a ovce jsou z té výšky malé jako mravenečci. Doneslo se k němu tiché klepání; berani do sebe naráželi rohy, jako by soupeřili o vůdcovství stáda.

Trollí ženy s černovlasými dětmi, které nesly na zádech ve vacích z jemné sešité kůže, si vzaly štíhlá kopí a vydaly se na lov – stopovat sviště a další zvířata, jejichž maso by doplnilo skopové. Binabik často říkával, že ovce jsou pravým bohatstvím Qanuců, že jedí jen ty kusy stáda, které už nejsou k ničemu dobré – staré a jalové.

Svišti, králíci a další havěť nejsou jediným důvodem, pro něž trollí ženy nosí kopí. Jedna z kožešin, vyzývavě a nápadně ovinutých kolem Nunuuiky, patřovala sněžnému leopardovi; jako dýka ostré drápy se dosud leskly. Když si Simon vzpomněl na ohnivé oči Lovčí, ani za mák nepochyboval, že Nunuuika tu trofej složila sama.

Ženy nečelily hrozbám osamoceně; úkol pastýřů byl právě tak nebezpečný, neboť tu žilo mnoho velkých dravců, jež bylo třeba držet dál od drahocenného skotu. Binabik mu kdysi vyprávěl, že vlci a leopardi, byť hrozí, jsou s těžší srovnatelní s obrovskými sněžnými medvědy; největší z nich váží tolik co dva tucty trollů. Podle Binabika našli ve spárech a tesácích bílého medvěda mnozí qanuční pastýři krátký a neradostný konec.

Simon při té myšlence potlačil reflexivní záchvěv nepokoje. Copak nestál před drakem Igjarjukem, větším a smrtonosnějším než je kterýkoliv z běžných zvířat?

Seděl, zatímco dopoledne přešlo v brzké odpoledne, a pozoroval mintahoqský život, který se před ním prostíral, hektický a zároveň organizovaný jako včelín. Stařesinové, jejichž čas lovu a pastvy již pominul, klevetili od terasy k terase nebo dřepěli na slunci, vyřezávali kosti a rohy, párali a sešivali vydělané kůže do nejrůznějších tvarů. Děti, které byly příliš velké, než aby je ženy nesly s sebou na lov, si za pobaveného dozoru starých hrály všude po svazích, šplhaly nahoru a dolů nebo se houpaly a koulely po visutých řemenových mostech, nedbajíce děsivé hloubky, která se pod nimi otvírala. Simon zjistil, že pozorování těchto nebezpečných zábav mu dělá značné obtíže, ale za celé dlouhé odpoledne nepřišlo ani jedno z trollů k úhonně. Ačkoliv mu byly zdejší podrobnosti cizí a neznámé, cítil, že tu vládne pořádek. Odměřený rytmus života se zdál stejně silný a trvalý jako hora sama.

Té noci se Simonovi znovu zdálo o velkém kole.

Tentokrát byl Simon jako nějaká krutá parodie Usirea, Syna Božího, připevněn ke kolu a každý úd měl připoután k jedné čtvrtině obruče. Nejen, že jej otáčelo hlavou dolů, tak, jak trpěl na stromě Pán Usires, ale točilo s ním dokola a dokola po nekonečné rozloze černé oblohy, na níž nebyla vidět žádná opora. Temná zář hvězd se před ním rozmazávala, takže připomínaly ocasy komet. Něco jiného – nějaká temná, ledová věc, jejíž smích byl prázdným bzučením much – mu tančilo přímo před zraky a vysmívalo se mu to.

Zavolal, tak, jak to často v těchto hrozných snech dělával, nevyšel z něj ale žádný zvuk. Zazníval se, ale v údech neměl žádnou sílu. Kde je Bůh, jenž podle kněží vidí každý čin? Proč nechává Simona ve spárech takové strašlivé temnoty?

Zdálo se, že se něco formuje z bleďých, slabě svítících hvězd; srdce mu naplnilo hrozné očekávání. Ale to, co se vynořilo z vířící prázdnoty, nebyla tušená rudooká hrůza: byla to černovlasá dívka, kterou vídával v jiných snech.

Otevřela ústa. Zdálo se, že se šílený vír oblohy zpomaluje.

Vyslovila jeho jméno. Uslyšel ho, jako by přicházelo dlouhou chodbou. Znal její obličej – ale kdo... kde...?

"Simone," pronesla znovu, tentokrát o něco zřetelněji. Hlas měla plný naléhavosti. Napřáhla se po něm ale také něco jiného – něco, co bylo ještě blíž...

Probudil se.

Něco jej hledalo. Simon se na slavníku posadil, ani nedýchal, a pátral po jakémkoliv zvuku. Ale jeskyně byla tichá – až na nekonečné vzdechy horských větrů a slabé chrápání Haestana, zabaleného v dece poblíž uhlíků ohniště.

Jiriki byl pryč. Mohl na něj zvenku volat Sitha? Nebo to byl jen dozrívající sen? Simon se zachvěl a rozhodl se znovu si přetáhnout přes hlavu kožešinovou příkrývku. Jeho dech tvořil ve světle uhlíků obláčky.

Ne, venku někdo čeká. Nevěděl, jak to ví, byl si tím ale jist: cítil se vypjatý jako struna a třásl se. Zdálo se, že noc je napnutá k prasknutí.

Co když tam na něj něco opravdu čeká? Je to snad něco – nějaká věc – před níž by se měl raději skrýt?

Takové myšlenky mají jen malý význam. Vtloukl si do hlavy, že musí jít ven. Nyní jím ta potřeba přímo lomcovala a nebylo ji možno potlačit.

Stejně mne hrozně bolí tvář, řekl si. Pěkně dlouho bych nedokázal usnout...

Vytáhl kalhoty zpod příkrývky, kde zůstávaly teplé i v ostrém yiqanuckém chladu, a nasoukal se do nich tak tiše, jak to jen dokázal; pak si natáhl na nohy chladné boty. Krátce přemítal, zda by si neměl obléknout svou kroužkovou košili, ale myšlenka na chladné prstence kovu ho navzdory jistotě či bezpečnosti přiměla nápad zamítnout. Zavinul se do pláště, tiše se protáhl kolem spícího Haestana a pod dveřní houni do chladu.

Hvězdy nad Mintahogem byly nemilosrdně jasné. Když na ně Simon okouzleně vzhlížel, pocítil jejich vzdálenost, nepředstavitelnou pustinu noční oblohy. Sníh na vrcholcích hor se koupal a třpytil v jejich skrovném světle; všechno ostatní ale leželo ve stínu.

Právě když stočil zrak pár kroků doprava, dále od ústí jeskyně, zastavilo jej tiché zavrčení. Na cestě před ním se v měsíčním svitu rýsovala podivná černá silueta. Hluboké zavrčení se ozvalo znovu. Oči toho stvoření, na něž dopadalo měsíční světlo, se zeleně zaleskly.

Simon chvíli nebyl s to popadnout dech. Pak si vzpomněl. "Qantaqo?" zašeptal.

Vrčení přešlo ve zvláštní zakňučení. Vlk naklonil hlavu.

"Qantaqo? Jsi to ty?" Pokusil se vzpomenout si na něco z Binabikovy trollštiny, nedokázal ale dát nic dohromady. "Nejsi zraněná?" Tiše se proklínal. Od doby, kdy jej snášeli z drakovy hory, na vlčici ani nepomyslel, ačkoliv mu byla druhem – a svým způsobem i přítelem.

Sobče! plísnil se.

Když je Binabik ve vězení, kdo ví, kde Qantaqa byla? Vzali jí přítele a pána, právě tak, jako Simonovi vzali doktora Morgenese. Noc byla náhle studenější a prázdnější, plná neúčastné krutosti světa.

"Qantaqo? Máš hlad?" Udělal k ní krok a vlčice couvla. Znovu zavrčela, tentokrát ale jakoby spíše vzrušením než vztekem. Udělala pár opatrných kroků. Lesk její šedé srsti byl téměř neviditelný. Pak znovu zavrčela a odskočila. Simon ji následoval.

Opatrně našlapoval po mokřích kamenných pěšinkách a napadlo jej, že se dopouští bláznovství. Pokroucené cesty vysokého Mintahoqu nejsou pro půlnoční procházku dobrým místem, zvláště ne bez pochodně. I rodili trollové měli rozum; ústí jeskyní byla tmavá a tichá, cesty prázdné. Bylo to, jako by se probudil z jednoho snu, jen aby se ponořil do dalšího, do snu o temném putování pod vzdáleným a lhostejným měsícem.

Vypadalo to, že Qantaqa ví, kam jde. Když se Simon příliš opožděl, přiklusala, zastavila se těsně mimo dosah, a počkala, než se sebral. Její horký dech se srážel v chladném vzduchu. Jakmile se k ní dostal na dosah paže, zase zmizela. A tak jej jako nějaký duch ze záhrobí vedla pryč od světél jeho vlastního plemene.

Když už chvíli šli a právě byli na záhybu cesty za jeskyní, v níž Simon spal, Qantaqa přiskákala až k němu. Tentokrát se nedržela zpět. Její mohutná masa na něj narazila a on padl na zadek. Chvíli nad ním stála, tvář mu zabořila do krku a studeným čumákem mu jemně rejčila kolem ucha. Simon vztáhl ruku, aby ji podržel za uchem, a i přes hustou srst ucítil, jak se zvíře chvěje. O chvíli později – jako by ukojila svou touhu po útěše – znovu odskočila a tiše kňučela, dokud nevstal, nepromnul si kostrč a nevydal se za ní.

Zdálo se, že jej Qantaqa vedle kolem poloviny obvodu Mintahoqu. Nyní stála na okraji velké černoty a vzrušeně štekala. Simon šel opatrně a pravačkou hmatl po drsném kameni horské stěny. Qantaqa přecházela sem a tam – jakoby netrpělivě.

Vlčice stála na okraji velké díry, která sahala od jednoho kraje cesty ke druhému. Měsíc, který visel nízko na obloze jako přetížená nákladní loď, dokázal ozářit jen okraje jámy. Qantaqa znovu se sotva ovládaným nadšením zaštekala.

Zdola se k Simonovu obrovskému překvapení ozval slabý hlas: "Jdi pryč, vlku! Dokonce i spánek mi berou, Aedon je zatrat!"

Simon se položil na chladný štěrka a lezl dál na kolenou a loktech. Nakonec se zastavil tak, že mu nad slepou tmou čněla hlava.

"Kdo je tam?" zavolal. Jeho slova se odrážela, jako by procházela dlouhou vzdáleností. "Sludigu?"

Ticho.

"Simone? To ty mě voláš?"

"Ano! Ano, to jsem já! Přivedla mě Qantaqa! Je s tebou Binabik? Binabiku? To jsem já, Simon!"

Uběhl tichý okamžik, pak se znovu ozval Sludig. Simon zaslechl v jeho hlase napětí.

"Troll mluvit nebude. Je tady, ale nemluví se mnou, nemluvil s Jirikim, když přišel, s nikým."

"Je nemocný? Binabiku, tady je Simon! Proč mi neodpovídáš?"

"Myslím, že má nemocné srdce," prohlásil Sludig. "Vypadá jako vždycky – snad jen o něco hubenější, ale to já taky – ale chová se jako někdo, kdo je už mrtvý." Ozval se škrábavý zvuk, jak se Sludig nebo někdo jiný v hloubce pohnul.

"Jiriki říká, že nás zabijí," navázal Rimmeřan o okamžik později a hlas měl klidný a smířený. "Sitha se za nás přimlouval – ne vřele nebo zlostně, pokud můžu soudit, ale přimlouval. Říkal, že trollové nepřijali jeho námitky a jsou rozhodnutí soudit po svém." Hořce se zasmál. "Pěkný soud, zabít někoho, kdo jim nikdy neublížil, a zabít i jednoho ze svých, kdy z oba mnoho vytrpěli pro dobro všeho lidu – dokonce i trollů. Einskaldir měl pravdu. A už kvůli tomu tichému kamarádovi vedle mě jsou to všechno pekelníci."

Simon seděl a hlavu měl složenou v dlaních. Ve výšinách se bezstarostně proháněl vítr. Zachvátil ho pocit bezmoci.

"Binabiku!" zavolal a znovu se naklonil nad otvor.

"Čeká na tebe Qantaqa! Sludig trpí s tebou! Nepomůže ti nikdo, když si nepomůžeš sám! Proč se mnou nemluvíš?!"

Odpověděl jen Sludig: "Povídám ti, je to k ničemu. Má zavřené oči. Neslyší tě. Vůbec nebude mluvit."

Simon udeřil pěstí do skály a zaklel. Do očí se mu draly slzy.

"Pomůžu ti, Sludigu," řekl nakonec. "Nevím jak, ale pomůžu." Posadil se. Qantaqa do něj šťouchla nosem a zaskučela.

"Můžu ti něco přinést? Jídlo? Vodu?"

Sludig se zemdleně zasmál. "Ne. Dávají nám jíst, i když ne zrovna k prasknutí. Požádal bych o víno, ale nevím, kdy pro mě přijdou. Nechtěl bych jít s hlavou zamženou pitím. Jen se za mne modli, prosím. A také za trolla."

"Udělám víc než to, Sludigu. To přísahám." Povstal.

"Na hoře jsi byl velmi statečný, Simone," zavolal tiše Sludig. "Jsem rád, že jsme se poznali."

Hvězdy nad jámou se chladně leskly. Simon odcházel, pokoušel se jít zpřímá a přestat plakat.

Kráčel nějakou dobu v měsíčním svitu, ztracen ve víru roztržštěných myšlenek, až poznal, že znovu následuje Qantaqu. Vlčice, jež během Simonova rozhovoru se Sludigem bázně přecházela po okraji jámy, nyní cílevědomě poklusalava po cestičce před ním. Nedala mu šanci se k ní přiblížit jako předtím, a on měl co dělat, aby jí stačil.

Měsíční světlo stačilo právě na to, aby Simon viděl, kam jde, a cesta byla právě tak široká, aby jeden špatný úrok ještě šel napravit. Několikrát již zvažoval, zda by se neměl prostě posadit a čekat na úsvit, než jej někdo najde a bezpečně odvede do jeskyně, ale Qantaqa klusala dál, plná vlčího odhodlání. Simon, který cítil, že jí něco dluží, se

snažil jí držet, seč mu síly stačily.

Brzy si poplašen všiml, že se zřejmě dostali nad hlavní cestu a stoupají po příkré úzké pěšině mintahoqskou stěnou. Když jej vlk dovedl ještě výše a překročili několik vodorovných chodníků, vzduch jako by zřidl. Simon věděl, že tak vysoko vystoupit nemohli, že za to může jeho tělesná slabost, přesto měl ale pocit, že vchází z říše bezpečnosti do pochybných výšin. Zdálo se, že hvězdy jsou velmi blízko.

Chvilí přemýšlel, zda by ty studené hvězdy mohly být vrcholy jiných, nekonečně vzdálených hor, nesmírné hmoty, ztracené v temnotě, zda jsou sněhovými čepičkami, v nichž se odráží měsíc. Ale ne, to je hloupost. Kde by musely stát, když nejsou vidět za jasného slunce?

Po pravdě řečeno, vzduch nemohl být řidší, ale chlad se stupňoval a byl stále vtíravější; navzdory těžkému pláští. Roztřeseně se rozhodl, že se obrátí a pustí se dolů k hlavní cestě, bez ohledu na to, jaká měsíční zábava Qantaqu tak vzrušuje. O chvíli později s překvapením zjistil, že sešel z cesty a stoupá za vlkem na šikmou římsu skalní stěny. Skalnatá terasa, poprášená skvrnami matně se lesknoucího sněhu, se prostírala před velkou, černou šterbinou. Qantaqa popošla, zastavila se a čenichala. Obrátila se k Simonovi a sklonila huňatou hlavu na stranu. Pak jednou tázvavě štěkla a vklouzla do tmy. Simonovi došlo, že ve stínu musí být skryta jeskyně. Přemítal, zda ji má následovat – nechat se vést vlkem po bláznivé túře kolem horské stěny je jedna věc, ale nechat se jím uprostřed noci zatáhnout do neosvětlené jeskyně druhá – když se ze tmy horského útesu před ním vynořily tři malé obrysy a překvapily Simona tak, že mále ukročil mimo kamennou římsu.

Kopáči! pomyslel si zuřivě a šátral na holé zemi po nějaké zbrani. Jedna ze siluet postoupila vpřed a varovně pozvedla štíhlé kopí. Přirozeně to byl troll – posuzováno s klidnou hlavou, byli o kus větší než podzemní Bukkeni – ale i tak byl vystrašený. Tito Qanuci byli malí, ale dobře. vyzbrojení.

Simon byl podivným nočním pocestným; snad se dostal na nějaké svaté místo.

Nejbližší troll si odhrnul chlupatou kápi. Bledé světlo ozářilo tvář mladé ženy. Simon viděl z jejích rysů jen málo, byl si ale jistý, že má rozzlobený a nebezpečný výraz. Její dva druzi se přesunuli k ní a mumlali něco, co znělo dost hněvivě.

Opatrně ustoupil o pár krůčků dolů po stezce.

"Omlouvám se. Právě odcházím," prohlásila už když to říkal, uvědomoval si, že mu nemohou rozumět. Simon se proklínal, že se od Binabika nebo Jirikiho nenaučil nějaká trollí slova. Věčně lítostivý, věčně pozdě! Bude prost'áčkem navždy? Byl z toho unavený. Ať se stará někdo jiný.

"Právě odcházím," zopakoval. "Šel jsem za vlkem. Šel... jsem... za vlkem." Mluvil pomalu a snažil se, aby jeho hlas zněl navzdory staženému hrdlu přátelsky. Jedno nedorozumění a z břicha mu může trčet ošklivě vyhlížející kopí.

Trollí žena jej pozorovala. Něco řekla jednomu ze svých druhů. Ten udělal pár kroků k temnému ústí jeskyně. Qantaqa uvnitř rezonující dutiny výhrůžně zavrčela a troll se rychle stáhl.

Simon udělal další krok k pěšině. Trollové jej tiše sledovali. Jejich malé temné postavičky ho vyčkávavě pozorovaly, ale nesnažily se mu nijak bránit. Pomalu se k ním otočil zády a vybíral si cestu mezi postříbřenými balvany. Po chvíli se ti tři trollové, Qantaqa i záhadná jeskyně ocitli mimo dohled.

Ubíral se ve snivém měsíčním světle dolů. V půli cesty k hlavnímu chodníku se musel zastavit a posadit. Lokty složil na třesoucích se kolenou. Věděl, že vyčerpání a dokonce i strach nakonec ustoupí, nedokázal si ale představit žádný lék na takovou osamělost.

* * *

"Je mi vskutku líto, Seomane, ale nedá se nic dělat. Včera večer se při západu slunce nad obzorem objevila Reniku, hvězda, které my říkáme Letní lucerna. Zůstal jsem příliš dlouho. Již nemohu setrvat déle."

Jiriki seděl se zkříženými nohama na kameni na široké plošině před jeskyní a hleděl do údolí, utopeného v mlze. Na rozdíl od Simona a Heastana na sobě neměl žádné teplé šaty. Vítr mu nadouval rukávy lesklé košile.

"Ale co budeme dělat s Binabikem a Sludigem?" Simon mrštil kamenem do hloubky a napůl doufal, že trefí nějakého trolla, skrytého v mlze. "Zabijou je, pokud něco neuděláš!"

"Neexistuje nic, co bych mohl udělat, za žádných okolností," odvětil Jiriki tiše. "Lid Quanucu má právo na svou spravedlnost. Nemohu se do toho vměšovat. Bylo by to neuctivé."

"Úcta? K řasu s úctou! Vždyť Binabik neřekne ani slovo. Jak se bude bránit?"

Sitha si povzdechla, ale ostře řezaná tvář zůstala bezvýrazná. "Možná není žádné obrany. Možná, že Binabik ví, že svůj lid poškodil."

Haestan si opovržlivě odfrkl. "Ani nevím, co vůbec proved."

"Porušení přísahy, jak mi bylo řečeno," vysvětlil Jiriki klidně. Otočil se k Simonovi. "Musím jít, Seomane. Zprávy o tom, že lovčí královny Nornů napadl Zida'ya, můj lid velmi zneklidnily. Přejí si, abych byl s nimi. Je toho třeba mnoho prohovorit." Jiriki si odhrnul pramen vlasů z očí. "A navíc, když můj druh An'nai zemřel a byl pohřben na Urmsheimu, odpovědnost padá na mou hlavu. Jeho jméno musí být obřadně zapsáno do Knihy ročního tance. Ze všech mých lidí jsem já ten poslední, který by se měl zříkat své povinnosti. Nakonec to byl Jiriki i-Sa'onserei a nikdo jiný, kdo ho dovedl na místo jeho smrti – a skutečnost, že s námi šel, měla hodně co společného se mnou a mou svéhlavostí." Sithovy hnědé prsty se sevřely v pěst a jeho hlas zpřísněl. "Nechápeš? Nemohu se odvrátit k An'naiově oběti zády."

Simon byl zoufalý. "O vaší Knize ročního tance nevím nic – ale říkal jsi, že nás nechají promluvit v Binabikův prospěch! Říkali ti to přece!"

Jiriki naklonil hlavu. "Ano. Pastýř a Lovčí tak pravili."

"No, a jak to provedeme, když tu nebudeš? My trollí jazyk neovládáme a oni nerozumí našemu."

Simon měl pocit, jako by po Sithově neproniknutelné tváři přeběhl výraz zmatku, ale trvalo to tak krátce, že si tím nebyl

jistý. Jiriki na něj upřel oči se zlatovými skvrnkami. Dlouho na sebe tak hleděli.

"Máš pravdu, Seomane," promluvil Jiriki pomalu. "Již jsem se kvůli cti dostal do konfliktu s oddaností k vlastnímu rodu několikrát, ale doposud nikdy tak neřešitelně." Sklopil hlavu a hleděl na své ruce a pak pomalu zdvihl zrak k obloze.

"An'nai i má rodina mi musí odpustit. J'asu pra peroihin! Kniha Ročního tance tedy zaznamená mou hanbu." Zhluboka se nadechl. "Zůstanu, dokud nenadejde den soudu Binabika z Yiquanucu."

Simon měl být spokojený, ale místo toho cítil podivnou prázdnotu. I smrtelník poznal, jak je sithijský princ nešťastný: podstupoval nějakou strašlivou oběť, kterou Simon nedokázal pochopit. Ale co jiného se dá dělat? Všichni jsou vězni této vysoké hory daleko od známého světa, všichni jsou zajatci – přinejmenším zajatci okolností. Jsou nevědoucími hrdiny, přáteli krivopřísežníků...

Po zádech mu přeběhlo zamrazení. "Jiriki!" vydechl v náhlé inspiraci. Půjde to? A pokud ano, pomůže to?

"Jiriki," opakoval o něco tišeji, "myslím, že jsem přišel na něco, co ti umožní vykonat to, co musíš, a zároveň to pomůže Binabikovi i Sludigovi."

Haestan vycítil napětí v Simonově hlase, odložil klacík, který ořezával, a předklonil se. Jiriki nadzdvihl obočí.

"Budu po tobě chtít jednu věc," pokračoval Simon. "Musíš se mnou jít za králem a královnou – za Pastýřem a Lovčí."

Poté, co Simon a Jiriki promluvili s Nunuuikou a Uammannaqem a získali pro svůj návrh jejich váhavý souhlas, vraceli se padajícím soumrakem od Domu předků. Na Sithově tváři se zračil lehký úsměv.

"Neustále mě překvapuješ, mladý Seomane. Toto je troufalý tah. Nemám ponětí, zda to tvému příteli pomůže, ale je to nicméně první krok."

"Nikdy by nesouhlasili, kdybys je nepožádal, Jiriki. Děkuji ti."

Sitha učinil svými dlouhými prsty komplikované gesto. "Mezi Zida'ya a Dětní západu stále existuje křehký respekt – hlavně mezi Hernystiřany a Qanucy. Pět bezútešných století nemůže tak lehce zadusat tisíciletí přízně. Mnohé se přesto změnilo. Vy smrtelní – Lingitiny děti, jak říhají Qanuci – jste na vzestupu. Svět již nepatří našemu lidu." Natáhl ruku a při chůzi se zlehka dotkl Simonovy paže. "Jsem ti zavázán, Seomane. Nezapomněl jsem."

Simona, krácejícího po boku nesmrtelného, nenapadla žádná odpověď.

"Žádám tě pouze, abys pochopil toto: mého lidu již nezůstalo mnoho. Dlužím ti vlastní život – vlastně dvakrát, k mé hanbě – ale závazky k vlastním lidem dalece převyšují i cenu mé existence. Některé věci nelze obejít, mladý smrtelníku. Doufám, že Binabik a Sludig přežijí, samozřejmě... ale jsem Zida'ya. Musím přinést zprávy o tom, co se stalo na dračí hoře: o zradě pohůnků Utuk'ku a o An'naiově smrti."

Náhle se zastavil a otočil se k Simonovi. V nachovém soumraku a s rozevlátými vlasy vypadal jako duch divokých hor. Simon v jeho očích na kratičkou chvíli zahlédl Jirikiho nezměrný věk a měl pocit, že už už dokáže zachytit nezachytitelné: nesmírné trvání princovy rasy, léta jejich historie jako zrnka písku na pláži.

"Nic nekončí tak jednoduše, Seomane," Jiriki hovořil pomalu, "ani můj odchod neznamená konec. Něco mi říká, že se opět setkáme. Závazky Zida'ya sahají hluboko. Nesou s sebou stopy mýtu. Já ti takový závazek dlužím." Jiriki opět udělal prsty podivné gesto, pak sáhl do své tenké košile a vytáhl plochý, kulatý předmět.

"Tohle jsi již viděl, Seomane. Je to mé zrcadlo – šupina Velkého červa, jak praví pověst."

Simon si zrcadlo vzal ze Sithovy natažené paže a podívil se, jak je překvapivě lehké. Vyřezávaný rám ho studil do prstů. Jednou mu zrcadlo ukázalo obraz Miriamele; podruhé Jiriki z jeho hloubek vyvolal lesní město Enki-e-Shao'saye. Ted' na něj hleděla pouze vlastní zasmušilá tvář, zastíněná houstnoucím šerem.

"Dávám ti ho. Byl to rodinný talisman od doby, kdy Jenjiyana ze Slavíků pečoval o vonné zahrady ve stínu Sení Anzi'in. Když ho nebudu mít u sebe, nebude to nic jiného než obyčejné zrcadlo." Jiriki zdvihl ruku. "Ne, to není tak docela pravda. Pokud se mnou budeš muset mluvit, nebo mě budeš potřebovat – skutečně potřebovat – řekni to zrcadlu. Uslyším tě a dozvím se to." Namířil na oněmělého Simona přísný prst. "Ale nečekej, že se před tebou objevím v obláčku kouře, jako se to děje ve vašich pohádkách. Takovými kouzelnými schopnostmi nevládnou. Nemůžu ti dokonce ani slíbit, že budu moci přijít. Ale pokud se o tvé potřebě dozvím, udělám vše, co je v mé moci, abych ti pomohl. Zida'ya nejsou úplně bez přátel, ani v tomto nevázaném mladém světě smrtelných ne."

Simon chvíli bezhlesně pohyboval ústy. "Děkuji ti," vypravil ze sebe konečně. Náhle mu připadlo, že malé šedé sklíčko váží mnohem víc. "Děkuji ti."

Jiriki se usmál a odhalil bílé zuby. Opět se podobal mladíkovi, takovému, jakým musel mezi svými druhy skutečně být.

"A máš také prsten." Ukázal na Simonovu ruku, na tenký zlatý proužek s rybím ornamentem. "Povídej mi něco o pohádkách, Seomane! Bílý šíp, černý meč, zlatý prsten a ještě sithijské zrcadlo – jsi tak obtížen významnými poklady, že budeš při pochodu cinkat!" Princův smích připomínal melodický sykot.

Simon se díval na prsten, který pro něj doktor Morgenes na poslední chvíli zachránil z trosek své komnaty a poslal Binabikovi. Zlatý kroužek, masťný od rukavic, které Simon nosil, se na prstu začernalém od prachu nevýrazně leskl.

"Pořád ještě nevím, co znamená ten nápis uvnitř," poznamenal. Z náhlého popudu ho stáhl a podal Sithovi. "Binabik z něj dokázal vyčíst jen cosi o dracích a smrti." Něco ho napadlo. "Pomáhá člověku, který ho nosí, při zabíjení draků?"

Bylo to podivné skličující pomyšlení, zvláště když si nemyslel, že ledového draka doopravdy zabil. Nebylo to nakonec nějaké kouzlo? Jak postupně nabýval síl, cítil nad svou odvahou tvář v tvář strašlivému Igjarjukovi stále větší hrdost.

"To, co se stalo na Urmsheimu, bylo pouze mezi tebou a prastarým synem Hidohebbi, Seomane. Nebylo v tom žádné kouzlo." Jirikiho úsměv pohasl. Pomalu zavrtěl hlavou a prsten vrátil. "Nemohu ti však o prstenu říci nic nového."

Pokud ti moudrý Morgenes neposkytl žádné vodítko, proč ti ho poslal, pak se neodvažují pokoušet o vysvětlení. Už tak jsem tě nejspíš během naší krátké známosti zatížil přílišnými břemeny. Dokonce i nejdůležitější smrtelníci se dokáží zlomit pod tíhou pravdy."

"Ty přečteš, co je tam napsáno?"

"Ano. Je to vyryto v jednom ze starých jazyků Zida'ya – i když takřka zapomenutém, což je u takového šperku smrtelných překvapivé. Prozradím ti nicméně toto: pokud jsem význam pochopil správně, nijak přímo se tě to nyní netýká a znalost nápisu by ti v žádném směru nepomohla."

"A víc neřekneš?"

"Prozatím. Snad až se znovu setkáme, budu lépe rozumět, proč jsi prsten dostal." Sitha se zatvářil ustaraně. "Mnoho štěstí, Seomane. Jsi zvláštní chlapec – dokonce i na smrtelného..."

V tu chvíli zaslechli Haestanovo volání. Spatřili Erkyňana, jak k nim spěchá po stezce a něčím mává. Chytil sněžného zajíce. Oheň, volal vesele, je připraven k vaření.

Simonovi toho večera – dokonce i s žaludkem příjemně naplněným pečeným masem a bylinami – trvalo dlouho, než usnul. Ležel na slamníku, díval se na mihotavé narudlé stíny na stropu jeskyně a v hlavě se mu honily myšlenky na vše, co se přihodilo, na zamotaný příběh, do kterého se zapletl.

Jsem v nějaké pohádce, jak říkal Jiriki. Pohádce, jaké vyprávěl Shem – nebo je to historie, jak mě učival doktor Morgenes...? Ale nikdo nepovídal nic o tom, jak strašné je být zamotán v příběhu a přitom neznat jeho konec...

Konečně usnul a po nějaké době se s trhnutím probudil. Haestan jako obvykle chrápal. Po Jirikim nebylo ani stopy. Podle zvláštní prázdnosti v jeskyni Simon vycítil, že Sitha je vskutku pryč a míří z hor k domovu.

I přesto, že kousek od něj Haestan chrčel ze spánku, bodlo ho náhlé osamění jako osten.

Zjistil, že pláče. Vzlykal potichu, zahanben slzami, ale jejich proud stejně nedokázal zastavit, stejně jako by nedokázal zdvihnout na bedrech velký Mintahog.

5. Krivopřísežník

Simon s Haestanem se do Chidisk ub Lingit dostavili přesně podle Jirikiho pokynů – hodinu po rozbřesku. Chlad byl ještě citelnější. Prázdné žebříky a visuté mosty se houpaly v mrazivém větru. Mintahogské skalnaté pěšinky se staly ještě zrádnějšími; na mnoha místech byly pokryty tenkou slupkou ledu.

Oba cizinci se prodírali davem klábosících trollů a Simon se ztěžka opíral o Haestanovu paži obalenou kožešinou. Po Sithově odchodu nespál dobře, v jeho snech se střídaly stíny mečů s neodbytným a nevysvětlitelným obrazem malého tmavookého děvčátka.

Trollí lid kolem byl oděn, jako by se chystal na slavnost. Mnozí byli ozdobeni náhrdelníky vyřezanými ze zuboviny a kostí, ženy měly černé vlasy sepnuté hřebínky, vyrobenými z ptačích a rybích lebek. Jak muži, tak ženy si podávali měchy s nějakým nápojem, smáli se a rozkládali rukama. Haestan to zachmuřeně sledoval.

"Poprosil sem jednoho, aby mi dal taky líznout," poznamenal voják. "Chutnalo to jako koňský chcanky, fuj. Co byrem dal za kapku červeného perdrinu!"

Uprostřed místnosti, na plošině obklopené příkopem dosud nezapáleného oleje, zahlédli čtyři umně vyřezávané kostěné stoličky se sedátky potaženými kůží, dosud prázdné. Protože si ostatní trollové dělali pohodlí všude kolem, ale stoličky nechávali neobsazené, návštěvníci si domysleli, že dvě ze sedátek budou asi jejich. Sotva se posadili, yiqanucký lid povstal. Ozval se podivný zvuk, který se rozléhal po jeskyni – nosový, bzučivý zpěv. Nesrozumitelná qanucká slova vyplouvala na povrch jako trámy houpající se na neklidném moři a opět se ztrácela v nepřetržitém kvílení. Byl to podivný a rozryvný zvuk.

Simon se chvíli domníval, že zpěv měl něco společného s jejich příchodem, ale tmavé oči trollů byly obráceny ke dveřím na druhé straně jeskyně.

Oněmi dveřmi nakonec nevstoupil pán Yiqanucu, jak Simon čekal, ale postava ještě exotičtější, než dav, jenž je obklopoval. Nový příchozí byl troll, nebo byl alespoň stejně velký. Malé, svalnaté tělo měl namaštěné, takže se ve světle lamp lesklo. Na sobě měl třásnitou koženou suknicí a jeho tvář byla schována za maskou z beraní lebky, tak ozdobně vyřezávanou, že vypadala jako filigrán. Nad rameny se mu tyčily dva obrovské rohy. Pod kostěnou maskou se houpal plášť z bílých a žlutých per a náhrdelník černých drápů.

Simon nedokázal odhadnout, zda je ten muž kněz, tanečník nebo prostě jen herold královské dvojice. Když zadupal lesklou nohou, dav vesele zabouřil. Když se dotkl špiček rohů a pozdvihl dlaně k nebi, dav zašuměl a dal se opět do zpěvu. Muž dlouhou chvíli poskakoval po stupínku, očividně zabraný do své činnosti jako nějaký pečlivý řemeslník. Konečně se zastavil, jako by poslouchal. Mumlání davu utichlo. Ve dveřích se objevily další čtyři postavy – tři trollí a jedna, vysoko čnící nad ostatní.

Přiváděli Binabika a Sludiga. Na každé straně stál jeden trollí strážný a špičky ostrých kopí celou dobu mířily na záda zajatců. Simon se chtěl postavit a zavolat, ale Haestanova široká ruka ho zadržela na stoličce.

"Tíše, chlapče. Stejně dou sem. Počkej, až přijdou. Nebudem tady tý chamradi hrát divadlo."

Jak troll, tak světlovlasý Sludig byli o poznání hubenější, než když je Simon viděl naposled. Sludigova zarostlá tvář byla zrůžovělá a loupala se, jako by byl příliš dlouho na slunci. Binabik byl bledší než dříve; jeho původně hnědá kůže měla barvu ovesné kaše. Oči měl zapadlé, ponořené do stínu.

Dvojice kráčela pomalu; troll šel se skloněnou hlavou, Sludig se vyzývavě rozhlížel, dokud nezahlédl Simona a Haestana, na které se ponuře usmál. Když překročili příkop a vstoupili na vnitřní kruhovou plošinu, Rimmeřan se natáhl a poklepal Simona po rameni; vzápětí hekl bolesti, protože jej jeden ze strážných bodl špičkou kopí do paže.

"Kdybys jen měl meč," zamumlal Sludig, postoupil dopředu a nasupeně se posadil na jednu stoličku.

Binabik si sedl až na konec. Ještě ani nezdvihl zrak, aby se na své společníky podíval.

"Na to bys potřeboval víc než jenom meč, kamaráde," zašeptal Haestan. "Sou malý, ale nebezpečný – a koukni taky na to, kolik jich je, Usires je zatrat'!"

"Binabiku!" zavolal Simon naléhavě a nahnul se přes Sludiga. "Binabiku! Přišli jsme pro tebe svědčit!"

Troll vzhlédl. Na okamžik se zdálo, že by snad mohl něco říci, ale jeho oči hleděly nepřítomně. Takřka neznatelně zavrtěl

hlavou a znovu se zahleděl na podlahu jeskyně. Simon cítil, jak v něm kypí hněv. Binabik přece musí o svůj život bojovat! A on tady sedí jako starý valach Rim a čeká, až dopadne smrtící rána.

Vzrůstající šum vzrušených hlasů náhle utichl. Ze dveří vyšly další tři postavy: Nunuuika Lovčí a Uammannaq Pastýř v kompletním slavnostním hávu z kožešin, slonoviny a leštěných kamenů. Za nimi tiše kráčel další troll – mladá žena s velkýma, bezvýraznýma očima, jejíž rty byly sevřeny v přísné lince. Přelétla pohledem po řadě stoliček a pak se zadívala nad hlavy zástupu. Muž s beraní lebkou před trojicí tančil, dokud nedošla ke stupínku a nevystoupila ke svému kožešinovému divanu. Neznámá trollí žena se posadila před královský pár na schod pod vrcholem stupínku.

Poskakující herold – nebo co byl zač; Simon to ještě stále nedokázal určit – zapálil od jedné z lamp ve výklencích svíce a přiložil ji ke kruhu oleje, který se zahučením vzplál. Plameny se rozeběhly podél příkopu a značily vzduch kouřovou stopou. Dým se za malou chvíli rozptýlil k temnému stropu jeskyně. Simon a ostatní obklopoval ohnivý kruh.

Pastýř se předklonil, pozdvihl zahnutý oštěp a mávl na Binabika a Sludiga. Když začal mluvit, dav se znovu rozezpíval, zapěl několik slov a opět utichl, ale Uammannaq hovořil dál. Jeho manželka a mladá žena se rozhlížely. Pohled Lovčí Simonovi připadal nemilosrdný. Náladu druhé ženy nebylo možné odhadnout.

Úvodní řeč už trvala nějakou dobu. Simon se už začal domnívat, že vládci Yiqanucu porušili svůj slib, který dali Jirikimu, když se Pastýř odmlčel, mávl kopím na Binabika a nakvašeně ukázal na jeho společníky.

Simon se podíval na Haestana, který zdvihl obočí, jako by chtěl říci: počkáme a uvidíme.

"Tohle je podivná situace, Simone."

To promluvil Binabik. Oči stále upíral na zem před sebou. Jeho hlas Simonovi připadal příjemný jako ptačí trylkování nebo bubnování deště na střeše. Věděl, že se usmívá jako blázen, ale v tu chvíli mu to bylo jedno. "Zdá se," pokračoval Binabik hlasem chraptivým od dlouhého mlčení, "že ty a Haestan jste hosty mých pánů a že já mám jednání překládat do řeči, které rozumíte, protože vaším jazykem tu nikdo jiný nehovoří."

"Nemůžu mluvit ve tvůj prospěch, když nám nikdo nebude rozumět," řekl Haestan tiše.

"Pomůžeme ti, Binabiku," pravil důrazně Simon, "ale tvé mlčení nepomůže nikomu."

"Tohle je, jak jsem již řekl, podivné," vyrazil Binabik chrčivě. "Jsem odsouzen za porušení cti, přesto musím kvůli čestnému slovu překládat svá provinění cizincům, protože to jsou čestní hosté." Koutky úst mu zaškubal náznak pochmurného úsměvu. "Vážený host, drakobijec, všetečka, co strká nos do cizích záležitostí – tak nějak cítím, že v tom máš prsty, Simone." Přimhouřil oči a pak natáhl zavalitý prst, jako by se chtěl dotknout Simonovy tváře. "Nosíš odznak odvahy, příteli."

"Co jsi provedl, Binabiku? Nebo co si myslíš, že jsi provedl?"

Úsměv z mužikovy tváře vyprchal. "Porušil jsem přísahu."

Nunuuika pronesla několik ostrých slov. Binabik vzhledl a přikývl. "Lovčí říká, že jsem na vysvětlování měl času dost. Nyní budou mé zločiny vytaženy na světlo, aby mohly být posouzeny."

S Binabikem, který celé jednání překládal do westerlingštiny, se zdálo, že vše probíhá mnohem rychleji. Občas jako by překládal slovo od slova, delší proslovy vyřizoval krátkým shrnutím. Přestože to vypadalo, že Binabik při překládání nabyl něco ze své staré energičnosti, o nebezpečnosti celé situace nebylo pochyby.

"Binabiku, učedníku Zpívajícího muže, Ookekuqa, jsi zadržen za porušení přísahy." Uammannaq Pastýř se předklonil a popuženě si žmolal vous, jako by ho proces rozčíloval. "Popíráš to?"

Poté, co Binabik přeložil otázku, zavládlo dlouhé ticho. Po chvíli se otočil od svých přátel čelem k vládčům Yiqanuku.

"Nemohu to popírat," řekl konečně. "Přesto nabízím celou pravdu, pokud ji vyslechnete, Nejbystřejší z očí a Nejjistější z uzd."

Nunuuika se opřela do polštářů. "Na to bude čas."

Otočila se ke svému manželovi. "Nepopírá to."

"Tedy," prohlásil Uammannaq hlasitě, "Binabik je obviněn. Ty, Croohok," otočil kulatou tvář ke Sludigovi, "jsi obviněn z příslušnosti k bídné rase, která od nepaměti napadala náš lid. Nikdo nemůže popřít, že jsi Rimmeřan, tvé obvinění tedy trvá."

Během překládky Pastýřových slov se Sludig chystal ke zlostnému odseknutí, ale Binabik zdvihl ruku a umlčel ho. Sludig ho – kupodivu – poslechl.

"Zdá se, že mezi starými nepřáteli se spravedlnosti nedočkáš," zamumlal severan k Simonovi. Jeho planoucí pohled se změnil na posmutnělé mračení. "I tak znám případy trollů, kteří měli v rukou mých lidí menší naději, než mám já tady."

"Nechť nyní promluví ti, kdož mají k obvinění důvody," vyhlásil Uammannaq.

V jeskyni zavládlo napjaté očekávání. Za chrastění náramků předstoupil herold. Otvory v beraní lebce se s neskrývaným pohrdáním zahleděl na Binabika, pak zdvihl ruku a promluvil dunivým, chraplavým hlasem.

"Qangolik Vyvolávač duchů říká, že Zpívající muž Ookekuq se v poslední den zimy neobjevil v Ledovém domě, jak to přikazují zákony našeho lidu od dob, kdy nám Sedda věnovala tyto hory," překládal Binabik. V jeho řeči zazněl náznak nehezkého tónu, který měl v hlase žalobce. "Qangolik říká, že Binabik, učedník Zpívajícího muže, se v Ledovém domě rovněž neukázal."

Simon takřka hmatatelně cítil nenávist pulzující mezi jeho přítelem a maskovaným trollem. Nebylo pochyby, že mezi oběma panuje jakási rivalita nebo dávný spor.

Vyvolávač duchů pokračoval. "Protože se Ookekuq učedník nedostavil, aby vykonal svou povinnost – zazpívat Rituál oživení – Ledový dům dosud neroztál. Protože Ledový dům neroztál, zima z Yiqanucu neodejde. Touto zradou přivolal Binabik na svůj lid zlý rok. Léto nepřijde a mnozí zemřou."

Qangolik ho obviňuje z porušení přísahy."

Jeskyně se rozšuměla vzrušeným hovorem. Než Binabik dokončil svůj překlad do westerlingštiny, Vyvolávač duchů již

opět seděl.

Nunuika se obřadně rozhlédla. "Chce ještě někdo obvinít Binbiniqegabenika?"

Neznámá mladá žena, na niž Simon ve vši vřavy téměř zapomněl, pomalu vstala ze svého místa na nejvyšším schodu.

Oči měla ostýchavě sklopené a hlas tichý. Hovořila velmi krátce.

Binabik její slova okamžitě nepřekládal, třebaže mezi shromážděnými trolly vyvolala vlnu tlumeného šepotu. Ve tváři měl zvláštní výraz, jaký u něj Simon nikdy neviděl: výraz naprostého a dokonalého neštěstí. Binabik z mladé ženy nespouštěl oči, jako by sledoval nějakou hroznou událost, kterou měl za úkol si zapamatovat a později podrobně popsat.

Právě když si Simon pomyslel, že Binabik znovu upadl do mlčení, tentokrát snad navždy, troll promluvil – monotónním hlasem, jako by popisoval nějaké dávné zranění, které dnes již není důležité.

"Sisqinanamook, nejmladší dcera Nunuiiky Lovčí a Uammannaqa Pastýře, rovněž obviňuje Binabika z Mintahoqu.

Ačkoliv opřel svůj oštěp u jejích dveří, když uplynulo devět krát devět dní a nadešel den, kdy se měla konat svatba, byl pryč. Neposlal jediného slova vysvětlení. Když se vrátil do našich hor, neodebral se k domovu svého lidu, ale cestoval s Croohkem a Utku na zapovězenou horu Yijarjuk. Seslal hanbu na Dům předků i na svou bývalou vyvolenou. Sisqinanamook ho obviňuje z porušení přísahy."

Binabik jednotvárně odříkával překlad a omráčený Simon zíral na trollovu sklíčenou tvář. Svatba! Celou dobu, co se Simon s mužikem probíjeli k Naglimundu a ploužili se přes Bílou pustinu, čekal Binabikův lid na to, že se vrátí a splní svůj slib manželství. A navíc byl zasnouben s dcerou Lovčí a Pastýře! A on o tom neměl nejmenší ponětí!

Simon se zahleděl na Binabikovu žalobkyni. Přestože Simonovi připadala stejně malá jako ostatní trollové, zdálo se, že je ve skutečnosti o něco vyšší než Binabik. Její lesklé černé vlasy byly na stranách spleteny do copů, které se jí pod bradou spojovaly do jednoho pramene, ozdobeného modrou stuhou. Neměla na sobě mnoho šperků, zvlášť ve srovnání se svou matkou. Na čele se jí leskl jediný modrý drahokam, vsazený do tenkého koženého řemínku.

Do hnědých tváří se jí vřila červeň. Přestože měla oči zastřené, snad hněvem, snad trémou, Simon měl pocit, že v jejích pichlavém pohledu zahlédl cosi jako vzpurnost – nebyla to vražedná palčivost jako v očích její matky, spíše pohled někoho, kdo se dokáže rozhodovat sám za sebe. Chvilíčku ji Simon viděl stejně jako příslušníci jejího vlastního lidu – nikoliv jemnou, poddajnou krásku, ale pohlednou, chytrou ženu, jejíž obdiv není snadné získat.

Náhle si uvědomil, že to ona stála minulé noci před Qantačinou jeskyní – to ona mu hrozila oštěpem! Prozradilo mu to cosi nedefinovatelného v její tváři. Nakonec, byla lovkyně, stejně jako matka.

Chudák Binabik! Její obdiv nebyl snadno k mání, ale Simonův přítel si ho získal, alespoň to tak vypadalo. Důvtip a rozhodnost, které musely Binabika uchvátit, se nyní obrátily proti němu.

"Se Sisqinanamook, dcerou Měsíčního rodu, musím souhlasit," ozval se konečně Binabik. "To, že vůbec přijala oštěp někoho tak nehodného jako je učedník Zpívajícího muže, mě naplnilo úžasem."

Sisqinanamook při těchto slovech ohrnula ret, jakoby znechuceně, ale její opovržení na Simona nepůsobilo moc přesvědčivě.

"Velká je moje hanba," pokračoval Binabik. "Devětkrát devět nocí stál můj oštěp před jejími dveřmi. Nepřišel jsem, abychom byli sezdáni, když lhůta vypršela. Není omluvy, jež by napravila krivdu nebo zmírnila mou vinu. Musel jsem učinit rozhodnutí, jak tomu bývá poté, co byla vykonána zkouška mužství či ženství. Byl jsem v cizí zemi a můj mistr byl mrtev. Vybral jsem si; pokud bych se musel rozhodovat znovu, musím s lítostí říct, že bych se rozhodl stejně."

Dav ještě hlučel překvapením a zmatkem, když Binabik dokončoval pro společníky překlad své řeči. Pak se otočil zpět k mladé ženě a cosi jí tiše říkal; oslovoval ji přitom "Sisqi" namísto jejího celého jména. Odvrátila se, jako by již nesnesla ani pohled na něj. Binabik svou poslední promluvu nepřekládal, pouze se smutně otočil zpět k Lovčí a Pastýři.

"A jaké," zeptala se Nunuiika posměšně, "jsi musel činit rozhodnutí? Co z tebe mohlo učinit krivopřísežníka – tebe, který jsi vyšplhal mnohem výš nad sněhy, na něž jsi byl zvyklý, tebe, jehož námluvčí oštěp byl přijat dívkou, jež tě dalece převyšuje?"

"Můj pán Ookequq se zavázal slibem doktoru Morgenesovi z Hayholtu, velmi učenému muži z Erkynu. Když můj pán zemřel, cítil jsem, že jeho slib musím vyplnit já."

Uammannaq se předklonil a vous se mu třásl překvapením a hněvem. "Ty jsi pokládal slib někomu z nížiny za důležitější než svatbu s dcerou z Domu předků – nebo přivolání léta? Vskutku, Binabiku, ti, kdož říkají, že ses u tlustého Ookequqa naučil bláznovství, mají pravdu! Obrátil ses zády ke svému lidu kvůli... kvůli Utku?"

Binabik bezmocně zavrtěl hlavou. "Je v tom mnohem víc, Uammannaqu, pastýři Qanucu. Můj pán se obával smrtelného nebezpečí, které nehrozí pouze Yiqanucu, ale celému světu pod horami. Ookequq se bál příchodu zimy daleko horší, než jsme kdy zažili, takové, která zanechá Ledový dům zamrzlý na tisíc temných let. A nebylo to pouze hrozné počasí, jež Ookequq předvídal. Morgenes, starý muž z Erkynu, jeho strach sdílel. Kvůli těmto hrozbám mi jeho slib připadal důležitý. Kvůli tomu také – protože pokládám obavy mého pána za oprávněné – bych znovu porušil přísahu, kdybych se musel znovu rozhodovat."

Sisqinanamook se opět podívala na Binabika. Simon doufal, že by její pohled mohl být méně přísný, ale rty měla stále sevřeny v přísné, trpké lince. Její matka Nunuiika udeřila dlaní do násady svého kopí.

"Tohle není žádný argument!" vykřikla. "Vůbec žádný. Pokud bych se obávala uvolněného sněhu v horských sedlech, měla bych snad zůstat v jeskyni a nechat své děti hladovět? To je totéž, jako bys říkal, že tvůj lid a rodné hory, které tě živily, pro tebe nic neznamenají. Jsi horší než opilec, který alespoň říká 'Neměl bych pít' a ze slabosti svému zlovyku opět propadne. Ty před námi stojíš, drzý jako zloděj sedlových vaků, a říkáš: 'Udělám to znovu. Mé přísahy nic neznamenají.' " Hněvivě zamávala oštěpem. Shromážděný dav zasyčel souhlasem. "Měl bys být okamžitě usmrcen. Pokud tvé šílenství nakazí další, bude v našich prázdných jeskyních výt meluzína, ještě než se narodí příští pokolení."

Binabik dokončoval monotónní převod a Simon povstal, roztřesený hněvem. Jízva na tváři ho pálila a s každým

bodavým stahem se mu vybavoval obraz Binabika, jak visí na zádech ledového červa a křičí na Simona, aby utíkal, aby se zachránil, zatímco on bude sám bojovat.

"Ne!" vykřikl divoce a překvapil i Haestana se Sludigem, kteří ohromeně naslouchali každému podivnému detailu rozhovoru. "Ne!" Simon se opřel o svou stoličku. Hlava se mu točila. Binabik se poslušně otočil k vládčům a začal překládat slova rudovlasého mladíka z nížin.

"Nechápete, co se odehrává," začal Simon, "ani to, co Binabik udělal. Zde v těchto horách je jiný svět velmi daleko – ale nebezpečí, které by mohlo dospět až k vám, existuje. Na hradě, kde jsem kdysi bydlel, mi připadalo, že zlo je cosi, o čem vykládají pouze kněží, a že ani oni tomu doopravdy nevěří. Teď jsem moudřejší. Jsme obklopeni nebezpečím, které je den ode dne silnější! Copak to nevidíte? Binabik a já jsme byli pronásledováni, pronásledováni tímto zlem napříč velkým lesem a přes sněžné pláně pod těmito horami. Sledovalo nás dokonce i na dračí horu!"

Simon se na chvíli zarazil, omámený a udýchaný. Měl pocit, jako by držel něco mrštného, co se mu pomalu vymaňuje ze sevření.

Co můžu říkat? Musím vypadat jako šílenec. Podívej, Binabik jim přeloží, co jsem řekl, a oni na mě zírají jako na štekajícího psa! Takhle přivedu Binabika k jisté záhubě! Simon tiše zasténal a začal znovu. Pokoušel se zvládnout své takřka neuchopitelné myšlenky. "Všichni jsme v nebezpečí. Strašlivá síla se ukrývá na severu – vlastně na severu jsme teď my..." Svěsil hlavu a snažil se přemýšlet. "Na sever a také trochu na západ odsud. Tam je ohromná hora z ledu. Žije tam Král bouří – ale není živý. Jmenuje se Ineluki. Slyšeli jste o něm? Ineluki? Je strašný!"

Rovnováha ho začala opouštět, naklonil se a valil oči do vyplašených tváří Pastýře a Lovců a jejich dcery Sisqinanamook.

"Je strašný..." opakoval a hleděl přímo do očí trollí dívky.

Binabik jí říkal Sisqi, napadlo ho nesouvisle. Musel ji milovat...

Připadlo mu, že ho někdo uchopil za mozek a třese jím, jako pes třese krysou. Náhle padal, dlouhou, zakroucenou šachtou. Tmavé oči Sisqinanamook byly hlubší a větší a pak se proměnily. Vzápětí byla trollí dívka pryč, její rodiče, Simonovi přátelé a celá Chidisk ub Lingit zmizeli s ní. Ale oči zůstaly; smutný pohled, který pomalu zabral celé zorné pole. Tyto tmavé oči náležely někomu z jeho rodu – dítěti, které ho pronásledovalo ve snech... a on ho konečně poznal.

Leleth, pomyslel si. Ta holčička, kterou jsme nechali v domě v lese, protože její zranění byla tak ošklivá. Ta holčička, kterou jsme nechali s...

"Simone," řekla a její hlas se mu v hlavě podivně rozléhal, "tohle je moje poslední příležitost. Můj dům brzo padne a já uprchnu do lesa – ale nejprve ti musím něco říct."

Simon nikdy neslyšel Leleth promluvit. Tenký hlas se hodil k dítěti jejího věku – ale něco nebylo v pořádku: byl příliš vážný, příliš srozumitelný a obtížený vědomostmi. Tempo a frázování připomínalo dospělou ženu, jako byla...

"Geloě?" řekl. Ačkoliv věděl, že ve skutečnosti nepromluvil, slyšel svůj hlas, jak se rozléhá v nějakém prázdném místě.

"Ano. Už nemám čas. Nemohla jsem se k tobě dostat sama, ale ta holčička, Leleth, má schopnosti... je jako lupa, přes kterou mohu soustředit svou vůli. Je to zvláštní dítě, Simone."

Vskutku, téměř nehnutá tvář dítěte, které hovořilo, vypadala trochu jinak než tváře jiných smrtelných dětí. Něco v jejich očích, něco, co vidělo skrz něj, za něj, jako by byl nehmotný jako mlha.

"Kde jsi?"

"Ve svém domě, ale ne nadlouho. Mé přehrady byly smeteny a jezero je plné temných věcí. Síly, jež se tlačí do mých dveří, jsou příliš silné. Než bych zápasila s takovou bouří, raději ustoupím, abych bojovala jindy.

Musím ti říci toto: Naglimund padl. Eliáš získal bitvu pro sebe – ale skutečným vítězem je Ten, jehož oba známe, temný na severu. Jošua je však živ."

Simon pocítil mrazivé sevření strachu kdesi u žaludku. "A Miriamele?"

"Ta, jež byla Maryou – a také Malachiášem? Vím jen, že z Naglimundu odešla, více mi přátelské oči a uši nesdělí. Teď musím říci něco jiného: musíš si to pamatovat a přemýšlet o tom, protože Binabik z Yiqanucu se přede mnou uzavřel. Musíte jít ke Kameni rozluky. To je jediné bezpečné místo před vzrůstající bouří – nicméně bezpečí jen na krátkou dobu. Běžte ke Kameni rozluky."

"Cože? Kde je ten kámen?" Naglimund dobyt? Simon cítil, jak se mu do srdce krade zoufalství. Pak je tedy vše skutečně ztraceno. "Kde je ten kámen, Geloě?"

Bez nejmenšího varování jím projela černá vlna jako náhlý úder obrovskou rukou. Tvář holčičky zmizela a zbyla po ní jen šedá prázdnota. Poslední slova Geloě mu poletovala v hlavě. "Je to jediné bezpečné místo... Uprchnout!... Bouře přichází..."

Šedá barva se vytrácela jako vlny, ustupující po písku pláže.

Zjistil, že zírá do plápolavého, průhledného žlutého světla hořícího oleje. Klečel v jeskyni Chidisk ub Lingit. Sklápěla se k němu ustrašená Haestanova tvář.

"Co je s tebou, hochu?" ptal se voják a podpíral Simonovu těžkou hlavu ramenem, když mu pomáhal zpátky na stoličku. Simon měl pocit, že jeho tělo je spleteno z hadrů a tenkých snítek.

"Geloě říkala... říkala, že bouře... a Kámen rozluky..." Simon zmlkl, vzhledl a spatřil Binabika, klečícího před stupínkem.

"Co to Binabik dělá?" zeptal se.

"Čeká na rozsudek," řekl Haestan chraptivě. "Když jsi vomdlel, tak řek, že už nebude bojovat. Chvilku se bavil s králem a královnou a teďka čeká."

"Ale to není správné!" Simon se pokusil vstát, ale kolena se pod ním podlomila. V hlavě mu hučelo jako v kotli, do kterého udeřila palice. "Není... správné."

"To je vůle Bóží," zamumlal Haestan nevesele.

Uammannaq ukončil tlumený hovor se svou ženou a obrátil se ke klečícímu Binabikovi. Pronesl v hrdelním qanuckém jazyce cosi, co vzbudilo zašumění davu. Pastýř pozdvihl ruce k obličejí a obřadným gestem si pomalu zakryl oči. Lovčí jeho pohyb pomalu zopakovala. Simon cítil, jak jím proniká chlad, studenější a temnější než zimní mráz. Bez nejmenších pochybností poznal, že jeho přítel byl právě odsouzen k smrti.

6. Chladné přivítání

Sluneční paprsky se prodíraly zataženou oblohou a bezzvučně zalévaly velkou skupinu koní a ozbrojených mužů, která stoupala po hlavní třídě k Hayholtu. Lesk jejich zářivých praporců byl tlumen nestálými stíny a cinkot kopyt zanikal v blátě cesty, jako by hrdinná armáda jela tiše po dně oceánu. Mnozí vojáci klopili oči. Jiní vyhlíželi zpod hledí přileb jako někdo, kdo se bojí, aby ho nepoznali.

Ne všichni byli tak ustrašení. Kníže Fengbald, budoucí vévoda, jel na čele královny skupiny pod Eliášovým zelenočerným praporem s drakem a pod vlastním stříbrným sokolem. Fengbaldovi splývaly dlouhé vlasy na záda, svázané pouhým šarlatovým pásem, omotaným kolem spánků a čela. Usmíval se a mával pěstí v železné rukavici; v odpověď se mu dostávalo pozdravných volání od několika stovek diváků, shromážděných kolem cesty.

Hned za ním jel Guthwulf z Utanyeatu, který sotva potlačoval rozmrzelost. I on se těšil z titulu knížete – a podle všeho i z královny přízně – s jistotou ale věděl, že obléhání Naglimundu vše změnilo.

Kdysi si představoval den, kdy bude jeho starý druh Eliáš vládnout jako král a Guthwulf mu stane po boku. Tak, Eliáš už je králem, ale zbytek představ se nějak zvrtil. Jenom nadutý pitomec jako Fengbald může být tak tupý, aby si toho nevšiml... nebo příliš ctižádostivý, než aby se tím nechal vyvést z míry.

Před začátkem obléhání si Guthwulf nechal ostříhat šedivějící vlasy. Teď mu byla přilba trochu velká. Přestože byl silný muž stále ještě v rozpuku sil, měl pocit, že se ve svém brnění ztrácí, že je menší a menší.

Jsem jediný, kdo se cítí nespůj? Možná jsem během těch let, kdy jsem nestál na bitevním poli, změkkl a zženštl.

Ale to nemůže být pravda. Při obléhání před čtrnácti dny mu srdce tlouklo vskutku velmi rychle, ale to byl divoký tep vzrušení, ne strachu. Smál se, když se na něj hnali nepřátelé. Přerazil záda muže jediným úderem meče a sám přijímal rány, aniž by v sedle zakolísal. A svého koně řídil stejně obratně jako před dvaceti lety – možná i lépe. Ne, nezměkkl. Ne v tomto smyslu.

Věděl rovněž, že není jediný, kdo cítí hryzávý neklid. Ačkoliv projížděli jásajícími davy, mnozí z přihlížejících byli mladí výtržníci a městští opilci. Spousta oken na erchesterské Hlavní třídě byla zavřena, spousta dalších byla otevřena na pouhé špehyrky, jimiž vyhlíželi ti, kteří se neobtěžovali sejít na ulici a krále pozdravit.

Guthwulf se otočil, aby se ohlédl po Eliášovi, a sevřel ho nepříjemný chlad, když zjistil, že král na něj již zřejmě delší dobu upírá zahloubaný pohled. Téměř proti své vůli pokynul Guthwulf hlavou. Král mu pokývnutí upjatě oplatil a kyselé se rozhlédl po vítajících. Eliáš, který trpěl bolestmi z nějaké nedoléčené, ale nijak vážné choroby, opustil svůj pohodlný vůz až pouhé čtvrt míle před městskými hradbami, kde se posadil do sedla svého bitevního koně. Jel ovšem velmi dobře a úspěšně tajil všechny nepříjemné pocity, které ho snad mohly trápit. Král byl hubenější než před několika lety, ale až na pobledlou pokožku – která nebyla pod podmračenou odpolední oblohou tak nápadná – a na nepřítomný výraz v očích vypadal král jako štíhlý a silný válečník, jak také bylo při návratu z úspěšného obléhání případné.

Guthwulf vrhl kradmý pohled na šedý meč s dvojitým košem, který se pohupoval v pochvě u králova boku. Ztracená zbraň! Jak si přál, aby Eliáš zahodil tu prokletou věc do studny. Něco s ní nebylo v pořádku, tím si byl Guthwulf jistý. Někteří lidé v davu očividně také cítili nepokoj, který z meče vyzařoval, ale pouze Guthwulf byl s Žalem tak často, aby rozpoznal skutečný zdroj jejich úzkosti.

A meč nebyl tím jediným, co trápilo obyvatele Erchesteru. Stejně jako byl král, který se teď nadnášel v sedle, ještě ráno nemocným mužem ve voze, byla porážka Naglimundu vším jiným, jen ne slavným vítězstvím nad uchvatitelským bratrem. Guthwulf věděl, že obyvatelé Erchestrů a Hayholtu, přestože nebyli přímo na místě bitvy, zaslechli zvěsti o podivném, strašném osudu Jošuova hradu a jeho lidí. A i kdyby nic neslyšeli, sklíčený a zasmušilý vzhled armády, jež měla jásat a slavít vítězství, prozrazoval, že ne vše je tak, jak má být.

Bylo to víc než potupa, říkal si Guthwulf, víc než pocit ponížení, který vnímal on i vojáci. To, co cítili, byl strach, a ten nedokázali zakrýt. Je snad král šílený? Přivolať na ně na všechny síly zla? Bůh se bitvy nehrozí, to hrabě věděl, ani trochy krve – takovým inkoustem jsou sepsány jeho záměry, řekl kdysi nějaký filosof. Ale tohle je něco jiného, Usires to zatrat'.

Vrhl na krále další kradmý pohled a žaludek se mu zahoupal. Eliáš naslouchal svému rádci Pryratovi, oděnému do rudého roucha. Holá knězova hlava se kolébala u králova ucha jako kožnaté vejce.

Guthwulf už přemýšlel o tom, že by Pryrata zabil, ale řekl si, že by to situaci pouze zhoršilo; bylo by to jako zabít psovoda, když se jeho psi chystají prokousnout vám hrdlo. Pryrates je možná ten poslední, kdo krále dokáže zvládnout – pokud to ovšem není sám Pryrates, kdo vede krále cestou zkázy, což Guthwulf občas pokládal za takřka jisté. Kdo to jen může vědět, u všech d'asů? Kdo to jen může vědět?

Snad v reakci na něco, co řekl Pryrates, vyloudil král na tváři široký úsměv a rozhlédl se po jásajícím davu. Guthwulf viděl, že nejde zrovna o výraz spokojeného muže.

"Jsem nesmírně rozzloben. Takový nevědek! Má trpělivost je vystavena velké zkoušce."

Král se posadil na trůn, velký trůn z dračích kostí, trůn otce Jana.

"Váš vládce se vrátí z války, přináší zvěsti o velkém vítězství, a kdo ho vítá – banda nuzáků." Eliáš zkřivil rty a zahleděl se na otce Helfcena, kněze drobné postavy, který byl také kancléřem celého mocného Hayholtu. Helfcene klečel u králových nohou, temeno holé hlavy obrácené k trůnu jako chabý štít. "Proč pro mne nebylo uchystáno přivítání?"

"Ale bylo, můj pane, bylo," koktal kancléř. "Copak jsem tě nevítal u Nearulaghské brány se všemi, kdo na Hayholtu zůstali? Jsme nadšeni, že se nám Tvá Výsost vrátila v dobrém zdraví, a jsme uchvázeni tvým triumfem na severu!"

"Mí ponižení poddaní z Erchestru se nezdálo vůbec nadšení, ani uchvácení." Eliáš se natáhl pro pohár. Pryrates, neustále ve střehu, mu ho opatrně podal, aby temná tekutina nevyšplíchla přes okraj. Král spolkl dlouhý doušek a zkřivil obličej nad hořkostí nápoje. "Guthwulfe, měl jsi pocit, že královi poddaní prokázali tu pravou věrnost?"

Kníže se zhluboka nadechl a pak pomalu řekl:

"Možná že... možná že zaslechli pověsti..."

"Pověsti? Jaké? Dobyli jsme pevnost mého zrádného bratra v Naglimundu – nebo ne?"

"Ovšemže, můj králi." Guthwulf cítil, že se pohybuje po velmi tenkém ledě. Eliášovy zelené oči na něj zkoumavě hleděly jako oči sovy. "Ovšemže," opakoval kníže, "ale naši... spojenci... dalo se čekat, že způsobí rozruch."

Eliáš se otočil k Pryratovi. Královo bledé čelo bylo zamračené, jako by byl skutečně zmaten. "Získali jsme si mocné přátele, není-liž pravda, Pryrate?"

Kněz uhlazeně přikývl. "Mocné přátele, Veličenstvo."

"A oni vykonali naši vůli, že? Postarali se o to, čeho jsme chtěli dosáhnout?"

"Přesně podle tvých záměrů, králi Eliáši." Pryrates střelil okem po Guthwulfovi. "Vykonali tvou vůli."

"Nu, tak." Eliáš se spokojeně otočil a znovu se zaměřil na otce Helfcene. "Váš král odjel do války a pobil své nepřátele, vrátil se se spojenectvím království, které je ještě mnohem starší, než dávno zaniklé impérium Nabbanu." V jeho hlase se ozvala nebezpečná nota. "Proč se mí poddaní skrývají jako zmrskaní psi?"

"Jsou to jen hloupí rolníci, sire," namítl Helfcene. Na nose mu vyvstala kapka potu.

"Myslím, že za mé nepřítomnosti tu kdosi podněcoval rozbroje," řekl Eliáš s hroživou rozvahou. "Rád bych věděl, kdo rozšiřoval zkazky. Slyšíš mne, Helfcene? Musím vědět, kdo se domnívá, že ví, co je dobré pro Východní Ard lépe, než jeho Nejvyšší král. Teď běž, a až tě uvidím příště, hled', ať mi máš co říct." Rozzlobeně si přešel dlaní po obličejí.

"Někteří z těch zatracených šlechtických peciválů zřejmě potřebují zahlédnout stín šibenice. To by jim mohlo připomenout, kdo tady vládne."

Krůpěj potu konečně skápla z Helfcenova nosu a rozpleskla se na dlaždicích. Kancelář rychle přikývl a několik dalších kapek potu, v chladném odpoledni překvapivě velkých, mu steklo po tváři.

"Zajisté, můj pane. To je dobře, tak dobře, že jsi zase zpátky." Pomalu se zdvihl, ještě jednou se uklonil, otočil se a rychle opustil trůnní sál.

Zabouchnutí velkých dveří zadunělo mezi stropními trámy a hustými řadami praporečů. Eliáš se opřel o široký pletenec zažloutlých kostí a hřbety silných rukou si protíral oči. "Guthwulfe, pojď sem," přikázal zastřeným hlasem. Kníže z Utanyatu přistoupil s podivným, neúprosným pocitem, že by měl ze sálu prchnout. Pryrates stál u Eliášova ramene a jeho tvář byla hladká a nehybná jako tvář mramorové sochy.

Když Guthwulf došel k trůnu z dračích kostí, král spustil ruce do klína. Modré kruhy pod očima vyvolávaly zdání, že se králův pohled stáhl hlouběji do lebky; knížeti na chvíli dokonce připadalo, že král vyhlíží z nějaké temné jámy, z nějaké pasti, do níž se chýtil.

"Musíš mě chránit před zrádci, Guthwulfe." V Eliášových slovech zazněla tenká ozvěna zoufalství. "Jsem teď zranitelný, ale přijdou velké okamžiky. Tato země zažije Zlatý věk, o jakém se filosofům a kněžím ani nezdálo – ale já musím přežít. Musím přežít, jinak bude vše zničeno. Vše se obrátí v prach." Eliáš se předklonil a uchopil Guthwulfovu mozolnatou ruku prsty, chladnými jako rybí ploutve.

"Musíš mi pomoci, Guthwulfe." Hlas měl napjatý. Na okamžik viděl kníže svého druha z mnoha bitev a mnoha hostinců tak, jak si ho pamatoval z dřívějšíka, a jeho slova mu tak působila o to větší bolest. "Fengbald a Godwig a ostatní jsou troubové," pokračoval Eliáš. "Helfcene je ustrašený králík. Jsi na celém světě jediný, komu mohu věřit – tedy kromě Pryrata. Vy jste jediní, kdo mi zůstali naprosto věrní."

Král se zhroutil do opěradla a znovu si zakryl tvář. Zaťal zuby, jako by ho svírala nějaká bolest. Pokynul Guthwulfovi, že může jít. Kníže se podíval na Pryrata, ale rudý kněz pouze zavrtěl hlavou a otočil se, aby doplnil králův pohár.

Guthwulf otevřel dveře a vyšel do osvětlené chodby. Cítil, že se mu v žaludku usazuje balvan strachu. Pomalu začal uvažovat o čemsi nepředstavitelném.

7. Miska saturejkového čaje

Miriamela se odtáhla a vytrhla ruku ze sevření hraběte Streáwa. Ustoupila o krok vzad a sklouzla na židli, kterou tam přistavil muž v masce kostlivce. Chvilíčku seděla bez pohnutí, jako by se ocitla v pasti.

"Jak jste věděl, že jsem to já?" zeptala se konečně.

"Že mám namířeno sem?"

Hrabě se uchechtl a kostnatým prstem poklepal na masku lišky, kterou odložil na stůl. "Silní se spoléhají na sílu. Méně silní musí být chytří a rychlí."

"Neodpověděl jsi na mou otázku."

Streáwe pozdvihl obočí. "Ach." Otočil se k pomocníkovi v masce kostlivce. "Můžeš jít, Lenti. Počkej se svými muži venku."

"Prší tam," namítl Lenti nařikavě.

"Tak počkej nahoře, hlupáku!" zavrčel hrabě podrážděně. "Až tě budu potřebovat, zazvoním."

Lenti se krátce uklonil, vrhl pohled na Miriamela a odešel.

"Ach, tenhle člověk," povzdychl si Streáwe, "se někdy chová jako dítě. Udělá ale, co má. To je víc, než můžu říci o svých dalších služebnících." Hrabě posunul karafu s vínem k bratrovi Cadrachovi, který k ní váhavě přičichl. "Ale no tak, napijte se," vyštěkl hrabě. "Myslíte, že bych se namáhal vláčet vás přes celý Ansis Pelippé, abych vás otrávil v jedné z vlastních rezidencí? Pokud bych vás chtěl nechat zabít, leželi byste na dně zátoky dřív, než byste se dostali na konec mola."

"To mě nijak zvlášť neuklidňuje," poznamenala Miriamela, která již získala starou jistotu – a byla značně podrážděná.

"Pokud by tvé záměry byly čestné, hrabě, proč bys nás sem nechal dovést pod hrozbou nožů?"

"Lenti vám řekl, že má núž?" zeptal se Streáwe.

"To tedy ano," potvrdila Miriamele kysele. "Chcete snad říct, že ho nemá?"

Starý muž se zachechtal. "Svatá Elysie, samozřejmě, že má! Desítky, všech tvarů, všech délek, některé nabroušené na obou stranách, některé rozeklané do dvojité čepele – Lenti má víc nožů než vy zubů." Streáwe se znovu zasmál. "Ne, to jen, že mu neustále připomínám, aby to v jednom kuse nevyhlašoval. Ve městě říkají Lentimu všichni ‚Avi Stetto.‘"

Streáwe se přestal smát.

Miriamele se otočila ke Cadrachovi, aby jí to osvětlil, ale ten byl právě zaměstnán pohárem Streáweho vína, které mu již očividně nebezpečně nepřípadalo.

"Co to... ‚Avi Stetto‘... znamená?" zeptala se nakonec.

"V perdruinštině to je ‚Mám núž.‘" Streáwe pobaveně zavrtěl hlavou. "A on ví, jak své hračky používat, to tedy ano..."

"Jak ses o nás dozvěděl, pane?" zeptal se Cadrach, otíraje si ústa hřbetem ruky.

"A jak s námi hodláte naložit?" doplnila Miriamele.

"K první otázce," začal Streáwe, "jak jsem vám již řekl, slabí se musí vyznat. Můj Perduin není zemí, před kterou by se ostatní třásl, proto musíme mít velmi dobré zvědy. Každý přístav ve Východním Ardu je otevřeným trhem vědomostí a nejlepší obchodníci patří mně. To, že jste opustili Naglimund, jsem věděl dřív, než jste se dostali k řece Zeleného brodu; a okamžitě jsem nařídil svým lidem, aby zaznamenávali váš postup." Z mísy na stole si vybral načervenalé ovoce a začal ho roztrásenými prsty loupat. "K druhé otázce," pokračoval, "nu, to je zajímavý dotaz."

Zápasil s tuhou slupkou. Miriamele, která ke starému hraběti pocítila náhlou vlnu soucitu, natáhla ruku a ovoce od něj vzala. "Já vám pomůžu."

Streáwe zdvihl překvapeně obočí. "Děkuji, má milá, jsi velmi laskava. Tedy otázka, co mám s vámi udělat. Nu, tedy, musím připustit, že když jsem se poprvé dozvěděl o vašem... dočasném osamění... napadlo mne, že by se našli tací, kteří by zaplatili za zprávu o tom, kde se nalézáte. Později, když bylo jasné, že budete v Ansis Pelippé přestupovat na jinou loď, jsem si uvědomil, že ti, kdož by shledali cennou pouhou informací, by zaplatili ještě více za princeznu z masa a kostí. Váš otec či strýc, například."

Miriamele dopáleně upustila nedoloupané ovoce do mísy. "Vy byste mě prodal mým nepřátelům!?"

"No tak, no tak, má milá," tišil ji hrabě, "kdo tady říkal něco takového? A koho v tom případě nazýváš nepřítelem? Svěho otce krále? Laskavého strýce Jošuu? Tady se nebavíme o tom, že vás za pár měďáků předám otrokářům z Nascadu. Kromě toho," dodal rychle, "tato možnost je teď tak jako tak uzavřena."

"Co tím myslíš?"

"Myslím tím, že vás nikomu neprodám. Netrap se tím, prosím."

Miriamele se opět chopila ovoce. Teď se ruka chvěla zase jí. "Co se s námi stane?"

"Třeba nás hrabě bude muset zamknout do svých hlubokých, temných vinných sklepů, kvůli našemu bezpečí," ozval se Cadrach, který se zalíbením hleděl na téměř prázdnou karafu. Vypadal, že je dokonale a příjemně opilý. "Ach, nebyl by tohle strašlivý osud!?"

Znechuceně se od něj odvrátila. "Takže?" otázala se Streáweho.

Starý muž jí vzal oloupané ovoce z ruky a opatrně se do něj zakousl. "Prozrad' mi jedno," řekl. "Jedeš do Nabbanu?"

Miriamele zaváhala a chvíli bojovala sama se sebou. "Ano," odpověděla nakonec. "Ano, jedu."

"Proč?"

"A proč bych vám to měla říkat? Neublížil jste nám, ale také jste nám nedokázal, že jste přítel."

Streáwe na ni hleděl. Na tváři se mu rozprostřel úsměv, ale zarudlé oči zůstaly tvrdé. "Ach, jak mám rád mladé ženy, které vědí, co vědí," řekl. "Východní Ard je až po okraj plný sentimentu a nedorozumění – a víš, nikoliv hřích, ale hloupý sentiment nutí anděly k pláči. Ale ty, Miriamele, i když jsi byla malé děvčátko, jsi měla v očích pohled někoho, kdo na tomto světě něco vykoná." Vzal od Cadracha karafu a dolil si vlastní pohár. Mnich se zatvářil jako pes, kterému seberou oblíbenou kost.

"Řekl jsem, že vás nikdo nebude prodávat," promluvil po chvíli hrabě Streáwe. "No, není to až tak docela pravda – ne, nedívej se tak, paní! Počkej, až ti řeknu vše. Mám... přitele, myslím, že mu tak mohu říkat, přestože si osobně nejsme nijak blízcí. Je to zbožný muž, ale pohybuje se i v jiných kruzích – nejlepší druh přitele, jakého bych si mohl přát, protože jeho vědomosti jsou rozsáhlé a vliv veliký. Jediným problémem je, že je to muž až nepříjemně čestné povahy. I tak mně i Perduinu mnohokrát pomohl a – jednoduše řečeno – dlužím mu mnohou laskavost."

Nejsem jediný, kdo ví o tvém odjezdu z Naglimundu. Tento muž, onen zbožný brach, se o tom dozvěděl ze svých vlastních zdrojů..."

"On také?" tázala se překvapeně Miriamele. Zlostně se obrátila na Cadracha. "Copak jsi před námi poslal vyvolávače, aby to všude roztroubil?"

"Neprozradil jsem ani slovíčko, má paní," dušoval se mnich ztěžklým jazykem. Miriamele uvažovala, je-li skutečně tak opilý, nebo to jen předstírá.

"Prosím, princezno." Streáwe pozdvihl třesoucí ruku. "Jak jsem říhal, tento přítel je vlivný muž. Dokonce ani ti, kdož ho obklopují, nemají potuchy o šíři jeho vlivu. Jeho síť informací, přestože je menší než má, je tak rozsáhlá a hluboká, že nad ní často úžasem vrtím hlavou."

Nicméně, chtěl jsem říci toto. Když mi můj přítel poslal zprávu – každý máme hejno cvičených ptáků, kteří dopravují naše dopisy – řekl mi o tobě. To jsem již věděl. Neznal ovšem, co s tebou plánuji – o tom jsem hovořil prve."

"Myslíte tím můj prodej?"

Streáwe si omluvně odkašlal. Vzápětí se rozkašlal doopravdy. Když opět popadl dech, pokračoval. "A, jak jsem již podotkl, dlužím tomuto muži několik laskavostí. Proto, když mne požádal, abych ti zabránil pokračovat do Nabbanu,

neměl jsem na vybranou..."

"O co vás požádal?" Miriamele nevěřila vlastním uším. Copak nikdy neunikne vměšování ze strany druhých?

"Nechce, abys jela do Nabbanu. Není vhodný čas."

"Není vhodný čas? Kdo je to ,on' a jakým právem...?"

"On? Je to dobrý člověk – jeden z mála, o kom se to dá říci. Já sám tedy k takovým lidem mnoho úcty nechovám. Jeho ,právem' je záchrana tvého života. Nebo přinejmenším tvé svobody."

Princezna cítila, jak se jí vlasy lepí na čelo. V pokoji bylo teplo a vlhko a ten podivný stařec, který ji tak popouzel, se naproti za stolem opět usmíval a tvářil se šťastně jako dítě, které se právě naučilo nový kousek.

"Budete mě tu tedy držet?" zeptala se pomalu. "Uvězníte mě tu a tím budete chránit mou svobodu?"

Hrabě Streáwe natáhl ruku a zatahl za černou šňůru, která byla proti tmavému závěsu téměř neviditelná. Kdesi nahoře se ozval slabý zvuk zvonu. "Obávám se, že je to tak, má milá," přitakal. "Musím tě zadržet, dokud mi přítel nepošle zprávu, která to změní. Dluh je dluh a laskavost je nutno oplácet." Na schodech se ozvalo dupání těžkých bot. "Je to vskutku pro tvé dobro, princezno, ačkoliv to sama ještě možná nevíš."

"To posoudím sama," zavrčela Miriamele. "Jak se opovažujete? Copak nevíte, že se schyluje k válce? Že mám pro vévodu Leobardise důležitou zprávu?" Musela se k vévodovi dostat, přesvědčit ho, aby se spojil s Jošou. Jinak její otec zničí Naglimund a tohle šílenství nikdy nepomine.

Hrabě se uchechtl. "Ach, ale dítě, koně putují o tolik pomaleji než ptáci – dokonce i ptáci, kteří jsou obtěžkáni zprávami. Víš, Leobardis se svou armádou odjel na sever již před měsícem. Kdybyste neprojížděli hernystyrskými městy tak rychle a tajně, kdybyste s obyvateli prohodili pár slov, bývali byste to věděli."

Miriamele se celá užaslá opřela o opěradlo židle. V tu chvíli hrabě hlasitě zaklepal na stůl. Dveře se rozlétly a do místnosti vstoupil Lenti se svými dvěma pomáhači, kteří byli ještě v převlecích. Lenti si umrlčí masku již šňal; jeho zapadlé oči zíraly z tváře, která byla o něco růžovější, ale nijak zvlášť živější než ta, kterou měl nasazenu předtím. "Udělej jim pohodli, Lenti," přikázal mu Streáwe. "Pak za sebou zamkni dveře a vrať se, pomůžeš mi do nosítek."

Když byl Cadrach zdvihán ze židle, Miriamele se obrátila na hraběte.

"Jak se odvažujete?" vyhrkla. "Nikdy jsem na vás nevzpomínala ve zlém – na vás ani na vaši zrádnou zahradu!"

"Ach, zahrada. Ano, ráda bys ji spatřila znovu, vid'?" Nezlob se, princezno. Pohovoříme si ještě – mám vám toho tolik co vyprávět. Jsem okouzlen, že tě znovu vidím. Kdo by si myslel, že bledá, plachá Hylissa dá život takovému divokému dítěti!"

Lenti je se svými pohůnky strkal na ulici do deště; Miriamele vrhla na hraběte poslední pohled. Streáwe hleděl na dveře a pomalu pokyvoval bílou hlavou.

Odvedli ji do vysokého domu plného zaprášených závěsů a prastarých rozvrzaných křesel. Streáwův zámek na výběžku Sta Mirore byl prázdný, až na hrstku sloužících a několik nervózních poslů, kteří se plížili dovnitř a ven jako lasičky dírou v plotě.

Miriamele měla vlastní pokoj. Kdysi dávno, velmi dávno, mohl být krásný. Ted' zůstaly na vybledlých gobelínech pouhé stíny postav a krajin, a sláma ve slamnících byla tak stará a přeschlá, že jí celé noci šeptala do uší.

Každé ráno se oblékala s pomocí jedné ženy s tučnou tváří, která se upjatě usmívala a hovořila jen velmi málo.

Cadracha drželi někde jinde, takže za dlouhých dnů neměla s kým hovořit. Neměla na práci nic jiného než čist Knihu Aedonovu, jejíž iluminace již dávno vybledly. Od chvíle, kdy ji přivedli do Streáweho domu, kula pikle, snila o možnostech útěku, ale z vévodova chátrajícího paláce se dalo uprchnout ještě hůř než z nejhlubší a nejvlhčí hayholtské cely. Hlavní dveře do křídla, kde byla držena, byly pevně uzamčeny. Pokoje v chodbách rovněž. Ženu, jež ji oblékala, a ostatní sloužící přiváděl a odváděl širokoplecí a vážně vyhlízející strážný. Ze všech možných únikových cest zůstávaly otevřeny pouze dveře na druhém konci chodby. Za nimi ležela Streáwova zahrada obehnaná zdí, a právě tam trávila Miriamele většinu svých dní.

Zahrada byla menší, než jak si pamatovala, to ale nebylo nijak překvapivé: když ji viděla naposled, byla ještě malá.

Připadala jí také starší, jako by se zářivé květy a zeleň již unavily.

Kolem zahrady se táhly záhony rudých a žlutých růží, ty ale byly postupně vytlačovány divoce rostoucími popínavými rostlinami, jejichž krásné zvonovité květy svítily barvou krve a sytá vůně se mísila s tisíci dalších sladkých, smutných odérů. Po zdech a dveřích se plazil orlíček a za soumraku připomínaly jeho zubaté květy matné hvězdy. Mezi větvemi stromů se tu a tam objevovaly ještě divočejší barvy – perutě ptáků z Jižních ostrovů s pronikavými hlasy a onyxovými očima.

Nad zahradou se klenula volná obloha. První den se Miriamele pokusila vyšplhat po zdi, ale rychle zjistila, že se na hladkém kamení nemá kde zachytit a šlahouny rostlin jsou příliš křehké. Jako připomínka svobody, která je tak blízko, slétali dolů drobní horší ptáci a poskakovali z větve na větev, dokud je něco nepolekalo a oni opět neulétli. Občas sem z dalekého oceánu zabloudil racek, procházel se, před očima pestrobarevných obyvatel zahrady si čečral peří a šibalským okem se rozhlížel po zbytcích z Miriamelina jídla. Přestože ostatní ostrovní ptáci mohli kdykoliv ulétnout, zůstávali v zahradě a rozmrzele pokřikovali v zelených stínech.

Někdy ji večer navštěvoval hrabě Streáwe. Přinášel ho zamračený Lenti, posadil ho do křesla s vysokým opěradlem a neužitečné nohy mu přikryl plédem. Miriamele, v zajetí nešťastná, schválně neodpovídala, když se ji snažil rozptýlit veselými historkami a námořnickými klepy z přístavu. Přesto shledávala, že starce nedokáže nenávidět.

Když ji začalo být zřejmé, že možnost útěku neexistuje a ubíhající dny ohladily břit jejího zklamání, nalezla v pobytu v zahradě na sklonku dne nečekané zalíbení. K večeru každého dne jí obloha nad hlavou pomalu tmavla od modré přes cínovou až do černa. Miriamele sedávala při svíčkách a spravovala si šaty, potřhané během cesty na jih. Když noční ptáci začínali váhavě zpívat první noty, pila saturejkový čaj a předstírala, že starého hraběte neposlouchá. Když slunce

zapadlo, oblékala si jezdecký plášť. Na červen bylo nezvykle studené počasí a i v chráněné zahradě bývaly večery chladné.

Když byla Miriamele uvězněna ve Streáwově zámku téměř týden, přišel za ní hrabě a se smutkem v hlase jí pověděl o smrti jejího strýce vévody Leobardise v bitvě u hradeb Naglimundu. Vévodu nejstarší syn Benigaris – bratranec, kterého neměla nijak zvlášť v lásce – se vrátil, aby z trůnu v Sancellan Mahistreis vládl Nabbanu. Jak Miriamele odhadovala, nejspíše s pomocí své matky Nessalanty, další z Miriameliných neoblíbených příbuzných. Zpráva ji rozrušila: Leobardis byl laskavý muž. Jeho smrt také znamenala, že Nabban vyklidil pole a zanechal Jošuu bez spojenců. O tři dny později, prvního večera měsíce červeněnu, ji Streáwe nalil rozřesenou rukou miskou čaje a zpravil ji o tom, že Naglimund padl. Podle zvěstí došlo ke krvavému masakru a přežila jen hrstka.

Když vzlykala, neohrabaně ji svíral v objetí vyschlých paží.

8. Co chtějí Nornové?

Světla ubývalo. Skvrnky oblohy, které prosvítaly hustým listím, získaly nehezku modrou barvu zhmožděné kůže. Deornoth zakopl o skrytý kořen a Sangfugol s Isornem upadli s ním. Sangfugol zůstal se sténáním ležet. Obvaz na lýtku, vyrobený z tenkého plátna spodního prádla jedné z dam, se zbarvil čerstvou krví.

"Ach, chudáku," politovala ho Vorževa a dokulhala k němu. Přidřepla a uchopila harfeníka za ruku. Jeho oči se v agonii bolesti upíraly na větve nad jejich hlavami.

"Můj pane, musíme zastavit," navrhl Deornoth. "Už se příliš setmělo."

Jošua se pomalu otočil. Princovy řídké vlasy byly rozcuchané, pohled nepřítomný. "Měli bychom jít až do úplného setmění, Deornoth. Každý okamžik, kdy je ještě vidět, je nesmírně cenný."

Deornoth polkl. Skutečnost, že musí svému pánovi odporovat, mu způsobovala nesmírnou bolest. "Musíme si připravit bezpečné místo na noc, můj principi. Po setmění to bude těžké. A zraněným se ještě přitíží, pokud budeme pokračovat."

Jošua se nepřítomně zadíval na Sangfugola. Deornothovi se nelíbila změna, která se s princem udála. Jošua měl vždy tichou povahu a mnozí ho pokládali za podivína, ale přesto to býval rozhodný vůdce – dokonce i během těch několika hrozných týdnů před pádem Naglimundu. Nyní se zdálo, že mu chybí vůle rozhodovat, ať už jde o důležité záležitosti nebo o drobnosti.

"Dobrá," souhlasil princ konečně. "Pokud je to tvůj názor, Deornoth."

"Odpusťte, ale neměli bychom vyjít ještě kousek vzhůru touto... soutěskou?" zeptal se otec Strangyear. "Je to jen pár kroků a zdá se to bezpečnější, než se utábořit na dně údolí – nemyslíte?" Podíval se na prince, ale ten jen zabručel. Po chvilce se archivář otočil na Deornotha. "Nemyslíte?"

Deornoth se rozhlédl po zbídačené skupince, po vystrašených očích ve špinavých tvářích. "To je dobrý nápad, otče," souhlasil. "Tak to uděláme."

V narychlo vykopané jamce, kterou obložili kameny, rozdělali maličký oheň, spíše kvůli světlu než čemu jinému. Teplo by přišlo nesmírně vhod – v noci v lese panovala kousavá zima – ale nemohli si dovolat na sebe upozorňovat. Stejně neměli nic k jídlu. Měli příliš naspěch, než aby se zdržovali lovem.

Otec Strangyear s vévodkyní Gutrun čistili Sangfugolovi ránu a vyměňovali obvazy. Zdálo se, že šíp s černobílým peřím, který harfeníka včera odpoledne skolil, zasáhl kost. Navzdory veškeré péči, kterou věnovali vytažení šípů, zůstaly v ráně úlomky. Když mohl Sangfugol mluvit, stěžoval si, že v noze ztratil téměř veškerý cit; teď upadl do lehkého, neklidného spánku. Vorževa stála poblíž a zasmušile přihlížela. Záměrně se vyhýbala Jošuovi, kterému to podle všeho ani moc nevadilo.

Deornoth tiše proklel svůj tenký oděv. Kdybych jen věděl, že budeme cestovat lesem, lamentoval, byl bych si vzal svůj jezdecký plášť s kožešinovou kápí. Zasmušile se usmál vlastním myšlenkám a náhle se zasmál nahlas. To zaujalo Einskaldira, který seděl poblíž.

"Co je tu k smíchu?" zeptal se Rimmeřan a zamračil se. Malým brouskem přejížděl po ostří své sekery. Zdvihl ji, ozkoušel ostrost mozolnatým palcem a znovu k ní přiložil brousek.

"Ale nic. Jen jsem přemýšlel, jak jsme byli hloupí – jak nepřipravení."

"Brečet je nanic," zavrčel Einskaldir a nespouštěl přitom oči z ostří, které si prohlížel v načervenalém světle ohně.

"Bojuj a žij, bojuj a zemři, Bůh čeká na všechny."

"To jsem nemyslel." Deornoth se na chvíli odmlčel a zamyslel se. Myšlenka, která se vynořila jako okamžitý nápad, se zformovala v cosi důležitějšího; náhle se bál, že ztratí nit. "Tlačili nás před sebou," začal pomalu. "Hnali a táhli. Honí nás již třetí den od chvíle, co jsme unikli z Naglimundu, nemáme ani chvíli na oddech, abychom se mohli začít bát." "Čeho se máme bát?" zeptal se Einskaldir mrzutě a tahal se za tmavý vous. "Když nás chytí, tak nás zabijou. Jsou horší věci než umřít."

"Ale to je právě to!" namítl Deornoth. Srdce mu divoce bušilo. "V tom to vězí!" Naklonil se blíž, protože si uvědomil, že skoro křičí. Einskaldir přestal brousit sekeru. "O tom přemýšlím," pokračoval Deornoth tlumeně. "Proč nás nezabili?"

Einskaldir se na něj podíval a zavrčel. "Zkusili to."

"Ne." Deornoth si byl náhle jistý. "Kopáči... Bukkeni, jak jim říkají tví lidé... ti se pokusili. Norní ne."

"Zešlel jsi, Erkyňane," řekl znechuceně Einskaldir. Deornoth potlačil jízlivou odpověď a přešel kolem ohně k Jošuovi.

"Můj principi, musím s tebou mluvit."

Jošua neodpovídal; opět byl duchem nepřítomen. Nehnutě seděl a zíral na Towsera. Starý šašek spal opřený o strom a holá hlava se mu kývala na prsou. Deornoth neshledal na jeho dřmotě nic zajímavého, proto se posadil mezi prince a předmět jeho zájmu. Jošuova tvář byla téměř neviditelná, ale z ohně sem přece jen dopadalo trochu světla. Deornoth měl pocit, že zahlédl, jak princ překvapeně zvedl obočí. "Ano, Deornoth?"

"Můj princi, tví lidé tě potřebují. Proč se chováš tak podivně?"

"Mých lidí už není mnoho, není-liž pravda?"

"Přesto to jsou stále tví lidé – a o to více tě potřebují, protože jsme v tak velkém nebezpečí."

Deornoth slyšel, jak se Jošua nadechl, jakoby překvapením nebo jako by se chystal k rozhněvané odpovědi. Když však promluvil, hlas měl klidný. "Ocitli jsme se ve zlé době, Deornoth. Každý se k ní staví po svém. O tomhle jsi se se mnou chtěl bavit?"

"Vůbec ne, pane." Deornoth se přisunul trochu blíže, až seděl princi na dosah. "Co chtějí Norni, princi Jošuo?"

Jošua se smutně zasmál. "Řekl bych, že je to dostatečně jasné. Zabít nás."

"Tak proč už to neudělali?"

Chvilku bylo ticho. "Jak to myslíš?"

"Tak, jak jsem se zeptal. Proč nás ještě nezabili? Měli spoustu příležitostí."

"Prcháme před nimi už..."

Deornoth uchopil Jošua za paži. Princ byl velmi hubený. "Můj pane, ty věříš, že Norni – přísluhovači Krále bouří, kteří zničili Naglimund – by nedokázali pochyvat tučet hladových a raněných mužů a žen?"

Jošuaova paže se napjala. "A to znamená...?"

"Já nevím!" Deornoth pustil princovu ruku, sebral ze země větvičku a začal nehty nervózně olupovat kůru. "Ale nechce se mi věřit, že by nás nedokázali zastavit, kdyby opravdu chtěli."

"Usiree na Stromě," vydechl Jošua. "Jsem zahanben, že jsi na sebe musel vzít zodpovědnost, která měla být má, Deornoth. Máš pravdu. To nedává smysl."

"Možná je něco důležitějšího než naše smrt," zadumaně navázal Deornoth. "Pokud by nás chtěli zabít, proč nás prostě neobklíčili? Pokud se k nám mohla takřka nepozorovaně dostat krácející mrtvola, proč ne Norni?"

Jošua chvíli přemítal. "Možná se nás bojí." Opět zmlkl. "Svolej ostatní," pokynul nakonec. "Tohle je příliš vážné, abychom to drželi pouze mezi námi dvěma."

Když se ostatní shromáždili a schoulili kolem malého ohně, Deornoth po nich přelétl očima a zavrtěl hlavou. Jošua, on sám, Einskaldir, Isorn, Towser – omámený spánkem – a vévodkyně Gutrun; se Strangyeardem, který právě dorazil, a Vorževou, která pečovala o Sangfugola, to byla celá jejich skupina. Pouze devět zbylo – je to možné? Helmfesta a mladou komornou pohřbili přede dvěma dny. Gamwold, starý strážný, zemřel po pádu při útoku, při němž byl zraněn i Sangfugol. Nemohli se ani dostat k jeho tělu, natož ho pohřbit. Chtě nechtě ho nechali ležet na kraji otevřené rokle napospas větru a dešti.

Devět zbylo, pomyslel si, Jošua má pravdu – vskutku malé království.

Princ právě dokončoval svou řeč. Váhavě se ozval Strangyeard.

"Tohle neříkám rád," začal, "ale... ale možná si s námi jenom hraje... jako kočka s myši."

"To je hrozná představa!" vyděsila se Gutrun. "Ale jsou to pohané, takže je možné všechno."

"Jsou víc než pohané, vévodkyně," přidal se Jošua, "jsou nesmrtelní. Mnoho z nich žilo už tehdy, když Usires Aedon ještě nebyl na světě."

"Můžou umřít," zabručel Einskaldir. "To vím dobře."

"Ale jsou hrozni," Isornovo mohutné tělo se otfásl. "Teď už vím, že to jsou oni, kteří přišli ze severu, když nás drželi v Elvritshalle. I jejich stíny jsou chladné – jako vítr z Huelheimu, země smrti."

"Okamžik," vmísil se Jošua, "něco jsi mi připomněl, Isorne. Říkal jsi, že když jsi byl v zajetí, některé z tvých lidí mučili."

"Ano. Na to nikdy nezapomenu."

"Kdo to dělal?"

"Černí Rimmeřani, ti, kteří žijí ve stínu Bouřného štítu. Byli to spojenci Skaliho z Kaldskryke – i když se domnívám, jak jsem ti již myslel říkal, princi Jošuo, že Skaliho muži nedostali to, co bylo dohodnuto. Ke konci byli téměř stejně vystrašení jako my zajatci."

"Ale mučili vás Černí Rimmeřani. Co Norni?"

Isorn chvíli dumal, širokou tvář zamyšlenou.

"Ne..." řekl pomalu. "Nemyslím, že by s tím měli Norni cokoliv společného. Byli jen černé stíny v kápích, které přijížděly do Elvritshally a zase odjížděly. Zdálo se, že si ničeho moc nevšímají – ačkoliv my jsme je často nevidali, za což jsem byl vděčný."

"Takže," uzavřel Jošua, "se nezdá, že by se Norni nějak zvlášť zajímali o mučení."

"Také se ale nezdá, že by jim vadilo," namítl Einskaldir. "A Naglimund ukázal, že nás nemilují."

"I tak nepředpokládám, že by nás sledovali celou cestu přes Starosrce jen pro svou zábavu." Princ se zamračil a přemítal. "Nedokážu přijít na nic, proč by se nás měli bát, naši zbídačené družiny. Co jiného by mohli chtít?"

"Zavřít nás do klecí," zahučel Towser a třel si rozbolavělé nohy. Celodenní pochod pro něj znamenal větší námahu než pro druhé, vyjma Sangfugola. "Abychom jim tancovali."

"Ticho, dědku," zavrčel Einskaldir.

"Neporoučej mu," okřikl ho Isorn a vrhl na Einskaldira významný pohled – což nebylo v hustém šeru snadné.

"Myslím, že Towser má pravdu," promluvil Strangyeard tichým, omluvným hlasem.

"Co tím myslíš?" zeptal se Jošua.

Archivář si odkašlal. "Zdá se, že to dává smysl," začal, "... tedy ne, že by nás chtěli, abychom tancovali." Pokusil se o smích. "Ale zavřít nás do klecí. Možná nás chtějí zajmout."

Deornoth se rozechřál.

"Myslím, že na to Strangyeard přišel! Nezabili nás, i když mohli. Musí nás chtít živé."

"Nebo některé z nás," konstatoval Jošua opatrně. "Snad proto použili mrtvolu toho ubohého kopiníka – chtěli se mezi

nás nenápadně dostat a jednoho nebo více unést."

"Ne." Deornothovo vzrušení náhle opadlo. "Proč nás tedy prostě neobklíčili, dokud mohli? Tuhle otázku jsem si kladl už předtím, a pořád nemám odpověď."

"Pokud chtěli... zajmout jednoho z nás," navrhl Strangyeard, "možná se báli, že by ho mohli v boji zabít."

"Pokud je to tak," řekla vévodkyně Gutrun, "pak rozhodně nepasou po mně. Sotva bych byla k nějakému užitku. Chtějí prince Jošuu." Na hrudi si prstem nakreslila znamení Stromu.

"Jistě," souhlasil Isorn a objal matku kolem ramen. "Eliáš je poslal, aby zajali Jošuu. Chce tě živého, můj pane."

Jošua se zatvářil znepokojeně.

"Snad. Ale proč po nás teď střílejí šípy?" Ukázal k místu, kde ležel Sangfugol. Vorževa mu přidržovala hlavu, aby se mohl napít. "Člověk by řekl, že když jsme na pochodu, je možnost zabití toho, po kom pasou, ještě pravděpodobnější." Nikdo mu neodpověděl. Nějakou chvíli neklidně posedávali a naslouchali zvukům vlhké noci.

"Moment," ozval se Deornoth. "Asi se navzájem pleteme. Kdy nás napadli?"

"Časně ráno po noci, kdy... kdy přišel k ohni ten mladý kopiník," řekl Isorn.

"A byl někdo zraněn?"

"Ne," zamyslel se Isorn. "Ale unikli jsme jen se štěstím. Mnohé z nás minuly šípy jen o vlas."

"Jeden mi sestřelil klobouk!" zareptal Towser. "Můj parádní klobouk! Je fuč!"

"Škoda, že to nebyla tvoje hlava," štěkl Einskaldir.

"Ale Norni jsou výteční střelci," pokračoval Deornoth, aniž si všiml Rimmeřana nebo starého šaška. "A kdy byl zasažen někdo další?"

"Včera!" Isorn vrtěl hlavou. "To víš sám. Gamwold je mrtvý a Sangfugol raněný."

"Ale Gamwold nebyl zastřelen."

Všichni se otočili na Jošuu. V jeho hlase byla náhle taková síla, že Deornothovi přeběhl mráz po zádech.

"Gamwold spadl," pokračoval princ. "Všichni mrtví z naší družiny, kromě Gamwolda, byli zabiti v bojích s kopáči.

Deornoth má pravdu! Norni nás pronásledují tři dny – plné tři dny – a mnohokrát na nás stříleli. Sangfugol je jediný, koho zasáhli."

Princ vstal a jeho tvář zmizela ve stínu. Ostatní slyšeli, jak neklidně přechází. "Ale proč? Proč plýtvat šípy? Dělali jsme něco, čeho se báli. Dělali jsme..." Zarazil se. "Nebo šli někam..."

"Jak to myslíš, princí Jošuo?" zeptal se Isorn.

"Mířili jsme na východ – do srdce lesa."

"To je pravda!" přitakal Deornoth. "Jdeme na jih od chvíle, kdy jsme sešli ze Stuhý. Tehdy jsme se poprvé pokusili otočit na východ do hustších částí lesa. Pak, když byl harfeník postřelen a Gamwold spadl, jsme se vrátili z kopce a od té doby jdeme na jih podél okraje Starosrce."

"Vedou nás," shrnul Jošua pomalu. "Jako hloupou zvěř."

"Ale to proto, že jsme se pokusili o něco, čeho se báli," namítl Deornoth. "Snaží se nám zabránit v cestě na východ."

"A my pořád nevíme proč," řekl Isorn. "Vedou nás do zajetí?"

"Spíš na popravu," ozval se Einskaldir. "Chtějí nás zabít doma. Oslavit to. Pozvat přátele."

Jošua se posadil a usmál se. Oheň se mu zaleskl na zubech.

"Rozhodl jsem se, že jejich pozvání odmítnu."

Asi hodinu či dvě před rozbřeskem přišel otec Strangyeard a poklepal Deornotha na rameno. Deornoth slyšel, jak se starý muž ve tmě pohybuje, ale dotek ho stejně vylekal. "To jsem jen já, sire Deornotho," omlouval se rychle Strangyeard. "Ted' je s hlídkou řada na mně."

"To není nutné. Stejně asi neusnu."

"Pak bychom snad... mohli držet stráž spolu. Pokud ti nebude vadit moje povídání."

Deornoth se pro sebe usmál. "Ale vůbec ne, otče. A nemusíš mi říkat ,sire'. Hodina klidu bude příjemná – v poslední době jsme si klidu moc neužili."

"Také je dobře, že nezůstávám na hlídce sám," řekl Strangyeard. "Viš, můj zrak už není moc dobrý – a je to mé jediné zbývající oko." Omluvně se zasmál. "Není nic hroznějšího než vidět, jak jsou slova v mých milovaných knihách den ode dne menší."

"Nic hroznějšího?" zeptal se Deornoth tiše.

"Nic." Hlas kněze byl pevný. "Ach, ne že bych se ničeho jiného nebál, ale například smrt – nu, Pán si mě vezme, až přijde čas. Ale strávit poslední léta v temnotě, aniž bych viděl na knihy, které byly náplní mého života..." Archivář rozpačitě zmlkl. "Promiň, Deornotho, mluvím o zbytečných věcech. To je jen dobou. Doma v Naglimundu jsem se často v tuto hodinu budíval, chvíli před východem slunce..." Kněz se opět odmlčel. Oba muži v tichu přemýšleli o tom, co se stalo s místem, kde oba žili.

"Až budeme v bezpečí, Strangearde," promluvil Deornoth náhle, "a pokud nebudeš moci číst, budu chodit a předčítat ti. Mé oči nejsou tak rychlé jako tvé, ani má mysl, ale jsem vytrvalý jako hladový kůň. Cvičením se budu zlepšovat. Budu ti číst."

Archivář si povzdechl a zase bylo ticho. "To je příliš velká laskavost," řekl po chvíli. "Ale ty budeš mít na starosti důležitější věci, až budeme v bezpečí a Jošua bude sedět na nejvyšším trůně Východního Ardu – vážnější věci než předčítání starému knihomolovi."

"Ne. To určitě ne."

Seděli a naslouchali hučení větru.

"Takže dnes... vyrazíme na východ?" zeptal se Strangyeard.

"Ano. A myslím, že se ten plán Nornům moc zamlouvat nebude. Bojím se, že mnozí z nás budou zraněni nebo zabiti. Ale musíme vzít svůj osud pevně do rukou. Princ Jošua to konečně poznal, díky dobrému Bohu." Strangyeard vzdychl. "Viš, přemýšlel jsem. Mám pocit... že je to směšné, ale..."

Ztichl.

"Co?"

"Možná nechtějí zajmout prince Jošuu. Možná chtějí ... mě."

"Otče Strangyearde!" Deornoth byl velmi překvapen. "Proč to?"

Kněz zahanbeně pokýval hlavou. "Vím, že to vypadá bláznivě, ale říci to musím. Viš, jsem jediný, kdo studoval Morgeneseův rukopis, vyprávějící o Třech velkých mečích – a já ho také mám u sebe." Poklepal na kapsu svého rozsáhlého roucha. "S Jarnaugou jsme hledali a studovali, snažili jsme se přijít na místo, kde se skrývá Fingilův Minneyar. Teď, když je mrtvý – nechci, aby to znělo, jako bych se chlubil vlastní důležitostí, ale..." Natáhl ruku s čímsi malým, co viselo na řetízku a bylo v počínajícím úsvitu sotva vidět. "Dal mi svůj Svitek, odznak Bratrstva. Možná kvůli tomu jsem pro zbytek družiny nebezpečný. Možná, že kdybych se vzdal, pak by vás ostatní nechali jít."

Deornoth se zasmál.

"Pokud jsi to ty, otče, koho chtějí živého, pak máme štěstí, že jsi mezi námi, jinak už bychom byli podříznuti jako holubi. Nikam nechod'."

Strangyeard se zatvářil nejistě. "Pokud to říkáš ty, Deornoth..."

"To říkám. Nemluvě o tom, že moudrost potřebujeme víc než cokoli jiného, co máme – kromě prince."

Archivář se plaše usmál. "To je velmi laskavé."

"Jistě," přitakal Deornoth a cítil, jak mu klesá nálada. "Pokud máme přežít nadcházející den, budeme potřebovat víc než pouhou moudrost. Bude to chtít také pořádný kus štěstí."

Deornoth s archivářem ještě chvilku poseděl a pak si řekl, že si najde pohodlnější místo, kde by si ještě hodinku zdříml, než se rozední. Šťouchl do Strangyearda, který klimbal s hlavou na prsou.

"Nechám tě dokončit hlídku, otče."

"Mmmm...? Ach! Ano, sire Deornoth." Kněz usilovně přikyvoval, čímž chtěl dát najevo, jak je bdělý. "Zajisté. Jdi a prosperuj se."

"Slunce vyjde brzy, otče."

"Správně." Strangyeard se usmál.

Deornoth poodešel pár desítek kroků a uložil se na kus rovné země v závětrí padlého kmene. Po lese se proháněl kousavý vítr, jako by pátral po teplých tělech. Deornoth se pevně zabalil do pláště a snažil se najít pohodlnou pozici. Po chvíli zjistil, že v té zemi už asi sotva usne. Tiše si pro sebe bručel, aby nevzbudil ostatní, kteří spali poblíž, vstal a znovu si připjal pás s mečem. Vydal se zpět k místu, kde hlídal otec Strangyeard.

"To jsem já, otče," řekl tiše, když vystupoval ze stínu stromů na malou mýtinu. Užasle se zastavil. Pohlédla na něj děsivě bílá tvář s přimhouřenými černými očima. V náruči tohoto temně oděného útočníka ležel zhroucený otec Strangyeard, který buď spal, nebo byl v bezvědomí.

Čepel nože, podobná trnu ebenové růže, se tiskla na obnažený kněžův krk.

V okamžiku, kdy Deornoth vyrazil, zahlédl v nočních stínech dva další sinavé obličejy s očima jako šterbiny, a vykřikl jejich staré jméno.

"Bílé lišky!" křičel. "Norni! Jsme napadeni!"

Vyrazil bojový řev, narazil do bledého tvora a sevřel ho oběma rukama. Převrátili se; kněz se zřítíl s nimi, takže Deornoth se na okamžik ztratil ve změti paží a nohou. Cítil, že tvor se po něm natahuje a jeho tenké paže jsou plné kluzké síly. Ruce uchopily jeho tvář a zvrátily mu bradu, aby mu obnažily hrdlo. Deornoth vymrštil pěst, která dopadla na něco tvrdého jako kost. Odměnou mu byl syčivý výkřik bolesti. Teď se všude kolem rozléhal praskot křovisek a volání. Jako ve snu si říkal, zda to jsou další nepřátelé, nebo jestli se jeho druhové konečně vzbudili.

Meč! pomyslel si. Kde je můj meč?

Jeho zbraň se však zachytila v pochvě, zamotaná do opasku. Zdálo se, že měsíční světlo se rozzářilo silněji. Znovu se před ním objevila bílá tvář, rty ohrnuté, zuby vyceněné jako tonoucí pes. Oči, které se zabodly do jeho, byly chladně nelidské jako kameny na mořském břehu. Deornoth zašmátral po dýce. Norn ho uchopil jednou rukou za krk, druhou zvedl nad hlavu.

Má nůž! Deornoth měl zvláštní pocit, že plave v široké řece, unášen pomalým, volným proudem, ale kolem hlavy mu zároveň vířily divoké myšlenky jako drobné mušky. Zatraceně, já zapomněl na jeho nůž!

Další nekonečnou vteřinu hleděl na Norna, na vyzáblé rysy, které byly z jiného světa, na bílé vlasy, které se jako pavučina chvěly na čele, na bledé rty, přitisknuté k rudým dásním. Pak Deornoth vyrazil hlavou napřed a udeřil do té mrtvolně bledé tváře čelem. Ještě než na něj dolehl šok z prvního nárazu, udeřil znovu. Kdesi uvnitř vybuchl temný mrak. Výkřiky a noční vítr se ztišily na nevýrazný šum a měsíc se utápěl ve tmě.

Když opět mohl myslet, vzhlédl a uviděl Einskaldira, který se k němu blížil; nesmírně pomalu, jako by plaval. Rozháněl se na všechny strany, jeho válečná sekera připomínala lesklou šmouhu. Rimmeřanova ústa byla otevřená, jako by křičel, ale Deornoth nic neslyšel. Jošua běžel hned za ním. Oba se vrhli na další dva stíny. Čepele se míhaly a blýskaly a ve tmě zanechávaly pruhy odraženého měsíčního svitu. Deornoth chtěl vstát a pomoci jim, ležela na něm ale tíha, nějaké beztvaré, neodbytné břímě. Bojoval, říkal si kam se poděla jeho síla, až z něj břemeno konečně spadlo a zanechalo ho napospas svištícímu větru.

Jošua a Einskaldir se před ním stále pohybovali a jejich tváře v noční tmě vypadaly jako masky. Z lesních stínů se vynořovaly další dvounohé stíny, ale Deornoth nerozeznával, jestli to jsou přátelé či nepřátelé. Jeho zrak byl zastřený

– měl cosi v očích, něco, co páliło. Pátravě si přejel rukama po obličeji. Bylo to mokré a lepkavé. Pozdvihl ruku do měsíčního světla. Prsty měl zčernalé krví.

* * *

Masou hory vedl dlouhý, vlhký tunel. Jeho středem se táhlo úzké schodiště osvětlené loučemi. Půl tisíce omšelých, staletých stupňů se plazilo samým středem Sta Mirore z domu hraběte Streáwa do malého, skrytého doku. Miriamele odhadovala, že toto schodiště zachránilo nejednoho šlechtice, který byl nucen za noci uprchnout ze svého vznešeného sídla, když se rolníci příliš rozdováděli nebo když si chtěli popovídat o právech privilegovaných.

Po dlouhé a únavné cestě pod bedlivým dohledem Lentiho a ještě jednoho ze Streáweho nemluvných sluhů se Miriamele a Cadrach ocitli na kamenném molu pod přemisleným obloukem útesu. Před nimi se jako zvlněný koberec rozprostírala břidlicově šedá voda zátoky. Hned pod nimi se na úvazku pohupovala malá veslice.

O chvíli později se objevil sám Streáwe, kterého po klikatých stezkách přinesli ve vyřezávaných nosítkách čtyři svalnatí muži v námořnických oděvech. Starý hrabě byl oblečen do tlustého pláště a kolem krku měl proti nočnímu chladu omotaný šál. Miriamele si pomyslela, že v nažloutlém světle úsvitu vypadá ještě mnohem starší.

"Nuže," pokynul nosičům, aby ho položili na kamennou plošinu, "náš společný čas vypršel." Smutně se usmál. "Cítím hluboký žal, že vás musím nechat jít – částečně i proto, že vítěz od Naglimundu, váš milovaný otec Eliáš, by za váš bezpečný návrat zaplatil značnou částku." Zavrtěl hlavou a zakašlal. "Přesto jsem čestný muž, a nesplacený dluh je duše, již se nedostalo rozřešení, jak říkáme zde v Perdrinu. Pozdravujte mého přítele, až se s ním setkáte. Vyřídíte mu mé uctivé poručení."

"Neřekl jste nám, kdo ten váš 'přítel' je," namítla upjatě Miriamele. "Ten, kterému nás dáváte."

Streáwe mávl ledabyle rukou.

"Pokud si bude přát, abyste znali jeho pravé jméno, řekne vám ho sám."

"A to nás posíláš přes otevřené moře do Nabbanu v téhle maličké isgbatha," zavrčel Cadrach, " ... téhle rybářské loďce?"

"Je to, co by kamenem dohodil. A budete mít s sebou Lentiho a Alespa, aby vás ochránili před kilpami a podobně." Mávnutím rozřesené ruky ukázal hrabě na sluhů. Lenti něco zachmuřeně žvýkal. "Přece si nemyslíte, že bych vás nechal jet samotné?" Streáwe se usmál. "Jak bych si mohl být jistý, že se k mému příteli dostanete a splatíte můj dluh?" Pokynul nosičům, aby ho zdvihli. Miriamele a Cadrach byli odvedeni do maličké loďky, kde se posadili vedle sebe na úzkou příď.

"Nesmýšlejte o mně zle, Miriamele a Padreicu, prosím," zavolal Streáwe, když se s ním nosiči plahočili do kluzkých schodů. "Můj malý ostrov musí udržovat křehkou rovnováhu, velmi křehkou rovnováhu. Občas se vyvažování může zdát kruté." Zatáhl záclonku v okně.

Ten, kterému Streáwe říkal Alespo, odvázal loďku, a Lenti se natáhl, aby ji veslem odstrčil od mola. Zatímco pomalu klouzali od světél přístaviště, Miriamele cítila, jak v ní vzrůstá beznaděj. Jedou do Nabbanu, v němž jí teď nekyne takřka žádná naděje. Cadrach, její jediný spojenec, byl od jejich posledního setkání tvrdošíjně zamlklý – jak že mu to říkal Streáwe? Kde to jméno již slyšela? Teď ji posílají k jakémusi neznámému příteli hraběte jako nějakého pšce v podivné obchodní dohodě. A každý, od místní šlechty po posledního rolníka, nejspíš zná její plány lépe než ona sama. Může se vůbec ještě něco jiného zvrtnout proti ní?

Miriamele si smutně a zklamaně povzdychla.

Lenti, který seděl naproti, zpozorněl. "O nic se nepokoušejte," zavrčel. "Mám nůž."

9. Dům Zpívajícího muže

Simon praštil dlaní do chladné kamenné stěny jeskyně a bodavá bolest mu přinesla podivné uspokojení. "Krvácející Usires!" klel. "Krvácející Usires, Usires krvácející na Stromě!" Zvedl ruku, aby znovu udeřil do stěny, ale pak ji spustil a divoce drápal nehty nohavicí svých kalhot.

"Uklidni se, chlapče," tišil ho Haestan. "Nemohli sme nic dělat."

"Nenechám je, aby ho zabili!" Otočil se úpěnlivě na Haestana. "A Geloě říkála, že musíme jít ke Kamení rozluky. Já ani nevím, kde to je!"

Haestan smutně zavrtěl hlavou. "Může to bejt, co chce. Od doby, kdys padnul na zem a řiznul ses do hlavy, nevím, vo čem mluvíš. Plácáš jako pomatenej. Ale troll a Sludig – co můžem dělat?"

"Nevím!" vyštěkl Simon. Položil dlaň na stěnu, aby si ji ochladil. Za dveřním závěsem hvízdal řezavý noční vítr.

"Osvobodíme je," navrhl konečně. "Osvobodíme je oba – Binabika i Sludiga." Slzy, jež musel před chvílí potlačovat, byly pryč. Náhle cítil chladnokrevnost a sílu.

Haestan se chystal odpovédět, ale zarazil se. Pohlédl na mladíkovy třesoucí se pěsti a na fialovou jizvu, která mu brázdila tvář. "Jo? A jak?" zeptal se tiše. "Dva proti hoře?"

Simon se tvářil vzpurně. "Nějaký způsob být musí."

"Jediný lano bylo v Binabikově vaku a ten trollové sebrali. Sou v hluboký díře, hochu. A kolem sou strážce."

Po dlouhém mlčení se Simon otočil a sklouzl na podlahu jeskyně. Odstrčil ovčí houni, aby byl co nejbliž nemilosrdné skále.

"Nemůžeme je nechat jen tak umřít, Haestane. Nemůžeme. Binabik říkal, že je shodí z útesu. Jak můžou být takoví... d'áblové?!"

Haestan si přidržel a dloabal nožem do řevavých uhlíků. "Já pohany a takový moc nechápu," řekl. "Sou to zvláštní lidičky. Proč je vězněj a nám nechaj svobodu – i naše zbraně?"

"Protože nemáme lano," poznamenal Simon kysle a zachvěl se. Konečně začal pociťovat chlad. "Kromě toho, i kdybychom zabili strážce, co by nám to pomohlo? Pak by shodili z hory i nás a nikdo by Jošuoovi nedonesl Trn."

Přemýšlel. "Třeba bychom mohli lano někde ukrást."

Haestan se zatvářil pochybovačně. "Ve tmě, na neznámém místě? Nejspíš bysme zburcovali strážce a ty by nás propíchnly kopím."

"Zatraceně! Musíme udělat alespoň něco, Haestane! Copak jsme zbabělci? Nemůžeme jenom přihlížet."

Kolem závěsu se dovnitř vedral závan studeného větru. Simon se pevně objal pažemi. "Přinejmenším tomu Pastýři setnu tu jeho malou prašivou hlavu. Pak mě můžou taky zabít, a bude mi to jedno."

Voják se smutně usmál. "Aj, hochu, říkáš hlouposti. Sám si říkal, že někdo musí ten černej meč donést Jošuovi." Ukázal na Trn, který ležel zabalený do plátna u stěny jeskyně. "Pokud se nedostane k princovi, tak Ethelbearn a Grimmric umřeli nadarmo. To by byla krutá hanba. Na ten meč se upírá až moc nadějí, třebaš nevelkejch." Haestan se uchechtl. "Kromě toho, myslíš si, hochu, že když jim jeden zapíchne krále, tak toho druhýho nechaj bejt? Kvůli tobě by zabili i mě." Haestan znovu prohrábl oheň. "Ne, ne, seš pořád ještě zelenáč a nevíš, jak to na světě chodí. Nebyl jsi ve válce, chlapče, jako já – neviděl jsi co já. Copak sem neviděl, jak dva moji druhové umřeli, vod tý doby, co jsme pryč z Naglimundu? Dobrej Bůh si nechává spravedlnost na Den Posledního vážení. Do tý doby na sebe musíme dávat pozor sami." Předklonil se, jak se začínal dostávat do ráže. "Každý se musí snažit, co může, ale všechno prostě nejde zařídit tak, aby to bylo správný, Simone..."

Náhle zmlkl a zadíval se ke dveřím. Když Simon uviděl na vojákově tváři výraz překvapení, rychle se otočil. Dovnitř vstoupila postava.

"Trollí holka," vydechl tiše Haestan, jako by se mohla polekat a prchnout jako srna. Oči Sisqinanamook byly plné obav, ale z tváře jí Simon vyčetl odhodlání. Přišlo mu, že vypadá připravená spíše na boj než na útěk.

"Přišla ses posmívat?" zeptal se rozzlobeně.

Sisqinanamook před jeho pohledem neuhnula. "Pomoci," promluvila konečně.

"Elysie, Matko Boží," zalapal po dechu Haestan.

"Vona umí mluvit!"

Trollí dívku vojákův výbuch překvapil, ale zůstala stát na místě. Simon se vyhrabal do kleku. I tak byl pořád vyšší než Binabikova vyvolená.

"Umíš mluvit naší řečí?"

Chvilí na něj nejistě hleděla, pak učinila zkříženými prsty nějaké znamení. "Trochu," řekla. "Trochu mluvit. Binabik učít."

"To jsem si mohl myslet," poznamenal Simon. "Binabik se snažil vtlouci do mojí hlavy všechno možné po celou dobu, co ho znám."

Haestan se zasmál. Simon Sisqinanamook pokynul, aby šla dál. Poodešla od dveřního závěsu a skrčila se u jedné ze stěn. Sněžný had, vyrytý do skály nad její hlavou, vypadal jako svatozář světců.

"Proč bychom ti měli pomáhat!" zeptal se Simon. "A pomáhat s čím?"

Nechápavě na něj zírala. Zopakoval svá slova o něco pomaleji.

"Pomoci Binbiniqegabenik," odpověděla. "Pomoci mně, pomoci Binabik."

"Pomocť Binabikovi?" zasyčel Haestan překvapeně. "Jak to, dyť's ho do maléru dostala sama!"

"Jak?" zeptal se Simon. "Pomoci Binabikovi jak?"

"Odejít," odvětila. "Binabik odejít Mintahq." Sáhla si pod silnou koženou kazajku. Simon se okamžik obával nějaké lsti – rozuměla snad tolik, že se pochopila, že se bavili o osvobození zajatých? – ale když se její ruka opět objevila, viselo v ní tenké šedé lano. "Pomoci Binabikovi," opakovala. "Ty pomoci, já pomoci."

"Milosrdný Aedone," vydechl Simon.

Rychle si sbalili všechny své věci a naházeli je do dvou vaků, aniž se namáhali s nějakým rovnáním. Když byli hotovi a oblékli si kožešinové pláště, Simon přešel do rohu místnosti, kde ležel černý meč Trn – předmět mnoha nadějí, ať už oprávněných či nikoliv, jak se vyjádřil Haestan. Ve slabém světle ohně to byl pouze balík ve tvaru meče. Simon přitiskl prsty na jeho povrch a vzpomněl si, jaké to bylo, když ho pozdvihl proti Igarjukovi. Chvilíčku mu připadalo, že ve zbrani zapulsovalo teplo.

Někdo ho uchopil za rameno.

"Ne, nezabíjet," Sisqinanamook zamračeně ukázala na meč a jemně Simona zatahala za rukáv. Simon uchopil Trn za rukojeť omotanou šňůrou a zbral; byl příliš těžký, aby ho unesl jednou rukou. Otočil se na trollí dívku.

"Neberu ho, abych někoho zabíjel. Kvůli němu jsme šli na dračí horu. Žádné zabíjení."

Hleděla na něj a pak přikývla.

"Ukaž, já ho ponese, hochu," ozval se Haestan. "Jsem odpočinutej."

Simon překousl tvrdohlavou odmluvu a nechal ho, aby meč vzal. Nezdálo se, že by byl ve vojákových rukách nějak lehčí, ale nevypadal ani o nic těžší. Haestan ho zdvihl nad hlavu a opatrně ho zavěsil na smyčky na svém vaku.

Není to můj meč, připomínal si Simon. To přece už vím. A je dobře, že ho vezme Haestan – já jsem příliš slabý.

Myšlenky mu bloudily. Nepatří nikomu. Kdysi patřil siru Camarisovi, ale ten je mrtvý. Zdá se, že má snad vlastní duši...

Pokud chce Trn opustit tuto Bohem prokletou horu, bude muset jít s nimi.

Udusili oheň a tiše prošli dveřním závěsem. Z chladného nočního vzduchu Simona rozbolela hlava. Zastavil se ve dveřích.

"Haestane," zašeptal, "musíš mi něco slíbit."

"A co, hochu?"

"Necítím se moc... silný. Bude to dlouhá cesta, ať už jdeme, kam chceme. Navíc ve sněhu. Takže pokud se mi něco stane..." zaváhal, "pokud se mi něco stane, prosím tě, pohřbi mě někde, kde je teplo." Zachvěl se. "Už mě nebaví ta věčná zima."

Na chvíli měl Simon nepříjemný pocit, že Haestan bude plakat. Vojákova vousatá tvář se zkrivila do podivné grimasy. Naklonil se k Simonovi. Usmál se, i když to byl trochu násilný úsměv, a objal medvědí tlapou Simonova roztfesená ramena. "No tak, hochu, takhle nemluv," zašeptal. "Bude to dlouhá cesta, a v zimě, to jistě – ale né tak špatná, jak si myslíš. Všichni to přežijem." Haestan vrhl pohled k Sisqinanamook, která netrpělivě postávala na plošině před jeskyní. "Jiriki nám tam nechal koně," pokračoval, "pod horou, v jeskyni. Řek mi, kde to je. Takže žádný strach, hochu, žádný strach. Kdybysme jenom věděli, kam tohle povede – jó, tak to bysme měli půlku cesty za sebou!"

Vydali se po kamenné pěšince. Mhouřili oči před prudkým větrem, který přejížděl po svahu Mintahoqu jako čepel břitvy. Mlha byla pryč. Uzounký srpek měsíce shlížel na horu a údolí, zahalené v temnotě. Obtížení nákladem klopýtali za malým stínem – Sisqinanamook. Byl to dlouhý pochod – kolem okraje Mintahoqu v silném větru. Po pár stovkách kroků Simon cítil, že zpomaluje. Jak bude vůbec moci sestoupit z hory až dolů? A proč se nemůže zbavit té proklaté slabosti?

Konečně je trollí dívka gestem zarazila a poté jim ukázala štěrbinu mimo stezku, v hlubokém stínu. Mnoho místa tam nebylo, zvláště s objemnými vaky, ale s její pomocí se tam dokázali vmáknout. Vzápětí byla pryč. Stáli bez hnutí a dívali se, jak pára z dechu stoupá ústím štěrbin a leskne se v měsíční záři.

"Co si vo ní myslíš?" zašeptal Haestan po chvíli.

"Nevím." Simon byl rád, že se může opřít o stěnu. V závětrí se mu náhle udělalo horko a nevolno. Přes tlustou látku vaku ho do zad bodal Jirikiho Bílý šíp.

"Chytanou nás a určitě..." začal Haestan, ale zvuk hlasů na stezce ho umlčel. Když se hlasy přiblížily, Simon se nadechl a zadržel dech.

Trojice trollů prošla po stezce kolem pukliny; násady oštěpů vlekli bezstarostně po pěšině za sebou. Něco si vykládali svým podivným, hrdelním jazykem. Všichni nesli kožené štíty. U pasu jednoho se houpal beraní roh; Simon nepochyboval, že jeho zatroubení by svolalo dobře ozbrojené trolly ze všech jeskyní jako mravence z pobořeného mraveniště.

Troll s rohem něco řekl a trojice se zastavila právě před jejich úkrytem. Simon bojoval s nedostatkem kyslíku a hlava se mu točila. Trollové vzápětí propukli v sípavý smích a pokračovali v obchůzce kolem hory. Jejich tiché klábosení během chvilky utichlo.

Simon a Haestan čekali ještě dlouho, než se odvážili vyhlédnout z pukliny. Na obě strany se táhla prázdná stezka. Haestan se vyprostil z úzkého prostoru a potom pomohl ven i Simonovi.

* * *

Měsíc odplul za ústí jámy a vězni byli znovu uvrženi do téměř naprosté tmy. Sludig tiše oddechoval, ale nespál. Binabik ležel na zádech, krátké nohy natažené, a pozoroval pohyb hvězd. Nad vchodem do jejich vězení se ozývaly hlučné poryvy větru.

U okraje jámy se objevila hlava. O chvíli později se dolů se zasvištěním sneslo lano a plesklo o kámen. Binabik ztuhl, ale nehýbal se a upřeně hleděl na temnou postavu nad sebou.

"Co je?" zavrčel ve tmě Sludig. "To na tomhle barbarském místě ani nečekají na úsvit? To nás musejí zabít o půlnoci, aby skryli své činy před sluncem? Před Bohem je stejně neskryjí." Natáhl ruku a trhl lanem. "Proč bychom měli šplhat nahoru? Nechte nás tu sedět. Možná pošlou pár stráží, aby nás odsud dostaly." Rimmeřan se nevesele usmál. "Já pak polámu pár krků. Nakonec nás budou muset zabít oštěpy v díře jako medvědy."

"U Qinkipiných očí!" zasyčel hlas v trollím jazyce. Binabik se posadil. "Popadni to lano, ty blázne!"

"Sisqi?" vydechl Binabik. "Co to děláš?"

"Něco, co si nikdy neodpustím – stejně jako bych si neodpustila, kdybych to neudělala. Teď ztichni a šplhej!"

"S kým to mluvíš?" zeptal se Sludig, znepokojený trollštinou.

"Přivedla jsem přátele," zavolala tiše Sisqinanamook. "Šplhej! Až se Sedda dotkne vrcholu Sikkihoqu, stráž se vrátí!"

Binabik po krátkém vysvětlení poslal Sludiga po laně vzhůru. Rimmeřan, oslablý vězněním, se zvolna došplhal až nahoru a zmizel ve tmě za okrajem, Binabik jej ale nenásledoval.

U hrany se opět objevila Sisqi. "Pospěš, než začnu litovat své hlouposti! Šplhej!"

"Nemohu. Nebudu utíkat před spravedlností svého lidu." Binabik seděl na dně.

"Zbláznil ses? Co tím myslíš? Stráž se už brzy vrátí!" Sisqi nedokázala skrýt strach. "Tím svým bláznivým šaškováním zabiješ i své přátele z nížin!"

"Ne, Sisqi, odved' je. Pomoz jim odejít. Budu ti vděčen. Už teď jsem."

Poskakovala netrpělivostí a chvěla se strachy. "Ach, Binabiku, ty jsi mým prokletím! Nejdříve mne ponižíš před naším vlastním lidem a teď vyprávíš nesmysly ze dna jámy. Polez ven! Polez ven!"

"Neporuším další přísahu."

Sisqinanamook vzhledla k měsíci. "Qinkipo Sněžná panno, zachraň mne! Binbiniqegabeniku, proč jsi tak tvrdohlavý?!

Chceš zemřít, jen abys dokázal, že jsi v právu?"

Binabik se k úžasu všech rozesmál. "Chceš mě zachránit, jen abys dokázala, že v právu nejsem?"

Na okraji jámy se objevily další dvě hlavy. "Zatraceně, trolle," zavrčel Sludig, "na co čekáš? Jsi zraněný?" Rimmeřan se svezl na kolena, jako by chtěl sešplhat zase dolů.

"Ne!" zvolal westerlingsky Binabik. "Nečekej na mne! Sisqinanamook tě odvede na bezpečné místo, z něhož se můžeš vydat na cestu z hor. Než vyjde slunce, můžeš být za hranicemi Yiqanucu."

"Co tě tu drží?" zeptal se s překvapením Sludig.

"Patřím svému lidu," odvětil Binabik. "Porušil jsem přísahu. Neporuším ji podruhé."

Sludig si něco zmateně a vztekle zamumlal.

Tmavá postava vedle něj se naklonila nad díru.

"Binabiku," pronesla, "to jsem já, Simon. Musíme jít. Musíme najít Kámen rozluky. Tak to řekla Geloë. Musíme tam odnést Trn."

Binabik se znovu zasmál, tentokrát to ale znělo dutě. "A beze mne žádná cesta, žádný Kámen rozluky?"

"Tak!" Simonovo zoufalství bylo očividné. Čas běžel. "My nevíme, kde to je! Geloë řekla, že nás tam musíš zavést!"

Naglimund padl. Možná jsme Jošuovou jedinou nadějí – a jedinou nadějí tvého lidu!"

Binabik na dně jámy tiše přemýšlel. Konečně popadl konec lana, který se volně pohupoval, a vydal se po příkré stěně vzhůru. Když se dostal ven, zavrával v Simonově vášnivém objetí. Sludig uštědřil mužikovi do zad přátelskou ránu, která Binabika málem srazila zpět do díry. Vedle stál Haestan a ve vousech se mu srážel dech. Mohutnými rukama svinoval lano.

Binabik se Simonovi vytrhl. "Nevypadáš příliš dobře, můj příteli. Souží tě tvé rány." Vzdechl. "Ach, to je kruté. Nemohu tě vydat na milost svému lidu, nijak si ale nepřeji porušit další přísahu. Nevím, co mám dělat." Obrátil se ke čtvrté postavě. "Tak," řekl v trollí řeči, "takže jsi mne zachránila – nebo alespoň mé přátele. Proč jsi změnila názor?"

Sisqinanamook na něj hleděla s rukama ovinutými kolem těla. "Nejsem si jista, jestli jsem ho změnila," odpověděla.

"Slyšela jsem, co říkal tento cizinec s bílou skvrnou," ukázala na Simona, který je tiše a nervózně pozoroval. "Znělo to docela pravdivě – tedy, opravdu věřím, že vskutku bylo něco, co jsi měl za důležitější než svůj závazek." Zamračila se. "Já ale nejsem zamilovaný blázen, abych ti cokoliv odpouštěla – také ale nejsem pomstychtivý démon. Jsi volný. Teď běž."

Binabik se neochotně pohnul. "Tahle věc, která mne od tebe vzdaluje," řekl, "není důležitá jen pro mne, ale pro všechny. Přichází strašlivé nebezpečí. Máme jen nepatrnou nadějí na odpor, ale i tato naděje musí být živena." Na chvíli sklopil oči, pak je zdvihl a směle pohlédl do jejich. "Má láska k tobě je pevná jako kosti skal v horách. Je to tak, od okamžiku, kdy jsem tě spatřil jít po Stezce ženství poprvé, milou a půvabnou jako sněžná vydra pod hvězdami hory Chugik. Ale ani pro tuto lásku nemohu zůstat tady a dívat se, jak je celý svět ničen v nekonečné černé zimě." Vzal ji za rukáv. "A teď mi řekni: co budeš dělat ty, Sisqi? Poslala jsi pryč strážu a vězni pak utekli. Stejně dobře bys mohla do sněhu namalovat runu svého jména."

"To bude mezi mnou a mým otcem a matkou," vztekle se mu vymanila. "Jsi volný. Proč ztrácíš svou svobodu pokusy přesvědčit mne o své nevině? Proč mi předhazuješ Chugik? Běž!"

Sludig jazyk neznal, ale rozuměl Binabikovým gestům. "Pokud chce, abychom odešli, Binabiku, pak mluv správně! U Aedona! Musíme spěchat!"

Binabik mávl rukou. "Běžte. Brzy vás doženu." Znovu se obrátil k té jediné, na níž mu záleželo; jeho přátelé se ani nepohnuli. "Zůstanu," prohlásil. "Sludig je nevinný a ty jsi velmi hodná, žes jej osvobodila, ale já zůstanu a dostojím vůli svého lidu. V boji s Králem bouří jsem už odvedl hodný kus práce..." mávl rukou k západu, kde měsíc vplouval do inkoustově temných oblaků, "... a nyní mohou mé břímě převzít jiní. Pojďme se spolu ukázat strážím, ať stíhají nás a má přátelé tak mohou uniknout snadněji."

Na Sisqině oblém obličejí se objevil výraz strachu. "Já tě proklínám, Binabiku! Půjdeš už?! Já nechci vidět, jak tě zabijí!" V očích jí stály slzy. "Tak, máš radost? Pořád k tobě něco cítím, přestože jsi rozerval mé srdce vedví!"

Binabik k ní přistoupil, znovu ji uchopil za paže a přitáhl si ji. "Tak pojď se mnou!" řekl a hlas měl náhle plný zuřivě naděje. "Tak od sebe nebudeme oddělení. Poběž se mnou, a ať jsou všechny mé přísahy porušeny a zatraceny! Uvidíš svět – dokonce i za těchto temných dnů jsou za hranicemi našich hor věci, které tě naplní údivem!"

Sisqi se odtáhla a obrátila zády. Zdálo se, že pláče.

Po dlouhé chvíli se Binabik otočil k ostatním. "Ať už se stane cokoliv," řekl westerlingsky a na obličejí měl podivný, tékavý úsměv, "... ať zůstanu nebo půjdu, uniknu nebo budu bojovat – musíme nejdříve do jeskyně mého pána."

"Proč?" zeptal se Simon.

"Nemáme mé vrhací kosti ani další věci. Nejspíše je hodili do jeskyně, již jsem sdílel se svým pánem Ookequkem, protože můj lid by se neodvážil zničit věci, které patřily Zpívajícímu muži. Ale ještě důležitější je, že dokud se nepodívám do svitků, bude jen malá naděje, že najdeme Kámen rozluky."

"Tak se pohni, trolle," zabručel Haestan. "Já teda nevím, jak tvá trolská ženská proklouzla strážnejm, ale vo tom, že se vrátěj, není pochyb."

"To máš pravdu." Binabik kývl na Simona. "Pojď, příteli Simone, musíme se dát znovu do běhu. Taková, zdá se, je povaha našeho přátelství." Posunkem vybídl trollí děvče. Beze slova vyrazila po pěšině.

10. Závěť Zpívajícího muže

Vrátili se na hlavní cestu, Sisqi z ní ale po pár tuctech metrů odbočila a vedla je po pěšince tak úzké, že by ji bylo těžké postřehnout i za denního světla. Byla to nepatrná průrva, mířila ostře vzhůru po stěně Mintahoqu, sotva víc než zářez mezi balvany, a ačkoliv tam byla spousta úchyťů, v téměř naprosté tmě postupovali jen pomalu. Simon se mnohokrát bolestivě udeřil holení o kámen.

Pěšina znovu dvakrát protála šterkovou hlavní cestu, pak se ostře zalomila zpět – stále ale stoupala. Bledá Sedda klouzala oblohou k temné hmotě jednoho ze sousedů Mintahoqu a Simon uvažoval, jak uvidí na cestu, až měsíc zmizí úplně. Uklouzl, zamával rukama, dokud znovu nenabyl rovnováhy, a rychle si uvědomil, že šplhají po úzké cestičce na stěně hory a je značná tma. Držel se úchyty, stál na místě a zavřel oči, takže po krátký okamžik naslouchal Haestanovu namáhavému dechu za sebou v naprosté tmě. Dosud cítil zesláblost, která jej obtěžovala během celého pobytu v Yiqanucu. Jak rád by si lehl a spal – tahle naděje ale byla planá. Po chvíli udělal znamení Stromu a znovu vyrazil. Pak se dostali na pevnou půdu, plochou terasu před malou jeskyní, zasazenou do hluboké pukliny v horské stěně; Simon si pomyslel, že v obrysech kamene, vyrýsovaného v měsíčním světle, je něco známého. Právě když si uvědomil,

že ho na totéž místo onehdy zavedla Qantaqa, šedobílý stín vyskočil z ústí jeskyně.

"Sosa, Qantaqo!" zavolal potichu Binabik; vzápětí byl povel chlupečnou lavinou. Zatímco jej vlčice olizovala kouřícím jazykem, jeho druzi postávali rozpačitě kolem. "Muqang, přítelkyně," vydechl troll nakonec, " ... to stačí! Jsem si jist, že jsi Ookequkův dům strážila srdnatě." Když radostí roztřesená Qantaqa ustoupila, Binabik se vydrápá na nohy. "Více než kopími nepřátel jsem ohrožen pozdravy přátel," zašklebil se. "Musíme si pospíšet do jeskyně. Sedda kvačí na západ."

Vrazil dovnitř, Sisqi za ním. Simon a ostatní se v nízkém vchodu museli shrbit. Qantaqa byla rozhodnuta nezůstat venku a hlučně poskakovala za Simonem a Haestanem tak těsně, že je div neporazila.

Chvilí stáli ve tmě, prosycené Qantačiným pižmovým pachem a oděrem jiných, podivnějších vůní. Binabik vykřesával křemeny jiskry, dokud se neobjevil malý žlutý květ, jenž se na konci olejem prosáklé pochodně rychle rozrostl.

Jeskyně Zpívajícího muže byla prazvláštním místem. Obloukovitý strop se v protikladu k nízkým dveřím vzpínal vysoko nad jejich hlavy, do stínů, kterými pochodeň nedokázala proniknout. Stěny byly rozbrázděny tisícem alkoven, které se zdály být vytesány přímo do skály, takže stěny připomínaly plástev úlu. V každém výklenku něco bylo. V jednom ležely jen uschlé zbytky jediné malé květiny, do jiných byly nácpany hůlky a kosti a zakryté hrníčky. Většinu ale zabíraly svinuté kůže; některé byly namačkány tak natěsně, že svítky visely napůl vystrčené z alkovny jako napřažené ruce nějakého žebráka.

Qantačina týdenní přítomnost tu zanechala své stopy. Uprostřed podlahy ležely těsně vedle široké jámy na oheň zbytky toho, co kdysi bývalo složitým kulatým obrazem, vyrobeným výhradně z malých obarvených kamínků. Vlčice si o něj očividně škrábala záda, protože obrazec nesl zřetelné známky, že se po něm někdo válel. Zůstala jen část run, lemujících okraje, a okraj nějaké bílé věci pod oblohou, plnou vířících rudých hvězd.

Stopy Qantačina zájmu nesl i nespočet dalších předmětů. Natahala si do protějšího rohu jeskyně velkou hromadu šatstva a navršila je v pohodlné vlčí doupci. Vedle něj ležely ožvykané věci včetně několika svinutých kůží – na jejichž zbytcích se krabátilo písmo, které Simon neznal – a Binabikovy cestovní hole.

"Docela bych si přál, aby sis na žvýkání byla dokázala najít něco jiného, Qantaqo," prohlásil troll, zamračil se a hůl zvedl. Vlčice sklonila hlavu na stranu a rozpačitě zakňučela, pak přešla k Sisqi, ta ale něco hledala ve výklencích a bezmyšlenkovitě velkou vlčí hlavu odstrčila. Qantaqa si lehla na zem a začala se bezútěšně drbat. Binabik podržel hůl ve světle pochodně. Stopy po zubech nebyly příliš hluboké.

"Kousala to spíše aby se ukonejšila Binabikovým pachem než pro co jiného," usmál se troll. "Naštěstí."

"Co to hledáš?" zeptal se naléhavě Sludig. "Musíme odejít ještě za tmy."

"Ano, mluvíš správně," odpověděl Binabik a zastrčil si hůl za opasek. "Pojď, Simone, pomůžeme ti s hledáním."

Simon spolu s Haestanem a Sludigem vytahoval svítky z přihrádek, do nichž Binabik nedosáhl. Byly z jemně vydělané, tenké kůže, tak důkladně promaštěné, že byly mezi prsty kluzké; runy, které je pokrývaly, byly vypáleny přímo do usně – jakoby rozžhavenou jehlou. Simon podával jeden po druhém Binabikovi, a ten je předtím, než je odhodil na jednu z rostoucích hromad, krátce přečetl.

Když Simon prohledával velkou kamennou plástev a všechny svítky, přemýšlel o tom, jak pracné muselo vybudování takové knihovny být – uvědomil si, že o nic jiného než o knihovnu nejde, stejnou, jako byl archiv otce Strangyearda na Naglimundu nebo Morgeneseova pracovna plná tlustých svazků – i když tyto knihy byly tvořeny svítky kůže a psalo se do nich ohněm místo inkoustem.

Nakonec před sebou měl Binabik hromádku asi tuctu smotků, které jej podle všeho zajímaly. Ty rozprostřel a pak znovu svinul do jediného ranečku, který potom celý vhodil do svého vaku, jenž našel poblíž vchodu do jeskyně.

"Teď můžeme jít?" zeptal se Sludig. Haestan si mnul ruce, aby si je zahřál. Na práci se svítky si musel sundat své tlusté rukavice.

"Jakmile tyhle nastrkáme zpět do jejich děr." Troll ukázal na velkou hromadu odhozených svítků. "Copaks zešílel?" ozval se vztekle Haestan. "Proč bysme měli takle utrácet drahocenný čas?"

"Protože jsou vzácné a cenné," odpověděl nevzrušeně Binabik, "a pokud je necháme tady na studené zemi, brzy se zničí. Ten, kdo neshání na noc stádo, se zbavuje čerstvého skopového," říkáme my Qanukové. Bude to trvat jen chvíli."

"Při Stromu krvavém," zaklel Haestan. "Pomoz mi, Simonku," zavrčel a sklonil se nad hromadou, "nebo tu zkejsnem až do svítání."

Binabik svěřil Simonovi naplnění několika horních přihrádek. Sludig je chvíli netrpělivě pozoroval a pak se k nim přidal. Sisqi se tiše probírala alkovny, až navršila vlastní hromádku svinutých kůží, které stočila dohromady a zasunula za kožený kabátec. Náhle se otočila a něco zavolala v rychlé qanučině. Binabik se protlačil za kupu smotaných kožesin a stanul jí po boku.

Držela svitek, svázaný černým koženým řemínkem. Šňůrka nebyla ovinuta jen kolem prostředku kůže, ale i po obou koncích. Binabik si od ní svitek vzal a dvěma prsty se zřejmě v gestu úcty dotkl čela.

"To je Ookequkův uzel," řekl tiše Simonovi. "O tom není pochybností."

"Tohle je taky Ookequkova jeskyně, nebo ne?" odpověděl v rozpacích Simon. "Proč tě překvapuje uzel?"

"Protože tento uzel říká, že jde o něco důležitého," vysvětlil Binabik. "Také je to něco, co jsem ještě dosud nikdy neviděl – něco, co mi bylo skryto nebo co můj pán udělal těsně před tím, než jsme se vydali na cestu, na níž zemřel. A myslím, že tento uzel používal jen pro věci velké síly, zprávy a kouzla, která byla určena jen některým očím." Znovu po uzlu přešel prsty a zamyšleně sraštil obočí. Sisqi hleděla na svitek a oči jí plály.

"Mno, tak tohle je poslední z těch zatracených věcí," prohlásil Haestan. "Jesli je to něco, co chceš, malej muži, tak si to vem s sebou. Už nemáme vůbec žádné čas."

Binabik chvilku váhal, jemně hladil uzel a rozhlížel se po jeskyni, pak nechal vklouznout svázaný svitek do rukávu. "Je čas," přisvědčil. Ukázal ostatním k východu z jeskyně, uhasil přitlačením k zemi pochodeň a následoval je.

Trollovi druhové se náhle zastavili; nahloučili se před jeskyní jako stádo ovcí, na něž dotírá vítr. Sedda, měsíc, už zmizela na západě za Sikkihoqem, noc byla však náhle plná světla.

Blížila se k nim velká jednotka trollů. Se nešklebeným obličejem pod kapucemi a s oštěpy a hořícími větvemi v rukou se rozestavěli kolem Ookequkovy jeskyně a drželi cestu po obou stranách. Trollové byli dokonce i v takovém počtu tak tiší, že Simon zaslechl syčení pochodní dříve než jedinou ozvu jejich kročejů.

"U Chukkuova kamení," pronesl Binabik pochmurně. Sisqi couvla a chytila jej za paži. Oči měla ve světle pochodní doširoka rozevřené a ústa svařtělá do vzteklého úšklebku.

Uammannaq Pastýř a Nunuuika Lovčí pobídlí berany. Oba měli boty a přepásaná roucha, ale černé vlasy měli rozpuštěné, jako by se oblékali ve spěchu. Když Binabik udělal krok vpřed, aby se s nimi setkal, ozbrojení trollové vyrazili za ním a obklopili jeho přátele houštinou kopí. Sisqinanamook vystoupila z obklíčení, aby se k němu připojila, a stála mu po boku se vzdorně pozdviženou bradou. Uammannaq se očím své dcery vyhýbal a místo toho shlížel na Binabika.

"Tak, Binbiniqegabeniku," pronesl, "ty se nepostavíš před tvář spravedlnosti svého lidu? Cenil jsem si tě více, jakkoliv nízký je tvůj původ."

"Mí přátelé jsou zcela nevinní," odpověděl Binabik. "Držel jsem tvou dceru jako rukojmí až do doby, než se Sludig a ostatní dostanou do bezpečí."

Nunuuika předjela, až její soumar stál po boku manželova. "Prosím, přiznej nám něco moudrosti, Binabiku, přestože jí nikdo z nás nemá tolik, jako měl tvůj pán. Kdo poslal pryč strážce?" Zahleděla se na svou dceru. Obličej Lovčí byl chladný, zračila se na něm ale stopa drsné pýchy. "Dcero, když ses rozhodla vdát se tady za toho čarodějíčka, pomyslela jsem si, že jsi blázen. Ted' – no, řekla bych, že jsi alespoň věrný blázen." Obrátila se k Binabikovi. "Nemysli si, že proto, žeš okouzlit mou dceru, unikneš trestu. Ledový Dům neroztál. Zima zabila jaro. Obřad oživení nebyl proveden – a místo toho se k nám vracíš s dětskými povídačkami. Ted' jsi přišel do jeskyně svého mistra, kterou pro tebe strážil tvůj vlk, abys provozoval zase nějaké ďábelské triky." Nunuuika se zmlátila ve stále silnějších poryvech vzteku. "Byl jsi odsouzen, krivopřísežníku. Odejdeš na útesy Ogohakovy rokly a budeš z nich svržen!"

"Dcero, vrať se k nám domů," zavrčel Uammannaq. "Provedla jsi velikou špatnost."

"Ne!" Trollové sebou po Sisqině výkřiku začali neklidně vrtět. "Jistě, naslouchala jsem svému srdci, ale také vši moudrosti, kterou jsem nashromáždila. Vlk nám bránil vejít do Ookequkova domova – to ale nebylo pro Binabikův prospěch." Vytáhla Binabikovi z rukávu řemínky svázaný svitek a napřáhla jej před sebe. "Tohle jsem tam našla. Nikdo z nás si nemyslel, že uvidí, co po sobě Ookequk zanechal."

"Jen blázen spěchá prohledávat jmění Zpívajícího muže," prohlásil Uammannaq, jeho výraz se ale nepatrně změnil.

"Ale Sisqi," ozval se rozpačitě Binabik, "my nevíme, co svitek obsahuje! Může to být velmi nebezpečné kouzlo, nebo..."

"Je to dobrý nápad," odsekla Sisqi vztekle. "Vidíš, čím je to uzel?" zeptala se a podala svitek matce.

Lovčí na něj krátce pohlédla a když jej předávala manželovi, udělal zamítavé gesto. "Je to Ookequkův uzel, to ano..."

"A ty také víš, jaký je to uzel, matko." Sisqi se obrátila k otci. "Byl otevřen?"

Uammannaq se zamračil. "Ne..."

"Dobře. Otče, otevři jej a přečti, prosím."

"Ted'?"

"Kdy, když ne ted'? Až bude ten, jemuž jsem se zaslíbila, popraven?"

Po Sisqině hněvivé odpovědi se ve vzduchu vznášel její dech. Uammannaq opatrně vzal za uzel a rozvázal černý řemínek, pak pomalu rozvinul plát kůže a kývl na jednoho ze světloňů, aby přistoupil s pochodní.

"Binabiku," vykřikl zpoza kruhu kopí Simon, "co se děje?"

"Zůstaňte, všichni, a chvíli nic nedělejte," zavolal na něj westerlinsky Binabik. "Až budu moci, všechno vám řeknu."

"Vězte," začal číst Uammannaq,

"... že já jsem Ookequk, Zpívající muž Mintahoqu, Chugiku, Tutusiku, Rinsenatuqu, Sikkihoqu a Namyetu a všech dalších hor Yiqanuku."

Pastýř četl pomalu, s dlouhými, přimhouřeními prokládanými pauzami, jako by luštil význam začernalých run.

"Vydávám se na dlouhou cestu, a to v časech, kdy nevím, zda se vrátím. A tak do této kůže ukládám svou úmrtní píseň, aby byla mým hlasem, až já nebudu."

"Chytré, Sisqi, chytré," tiše a uznale prohodil Binabik, když hlas jejího otce zanikl v mumlání okolostojících. "To tys měla být Ookequkovým žákem, ne já. Jak jsi to jen uhodla?"

Mávla rukou, aby jej umlčela. "Jsem dcerou Chidsik ub Lingit, kam přicházejí žádosti o rozsouzená sporů z celých hor. Myslíš, že bych nepoznala uzel, který se používá pro závěť?"

"Musím varovat ty, kdo zůstanou po mně,"

pokračoval Uammannaq ve čtení Ookequkových slov.

"... že jsem viděl přicházet velkou studenou temnotu, jakou nikdo z mého lidu ještě nespasil. Je to strašlivá zima, která

přijde ze stínů Vihyuyaqu, hory nesmrtelných Děti Mračen. Zničí země Yiqanuku jako černý vítr ze Zemí Smrti, který rozdrťí svými krutými prsty sám kámen našich hor... "

Když Pastýř tato slova četl, někteří naslouchající trollové vykřikli a jejich hlasy se odrážely v horách, zahalených tmou. Další zakolísali, až světlo pochodní zamžikalo.

"Můj učeň, Binbiniqegabenik, se na cestu vydá se mnou. V čase, jenž zbývá, jej poučím a maličkostech a dlouhých příbězích, které by v této zlé době mohly být mému lidu ku pomoci. Mimo Yiqanuc jsou další, kdož proti nadcházející temnotě připravovali svítlny. Jdu, abych své světla připojil k jejich, jakkoliv málo může zářit proti hroící bouři. Nebudu-li se moci vrátit, zaujme mladý Binbiniqegabenik mé místo. Žádám vás, abyste jej uctívali jako mne, neboť je v učení dychtivý. Jednoho dne by mohl vyrůst ve většího Zpívajícího muže, než jakým jsem býval já. Nyní svou úmrtní píseň končím. Dávám sbohem horám a obloze. Bylo dobré žít. Bylo dobré být jedním z Děti Lingit a žít svůj život na překrásné hoře Mintahoc."

Uammannaq odložil svítek a zamrkal. V odpověď na poslední píseň Zpívajícího muže se mezi přihlížejícími ozvalo dlouhé zalkání.

"Neměl dost času," zamumlal Binabik. Do očí mu vstoupily slzy. "Odešel příliš rychle a nic mi neřekl – nebo alespoň ne dost. Ach, Ookequku, jak tě budeme postrádat! Jak jsi mohl opustit svůj lid beze zdi mezi ním a Králem bouří, vyjma nevytvořeného mláděte Binabika!" Padl na kolena a dotkl se čelem sněhu.

Rozhostilo se ohromné ticho, přerušované jen nářeky větrem.

"Přiveďte nížňany," přikázala Nunuuika kopiníkům, pak obdařila svou dceru přísným, bolestným pohledem. "Všichni půjdeme do Domu předků. Máme o čem přemýšlet."

11. Binbiniqegabenik zproštěn obvinění

Simon se probouzel zvolna. Dlouho zíral na prchavé stíny rozeklaného stropu Chidsik ub Lingit a pokoušel se rozpomenout, kde je. Cítil se o něco lépe, jen jizva na tváři jej bodala jako oheň.

Posadil se. Nedaleko se o zeď opírali Sludig s Haestanem, dělili se o vak s nějakým nápojem a něco si mumlavě povídali. Simon se vyprostil z pláště a rozhlížel se po Binabikovi. Jeho přítel dřepěl poblíž středu místnosti před Pastýřem a Lovčí, jako by o něco poníženě žádal. Simona na chvíli naplnily obavy, seděli tam ale i ostatní – a mezi nimi i Sisqinanamook. Když naslouchal stoupajícím a klesajícím hrdelním hlasům, řekl si, že je to spíše rada než soud. V hlubokých stínech místnosti byli tu a tam rozptýleni další trollové, kteří se choulili do malých hloučků. Pár roztroušených lamp plálo jako jasné hvězdy na obloze, plné bouřkových mračen.

Simon se znovu zavínil a zavrtěl se, aby našel na zemi rovné místo. Jak hrozně zvláštní je tu být! Bude mít ještě někdy domov, místo, kde se bude každého rána probouzet v téže posteli a nebude překvapován tím, že tam je?

Zvolna se znovu nořil do polospánku, do snů o horských průsmycích a rudých očích.

"Příteli Simone!"

Binabik jím jemně trásl. Troll vypadal utahaně, kruhy pod očima se mu zřetelně rýsovaly i v polosvětle, ale usmíval se.

"Binabiku!" řekl Simon otřeseně, "co se děje?"

"Přinesl jsem ti miskou čaje a nějaké novinky. Zdá se, že už nejsem uvězněn za nepřipustné pikle," zakřenil se Binabik.

"Ani už nemáme být se Sludigem svrženi do Ogohakovy rokle."

"Ale to je úžasné!" zalpal po dechu Simon. Cítil, jak jej zabolelo srdce prudce uvolněným napětím. Vyskočil, aby mužika objal, a jeho náhlý výpad trolla porazil. Na zem se vychrstl čaj.

"Byl jsi příliš dlouho ve společnosti Qantaqy," rozesmál se Binabik a vymanil se mu. "Získal jsi její zálibu v bouřlivém vítání."

K podivnému představení se otočily další hlavy. Mnohé qanucké jazyky pobaveně drmolily o bláznivém a vychrtlém nížňanovi, který objímá trolly, jako by patřil do klanu. Simon spatřil jejich pohledy a rozpačitě sklopil hlavu. "Co řekli?" zeptal se. "Můžeme jít?"

"Jednoduše řečeno: ano, můžeme jít." Binabik se posadil vedle něj. Měl svou kostěnou cestovní hůl, zachráněnou z Ookequkovy jeskyně. Když mluvil, zkoumal ji a mračil se na nesčetné stopy zubů, kterými ji vyzdobila Qantaqa. "Ještě ale musí být o mnohém rozhodnuto. Ookequkův svítek přesvědčil Pastýře a Lovčí o pravdivosti mých slov."

"O čem je ale třeba rozhodovat?"

"O mnohém. Pokud s vámi půjdu předat Trn Jošuovi, budou mít lidé znovu bez Zpívajícího muže. Já si ale myslím, že vás musím doprovodit. Jestli Naglimund opravdu padl, měli bychom se řídit tím, co řekla Geloě. Mohla by být jedním z posledních moudrých, kteří zbyli. Kromě toho se to zdá jistější než naše jediná naděje v získání dalších dvou mečů, Minneyaru a Žalu. Tvá statečnost z drakovy hory by neměla přijít vniveč."

Binabik ukázal na Trn, opřený o stěnu poblíž Sludiga a Haстана. "Když se vzestupu Krále bouří nikdo nepostaví," prohlásil, "pak nebude mít žádný smysl, abych zůstal na Mintahocu, protože nic z umění, jemuž mne Ookequk naučil, neodvrátí zimu, jíž se obáváme." Mužik udělal rozmáchlé gesto. "Tak, když sněžný sesuv zasáhne tvůj dům, jak říkáme my z trollího lidu, nezdržuj se sbíráním střepů nádobí." Řekl jsem svému lidu, že by měli sejít z hor za jarem a lovem – dokonce i když tam nebude žádné jaro a jen máloco k lovu."

Vstal a stáhl si lem tlustého kabátce. "Chtěl jsem, abys věděl, že mně ani Sludigovi už nehrozí žádné nebezpečí." Ušklíbl se. "Špatný vtip. Je očividné, že my všichni se nalézáme v hrozném nebezpečí. Toto nebezpečí už ale nehrozí od mého vlastního lidu." Položil Simonovi na rameno malou ruku. "Zase spi, můžeš-li. Za úsvitu nejspíše odejdeme. Teď si promluvíme s Haestanem a Sludigem a pak mám před sebou ještě spoustu plánování." Obrátil se a vydal se napříč

jeskyní. Simon pozoroval, jak se malá postavička ztrácí ve stínu a zase se z něj vynořuje.

Už se toho naplánovala spousta, pomyslel si mrzutě, a mě k tomu vesměs nikdo nepřizval. Někdo vždycky má plán a já vždycky jdu podle něj, i když o tom, kam se jde, rozhoduje někdo jiný. Cítím se jako vůz – navíc jako vůz starý a polorozpadlý. Kdy se dostanu k tomu, abych o sobě rozhodoval sám? Přemýšlel o tom a čekal na spánek.

Nakonec byly přípravy dokončeny, až když, slunce stálo vysoko na šedé obloze – uběhla spousta času, kterou se Simonovi k jeho nevýslovnému štěstí podařilo prospat.

Simon, jeho druzi a velký počet trollů následovali Pastýře a Lovčí po vedlejších mintahoqských cestičkách na nejpodivnější přehlídce, jakou kdy Simon viděl. Když se proplétali nejlidnatějšími částmi Mintahoqu, stovky trollů se zastavovaly na rozhoupaných mostech nebo vybíhaly z jeskyní, aby pozorovaly procházející průvod, a okouzleně stály pod vířícím kouřem svých ohňů. Mnozí spustili kožené žebříky a přidali se k procesí.

Většina cesty vedla do kopce a díky obrovskému množství davu, roztaženého po úzké pěšině, byl postup k severní stěně pomalý. Jak se tak plahočili, zjistil Simon, že upadá do jakéhosi ztrnulého snění.

V šedivé prázdnotě pod pěšinou vířil sníh; další vrcholy Yiqanuku trčely na druhé straně údolí jako zuby.

Průvod se nakonec zastavil na dlouhé kamenné terase na vrcholu předhoří, které se vypínalo nad severní částí yiqanuckého údolí. Horskou stěnu pod nimi objímala další pěšina a pak kamenná zeď spadala ostře dolů do bílého neznáma, protkávaného dotyky slunečních paprsků. Když Simon hleděl dolů, zasáhla jej prudce vzpomínka na sen, sen, v němž Bílou věž halily plameny. Odvrátil se od znepokojujícího výjevu a zjistil, že kamenné římse, na níž stojí, vévodí vysoká sněhová stavba ve tvaru vejce, kterou spatřil prvního dne, kdy se dostal z jeskyně. Nyní, když byl blíže, viděl jasně úžasnou péči, s níž byly vytesány a pospojovány trojúhelníkovité sněžné bloky, směle tesané ornamenty, které jako by se zanořovaly až do samotných bloků, takže Ledový dům byl opatřen nespočtem fazet jako vybroušený diamant. Jeho zdi ožívaly skrytými vnitřními úhly, hranoly, které plály modře a růžově.

Když se Nunuuika a Uammannaq vydali ke stupínku mezi pilíři udusaného sněhu, rámuječnými vchody, strážce uctivě ustoupily stranou. Simon neviděl z vnitřku Ledového domu nic, jen šedomodrý prostor za vchodem. Binabik a Sisqi zaujali místa na ledovém schodu o stupínek níž a sepjali ruce v rukavicích. Vedle něj se vyškrábal Qangolik, Vyvolávač duchů. Ačkoliv měl tvář skrytu pod maskou z beraní lebky, Simon si pomyslel, že svalnatý troll vyhlíží značně zaraženě. Vyvolávač duchů, který se před soudním shromážděním v Chidsik ub Lingit vypínal jako páv, byl nyní schliplý jako unavený žatec.

Když Pastýř pozdvihl zahnuté kopí a promluvil, Binabik jeho slova překládal svým druhům z nížin.

"Máme před sebou podivné časy." Uammannaq měl oči v hlubokém stínu. "Věděli jsme, že se děje něco zlého. Žijeme příliš blízko horám, jež jsou kostmi země, než abychom si nevšimli neklidu v zemích kolem nás. Ledový dům ještě stojí. Neroztál." Vitr zesílil a zasvištěl, jako by chtěl jeho slova zdůraznit. "Zima neodejde. Nejdříve jsme obviňovali Binabika. Zpívající muž nebo jeho učené vždy zpívali rituál Oživení; a léto vždy přišlo. Nyní nám ale bylo řečeno, že za to, že se léto nedostavilo, nevykonání rituálu nemůže. Podivné dny. Všechno je jinak." Ztěžka zavrtěl hlavou a vous se mu zatřásl.

"Musíme porušit tradici," dodala Nunuuika Lovčí. "Pro ty, jež byli obdařeni moudrostí méně, bude slovo moudrých zákonem. Nyní o věci, již jsme se obávali, ale nemohli jsme ji pojmenovat, víme více. Můj manžel promluvil pravdivě: jsou před námi podivné dny. Tradice nám posloužila, v současnosti nás ale spoutává. A tak Lovčí a Pastýř vyhlásují, že Binbiniqegabenik je zproštěn obvinění. Byli bychom blázni, kdybychom zabili toho, kdo se nás snažil ochránit před bouří, o níž mluvil Ookequk. Nyní je jasné, že bychom byli horší než blázni, kdybychom zabili toho, jenž znal Ookequkovo srdce."

Nunuuika se odmlčela, čekala, až Binabik zprostředkuje její slova a pak pokračovala za provádění jakýchsi rituálních posunků před svým čelem. "Rimmeřan Sludig představuje ještě podivnější problém. Není Qanuc a tedy není vinen porušením přísahy, jak jsme prohlašovali o Binabikovi. Patří ale k nepřátelskému lidu, a jsou-li historiky našich nejdále lovicích pravdivé, jsou Rimmeřané na západě ještě divočejší než kdy předtím. Binabik nás nicméně ujišťuje, že tento Sludig je jiný, že v některých bojích bojuje jako Ookequk. Nejsme si jisti, ale v těchto dnech šílenství nemůžeme říci, že tomu tak není. A tak je Sludig taktéž prohlášen za zproštěna viny a může opustit Yiqanuc, až si to bude přát – od boje o údolí Huhinka za dob mé praprabáby, kdy sníh zrudl krví, jde o prvního Croohoka, který byl takto omilostněn. Voláme duchy výšin, bledou Seddu a Sněžnou Qinkipu, Bezokého Moraga, nebojácného Chukkua a všechny ostatní, aby chránili náš lid, je-li naše rozhodnutí špatné."

Když Lovčí skončila, povstal vedle ní Uammannaq a udělal rozmáchlé gesto, jako by něco lámal vedví a odhazoval to pryč. Přihlížející trollové zpěvověvali jednu krátkou slabiku a pak se oddali vzrušenému šeptání.

Simon se obrátil a popadl Sludiga za ruku. Seveřan se pod žlutými vousy lehce usmál. "Malí lidé mluví správně," kývl. "Vpravdě podivné dny."

Uammannaq pozdvihl ruku, aby utiřil mumláni.

"Nížiňané nyní odejdou. Binbiniqegabenik, který, vrátí-li se, bude naším příštím Zpívajícím mužem, s nimi smí jít a předat tento podivný, magický předmět ..." ukázal na Trn, který Haestan položil na zem před něj, "... nížiňanům, kteří jej budou moci použít k zahnání zimy."

Výšleme s nimi družinu lovců, které povede má dcera Sisqinanamook, a ti budou jejich doprovodem, dokud neopustí qanucké země. Lovci pak půjdou do jarního města u Jezera modrého bahna a připraví příchod zbytku našich klanů."

Uammannaq ukázal a jeden z trollů předstoupil s koženým vakem, který byl téměř zcela pokryt jemnými barevnými výšivkami. "Chceme vám věnovat nějaké dary."

Binabik předvedl své přátele. Lovčí obdarovala Simona měkounkou koženou pochvou, jejíž useň byla jemně

zpracovaná a vykládaná kamennými korálky barvy jarního měsíce. Pastýř mu dal nůž, který patřil do pochvy, nádhernou bledou čepel, vyrobenou z jednoho kusu kosti. Střenka byla vroubena drobnými řezbami ptáků. "Magický meč nížiňanů je velmi dobrý k porážení sněžných červů," řekla mu Nunuuika, "ale skromný qanucký nůž se dá snadněji skrýt a lépe použít ve stísněných prostorách."

Simon jim zdvořile poděkoval a poodstoupil. Haestan dostal objemný měch, zdobený stužkami a vyšíváním, naplněný až po hrdlo qanuckým likérem. Zbrojnoš, jenž předchozího dne trpkého nápoje vypil spoustu a nakonec si v něm vypěstoval jistou zálibu, zamumlal pár slov díky a vzdálil se.

Sludig, jenž do Yiquanuqu přišel jako vězeň, nyní ale odcházel víceméně jako host, dostal kopí se zlověstně ostrou hlavicí, vytesanou z lesklého černého kamene. Rukojeť nebyla vyřezávaná, protože byla vyrobena ve spěchu – trollové neužívali kopí délky, která by byla pro Rimmeřana příhodná – byla ale výborně vyvážená a mohla zároveň sloužit jako cestovní hůl.

"Doufáme, že také přijímáš dar svého života," řekl Uammannaq, "a zapamatuješ si, že qanucká spravedlnost je přísná, ne ale krutá."

Sludig všechny ohromil: padl na jedno koleno a vše co řekl, bylo: "Zapamatuji si to."

"Bininiqegabeniku," začala Nunuuika, "ty už jsi dostal největší dar, kterým tě můžeme obdařit. Pokud tě ještě chce, obnovujeme své svolení naší nejmladší dceři, aby se za tebe vdala. Bude-li příští rok proveden Rituál Oživení, nebudeš sám."

Binabik a Sisqi se chytli za ruce a po slovech požehnání se uklonili před Pastýřem a Lovčí. Předstoupil Vyvolávač duchů v beraní masce. Když jim pomazával čela olejem, vykřikoval a prozpěvoval, Simon měl ale za to, že jeho projev má velmi nespokojený podtón. Když byl Qangolik hotov a mrzutě sestoupil po schodech Ledového domu, zasnoubení znovu vstoupilo v platnost.

Qantaqa na ně čekala před Chidsik ub Lingit schoulená v doupěti ze sněhu. Polední slunce zmizelo za houstnoucí mlhou; Simonovi se z větru rozcvakaly zuby.

"Nyní se musíme vydat dolů z hor, přáteli," řekl mu Binabik. "Škoda, že jste se Sludigem a Haestanem tak velicí a my nemáme berany tak silné, aby vás mohli nést. Takhle půjdeme pomaleji, než bych si přál."

"Kam ale půjdeme?" zeptal se Simon. "Kde je Kámen rozluky?"

"Všechno má svůj čas," odpověděl troll. "Až se v noci zastavíme, podívám se do svých svítek, nyní ale musíme odejít, co nejdříve budeme moci. Horské průsmyky budou zrádné. Cítím ve větru další sníh."

"Další sníh," opakoval Simon, když si házel na záda vak. Další sníh.

12. Maegwin, vládkyně zdeptaného národa

"... A tak ji našel Drukhi,"

zpívala Maegwin.

"Milovaná Nenais'u, větronohá tanečnice,
se uložila na trávu a mlčela jak balvan kamenný.

Tmavýma očima oblohu pozorovala
a odpověděla mu jen svou zářící krví.

Hlavu jí nikdo nehoupal
a černý vlas měla neučesaný...

Maegwin si přikryla dlaní oči, aby si je chránila před bodavým větrem, a pak se sklonila a začala přerovnávat květiny na otcově mohyle. Vítr už fialky rozházel po kameni; na vedlejší Gwythinnově hrobu zbylo jen pár okvětních lístků. Kam zmizelo to věrolomné slunce? A kdy zase rozkvetou květiny, aby se mohla o místa posledního odpočinku svých nejmilovanějších postarat tak, jak zasluhují?

V holých větvích vrby zachrastil vítr. Maegwin se dala znovu do zpěvu:

"Dlouho ji držel,
za stíny setmělého večera,
pod nebesy noci ostýchavé,
a nahrazoval hodiny, po něž ji tam nechal ležet.
Ani nemrkly jeho jasné oči.
Drukhi zpíval píseň o světle Východu nekonečném
a šeptal jí, že spolu budou čekat na slunce.
Pohládilo ji zlatoruké svítání,
ale nedokázalo zahřát dítě slavíků.
Nenais'uin duch uprchl a neměl domov.
Drukhi ji k sobě tiskl,
jeho hlas rozezněl lesy i pustinu.
Kde dvě srdce zněla, jen jedno tlouklo..."

Zmlkla a nepřítomně zauvažovala, jestli někdy znala zbytek slov. Vybavila se jí chuť, která jí tuto píseň kdysi zpívala – smutnou píseň o sithijském lidu, o „Mírúmilovných“, jak jim říkali její předkové. Maegwin neznala legendu,

kteřá se za baladou ukrývala. Pochybovala o tom, že by ji znala chůva. Zpívala tu píseň jen tak, jako smutnou píseň ze šťastných dob, ze svého mládí na Taigu... z dob, než zemřeli její otec a bratr.

Vstala, otřepala si z kolen černé sukně hlínu a rozhodila mezi tenká kopí trávy, vyrážející z Gwythinovy hrobky, několik posledních zvadlých květů. Když se znovu vydala po cestičce a přitáhla si před dotěrným větrem plášť k tělu, uvažovala, zda by se neměla připojit k bratrovi a otci Luthovi, odpočívajícím ve svahu. Jakou cenu pro ni má život? Věděla, co by řekl Eolair. Hrabě z Nad Mullachu by jí pověděl, že lidé nemají jiného vůdce a inspirátora než Maegwin. "Naděje," říkával často Eolair tím svým tichým, ale lišáckým způsobem, "je jako popruh na královském sedle – tenké nic, ale když praskne, svět se obrátí vzhůru nohama."

Vzpomínka na hraběte v ní vzbudila vzácný záchvěv vzteku. Co ten může vědět – co může o smrti vědět kdokoliv, kdo je živý jako Eolair, jemuž se život zdá darem od bohů? Jak může rozumět strašlivé tíži každodenního vstávání s vědomím, že její nejmilovanější už nejsou, že její lid je vytržen k kořenů a bez přátel, odsouzen k pomalému, ponižujícímu vyhlazení? Jaký dar bohů stojí za šedivé břímě bolesti, za nekonečný trysk bezútěšných myšlenek?

Eolair z Nad Mullachu za ní v oněch dnech často přicházivala mluvil s ní, jako by mluvil s dítětem. Jednou, už dávno, se do něj Maegwin zamilovala, nikdy ale nebyla tak bláhová, aby věřila, že by její cit mohl opěťovat. Velká jako muž, v mluvě neohrabaná a prostořeká, daleko spíše jako rolnická dcera než princezna – kdo by mohl Maegwin milovat? Ale teď, když jsou ona a její pomanená mladá macecha Inahwen všim, co zbylo ze dvora Llutha ubh-Llythinna – teď se Eolair stará.

Nikoliv však z nějakých nízkých pohnutek. Rozesmála se nahlas a ten zvuk se jí vůbec nelíbil. Ó, bohové, nízké pohnutky? Ne čestný hrabě Eolair. To na něm nenáviděla více než co jiného: jeho neochvějnou dobrotu a čestnost. Ze soucitu se jí dělalo k smrti zle.

Kromě toho, i kdyby se stalo nemyslitelné a jemu snad přišlo na um, že by mohl ze situace něco vyzískat, jak by mu prospělo, kdyby spojil svůj osud s jejím? Maegwin byla poslední dcerou rozmetaného dvora, vládkyní zdeptaného národa. Z Hernysťanů se stala divoká zvířata – byli zahánáni do svých pravěkých jeskyní smrští zkázy, kterou rozpoutal Nejvyšší král Eliáš a jeho rimmeřanský nástroj Skali z Kaldskryke.

A tak má snad Eolair pravdu. Snad svůj život dluží lidu. Je poslední z Lluthovy krve – jen tenkým poutem se šťastnější minulostí, ale jediným poutem, které spojuje přeživší z Hernysadharcu. Bude tedy žít – ale kdo by si kdy pomyslel, že pouhé žít se může stát tíživou povinností!

Když se Maegwin vydala příkrou pěšinou, něco se dotklo jejího obličejce. Vzhlédla. Na olověné obloze se hemžila spousta malinkých skvrnek. Znovu ucítila vlhkost.

Sníh. Při tom zjištění jí už tak chladné srdce ochladlo ještě více. Sníh uprostřed léta, v měsíci červeněnu. Nebeský Brinyoch a všichni ostatní bohové se k hernysťanským vskutku obrátili zády.

Když vstupovala do tábora, pozdravil ji osamělý strážný, chlapec snad deset let starý s kapkou u začervenalého nosu. Na mechem porostlých skalách před jeskyní si hrálo pár dětí, zachumlaných do kožešin, a pokoušely se zachytit vločky na jazyk. Když kolem nich procházela a ve větru jí zavířila černá sukně, s vyvalenými očima se tlačily a ustupovaly. Vědí, že princezna je šílená, pomyslela si trpce. Každý to ví. Princezna si už několik dní mluví pro sebe, ale s nikým jiným. Nemluví o ničem jiném než o smrti. Samozřejmě, že je princezna šílená.

Pomyslela si, že by se možná hodilo, aby se na vystrašeně vyhlížející děti usmála, když se ale podívala na jejich špinavé obličejce a rozedrané cáry šatů, řekla si, že by je takový pokus mohl vyděsit ještě více. Místo toho si pospíšila do jeskyně.

Jsem šílená? napadlo ji náhle. Je tou zdrcující tíhou, kterou cítím, šílenství? Jsou šílenstvím ty těžké myšlenky, díky jimž je má hlava podobná pařezu plavce, jenž se topí, zápasí, umdlévá...?

Rozlehlá jeskyně byla vesměs prázdná.

Starý Craobhan, zvolna se zotavující z ran, utržených za marné obrany Hernysadharcu, ležel u hranice a tiše rozprávěl s Arnoranem, jenž býval jedním z oblíbených harfeníků jejího otce Llutha. Když k nim došla, vzhlédli. Viděla, jak si ji zkoumavě prohlížejí a snaží se uhodnout její náladu. Když Arnoran začal povstávat, odmítavě mávla rukou.

"Sněží," pronesla.

Craobhan pokrčil rameny. Starý rytíř byl až na pár pramenů bílých vlasů holohlavý a lebkou mu prokvétaly jemné modré žilky. "To není dobré, lady. To není dobré. Máme jen málo dobytka a jsme tu v těch několika málo jeskyních natěsnáni, a to je ještě většina z nás během dne venku."

"Ještě větší tlačence." Arnoran zavrtěl hlavou. Nebyl zdaleka tak starý jako Craobhan, byl však ještě subtilnější.

"Ještě více rozzlobených."

"Znáš 'Skálu rozchodu'?" zeptala se náhle Maegwin harfeníka. "Je to stará píseň o Síthech, o smrti někoho, kdo se jmenoval Nenais'u."

"Myslím, že jsem ho kdysi znával... už dávno," odpověděl Arnoran a přemýšlivě zamžoural do ohně. "Je to velmi stará píseň – velmi, velmi stará."

"Nemusíš zpívat slova," řekla Maegwin. Sedla si vedle něj se zkříženými nohama a sukně se jí přes kolena vypjala jako blána bubnu. "Jen mi zahrej tu melodii."

Arnoran nahmatal harfu, pak váhavě zahrál pár tónů. "Nejsem si jist, zda si vzpomenu, jak..."

"To nevadí. Zkus to." Ráda by vymyslela něco, co by jim na tváře přivolalo úsměv – alespoň na chvíli. Copak si její lid zaslouží vidět ji stále jen v chmurách? "Bude dobré," prohlásila nakonec, "myslet na jiné časy."

Arnoran přikývl a krátce hrál do strun. Oči měl zavřený; tak se mu kýžené tóny hledaly snáze. Nakonec začal jemnou melodii plnou podivných not, které se třepotaly na samé hranici nelibozvučnosti, aniž by ji kdy překročily. Zatímco hrál, zavřela oči i Maegwin. Znovu slyšela hlas své dávné chůvy, který jí vyprávěl příběh Drukhiho a Nenais'u – jak

podivná jména jsou ve starých baladách! – příběh o jejich lásce a tragické smrti, o jejich válčících rodinách. Hudba zněla dlouhou chvíli. V Maegwininých myšlenkách vířily obrazy ze vzdálené i nedávné minulosti. Viděla bledého Drukhiho, shrbeného žalem a přísahajícího pomstu – měl ale bolesti zmučený obličej jejího bratra Gwythinna. A Nenais'u, ležící bez života na trávě – není to sama Maegwin? Arnoran zmlkl. Maegwin otevřela oči, jako by pokračovala v předešlém rozhovoru. "Jeho rodina už nemohla žít s rodinou Nenais'u."

Arnoran a Craobhan si vyměnili pohledy. Nevšimala si toho a pokračovala.

"Už jsem si na ten příběh vzpomněla. Má chůva mi ho zpívala. Drukhiho rodina utekla svým nepřítelům, utekla, aby žila o samotě." Po chvíli ticha se obrátila ke Craobhanovi. "Kdy se vrátí Eolair s ostatními z výpravy?"

Starý muž počítal na prstech. "Měli by být zpátky s novoluním, za necelých čtrnáct dní."

Maegwin vstala. "Některé z těchto jeskyní vedou hluboko do srdce hory, že?"

"V Grianspogu vždy byla hluboká místa," přikývl pomalu Craobhan, který se ji snažil pochopit. "A některá byla ještě prohloubena, kvůli dobývání nerostů."

"Pak je začneme zítra za úsvitu prozkoumávat. Až se hrabě se svými muži vrátí, budeme připraveni ke stěhování."

"Stěhování?" Craobhan překvapením zamhouřil oči. "Stěhování kam, lady Maegwin?"

"Dále do hor," odpověděla. "Napadlo mě to, když Arnoran zpíval. My Hernystiřané jsme jako Drukhiho rodina z té písni; nemůžeme už žít tady." Zamula si ruce a pokoušela se zahnat chlad jeskyně. "Král Eliáš zničil svého bratra Jošuu. Teď už tu nic není a nezbyl nikdo, kdo by zahnal Skaliho."

"Ale má lady!" pronesl Arnoran, překvapený tak, že jí skočil do řeči. "Ještě tu je Eolair a s ním mnoho zbylých statečných Hernystiřanů..."

"... Není tu nikdo, kdo by zahnal Skaliho," pokračovala příkře, "a zeman z Kaldskryke za tohoto mrazivého léta bezpochyby shledá hernystiřské louky příjemnějším domovem, než je jeho vlastní země v Rimmersgardu. Pokud tu zůstaneme, budeme nakonec lapeni a povražděni před svými jeskyněmi jako králíci." Hlas jí zesílil. "Ale vydáme-li se hlouběji, nikdy nás nenajdou. Pak Hernystiř přežije, daleko od šilenství Eliášova a Skaliho a ostatních!"

Starý Craobhan se na ni ustaraně zadíval. Věděla, že uvažuje o tom, o čem uvažují všichni: připravily Maegwin její ztráty o rozum – všechny její ztráty?

Možná ano, pomyslela si, ale ne v tomto ohledu. Co se tohoto týče, jsem si svou pravdou jista.

"Ale, lady Maegwin," ozval se starý rádce, "co budeme jíst? Co šaty, a obilí...?"

"Řekl jsi to sám," odvětila. "Skály jsou protkány chodbami. Pokud je prozkoumáme a poznáme je, budeme moci žít hluboko v kameni a být v bezpečí před Skalim a přece se vynořit, kdykoliv se nám zachce – abychom lovili, přinesli potraviny nebo napadli Kaldskrykeovy vlastní tábory, rozhodneme-li se tak!"

"Ale... ale..." Stařec se otočil na Arnorana, ale harfeník jej neměl jak podpořit. "Ale co si o takovém plánu pomyslí tvá matka Inahwen?" namítl nakonec.

Maegwin pohrdlivě odfrkla: "Má macecha tráví dny sezením s ostatními ženami a stížnostmi na to, jaký má hlad.

Inahwen je méně k užtku než dítě."

"Tak co si pomyslí Eolair? Co statečný hrabě?"

Maegwin hleděla na Craobhanovy třesoucí se ruce, na jeho kalné staré oči. Chvilí s ním cítila soucit, ten ale nijak nezmírnil její vztek. "Co si hrabě z Nad Mullachu pomyslí, smí nám říci – ale zapamatuj si, Craobhane: on mi nevelí. Je svázán s dvorem mého otce přísahou. Eolair udělá, co řeknu já!"

Odešla a nechala oba muže, aby si šeptali u ohně. Kousavý chlad před jeskyní jí nedokázal zchladit rozpálený obličej, ani když stála v dotírajícím větru a sněhu po dlouhý čas.

13. Noční šálení

Kníže Guthwulf z Utanyeatu se probudil za zvuku půlnočního hayholtského zvonu, který se rozezněl vysoko na věži Zeleného anděla a pak chvějivě umkl.

Guthwulf zavřel oči a čekal, až se spánek vrátí, nebyl ale s to zadřímát. Před očima se mu za víčky zjevoval obraz za obrazem, výjevy z bojů a turnajů, suché promrskávání dvorní etikety, zmatek lovu. V popředí každé scény byl obličej krále Eliáše – zákmit panické úlevy, rychle potlačený, jímž přivítal Guthwulfa, když ten za thrithingských válek prorazil prstencem útočníků a tak svého přítele zachránil; prázdný, černý pohled, s nímž Eliáš přijal potvrzení smrti manželky Hylissy; a to nejznepokojivější ze všeho: tajnůstkářský, rozpustilý a přitom zároveň zahanbený pohled, který nyní král nasazuje, kdykoliv se s Guthwulfem setká.

Kníže se s klením posadil. Spánek byl pryč a bylo jasné, že se hned tak nevrátí.

Nerozžal lampu a oblékl se ve tmě. Když překračoval služebníka, spícího na zemi v nohách Guthwulfovy postele, spoléhal se jen na světlo hvězd, které pronikalo úzkým oknem. Přetáhl si přes noční košili plášť a vklouzl do pantoflí. Pak se vydal na chodbu. Když už je maten těmihle bláznivými, neklidnými myšlenkami, může se zrovna tak dobře na hodinku projít.

Hayholtské sály byly prázdné; v dohledu nebyl žádný strážný ani služebnictvo. V nástěnných držácích tu a tam mdlé poplávaly louče, dohořelé skoro až k objímkám. V sálech nikdo nebyl; přesto se chodbami neslo přítlumené mumlání – hlasy strážných, zkreslené vzdáleností do přízračné podoby, pomyslel si kníže.

Guthwulf se zachvěl.

To, co potřebuji, je žena, pomyslel si. Rozpálené tělo v posteli, žvatlání, které zmlkne, budu-li si to přát, a náplní ticho, když to dovodím. Tenhle mnišský život by zbavil mužnosti kohokoliv.

Obrátil se a vyrazil sálem k pokojům služebnictva. Je tam fešná, kudrnatá služtička, která neřekne ne – copak mu nepovídala, že její zaslíbený zahynul u Hory Býčího hřbetu a že je od té doby úplně sama?

Jestli tahleta drží smutek – cha! Tak já se tím mnichem stanu.

Velké dveře do pokojů služebnictva byly zamčeny. Guthwulf frkl a trhl jimi, ale na druhé straně byla zaklapnutá závora. Přemýšlel, zda by neměl na těžký dub bušit pěstmi, dokud někdo neotevře – někdo, kdo by vzápětí pocítil, jak chutná Utanyeatův hněv – ale zamítl to. Něco v tichých hayholtských chodbách jej přimělo k rozhodnutí nepřitahovat na sebe pozornost. Kromě toho, řekl si, ta kudrnatá děvka nestojí za to, abych kvůli ní rozbíjel dveře.

Poodstoupil, promnul si štětinatou bradu a spatřil, jak se v ohbí chodby, na samém okraji jeho zorného pole, pohybuje něco bledého. Překvapeně se zprudka otočil, nic ale neviděl. Udělal pár kroků a naklonil se za roh. I tam byla chodba prázdná. Nesl se jí bezdechý šepot – tichý ženský hlas si něco bolestně mumlal. Guthwulf se obrátil na podpatku a odkradl se; zamířil do své komnaty.

Noční šálení, zavrčel si pro sebe. Dveře zamčené, chodby prázdné – u krvavého Usirea, jako by celý ten zatracený hrad byl úplně opuštěný!

Náhle se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Co je tohle za chodbu? Nepoznával ani vyleštěné dlaždice ani prapodivně tvarované praporce, zavěšené ve stínech na temných zdech. Pokud někde špatně nezabočil a neztratil cestu, měla by to být chodba ke kapli. Vrátil se zpátky k rozvětvení chodby a tentokrát se dal druhou odbočkou. I když byla nová chodba vyjma několika vysokých oken bez nějakých zvláštních znaků, byl si už jist, že znovu našel správnou cestu.

Zachytil se jednoho okna a silnými pažemi se k němu vytáhl. Venku bude buď přední, nebo boční část nádvoří kaple... Guthwulf se překvapen pustil a dopadl z nevelké výšky na zem. Podlomila se mu kolena a upadl. Rychle vyskočil. Srdce mu bušilo. Znovu se zachytil okenního parapetu a vytáhl se nahoru.

Bylo to nádvoří kaple, potopené do hluboké noci, tak, jak to mělo být.

Ale co to tedy viděl prve? Bílé zdi a les strmicích jehlanů, které měl nejdříve za stromy, aby si vzápětí uvědomil, že jde o věže – o les stíhlých minaretů, slonovinových jehel, které zachytávaly měsíční světlo a zářily, jako by se jím nabily!

Hayholt žádné takové věže nemá!

Ale tamhle! Oči jej znovu ujistily, že je všechno v pořádku tak jako obvykle. Nádvoří, dveře kaple a stříška, keře, stojící po stranách pěšiny jako ospalé ovce. Za nimi dokázal jakž takž rozeznat obrys věže Zeleného anděla – osamělý prst namířený k nebi tam, kde před chvílí viděl prosebně vztažený tučet rukou.

Spustil se na zem a opřel se o studený kámen. Tak co tedy viděl prve? Noční šálení? Ne, tohle bylo něco víc! Tohle byla choroba, šílenství... nebo čarodějnictví!

Po chvíli se sebral. Uklidni se, ty blázne. Napřimil se a zavrtěl hlavou. Tohle není ovoce šílenství, ale ovoce Přílišného přemítání, přílišného množství ženských starostí. Můj otec za noci sedával s rozšířenýma očima u ohně a tvrdil, že v něm vidí duchy. Přesto měl i v době, kdy zemřel, jasný rozum, a to zažil plných sedmdesát jar. Ne, to, co ve mně hlodá, je všechno to uvažování o králi. Možná nás obklopuje černé čarodějnictví – Bůh ví, ale já jsem po tom, co jsme viděli za poslední rok, posledním, kdo by se o to přel – ale ne tady v Hayholtu.

Guthwulf věděl, že hrad kdysi patřil Bájnému lidu, před mnoha sty lety, nyní je ale tak zavinut do kouzel a zařikávání proti němu, že zcela jistě neexistuje na zemi jiné místo, kde by byli vítáni méně.

Ne, pomyslel si, to, co plní mou mysl podivnými myšlenkami, jsou podivné královny Proměny: to, jak Eliáš během chvíle změnil náladu od náměsíčného vzteku k dětinským starostem.

Šel ke dveřím na konci chodby a vyšel ven na nádvoří. Všechno bylo tak, jak to viděl naposled. V jednom z oken na druhé straně zahrady, v soukromých králových komnatách, plálo světlo.

Eliáš je vzhůru. Chvilí o tom uvažoval. Nespál pořádně od doby, co proti němu začal Jošua kout pikle.

Guthwulf přešel přes nádvoří ke králově rezidenci. Po kotnicích jej šlehal vítr, pro toto roční období tak necharakteristický. Promluví si se svým starým přítelem Eliášem, teď v této pusté noční hodině, kdy muži říkají pravdu. Bude neústupně chtít vědět všechno o Pryratovi i o tom, jak dal Eliáš dohromady tu strašlivou armádu, o voji, který se snesl na Naglimund jako záplava bílých kobylek. Guthwulf a král jsou kamarády ve zbrani příliš dlouho, než aby kníže příteli dovolil odpadnout jako zrezivělému kusu brnění. Dnes v noci si promluví. Guthwulf vypátrá, jaké strašné problémy přiměly starého kamaráda k tak podivnému jednání. Bude to po roce první příležitost k rozmluvě bez bezprostřední přítomnosti Pryrata, který je jinak neustále pozoruje slídivýma černýma očima a naslouchá každému jejich slovu.

Dveře z nádvoří byly zamčeny, Guthwulfovi na šňůrce kolem krku ale visel veliký klíč, jenž mu Eliáš dal v den svého převzetí trůnu. Jeho vojenské návyky mu nedovolily jej sejmout, ačkoliv od okamžiku, kdy ho Eliáš pověřil vyplněním tajného poselství, už uplynulo mnoho měsíců.

Zámky od té doby vyměněny nebyly. Těžké dveře se otevřely bez jediného vrznutí; kníže za to byl vděčný, i když přesně nevěděl proč. Když vystupoval po schodech ke králově rezidenci, s ohromením zjistil, že před vnitřními dveřmi nestojí ani jeden strážný. To si je Eliáš svou mocí tak jistý, že se nebojí ani úkladné vraždy? To ale příliš neodpovídá tomu, jak se choval po návratu z obléhání Naglimundu!

Na konci schodů zaslechl Guthwulf tlumené hlasy. Náhle jej naplnily pochybnosti. Předklonil se a přiložil ucho ke klíčové dírci.

Zamračil se. Měl jsem to vědět, pomyslel si trpce. Poznal bych Pryratovo šakalí štěkání kdekoli. Copak ten prokletý bastard nemůže dopřát králi chvíli klidu?

Zatímco rozvažoval, zda má zaklepat, zaslechl královo hluboké mumlání. Tu se ozval třetí hlas a zmrazil Guthwulfovu ruku uprostřed pohybu před rámem dveří.

Poslední hlas byl vysoký a sladký, něco v něm ale znělo cize – v jeho melodii bylo něco nelidského. Na jeho smysly účinkoval, jako by jej někdo potopil do studené vody; na hřbetu ruky se mu zježily chlupy a dech se roztřásl. Měl pocit, že rozeznal slova "meč" a "hory"; pak jej zalil mrazivý strach. Odstoupil ode dveří tak rychle, že se skoro svalil po schodech.

Jak se sem ti pekelníci dostali? uvažoval. Otřel si zpoceně dlaně o noční košili a couvl od schodiště. Co je to za ďáblovu dílo? Copak Eliáš ztratil rozum? A duši?

Hlasy zesílily. Ode dveří se ozvalo vrznutí; někdo uvnitř zdvihl závoru. Všechny myšlenky na rozpravu s Eliášem byly pryč; kníže z Utanyeatu věděl jen to, že si nepřeje být přistižen při naslouchání u klíčové dírky – že se nechce setkat s majitelem toho tolik divného hlasu. Rozrušeně se rozhlížel po nějakém úkrytu, ale schodiště bylo úzké. Seběhl po schodech, když se ale na plošině před Eliášovou komnatou ozvaly kroky, byl teprve u vnějších dveří. Guthwulf se skrčil v alkovně pod schody a vmáčkl se do stínu. Ve dveřích se zastavily dvě postavy, jedna o něco zřetelnější než druhá.

"Králi udělaly novinky radost," říkal právě Pryrates. Tmavší silueta vedle něj neříhala nic. V hloubi tmavé kapuce se objevil záblesk bílého obličejce. Pryrates prošel dveřmi. Když se holou hlavou opatrně rozhlížel sem a tam, jeho šarlatový háv získal v měsíčním světle tmavě fialovou barvu. Stín jej následoval do zahrady.

V Guthwulfovi se náhle zdvihl vztek, který překonal dokonce i vše zaplavující strach. Pán Utanyeatu se krčí pod schody – a to před něčím, k čemu se ten prokletý kněz chová kamarádsky jako strejc z venkova!

"Pryrate!" zvolal Guthwulf a vystoupil zpod schodů. "Na slovíčko..."

Kníže se zarazil. Kněz před ním stál uprostřed pěšiny – a byl sám. V keřích vzdychal vítr, ale nic jiného slyšet nebylo. Kromě jemného čeření listů nebyl patrný žádný pohyb.

"Kníže Guthwulfe," pronesl Pryrates a ve vůčihledném překvapení sražil lysé obočí, "co tady venku děláš? A za takové hodiny?!" Prohlédl si Guthwulfovo oblečení od hlavy k patě a zase zpět. "Nemůžeš usnout?"

"Ano... ne... ztraceně, kněže, to není důležité! Právě jdu navštívit krále!"

Pryrates přikývl. "Ach. Právě jsem od Jeho Veličenstva odešel. Zrovna pil lektvar na spaní, takže ať už s ním toužíš hovořit o čemkoliv, bude to muset počkat do rána."

Guthwulf vzhledl k výsměšně se šklebicímu měsíci a pak se rozhlédl po nádvoří. Kromě nich dvou tam nikdo nebyl. Cítil závrať a zdálo se mu, že jej ošálily vlastní smysly. "Tys byl s králem sám?" zeptal se nakonec.

Kněz na něj chvíli hleděl. "Výjma jeho vínonoše ano. A několika komorníků v předpokojích. Proč?"

Kníže měl pocit, že mu pod nohama podkluzuje poslední kousek pevné země. "Vínonoš? Tedy, já chtěl vědět... Myslel jsem..." Guthwulf se snažil nabrat ztracenou rovnováhu. "U dveří nestojí žádná stráž," ukázal rukou.

"Když se zahradou plíží tak chrabří válečníci, jako jsi ty," usmál se Pryrates, "je to sotva třeba – ale máš pravdu.

Promluvím si o tom s velícím důstojníkem. Nyní mě omluv, můj pane. Musím do své prosté postele. Mám za sebou dlouhý únavný den plný státnických úkonů. Dobrou noc."

Kněz se se zavřením pláště obrátil a odešel. Zmizel v hroznu stínů na druhé straně nádvoří.

14. Bezejmenní mrtví

Při pouti nekonečným sněhem se mu vrátil cestovatelský duch, na své jméno si ale nevzpomněl. Nemohl přijít na to, jak je možné, že jede na koni, ani zda mu to zvíře patří. Nevěděl ani, kde je nebo co způsobilo strašlivou bolest, která mu projížděla tělem, zmítala jeho údy a mrzčila je. Věděl jen, že musí jet k místu za obzorem, že musí sledovat zahnutý řetízek hvězd, který v noci plál na severozápadní obloze. Nedokázal si vzpomenout, co tam najde.

Zastavoval se jen zřídka, aby se vyspal; sama jízda byla jakýmsi snem bez spánku, dlouhým bílým tunelem z větru a sněhu, který jako by neměl nikdy skončit. Navštěvovali jej duchové, obrovský zástup mrtvých bez domova, kteří mu šli po boku. Některé z nich měl na svědomí sám – nebo se to tak alespoň zdálo podle výčitky, již měli vepsanu ve tvářích – jiní byli dotěrní duchové, pro něž zabíjel. Nikdo z nich nad ním ale nyní neměl žádnou moc. Beze jména byl právě takovým přízrakem jako oni sami.

A tak putovali společně: bezejmenný muž a bezejmenní mrtví; osamělý jezdec a šeptající, nehmotná horda, jež jej provázela jako pěna, která na oceánu předchází vlnu.

Pokaždé, když slunce zašlo a na mihotavé severozápadní obloze rozkvetly hvězdy, udělal v kůži svého sedla nožem zářez. Někdy, když slunce zmizelo, zaplnil vítr temnou oblohu plískanicí a hvězdy se neobjevily. Přesto si udělal do sedla značku. Světlé jizvy v kůži zčernalé tukem jej uklidňovaly, dokazovaly, že se v této věčné stejnosti hor, kamenů a sněžných plání může něco změnit, a naznačovaly, že se nepohybuje v nesmyslném kruhu jako slepý myš na okraji poháru. Jediným měřítkem ubíhajícího času mu byl hlad, který nyní vykřikoval nejhlasitěji ze všech jeho strašných bolestí. A i to byla jakási zvláštní útěcha. Hladověť znamenalo žít. Kdyby byl mrtvý, mohl by zjistit, že je odsouzen připojit se k zástupu šeptajících stínů, které jej obklopovaly, zakletý k třepotání a vzdychání v této pustině navěky. Dokud žije, je tu alespoň matná, chladná, naděje – ačkoliv si nedokázal vzpomenout, v co by měl vlastně doufat. Když kůň zemřel, bylo v sedle jedenáct zářezů. V jedné chvíli kráčeli vpřed a rozráželi hrudi poryvy nového sněhu; v příštím okamžiku oř zvolna klesl na kolena, roztrásl se, pak se převrátil a tiše kolem sebe rozhodil bílý poprašek. Bezejmenný se zpod něj po chvíli vyprostil; jeho bolest byla hlasem právě tak vzdáleným, jako hvězdy, jež sledoval. Vyškrábal se na nohy a nejistou chůzí dál tápal mrazem.

Zatímco se plahočil, slunce dvakrát vyšlo a zašlo. Nakonec zmizeli i duchové, odnesení vyjícím sněhem. Měl za to, že se možná ochlazuje, nemohl si ale najisto vzpomenout, co to "chlad" znamená.

Když se znovu objevilo slunce, vyhoupl se na mrazivou, břidlicově šedou oblohu. Vítr polevil a vířící sníh se snášel do nadýchaných závěj. Před ním se tyčila hora, rozeklaná a krutá jako žraločí zub. Nad jejím zastíněným vrcholem visela chmurná koruna z ocelově šedých oblak, živěná kouřem a parou, která stoupala z trhlin na úbočích. Když ji spatřil, padl na kolena a zašeptal děkovnou modlitbu. Ještě stále neznal své jméno, věděl ale, že tohle hledal.

Když přešla další tma a po ní světlo, zjistil, že se blíží ke stínu hory, že jde zemí ledových hor a temných údolí. Žili tam smrtelní muži a ženy se světlými vlasy a podezřívavými očima, schoulení v klanových domech, sroubených ze zabláceného kamene a těžkých černých trámů. Neprocházel jejich bezútěšnými vesnicemi, ačkoliv je matně měl za jaksi

známé. Když jej jejich obyvatelé pozdravili a přiblížili se k němu, aniž by překročili vzdálenost, diktovanou pověřivostí, nevšímal si jich a šel dál.

Další den bolestivého plahočení jej vyvedl z oblasti, obydlené světlovlasým lidem. Tady zabírala hora oblohu tak, že se i slunce zdálo malé a vzdálené, a zemi halil jakýsi věčný večer. Občas zavrával, občas se plazil, vyšplhal ale po schodech staré, prastaré cesty mezi pahorky a stříbřitými, mrazem zastřenými ruinami dávno mrtvého města k úpatí hory. Sněhovým škraloupem prorážely sloupy jako zlomené kosti. Proti zastíněným hřbetům hory se rýsovaly zděné oblouky podobné očím lebek.

A nakonec, tak blízko cíle, mu začaly ochabovat síly. Napůl rozpadlá zledovatělá cesta končila u velké brány ve stěně hory, brány vyšší než věž, postavené z chalcedonových krystalů, lesknoucího se alabastru a čarodějného dřeva, zavěšené na veřejích z černé žuly a pokryté podivnými tvary a ještě podivnějšími runami. Právě před touto branou se zastavil a z jeho zmučeného těla unikaly poslední záchvěvy života. Když se na něj začínala snášet konečná temnota, mohutné dveře se otevřely. Vystoupil z nich zástup bílých postav, krásných jako sníh na slunci a strašlivých jako zima. Už dlouho pozorovaly, jak přichází. Byly svědky každého jeho potácivého kroku bílou divočinou. Nyní, když byla jejich nepochopitelná zvědavost jaksi ukojena, jej konečně odnesly dovnitř mohutné hory.

Bezejmenný poutník se probral ve velkém pokoji se sloupy uvnitř modře osvětleného srdce hory. Z obří studny uprostřed komnaty stoupal kouř a výpary; obojí se mísilo se sněhem, který se honil pod neuvěřitelně vysokým stropem. Po dlouhou chvíli dokázal jen zírat na vířící oblaka. Když byl s to pohnout očima, spatřil před sebou veliký trůn z černého kamene, celý zakrytý jemnou vrstvou námrazy. Na něm seděla bíle oděná postava, jejíž maska plála jako stříbrný plamen a odrážela světlo, prýstíci z velké studny. Náhle jej naplnilo nadšení, také ale strašná, strašná hanba. "Paní," zvolal, když jej zaplavila paměť, "znič mne, paní! Znič mne, neboť já tě zklamal!"

Stříbrná maska se k němu otočila. Ze stínů komnaty, kde se třeptily oči pozorovatelů, se vzneslo bezeslovné prozpěvování, jako by duchové, kteří jej provázeli pustinou, nyní přišli, aby ho soudili a byli svědky jeho zkázy.

"Buď zticha," přikázala Utuk'ku. Její strašlivý hlas jej uchopil neviditelnými rukama a uvrhl na něj mrazivou kletbu, která mu pronikla až k srdci a změnila je v kámen. "Zjistím, co chceš vědět."

Po strašných zraněních a příšerné cestě sněhem jej bolest ovládla natolik, že už zapomněl, že vůbec existuje nějaký jiný vjem. Nesl své zubožení stejně lhostejně jako bezejmennost, to ale byla toliko bolest těla. Nyní mu bylo připomenuto – tak jako většině těch, kteří kdy navštívili Bouřný štít – že existují agónie, nekonečně převyšující jakákoliv tělesná zranění, a utrpení, které není tišeno nadějí v osvobozující smrt.

Utuk'ku, paní hory, byla starší, než si kdo uměl představit, a naučila se mnohým věcem. Možná mohla získat vědomost, již po něm chtěla, aniž by mu způsobila strašná muka. Byla-li taková milost možná, ona se rozhodla mu ji neposkytnout. Křičel a křičel. Velká komnata mu výkřiky vracela ozvěnou. Probíhaly jím ledové myšlenky královny Nornů a zmítaly samotnou podstatou jeho bytosti studenými, lhostejnými spáry. Byla to agónie, přesahující cokoli, jakýkoliv strach nebo představivost. Vyprázdnila jej a on byl jen bezmocným svědkem. Řinuly se z něj všechny jeho zážitky, všechny nejvnitřnější myšlenky a nejsoukromější já z něj byly vyrvány a vystaveny na odív; měl pocit, jako by jej vyvrhla jako rybu a vypustila zmítající se duši.

Znovu viděl stíhání po hoře Urmsheim, svůj nález meče, který hledali, boj se smrtelníky a Sithy. Znovu byl svědkem příchodu sněžného draka a svého strašlivého zranění, toho, jak byl drcen a zalit krví, pálen mezi kvádry staletého ledu. Pak – jako by pozoroval cizince – sledoval, jak se umírající stvoření plahočí ke Sněžnému štítu, bezejmenný ubožák, jenž přišel o kořist, o družinu a dokonce i o stíhací helmici, jež byla znamením toho, že je prvním smrtelníkem, který se kdy stal Královním Lovcem. Konečně představení jeho hanby vybledlo.

Utuk'ku znovu přikývla a její stříbrná maska jako by zírala do vřavy mlh nad Studnicí Dýchající harfy. "Není na tobě, abys posoudil, zda jsi mne zklamal nebo ne, smrtelníku," pronesla nakonec. "Věz ale toto: nejsem nepotěšena. Zjistila jsem dnes mnoho užitečného. Svět se ještě točí, točí se ale pro nás."

Pozvedla ruku. Prozpěvování ve stínech komory zesílilo. Zdálo se, že se v hlubinách Studny něco pohnulo a přímělo výpary k tanci. "Vracím ti tvé jméno, Ingene Jeggere," pronesla Utuk'ku. "Stále jsi Královním Lovcem." Zdvihla z klína novou helmici, bílou a lesklou, ukutou do podoby honícího psa, jehož oči a vyplazený jazyk byly vypracovány z jakéhosi šarlatového drahokamu a vyceněné zuby v rozevřené tlamě z ebenových čepelí. "A tentokrát tě vyšlu za kořistí, kterou žádný smrtelník ještě nestíhal!"

Ze Studny Harfy se vznesla zářivá vlna a zalila vysoké sloupy; komnatou zaburácel hrom tak dunivý, že roztřásl i základy hory.

Ingen Jegger pocítil, jak se v něm dme duše. Přisahal své úžasné paní tisíc němých slibů.

"Ale nejdříve musíš hluboce spát a být uzdraven," přikázala stříbrná maska, "neboť jsi vstoupil dál do říše smrti, než smrtelníci obvykle smejí, aby jim bylo dovoleno se vrátit. Budeš silnější než kdy předtím, neboť tvůj nadcházející úkol bude obtížný."

Světlo zmizelo jako mávnutím proutku, jako by se na něj snesl temný mrak.

15. Výslech Norna

Les byl dosud pohroužen do hluboké noci. Když hřmotný Einskaldir pomáhal Deornothovi na nohy, nastalé ticho Deornothovi zvonilo v uších.

"U Usirea na Stromě, podívej se sem," Rimmeřan oddechoval ztěžka. Dosud užaslý Deornoth se rozhlédl a uvažoval, co provedl, že se Einskaldir dívá tak podivně.

"Jošuo," zavolal Rimmeřan, "pojď sem!"

Princ zasunul Naidel do pochvy a přistoupil. Deornoth spatřil, jak se k nim tlačí další členové družiny.

"Pro jednou neudeřili a nezmizeli," pronesl Jošua pochmurně. "Deornoth, jsi v pořádku?"

Ještě stále zmatený rytíř zavrtěl hlavou. "Bolí mne hlava," odpověděl. Na co se to všichni dívají?
"Ono... ono mi to přiložilo nůž k hrdlu," řekl otec Strangyeard užasle. "Sir Deornoth mě zachránil."
Jošua se sklonil k Deornothovi, ale k jeho úžasu se sehnul ještě hlouběji, až poklekl na jedno koleno. "Spas nás Aedon," pronesl princ potichu.
Deornoth konečně shlédl dolů. Na zemi mu u nohou ležela zhroutená, černě oděná postava Norna, s nímž předtím zápasil. Na mrtvolném obličejí si pohrávalo měsíční světlo a na bílé kůži se temně rýsovaly stříkance krve. Norn v bledé ruce ještě svíral tenký zlověstný nůž.
"Můj Bože!" vypravil ze sebe Deornoth a zavrával.
Jošua se sklonil blíže k tělu.
"Zasadil jsi mocnou ránu, starý příteli," prohlásil, pak se mu rozšířily oči a on vyskočil. Naidel znovu vyletěl z pochvy.
"Pohnul se," Jošua se snažil udržet klidný hlas. "Ten Norn je naživu."
"Ne na dlouho," ozval se Einskaldir a pozvedl sekeru. Jošuaova paže se vymrštila, takže Naidel trčel ve vzduchu mezi Rimmeřanem a vyhlédnutou obětí.
"Ne." Jošua odehnal i ostatní. "Zabít ho by bylo hloupé."
"Pokusilo se nás to zavraždit!" sykl Isorn. Věvodův syn se právě vrátil s pochodní, kterou zažehl křesadlem. "Pomysli na to, co provedli s Naglimundem."
"Nemluvím tak z milosrdenství," odvětil Jošua a sklopil špičku Naidelu tak, že spočívala na Nornově hrdle. "Mluvím o možnosti vyslechnout vězně."
Norn sebou škubl, jako by jej píchnutí probudilo. Někteří z okolostojících vzdychli.
"Jsi příliš blízko, Jošuo," vzkřikla Vorževa. "Běž od něj dál!"
Princ ji obdařil chladným pohledem, jinak se ale ani nepohnul. Trošku posunul hrot Naidelu a opřel jej Nornovi o hrud'. Když se Norn zkrvavenými rty chraptivě nadýchl, zamžikal očima a otevřel je.
"Ai, Nakkiga," promluvil Norn chrčivě a ohnul pavoukovité prsty, "o'do 'tke stazho..."
"Ale on je pohan, princí Jošuo," ozval se Isorn.
"Neumí mluvit lidským jazykem."
Jošua neodpověděl, ale znovu do bledé postavy píchl. Nornovy oči zachytily světlo pochodně a vrátily její podivný fialový odraz. Pak se přimhouřily, sklouzly po čepeli, opřené o jeho útlu hrud', a nakonec se zastavily na princí.
"Umím," řekl Norn pomalu, "mluvím vaším jazykem." Hlas měl vysoký a chladný, křehký jako tón skleněné flétny. "Už brzy jím budou mluvit jen mrtví."
Stvoření se posadilo a když se pozorně rozhlíželo kolem sebe, otáčelo hlavou dokola. Princův meč věrně opisoval každý jeho pohyb. Zdálo se, že Norn má klouby na nezvyklých místech; pohyby, které by byly pro smrtelníky obtížné, mu šly plynule, jiné mu ale působily nečekané nesnáze. Několik přihlížejících se klidilo do bezpečné vzdálenosti v obavách, že cizinec bude brzy schopen pohybu – bez ohledu na to, že mu z nosu zůstala zakrvácená troska a že je celý pokrytý ranami.
"Gutrun, Vorževo," promluvil Jošua, aniž by z vězně spustil oči. Zdálo se, že Nornův obličej za pavučinou krve září jako měsíc. "I ty, Strangyearde," dodal princ. "Harfeník a Towser zůstali sami. Běžte za nimi a zapalte oheň. Pak se připravte na odjezd. Nemá smysl se dále skrývat."
"A nikdy nemělo, smrtelný muži," prohlásil ten tvor na zemi.
Vorževě nebyl Jošuův rozkaz viditelně po vůli. Obě ženy se odvrátily. Otec Strangyeard je následoval, když předtím udělal znamení Stromu, a ustaraně mlaskl.
"Tak, pekelníku, mluv. Proč nás pronásledujete?"
I když byl princův tón drsný, Deornoth si pomyslel, že na jeho tváři zahlédl něco jako okouzlení.
"Nic vám neřeknu." Norn si olízl úzké rty. "Smrtelní ubožáci. Copak jste si ještě nezvykli, že umíráte a vaše otázky nejsou zodpovězeny?"
Rozzuřený Deornoth přiskočil a nakopl ho. Norn se zašklebil, ale jiný projev bolesti neukázal. "Jsi d'áblův zplozenec, a d'áblové jsou mistry lži," zavrčel Deornoth. Hlava jej strašlivě bolela a pohled na to šklebící se, kostnaté stvoření byl skoro více, než dokázal snést. Vzpomněl si, jak se ty stvůry hemžily po Naglimundu, a stáhlo se mu hrdlo.
"Deornotho," pronesl varovně Jošua a znovu se obrátil k vězni: "Když jste tak mocní, proč nás tví druhové už nezavraždili a neukončili to? Proč utrácíte čas s bytostmi o tolik nižšími, než jste sami?"
"Už to nebude trvat dlouho, žádný strach." Nornův výsměšný hlas vyjadřoval něco jako uspokojení. "Lapili jste mě, ale mi druzi zjistili vše, co jsme potřebovali vědět. Už můžete klidně složit úmrtní modlitby k tomu mužíkovi na větvi, kterého uctíváte, protože teď už nás nic nezastaví."
Nyní se k Nornovi se zavrčením posunul Einskaldir. "Pse! Rouhačský pse!"
"Ticho!" umlčel jej Jošua. "Dělá to schválně." Deornoth opatrně uchopil Einskaldira za paži. Člověk by se Rimmeřanů, kteří mají chladnou, ale vznětlivou povahu, neměl dotýkat neuváženě. "Takže," pokračoval Jošua, "co myslíš tím, zjistili vše, co jste potřebovali vědět? Co to je? Mluv, nebo tě nechám Einskaldirovi."
Norn se rozesmál. Bylo to, jako když vítr chrástí suchým listím, ale Deornoth měl za to, že když Jošua mluvil, spatřil ve fialových očích změnu. Zdálo se, že princ udeřil na citlivou strunu. "Tak mě zabijte – pomalu nebo rychle," vysmíval se vězeň. "Už vám nic neřeknu. Váš čas – čas smrtelníků, měnlivých a obtížných jako hmyz – už téměř skončil. Zabte mě. Osvícení o mně budou zpívat v nejhlubších komnatách Nakkigy. Mé děti budou mé jméno vzpomínat s pýchou."
"Děti?" Isornovi z hlasu číselo překvapení. Vězeň věnoval plavovlasému severanovi ledově opovrhlivý pohled, neřekl ale ani slovo.
"Ale proč?" naléhal Jošua. "Proč se spojujete se smrtelníky? A jakou pro vás představujeme hrozbu, když jste ve svých dalekých severských domovech? Co váš Král bouří získá z tohoto šílenství?"

Norn jen hleděl.

Jošua vzdychl. "Tak co s ním uděláme?" zamumlal téměř sám k sobě.

"Tohle!" Einskaldir se vymanol z Deornothova sevření a znovu zvedl sekeru. Norn na něj pohlédl po dobu jednoho úderu srdce a jeho ostrý obličej byl jako ebenová maska, potřísněná krví. Pak Rimmeřanova sekera opsala kruh, proťala vězni lebku a zvrátila jej na zem. Nornova útlá postava se zazmítala, zlomila se v půli, napřímila se a pak se znovu zlomila, jako by měla uprostřed čep. Z hlavy mu vytryskla jemná sprška krve. Smrtný zápas byl tak strašlivě monotónní, jako když se zmitá rozmáčkнутý hmyz. Deornoth se po chvíli musel odvrátit.

"Proklínám tě, Einskaldire," ozval se konečně Jošua a hlas měl zruzněný vztekem. "Jak ses opovážil? Neřekl jsem ti, abys to udělal!"

"A kdybych to neudělal, tak co?" vzkypěl Einskaldir. "Vzali bychom ho s sebou? Abychom se jedné noci probudili a ten rozšklebený mrtvolný obličej se skláněl nad tvým?" Netvářil se příliš jistě, ale hlas mu přetékal zlostí.

"Pro rány Boží, Rimmeřane, to nikdy nepočkáš, než udeříš? Nemáš-li žádnou úctu ke mně, co ke svému pánu Isgrimmurovi, jenž mi tě zaslíbil?" Princ se předklonil, až jeho stažený obličej byl jen na délku paže od Einskaldirova tmavého zježeného vousu. Princ se díval Einskaldirovi do očí, jako by tam po něčem pátral. Nikdo ani nedutal.

Když Deornoth zíral na princův profil, na Jošuuvo měsícem vyřýsovanou tvář tak plnou vášně a žalu, vzpomněl si na obraz sira Camarise, jedoucího k první Thrithingské bitvě. I největší rytíř krále Jana měl ten pohled, hrdý a zoufalý jako pohled hladovějícího jestřába. Deornoth potřásl hlavou a pokoušel se odehnat stíny. Jaká šílená noc!

Einskaldir uhnul pohledem první. "Byla to stvůra," zamručel. "A teď je mrtvá. Dva z jeho druhů jsou zranění a odehnání. Jdu a očistím si začarovanou krev z meče."

"Nejdříve pohrbíš tělo," nařídil Jošua. "Isorne, pomoz Einskaldirovi. Prohledejte Nornovy šaty a vše, co by nám mohlo něco říci. Pomoz nám Bůh – víme tak málo."

"Pohrbít to?" Isorn byl uctivý, ale plný pochyb.

"Nevzdáváme se ničeho, co by nás mohlo zachránit – včetně informací." Jošuuův hlas zněl unaveně. "Když Nornovi druzi nenajdou tělo, možná nebudou vědět, že je mrtvý. Možná budou přemýšlet, co všechno nám řekl."

Isorn bez valného přesvědčení přikývl a sehnul se k neradostnému úkolu. Jošua se odvrátil a uchopil Deornotha za paži.

"Pojd'. Musíme si promluvit."

Poodešli kousek od mýtiny a zastavili se mimo doslech tábora. Střepy noční oblohy, viditelné skrz husté koruny stromů, přešly do tmavě modré a ohlašovaly svítání. Ozvalo se zahvízdání osamělého ptáka.

"Einskaldir to myslel dobře, princí Jošuo," ozval se Deornoth a protrhl ticho. "Je ohnivý, netrpělivý – ale není zrádce."

Jošua se k němu překvapeně obrátil. "Nebesa nás spaste, Deornotho, copak si myslíš, že to nevíš? Proč myslíš, že jsem řekl tak málo? Jenže Einskaldir jednal ukvapeně – přál bych si slyšet od toho Norna více, byť konec musel být stejný. Nenávidím chladnokrevné zabíjení, ale co bychom s tou vražednou stvůrou mohli dělat? Přesto – Einskaldir si myslí, že na dobrého válečníka příliš přemýšlím." Melancholicky se pousmál. "Nejspíše má pravdu." Princ zvedl ruku, aby předešel Deornothově odpovědi. "Ale proto jsem s tebou o samotě mluvit nechtěl. S Einskaldirem se musím vypořádat sám. Ne, chtěl jsem slyšet, co si myslíš o tom, co Norn řekl."

"O čem, Výsosti?"

Jošua vzdychl. "Řekl, že jeho druhové objevili, co chtěli. Nebo zjistili, co chtěli vědět. Co tím mohl myslet?"

Deornoth pokrčil rameny. "V hlavě mi ještě drní, princí Jošuo."

"Ale sám jsi řekl, že musí být důvod, proč nás nezabili." Princ se posadil na mechem porostlý kmen vyvráceného stromu a vyběhl rytíře, aby si sedl vedle něj. Obloha nad nimi se zbarvila do levandulova. "Vyslali mezi nás chodící mrtvolu; pak stříleli šípy, ale ne s úmyslem nás zasáhnout, jen abychom se neobrátili na východ – a nyní vyslali několik nestvůr, aby se vkradly do našeho tábora jako zloději. Co chtějí?"

Neozvala se žádná odpověď, ať Deornoth přemýšlel, jak chtěl. Nedokázal z paměti vytřást Nornův posměšný úsměv. Ale také měl jiný pohled, chvilkový záblesk neklidu...

"Bojí se..." pronesl Deornoth s pocitem, že je velmi blízko, "bojí se..."

"Mečů," vydechl Jošua. "Jistě! Čeho jiného by se báli?"

"My ale žádný kouzelný meč nemáme," namítl Deornoth.

"Možná to nevědí," odvětil Jošua. "Možná je to jedna z vlastností Trnu a Minneyaru – že jsou pro kouzla Nornů neviditelné." Plácl se do stehna. "Ovšem! Musí to tak být, jinak by je Král bouří našel a zničil! Jak jinak by mohly přetrvávat zbraně, které pro něj představují smrtelné nebezpečí?!"

"Ale proč se nás snažili odvrátit od cesty na východ?"

16. Zrádný mnich

Rackové za šedivého rána odpovídali na skřipání vesel. Rytmické vrz, vrz, vrz bylo jako neodbytný prst, který ji dloubal do boku. Miriamele cítila, jak v ní kypí vztek. Nakonec se obrátila na Cadracha.

"Ty... ty zrádče!" vyprskla na něj.

Mnich na ni vyvalil oči a oblý obličej mu poplašeně zbělal.

"Cože?" Cadrach vypadal jako někdo, kdo by se nejraději rychle odtáhl, byli ale natěsnáni na úzké zádi veslice. Lenti, Streáwův mrzoutský sluha, je podrážděně pozoroval z protější lavice, na níž se spolu s druhým sluhou malátně lopotil s vesly. "Má lady..." začal Cadrach, "já nejsem..."

Jeho mdlá námitka ji jen ještě více rozběsnila.

"Myslíš, že jsem hlupák?" zavrčela. "Věci mi docházejí pomalu, ale tady jsem měla času víc než dost. Vévoda tě nazval Padreicu – a není první, kdo ti řekl tím jménem!"

"To je nedorozumění, lady. Ten druhý umíral, jak si vzpomínáš – byl šílený bolestí a život z něj unikal..."

"Ty svině! A já mám věřit, že je náhoda, když Streáwe věděl, že opustím hrad – v podstatě dříve než já sama? Zažíval jsi úžasné časy, vid? Tahal jsi za oba konce provazu, že? Nejdříve sis vzal zlato od Vorževy za můj doprovod, pak moje po cestě – tamhle sis půjčil na džbán vína, tuhle na něco k snědku..."

"Jsem jen ubohý muž Páně, má lady," zkusil to Cadrach odvázně.

"Ztichni, ty... ty zrádný ožralo! A vzal sis zlato i od hraběte Streáwa, že ano? Dals mu vědět, že jsem přišla – bylo mi divné, kam ses to odkradl, když jsme dorazili do Ansis Pelippé. A zatímco mě věznili, kdes byl ty? Procházel ses hradem? Večeřels s hrabětem?" Byla tak rozčilená, že skoro nemohla mluvit. "A... a taky jsi nejspíš dal vědět tomu, ke komu jedeme teď, že? Že?!! Jak můžeš nosit duchovenský šat? Proč tě Bůh prostě... prostě za tvé rouhání nezabije? Proč tě na místě nesežehne plamenem?" Odmlčela se, dusila se slzami vzteku a snažila se popadnout dech.

"Tak," Lenti zlověstně svraštil své jediné obočí ke kořeni nosu, "nechte toho křiku. A nic nezkoušejte!"

"Zavři klapačku!" odvětila Miriamele.

Cadrach se domníval, že vidí šanci. "To je pravda, lotře, neodvažuj se lady urážet. Při svatém Muirfathovi, nemůžu uvěřit, že..."

Dál se nedostal. Miriamele se o něj s neartikulovaným vzteklym výkřikem opřela a silně zatlačila. Cadrach překvapeně vyrazil dech, krátce zamával rukama ve snaze nabrat rovnováhu a pak se zřítíl do zelených vln Emettinské zátoky.

"Zešílelas?" zaburácel Lenti, pustil veslo a vyskočil. Cadrach zmizel pod záplavou nefritové vody. Miriamele vstala a něco za ním křičela. Loďka se rozhoupala a Lenti dopadl zpět na lavici; jedna z čepelí mu vyklouzla z ruky a potopila se do zálivu jako stříbřitá ryba. "Ty bezvěrecký lumpel!" ječela na mnicha, který právě nebyl vidět. "Usmaž se v pekle!" Cadrach se vynořil a vyprskl spoustu slané vody. "Topím se!" zabublal. "Topím! Pomoc!" Znovu sklouzl pod hladinu. "Tak se utop, ty zrádče!" zavolala za ním Miriamele a pak zaječela na Lentiho, který ji popadl za paži, krutě s ní zasmíral a stáhl zpět na sedátko.

"Ty bláznivá čubko!" křičel.

"Nech ho zdechnout," vydechla a snažila se mu vymanit. "Co je ti po něm?"

Udeřil ji ze strany po hlavě a jí vytryskly další slzy. "Pán řekl přivést na nabbanský břeh dva, ty bláznivá čubko.

Kdybych se tam ukázal jen s jedním, byl by to můj konec."

Mezitím se s prskáním znovu vynořil Cadrach. Tloukl kolem sebe a vydával zvuky, které skutečně zněly, jako by jejich původcem byl topící se člověk. Druhý Streáwův služebník měl hrůzou rozšířené oči a neustále vesloval, takže se loďka šťastnou náhodou obrátila k místu, kde cákal a křičel Cadrach.

Mnich i přes paniku ve vyvalených očích viděl, jak se k němu blíží. Snažil se dostat k nim, ale díky vlastní neohrabanosti se jen potápěl, takže mu pod hladinou znovu zmizela hlava. O chvíli později se s námahou vynořila vypadal ještě zoufaleji než předtím.

"Pomozte mi!" zaskřehotal s námahou a v záchvatu hrůzy vzpažil. "Něco... ! Něco tu je!"

"Aedone a všichni svatí!" zavrčel Lenti, naklonil se přes bok a snažil se udržet rovnováhu. "Co zas? Žraloci?"

Miriamele se bez zájmu choulila na zádi a štkala. Lenti popadl provaz a hodil jej mnichovi. O život zápasící mnich jej nejdříve neviděl, ale o pár chvil později si lano ovinul kolem ruky.

"Drž se, ty hlupáku!" zavolal na něj Lenti. "Drž se pevně!"

Mnich to nakonec udělal a popadl lano oběma rukama. Lenti jej táhl vodou k lodi a Cadrach kopal nohama jako žába. Když byl dost blízko, druhý sluha pustil veslo a předklonil se, aby mu pomohl. Po několika neúspěšných pokusech a spoustě kleteb se jim podařilo tu nemalou váhu převálet na loď. Veslice se nahnula. Cadrach ležel na dně a vykašlával a zvracel vodu zálivu.

"Sundej si plášť a utři ho," přikázal Lenti Miriamele, když mnich konečně začal chrčivě dýchat. "Jestli umře, nechám tě k pobřeží plavat."

Neochotně poslechla.

Hnědočerné hory severovýchodního nabbanského pobřeží se k nim stále přibližovaly. Slunce šplhalo k poledni a zapalovalo na hladině zálivu ohnivý, měděný lesk. Oba sluhové veslovali, loďka se houpala sem a tam, a vesla skřípala a skřípala a skřípala.

Miriamele byla stále rozčilená, její nálada ale přešla v otupělý, beznadějný vztek. Výbuch byl pryč a oheň vyhořel na uhlíky.

Jak jsem mohla být tak hloupá? podivovala se. Já mu věřila – ba huře, já ho dokonce začínala mít ráda! Začínala se mi zamlouvat jeho společnost, jeho věčná poloopilost.

Sotva před několika okamžiky, když se zavrtěla na lavici, zaslechla v Cadrachově šatu něco cinkat. Když to vytáhla, ukázalo se, že jde o váček s pečeti vévody Streáwa, zpola plný stříbrných quinisů, mezi nimiž bylo i pár zlatých imperátorů. Nesporný důkaz mnichovy zraedy v ní na chvíli znovu roznítil vztek. Rozvažovala, že jej znovu svrhne přes palubu a, bude-li to nutné, přetrpí i Lentiho trest, po krátkém přemýšlení se ale rozhodla, že už v sobě nemá dost vzteku, aby jej dokázala zabít. Vlastně byla předešlým vzplanutím tak trochu překvapena.

Shlédla na mnicha, jenž ležel svinutý ve vyčerpaném, neklidném spánku a hlavou se opíral o lavici. Ústa měl otevřená a dýchal povrchně, jako by o dech zápasil i ve snu. Jeho obvykle růžový obličej byl ještě růžovější. Miriamele zdvihla hlavu, zastínila si oči a zadívala se ke slunci. Bylo studené léto, ale tady, uprostřed vod, žhnulo slunce nemilosrdně. Aniž by o tom příliš přemýšlela, vzala svůj rozedraný plášť a přetáhla jej Cadrachovi přes čelo, aby mu zastínila obličej. Lenti, který to tiše pozoroval z veslařské lavice, se zaškaredil a zavrtěl hlavou. Miriamele zahlédla, jak za jeho zády něco hladkého proráží vodu zálivu a pak se vlnivě znovu hrouží do hlubin.

Chvilí pozorovala, jak vzduchem víří raci a pelikáni a vracejí se k pobřežním útesům, kde s plácáním křídel přistávají. Chladné rací výkřiky jí připomněly Meremund, domov jejího dětství na erkynském pobřeží.

Stávala jsem tam na jižní hradbě a sledovala lodníky, kteří se plavili nahoru a dolů po Gleniwentu. Ze západní zdi jsem viděla oceán. Byla jsem princezna, lapená v pasti svého postavení, ale měla jsem, cokoliv jsem chtěla. A teď... podívejte se na mě.

Znechuceně si odfrkla a dostalo se jí dalšího Lentiho podrážděného pohledu.

Nyní jsem volná a zažívám dobrodružství, pomyslela si, a přitom jsem vězněm více než kdy předtím. Jsem v přestrojení, a přesto – díky tomuhle zrádnému mnichovi – mne poznávají lépe než předtím u dvora. Lidé, které sotva znám, si mne předávají z ruky do ruky jako oblíbenou tetku. A Meremund jsem ztratila navždy, ledaže by ...

Vitr ji prohrábl nakrátko ostříhané vlasy. Cítila se skoro úplně prázdná.

Ledaže co? Ledaže by se můj otec změnil? Ten se nezmění nikdy. Zničil strýce Jošuu – on Jošuu zabil! Proč by měl obracet? Nic už nebude takové, jaké to bývalo. Jediná naděje v lepší příští zemřela s Naglimundem. Všechny jejich plány, legendy toho starého Rimmeřana Jarnaugy, příběh o kouzelných mečích... a všichni lidé, kteří tam žili – jsou pryč. Takže: co zůstalo? Pokud otec nezemře nebo se nezmění, bude ona navždy uprchlíkem.

Jenže on se nezmění nikdy. A když umře – co zbude ze mě? I já umřu.

Když hleděla na kovovou zář Emmetinského zálivu, myslela na svého otce takového, jaký býval kdysi, vzpomínala na dobu, kdy jí byly tři roky a on ji poprvé vysadil na koně. Miriamele si tu chvíli vybavovala stejně jasně, jako by byla vzdálena jen pár dní a nikoliv celý její život. Když se vyděšeně tiskla k tomu, co vypadalo jako záda příšery, Eliáš se pyšně zubil. Nespadla, a jakmile ji sesadil, přestala plakat.

Jak může jeden člověk, být král, přivolat na zem tolik zla jako můj otec? Kdysi mě miloval. Možná mě miluje dosud – ale otrávil mi život. A teď se snaží otrávit celý svět.

Skály se přiblížily a začalo se ozývat pleskání vln, jejichž hřebeny byly zlatě lemovány dopoledním sluncem.

Lenti a druhý sluha vytáhli vesla ze závěsů a použili je jako bidel; s jejich pomocí provedli loď mezi skalnatými útesy, které se tyčily po obou stranách. Když se přiblížili k pobřeží a voda zprůhledněla, Miriamele znovu spatřila, jak poblíž něco proráží hladinu. Zahlédla krátký záblesk lesklé šedi, který vzápětí s plácnutím zmizel, pak se na chvíli znovu objevil na druhé straně lodi zhruba ve vzdálenosti velmi dlouhého hodu kamenem.

Lenti si všiml, že se na něco zaujatě dívá, a ohlédl se. Když to uviděl, netečnou tváří mu probleskl záchvěv strachu.

Zamumlal několik slov a poté oba veslaři zdvojnásobili úsilí a hnali loď k pobřeží.

"Co to je?" zeptala se princezna. "Žralok?"

Lenti nevzhledl. "Kilpa," odsekl a dál usilovně vesloval.

Miriamele se rozhlížela, viděla ale jen dlouhé vlny, třísťící se o skály. "Kilpa v Emmetinském zálivu?" optala se nedůvěřivě. "Kilpa se až sem nikdy neodvažuje! Žije v hlubinách."

"Ne za těchto dnů," zavrčel Lenti. "Sužuje lodi po celém pobřeží. To ví každý osel. Teď mlč!" Nadechl se a opřel se do vesla. Zneklidněná Miriamele se dále rozhlížela. Klidnou hladinu už nic nečeřilo.

Když kíl zadrhl o písek, Lenti a druhý veslař vyskočili a rychle loď vytáhli na pláž. Společně vyzdvihli Cadracha a bez cavyků ho pohodili na zem, kde ležel a tiše sténal. Miriamele se musela vylodit sama. Vysoko si podkasala mnišský šat a udělala půltucet kroků ke břehu.

Z útesu po strmé pěšině k pláži scházel muž v černé sutaně. Dostal se k úpatí a vyrazil pískem k nim.

"To je obchodník s otroky, kterému mne máte předat?" zeptala se Miriamele svým nejmrazivějším tónem, když s přimhouřenými očima postavu sledovala. Lenti ani jeho druh neodpovídali a nervózně hleděli na přichozího.

"Hola, vy tam!" vzkřikl černě oděný muž. Jeho hlas se hlasitě a radostně nesl nad ospalým hřměním moře.

Miriamele se na něj podívala jednou, pak ohromeně znovu. Popošla k němu o několik kroků.

"Otec Dinivan?" zeptala se zaraženě. "Jsi to ty?"

"Princezno Miriamele!" odvětil šťastně. "Tak jsi tu. Jsem tak šťastný." Díky širokému, domácímu úsměvu vypadal téměř chlapecky, kudrnaté vlasy kolem vyholeného temene měl ale protkané stříbrem. Než si ji pečlivě prohlédl, krátce poklekl na jedno koleno. "Sotva tě poznávám takhle zblízka. Řekli mi, že cestuješ jako chlapec – docela dobrý převlek. A vlasy sis přebarvila načerno."

Miriamelina mysl zmateně vířila, zdálo se jí ale, že z ní náhle spadlo obrovské břímě. Ze všech, kteří navštěvovali otcův dům v Meremundu, byl Dinivan jedním z mála skutečných přátel, který ji častoval pravdou tam, kde ostatní nabízel jen pochlebování, a přinášel jí zprávy zvenku i dobré rady. Otec Dinivan byl vrchním sekretářem lektora Ranessina, hlavy Matky církve, vždy ale býval tak skromný a vstřícný, že si Miriamele musela často připomínat, jak vysoký post zastává. "Ale... co tu děláš?" vypravila ze sebe nakonec. "Jak ses dostal k... k čemu vlastně? Žes mne zachránil před obchodníky s otroky?"

Dinivan se rozesmál. "Já jsem ten otrokář, má lady." Pokusil se nasadit vážnější tvář, moc se mu to ale nepovedlo. "Obchodníci s otroky – u blahoslaveného Usirea, co ti to starý Streáwe napovídal? No, později mi to povíš. Času bude dost." Obrátil se k Miriameliným únoscům. "Vy dva. Tady je pečeť vašeho pána." Podal jim pergamen s písmenem "S", vtlačeným do rudého vosku na konci listu. "Můžete se vrátit a předat vévodovi mé díky."

Lenti letmo prozkoumal pečeť. Vypadal ustaraně.

"Copak?" zeptal se netrpělivě kněz. "Není něco v pořádku?"

"Na moři je kilpa," oznámil zachmuřeně Lenti.

"V těchto zlovolných časech jsou kilpy na moři všude," řekl Dinivan; pak se shovívavě usmál. "Ale je poledne a vy jste dva silní muži. Myslím, že se nemusíte příliš obávat. Jste ozbrojeni?"

Streáwův služebník se panovačně napřímil a majestátně se na kněze zadíval. "Mám nůž," prohlásil upjatě.

"Ohé, vo stetto," zopakoval jeho druh perdrainsky.

"No, takže jsem si jist, že nebudete mít žádné těžkosti," odvětil konejšivě Dinivan. "Ať vás provází Aedon." Zběžně je

přežehnal znamením Stromu a pak se k nim otočil zády a znovu oslovil Miriamle. "Pojďme. Dnes v noci tu zůstaneme, pak si ale musíme pospíšet. Do Sancellan Aedonitis je to dobře dva dny cesty. Tam na tvé zprávy dychtivě čeká lektor Ranessin."

"Lektor?" zopakovala ohromeně. "Co ten má s tímhle společného?"

Dinivan prosebně mávl rukou a shlédl na Cadracha, který ležel na boku a obličej měl zahalen v promočené kápi. "Už brzy si o tom i o spoustě dalších věcí promluvíme. Zdá se, že ti Streáwe řekl ještě méně, než já jemu – ne snad, že by mne to překvapovalo. Je to chytrý starý šakal." Knězovy oči se zúžily. "Co chybí tvému druhovi – je to tvůj druh, že ano? Streáwe říkal, že s tebou cestuje mnich."

"Téměř se utopil," odpověděla Miriamle bezvýrazně. "Strčila jsem ho do vody."

Jedno z Dinivanových hustých obočí vyletělo vzhůru. "Cože? Ten ubožák! No, pak je tvou aedonitskou povinností pomoci mu na nohy – ledaže byste chtěli přiložit ruku k dílu vy, co?" otočil se ke sluhům, kteří se bázně loudali k lodi.

"Nemůžeme," odpověděl Lenti zasmušile. "Musíme se do večera dostat zpět. Do tmy."

"Myslel jsem si to. Ach ano, Usires nás ve své lásce obdarovává břemeny." Dinivan se sehnul a vzal Cadracha v podpaží. Když se ho pokoušel posadit, napínala se mu na širokých, svalnatých zádech kutna. "Teď ty, princezno," když pak mnich zasténal, odmlčel se. Zahledl se Cadrachovi do obličeje. Na tváři se mu objevil nerozlušitelný výraz.

"To je... to je Padreic," zašeptal.

"I ty?" vybuchla Miriamle. "Co tenhle idiot prováděl? Vyslal snad vyvolávače do každého města mezi Nascadu a Warinsteinem?"

Dinivan stále zíral, jako by docela oněměl. "Cože?"

"I Streáwe jej znal – to tady Cadrach mne vévodovi prodal! Tak on řekl o tom, že jsem odešla z Naglimundu, i tobě?"

"Ne, princezno, ne." Kněz zavrtěl hlavou. "Je to poprvé, co se dozvídám, že je s tebou. Už roky jsem jej neviděl."

Podvědomě udělal znamení Stromu. "Abych řekl pravdu, myslel jsem, že je mrtvý."

"U svatých Usireových ran!" zahřešila Miriamle. "Řekne mi někdo, co to všechno znamená?!"

"Musíme do přístřeší – a do soukromí. Dnes v noci bude našim domovem věž majáku na vrcholu útesu." Ukázal na kamenný jehlan na mysu; tyčil se na západ od nich. "Ale pokud on nemůže chodit, nebude to žádná procházka."

"Já ho k chůzi přiměji," slíbila Miriamle pochmurně. Sklonili se k mumlajícímu Cadrachovi, aby jej spojenými silami postavili.

17. Ohně se šíří

Věž byla menší, než se zdála při pohledu z pláže; byla to malá zděná konstrukce s dřevěnou nástavbou kolem horního patra. Dveře dlouhým působením mořského vzduchu nabobtnaly, ale Dinivanovi se je s trochou námahy podařilo otevřít. Vstoupili dovnitř, mnicha podírali každý z jedné strany. Okrouhlá místnost byla prázdná, až na hrubě sroubený stůl s židlí a ošlapaný koberec, který někdo smotal, zavázal a nechal ležet pod schodištěm. Otevřenými okenicemi se dovnitř drala mořská bríza. Cadrach, který během jejich stoupání na útes nepromluvil ani slovo, se dopotácel dovnitř, zhroutil se na dřevěnou podlahu, položil si hlavu na stočený koberec a okamžitě usnul.

"Je chudák vyčerpaný," poznamenal Dinivan. Sebral ze stolu lampu, zapálil ji od jiné, která již hořela, a pozorně si mnicha prohlédl. "Změnil se, ale možná je to i následek té nehody."

"Byl ve vodě dost dlouho," zatvářila se Miriamle maličko provinile.

"Nu což." Dinivan se napřimil. "Necháme ho tu a půjdeme nahoru. Máme si toho hodně co vyprávět. Jedla jsi?"

"Od včerejšího večera ne." V Miriamle se náhle probudil hrozný hlad. "Také bych se napila vody."

"Jak je libo," usmál se Dinivan. "Běž nahoru. Jen svleču tvého společníka z těch mokrých šatů a budu u tebe."

Místnost nahoře byla vybavena lépe – malou pryčnou, dvěma židlemi a velkou truhlou u zdi. Dveře, jež se maličko kývaly v závěsech, vedly ven na ochoz. Na truhle stál talíř, zakrytý ubrouskem. Miriamle ho zdvihla a objevila sýr, ovoce a tři kulaté bochníky tmavého chleba.

"Hrozný zrající na druhé straně kopců v Teligure jsou opravdu výtečné," ozval se kněz ode dveří. "Posluž si."

Miriamle se nenechala dvakrát pobízet a okamžitě se pustila do jídla. Sebrala jeden celý bochník, velký kus sýra a pořádný trs hroznů, a posadila se na jednu ze židlí. Dinivan ji chvilku potěšeně pozoroval a pak zmizel pod schodištěm. Za okamžik byl zpět s plným džbánem.

"Studna je téměř prázdná, ale voda je dobrá," poznamenal. "Nuže, kde bychom měli začít? Už jsi slyšela o Naglimundu, je to tak?"

Miriamle s plnými ústy přikývla.

"Teď něco, co možná nevíš: Jošuovi se ještě s několika dalšími podařilo uprchnout."

Ze samého rozrušení jí zaskočil kousek chleba. Dinivan jí u úst přidržel džbán, aby se mohla napít.

"Kdo s ním šel." zeptala se, když mohla opět mluvit. "Vévoda Isgrimmur? Vorževa?"

Dinivan potřásl hlavou. "Nevím. Došlo k hroznému masakru a uniklo jich jen několik. Po celém severu kolují nejrůznější zvěsti. Je obtížné dobrat se pravdy, ale Jošuův útek je zaručený."

"Jak jsi to zjistil?"

"Obávám se, že o jistých věcech hovořit nemohu – tedy ne hned teď, princezno. Prosím, věř, že je to tak lepší. Velí mi lektor Ranessin a já jsem mu odpřisáhl věrnost – existují ale věci, které neříkám dokonce ani Jeho Svatosti." Zazubil se.

"Tak jak to má být. Tajemník důležitého muže musí zachovávat mlčení, dokonce i před důležitým mužem samotným."

"Ale proč jsi požádal hraběte Streáwa, aby mě k tobě poslal?"

"Nevím, nakolik jsi byla informována. Slyšel jsem, že jsi měla namířeno do Sancellan Mahistrevis, abys promluvila se strýcem, vévodou Leobardisem. Nemohl jsem tě tam nechat jít. Víš, že je Leobardis mrtvý?"

"Streáwe mi to řekl." Vstala a z talíře si vzala broskev. Po krátké úvaze si ulomila ještě kousek sýra.

"Ale víš také o tom, že Leobardis zahynul díky zradě? Rukou vlastního syna?"

"Benigarise?" Zatvářila se užasle. "Ale vždyť zaujal místo na vévodském stolci. Copak šlechta neprotestovala?"

"O jeho zradě se všeobecně neví, ale tu a tam se o ní šeptá. A jeho matka Nessalanta jej velmi silně podporuje, a to přesto, že – jak jsem si téměř jist – o synově činu cosi ví."

"Ale pokud o tom víš ty, proč něco nepodnikneš!? Proč něco neudělá lektor?"

Dinivan s bolestným výrazem sklonil hlavu. "Protože to je jedna z věcí, které jsem mu neřekl. Jsem si nicméně jistý, že ty pověsti již také zaslechl."

Miriamele odložila talíř na postel. "Elysie, matko Boží! Proč jsi mu to neřekl, Dinivane?"

"Protože to nemohu dokázat ani nemohu odhalit zdroj informací. A bez důkazů nic nezmůže, má paní, jen by rozvířil už beztak nedobrou situaci. V Nabbanu jsou horší problémy, princezno."

"Prosím tě." Zavrtěla netrpělivě hlavou. "Sedím tady v mnišském hábitu, vlasy mám ostříhané jako chlapec, a mým nepřítelem je každý kromě tebe – nebo to tak alespoň vypadá. Říkej mi Miriamele. A pověz mi, co se děje v Nabbanu."

"Povím ti zatím jen část, ostatní počká. Nemohl jsem zcela zavrhnout své tajemnické povinnosti: můj pán, lektor, by tě rád přivítal na Sancellan Aedonitis, a na hovor budeme mít spoustu času po cestě." Zavrtěl hlavou. "Stačí říci, že lidé jsou nespokojeni, že ohlašovatelé konce světa, kterým se dřív vysmívali, si nyní získávají značnou pozornost. Matka církev je obležena." Předklonil se a snažil se nalézt slova; hleděl při tom na své velké ruce. "Lidé cítí, že se nad nimi vznáší nějaký stín. Přestože ho neumějí pojmenovat, zatemňuje jim svět. Leobardisova smrt – a tvůj strýc byl velmi milován, Miriamele – jeho poddanými otrásla, ale nejvíce je děsí pověsti: o čemsi na severu, horším než válka, horším než šarvátká mezi princí."

Dinivan vstal a otevřel dveře, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch. Mořská hladina v hloubce pod nimi byla hladká a lesklá.

"Zvěstovatelé konce světa křičí, že se zdvihá síla, jež svrhne svatého Aedona a lidské vládce. Na veřejných místech vykřikují, že musíme být připraveni sklonit se před novým panovníkem, pravým vládcem Východního Ardu."

Vrátil se ke stolu a zůstal stát nad Miriamele. Teď mohla v jeho tváři zahlédnout velmi ustaraný výraz.

"V temných zákoutích se dokonce už šeptá i jméno – jméno oné metly. Šeptají si o Králi bouří."

Miriamele pomalu vydechla. Zdálo se, že místnost ve věži zahalil stín, který nedokázalo rozptýlit ani polední slunce.

"V Naglimundu se o tom hovořilo," řekla Miriamele později, když stáli venku na ochozu a shlíželi na moře. "Ten stařec, Jarnauga, si podle všeho také myslel, že přichází konec světa. Ale neslyšela jsem všechno." Otočila se k Dinivanovi s výrazem rozhořčené lítosti na tváři. "Tajili přede mnou plno věcí jenom proto, že jsem dívka. To není správné – jsem chytřejší než většina mužů, které jsem poznala!"

Dinivan zůstal vážný. "O tom nepochybuji, Miriamele. Vlastně mám za to, že bys měla chtít víc než pouze být chytřejší než muži."

"Ale já odjela z Naglimundu, abych něco dokázala," pokračovala smutně. "Cha! To bylo chytré, ne? Myslela jsem, že přetáhnu Leobardise na stranu svého strýce, ale on už s ním dávno byl. A pak byl zabit, takže to Jošuvovi vůbec nepomohlo." Popošla kousek po ochozu, aby viděla na hřeben útesu a na svah, který spadl do zeleného údolí. Za ním se táhly oblé vršky, na nichž se – jak vítr vlnil trávu – míhaly světelné skvrny. Pokusila si představit konec světa a nějak jí to nešlo. "Jak to, že znáš Cadracha?" zeptala se nakonec.

"Jméno Cadrach jsem slyšel poprvé, když jsi ho vyslovila ty," odpověděl. "Před dávnými léty jsem ho znával jako Padreica."

"Před kolika lety to může být?" usmála se Miriamele. "Nejsi tak starý."

Kněz zavrtěl hlavou. "Asi mám mladý obličej, ale ve skutečnosti je mi skoro čtyřicet – nejsem o mnoho mladší než tvůj strýc Jošua."

Zamračila se. "Dobrá, dávnými lety. Kde jsi ho potkal?"

"Tu a tam. Byli jsme členy stejného... řádu by se asi dalo říct. Ale s Padreicem se něco stalo. Odpadl od nás, a co jsem o něm slyšel později, nebyly dobré zprávy. Zdá se, že sklouzl dost hluboko."

"To bych řekla." Miriamele nakrabatila obličej.

Dinivan se na ni zvědavě podíval. "A jak se stalo, žeš mu připravila tu nečekanou – a bezpochyby i nelibou – koupel?"

Pověděla mu o jejich společné cestě, o Cadrachových domnělých malých podrazech a o potvrzení jeho větší zrady.

Když skončila, Dinivan ji zavedl dovnitř, kde Miriamele zjistila, že se jí vrátil hlad.

"Nezachoval se k tobě dobře, Miriamele, ale ani ti výslovně neuškodil. Možná pro něj stále existuje naděje – a nemyslím tím nejvyšší naději spasení, kterou všichni sdílíme. Myslím tím, že by mohl sejít z cesty zločince a pijáka."

Dinivan sešel několik schodů po schodišti a naklonil se přes zábradlí, aby se na Cadracha podíval. Mnich stále spal, zabalený do hrubé přikrývky, ruce rozhozené, jako by byl právě před okamžikem vytažen ze zrádných vln. Mokrě šaty byly rozváženy na nízkých trámech.

Dinivan se vrátil do pokoje. "Pokud by pro něj nebylo záchrany, proč by s tebou zůstával poté, co od Streáwa dostal své stříbro?"

"Aby mňe mohl prodat někomu dalšímu," odvětila kysele. "Mému otci, tetě, naraxijskému obchodníkovi s dětmi – kdo ví?"

"Snad," připustil tajemník lektora, "ale já si to nemyslím. Myslím, že si k tobě vypěstoval pocit zodpovědnosti – třebaže zodpovědnost mu nebrání vydělat, když ty přitom nepřijdeš k úhoně, jako tomu bylo v případě vládce Perdrinu. Ale pokud ten Paedric, kterého jsem znal, úplně nezmizel, neztratil se v nenávratnu, pak se domnívám, že by ti neublížil, ani by to nedovolil nikomu jinému."

"To je malá pravděpodobnost," namítla Miriamele. "Uvěřím mu zase, až budou hvězdy svítit v poledne, ale dřív ne."

Dinivan se na ni upřeně zahleděl a pak ve vzduchu načrtl znamení Stromu. "V této době musíme takové předpovědi vyslovovat jen s největší opatrností, má paní." Na tvář se mu vrátil úsměv. "Nicméně tento hovor o zářících hvězdách

mi připomíná, že mám ještě cosi na práci. Když jsem si domlouval, abych mohl toto místo použít pro setkání s tebou, slíbil jsem strážci věže, že v noci zapálím světlo majáku. Námořníci, kteří jezdí podél pobřeží, se podle něj orientují. Varuje je před útesy, aby šťastně dopluli na východ do přístavu Bacea-sá-Repra. Měl bych to udělat nyní, než se setmí. Chceš jít se mnou?" Odběhl po schodech a vrátil se s lampou.

Miriamele přikývla a šla za ním na ochoz. "Jednou jsem byla ve Wentmouthu, když zapalovali Hayefur," řekla. "Byl obrovský."

"Daleko větší, než naše drobná svíčka," přitakal Dinivan. "Opatrně, až budeš šplhat nahoru. Žebřík je starý.

Na vrcholu věže byla malá místnůstka, právě tak na světlo majáku. Uprostřed podlahy stála velká olejová lampa. Ve střeše byl otvor pro odvod kouře a kolem knotu byly nastaveny kovové zábrany proti větru. Na zdi za lampou visel velký vypouklý kovový štít, otočený k moři.

"Na co je tohle?" zeptala se a přejížděla prsty po naleštěném povrchu štítu.

"Pomáhá světlu, aby bylo vidět dál. Vidiš, jak je to vypouklé směrem od plamene, jako šálek? Soustřeďuje to světlo a odráží ho přes okno – víceméně. Padreic by ti to vysvětlil lépe."

"Myslíš Cadrach?" zeptala se zmateně Miriamele.

"Nu, kdysi by to určitě dokázal. Když jsem ho znal, měl smysl pro mechanické věci – kladky a páky a tak. Hodně studoval přírodní filosofii, než... se změnil." Dinivan zdvihl ruční lampu k velkému knotu a podržel ji u něj. "Jen Aedon ví, kolik oleje to musí spálit," poznamenal. Po chvíli knot chytil a plamen se rozhořel. Štít na zdi ho skutečně zjasňoval, a to i navzdory slunečním paprskům, které stále ještě proudily dovnitř.

"Na zdi jsou pověšena dusítka." Dinivan ukázal na dvojici dlouhých bidel s kovovou miskou na konci. "Ráno to nesmíme zapomenout uhasit."

Když se vrátili o patro níž, Dinivan navrhl, aby se podívali na Cadracha. Miriamele se ještě vrátila pro džbán s vodou a nějaké hrozny. Nebyl opravdu žádný důvod nechat ho umřít hladu.

Mnich byl vzhůru, seděl na židli a zíral oknem na brídlicově šedou hladinu, temnici v padajícím soumraku. Nemluvil a na Miriamelinu nabídku jídla nereagoval, ale vzal si alespoň trochu vody. Po chvíli přijal i ovoce.

"Padreicu?" ozval se Dinivan a naklonil se blíž, "nevzpomínáš si na mne? Jsem Dinivan. Kdysi jsme byli přátelé."

"Poznávám tě, Dinivane," promluvil konečně Cadrach. Jeho chraptivý hlas se v malé místnosti podivně rozléhal. "Ale Padreic ec-Crannhyr je dávno mrtvý. Teď je tu pouze Cadrach." Mnich se vyhnul Miriamelině pohledu.

Dinivan si ho pozorně prohlížel. "Nepřeješ si promluvit?" zeptal se. "Nic z toho, co jsi mohl udělat, mě nepřiměje, abych si o tobě myslel něco špatného."

Cadrach vzhlédl. Na tváři měl úsměšek, oči byly však plné bolesti. "Ale, tak? Není nic tak hnusného, co jsem mohl udělat, aby mě Matka církev a... další přátelé... nepřijali zpátky?" Hořce se zasmál a znechuceně mávl rukou. "Lžeš, bratře Dinivane. Existují zločiny, jež nelze odpustit, a pro pachatele je připraveno zvláštní místo." Rozezleně se odvrátil a už nepromluvil.

Venku se s hukotem rozbíjely vlny o kamenité pobřeží, klouzaly zpátky a šeptaly jako tiché hlasy, vítající příchod noci.

18. Odpovědi nepřicházejí

Tiamak sledoval, jak Starší Mogahib, Roahog Hrnčír a ostatní starší slézají do rozhoupané loďky. Jejich tváře byly zachmuřené, jak to příslušelo této slavnostní příležitosti. Rituální náhrdelníky z perí ve vlhkém horku zplihle visely. Mogahib se na zádi opatrně postavil a ohlédl se. "Nezklam nás, Tiamaku, synu Tugamaka," zakrákal. Stařík se zamračila netrpělivě si odhrnul listy čelenky z očí. "Vyříd' suchozemcům, že Wrannští nejsou jejich otroci. Tví lidé do tebe vkládají nejvyšší důvěru." Jeden z prasynovců Staršího Mogahiba mu pomohl usednout. Přetížená loďka se pohupovala na kanálu.

Tiamak se zatvářil kysele a podíval se na Poselskou hůl, kterou mu předali. Povrch měla hustě pokryt řezbami. Wrannští byli rozladěni, protože Benigaris, nový vládce Nabbanu, požadoval vyšší desátky obilí a drahokamů, a rovněž mladíky z nejlepších wrannských rodin, aby sloužili na dvorech nabbanské šlechty. Starší žádali Tiamaka, aby šel a promluvil jejich jménem a tak protestoval proti tomuto vměšování suchozemců do životů Wrannských.

Na Tiamakova slabá bedra byla tedy naložena další odpovědnost. Řekl kdy někdo z jeho lidí uznalé slovo o jeho učenosti? Ne, chovali se k němu jako k nějakému pošetilci, jako k odrodilci, který se ke svým lidem obrátil zády a chová se podle způsobu suchozemců – dokud nepotřebovali někoho, kdo umí psát nebo číst nabbansky nebo perdrunsky.

Pak to bylo: "Tiamaku, konej svou povinnost."

Odpívl si z verandy svého domu a díval se, jak se po zelené hladině dole rozbíhají kruhy. Vytáhl žebřík a místo aby jej pečlivě stočil jako obvykle, nechal ho ležet na hromadě. Cítil se velmi rozmrzele.

V jedné věci mu to ovšem pomůže, řekl si později, když čekal, až se mu v hrnci začne vařit voda. Pokud pojede do Nabbanu, jak ho žádali soukmenovci, bude moci navštívit svého moudrého přítele, který tam žije, a zjistí, zda by se z podivného vzkazu doktora Morgenese nedalo vyloučit víc. Trápil se s ním už celé týdny, ale k řešení se nepřiblížil ani o krok. Jeho poštovní pták, kterého poslal k tlustému Ookequkovi do Yiqnaucu, se vrátil zpět se zprávou netknutou. To bylo znepokojivé. Pták, kterého poslal k doktoru Morgenesovi, se rovněž vrátil, ale to ho tolik netrápilo – i když byl zklamán – protože Morgenese ve své poslední zprávě psal, že po nějakou dobu možná nebude s to komunikovat. Na vzkazy, jež poslal čarodějně ženě do lesa Starosrce i moudrému příteli v Nabbanu, odpověď nedostal. Tyto vzkazy však poslal před pouhými několika týdny, takže odpovědi ještě mohou dorazit.

Jenomže Pokud pojedu do Nabbanu, pomyslel si, pak se k dopisům dobré dva měsíce nedostanu.

Vlastně, když o tom tak přemýšlí, co udělá se svými ptáky? Nemá dost zrní, aby je mohl nechat v kleci celou dobu, co bude pryč, a s sebou je vzít také nemůže. Bude je muset pustit, aby se o sebe postarali sami, a doufat, že zůstanou v banyánu poblíž jeho domku, aby je potom mohl opět pochyťat, až se vrátí. A pokud uletí a nevrátí se, co bude dělat?

Bude muset vycvičit nové, toť vše.

Tiamakův povzdech přehlušil sykot páry, ucházející zpod pokličky hrnce. Vhodil do vroucí vody žlutobýl, aby ho spařil, a snažil se rozvzpomenout na modlitbu za šťastnou cestu, kterou má člověk věnovat Tomu, jenž vždy kráčí po písku, ale dokázal si vybavit pouze modlitbu "Ukaž mi místa, kde skryty jsou ryby," která v danou chvíli nebyla právě nejvhodnější. Znovu si povzdychl. Přestože v božstva svého lidu již tak úplně nevěřil, modlitba nikdy nezaškodí – ale jeden by měl alespoň odříkat tu správnou.

Když už rozvažuje o takových věcech, co vlastně bude dělat s tím zatrápeným pergamenem, o kterém se Morgenes zmíňoval v dopise – nebo to aspoň tak vypadalo, protože jak mohl starý doktor vědět, že ho Tiamak má? Má ho vzít s sebou a riskovat, že ho ztratí? Je to však nezbytné, pokud to chce ukázat příteli v Nabbanu a vyžádat si jeho rady.

Tolik starostí. Jako by se mu nakupily v hlavě jako mouchy a bzučely a bzučely. Musí si vše dobře rozvážit – zvlášť má-li ráno vyrazit do Nabbanu. Musí si dobře prohlédnout každý kousek skládačky.

Nejprve Morgenesův vzkaz, který přečetl během těch čtyř měsíců, co ho má, snad tucetkrát. Vytáhl ho z dřevěné truhly a uhladil, přičemž na něm udělal šmouhy od žlutobýlu. Obsah zná nazpaměť.

Doktor Morgenes mu napsal o svých obavách, že "... čas Dobývateľovy hvězdy nadchází ..." – což mohlo znamenat cokoli – a že bude zapotřebí Tiamakovy pomoci, pokud bude nutno zabránit "... jistým hrozným věcem, které – jak se říká – jsou zmíněny v neznámé ztracené knize kněze Nissese." Ale jaké věci? Neznámá ztracená kniha... – to je Nissesův Du Svardenvyrd, jak ví každý učenec.

Tiamak sáhl do truhly a vyňal balíček omotaný listím. Rozbalil svůj drahocenný pergamen a položil ho na zem vedle Morgenesovy zprávy. List pergamenu, na nějž náhodou narazil na trhu v Kwantipulu, byl mnohem kvalitnější, než si sám mohl dovolit. Písmo, napsané zahradním inkoustem, vypadalo jako rimmersgardské runy, ale ve skutečnosti to byla archaická nabbanština z doby před pěti staletími.

"... Přiveď z Nuanniské Skalisté zahrady

Toho, jenž byt' Slepý, Vidí.

Objeviž Čepeli, jež zove se Růží

U Rimmerského Stromu velikého paty.

Nalezniž volání, jehož silný hlas

Prozradí jméno toho, jenž Volání nosí

Na lodi v Nejmělkém moři –

Aj, až Čepel, Volání a Muž

Přijdou do Princovy pravice

Pak budou Uvěznění znovu Vysvobození..."

Pod touto nesrozumitelnou básní stálo jméno "NISSES"

Co si má Tiamak myslet? Morgenes nemohl vědět, že Tiamak objevil stránku z téměř mýtické knihy – Wranňan o tom neřekl živé duši – přesto doktor psal, že Tiamak bude mít důležitý úkol, který má co dělat s Du Svardenvyrd!

Jeho dotazy adresované Morgenesovi a ostatním nebyly zodpovězeny. Nyní musí do Nabbanu a předložit záležitost svého lidu suchozemcům, a přitom stále nevěděl, co si o tom všem má myslet.

Nalil čaj z hrnce do své třetí nejoblíbenější misky – druhou nejoblíbenější upustil a rozbil, když Starší Mogahib začal s ostatními hulákat pod oknem. Vzal teplou misku do štíhlých prstů a foukal do čaje. "Horký den, horký čaj," říkala matka. Dnes bylo velmi horko. Vzduch byl tak nehybný a těžký, že by snad mohl skočit z verandy a zaplavat si v něm. Horké počasí ho tolik netrápilo, protože v takovém žáru nemíval hlad, ale dnes viselo ve vzduchu něco znepokojivého, jako by Wran byl rozžhaveným kusem kovu na kovadlině světa a nad ním se ve vzduchu vznášelo velké kladivo připravené k úderu, který všechno změní.

Toho rána, když Staršímu Mogahibovi pomáhali po žebříku, s ním Roahog Hrnčír prohodil pár slov. Říkal, že kolonie ghanťů si staví nové hnízdo pár furlongů po kanále od Hájové vesnice. Ghanťi tak blízko k lidským obydlím ještě nikdy nepřišli, a přestože se Roahog uchítil, jak wrannští hnízdo brzy zapálí, ta zvěst Tiamaka zneklidnila, jako by byl porušen nějaký nepsaný zákon.

Horké odpoledne se pomalu klonilo k večeru. Tiamak neustále přemýšlel o požadavcích vévody nabbankského a o Morgenesově dopisu, ale mísily se mu do toho představy ghanťů, stavějících si hnízdo – jak hnědošedá kusadla pracovitě klapou, malá černá očka září – a ať se snažil sebevíc, nemohl se zbavit nesmyslného dojmu, že všechny tyto události jsou nějak spojeny.

To je tím horkem, řekl si. Kdybych jen měl chladný džbán kapradinového piva, to bych se těch divokých představ rychle zbavil.

Jenomže neměl ani dost žlutobýlu na další šálek čaje, o kapradinovém pivu nemluvě. V srdci měl neklid a v plochem, horkém Wranu nebylo nic, co by ho utišilo.

Tiamak vstal s prvním světlem úsvitu. Než uvařil a snědl placku z rýžové mouky a napil se vody, nad močálem se rozhostilo nepříjemné horko. Zamračil se a pustil se do balení. Tohle je den na to, aby se člověk šel vykoupat do nějaké bezpečné tůňky, a ne na cestování.

K balení toho vlastně ani moc neměl. Připravil si náhradní kalhoty, roucho a sandály, které si v Nabbanu oblékne – nebyl důvod podporovat nepříjemné představy Nabbanců o zaostalosti jeho lidu. Psací podložku, truhlu ani další věci ze svého chudého majetku na cestě potřebovat nebude. Své drahocenné knihy a svitky si s sebou brát neodvažoval, protože se dalo předpokládat, že než se dostane k městům suchozemců, párkrát skončí ve vodě.

Rozhodl se, že musí vzít Nissesův pergamen, takže ho zabalil do další vrstvy listů a vše vsunul do naolejovaného koženého vaku, který mu dal Morgenes v době, kdy Tiamak žil v Perdrinu. Položil vak, Poselskou hůl a šaty do své ložky s plochým dnem, přidal třetí nejoblíbenější misku, potřeby k vaření a vrhací prak s listem plným kulatých oblázků. Na opasek si zavěsil nůž a váček na peníze. Chvilí ještě postával, pak vyšplhal po banyánovém stromě na střechu, aby vypustil holuby.

Když lezl po doškové střeše, slyšel z jejich boudičky ospalé, tlumené povrkávání. Zbylé zrní nasypal do své čtvrté nejlepší – a poslední – misky, kterou položil na okenní římsu. Alespoň zůstanou nějakou dobu poblíž domu.

Strčil ruku do holubníku, jemně vytáhl prvního holuba, šedobílou krasavici jménem Velerychlá, a vyhodil ji do vzduchu. Rychle zamávala křídly a posadila se na větev nad Tiamakovou hlavou. Tázavě povrkávala, znepokojena nezvyklým zacházením. Tiamak znal žal otců, jejichž dcera má být poslána k cizím. Ale ptáky vypustit musel a dveře do jejich domečku, které se otevíraly pouze dovnitř, musely být pevně zajištěny. Jinak by se holubi nebo někteří jejich roztržití příbuzní vrátili a byli tam uvězněni. Bez Tiamaka by rychle zašli hladu.

Nešťastně vytáhl Rudookého, Krabonohého i Medomila. Z větve se za chvíli ozýval celý sbor nesouhlasných protestů. Ptáci, kteří ještě zůstali uvnitř, byli vyděšeni jeho neobvyklým počínáním a tiskli se k zadní stěně holubníku. Tiamak se musel natahovat, aby je chytil. Když se pokoušel lapit jednoho z posledních odbojníků, dotkl se rukou malé chladné hromádky peří, která ležela ve stínu na druhé straně.

Vyplašeně hromádku sevřel a vytáhl. Spatřil, že je to jeden z jeho ptáků a že je mrtvý. S rozšířenými očima si ho pečlivě prohlédl. Byl to Inkoustová kaňka, jeden z holubů, kterého před několika dny poslal do Nabbanu. Inkoustová kaňka byl očividně zraněn nějakým zvířetem: scházelo mu hodně peří a byl pokrytý kapkami zaschlé krve. Tiamak věděl určitě, že včera tu ještě nebyl, musel tedy přiletět v noci, z posledních sil navzdory zraněním, a dostal se domů, jen aby tam zemřel.

Tiamakovy oči se zamžily slzami. Chudák Inkoustová kaňka.. Byl to dobrý pták, jeden z nejrychlejších. Také byl velmi odvážný. Všude, kam se Tiamak podíval, prosvítala pod peřím krev. Ubohý, statečný Kaňka.

Kolem holubovy tenké nožky byl ovinut tenký proužek pergamentu. Tiamak odložil hromádku peří na okamžik stranou a vytáhl poslední dva holuby, pak dvířka zajistil větvičkou. Sešplhal s tělem Inkoustové kaňky v ruce na okno a seskočil do domu. Položil ptačí tělíčko a opatrně odmotal pergamen. Roztáhl ho na podlaze a zamžoural na maličká písmena. Zpráva byla od moudrého přítele v Nabbanu, jehož písmo Tiamak rozeznal, ale kupodivu nebyla podepsána.

Čas nadešel,

stálo tam,

a tebe bude velmi zapotřebí. Morgenes tě požádat nemohl, ale já to činím za něj. Jeď do Kwantipulu, zůstaň v hostinci, o němž jsme hovořili, a čekej tam, dokud ti neřeknu víc. Jeď neprodleně a nezdržuj se. Závisí na tobě více než jen životy.

Pod tím bylo načrtnuté pero v kruhu – symbol Bratrstva Svitku.

Tiamak seděl jako omráčený a zíral na zprávu. Přečetl ji ještě dvakrát v naději, že se nějakým zázrakem změní a bude říkat něco jiného, ale slova zůstala tatáž. Jeď do Kwantipulu! Ale starší ho poslali do Nabbanu! V jeho kmeni není nikdo jiný, kdo by mluvil jazykem suchozemců natolik, aby mohl sloužit jako vyslanec. A co řekne svým soukmenovcům – že mu nějaký suchozemec, kterého ani neznají, řekl, aby jel do Kwantipulu čekat na pokyny, že to byl důvod, pro nějž se obrátil zády k zájmům svého lidu? Co pro Wrannské znamená Bratrstvo Svitku? Kroužek suchozemských učenců, kteří hovoří o starých knihách a starých událostech? Jeho lidé by to nikdy nepochopili.

Ale jak by mohl ignorovat závažnost předvolání? Přítel z Nabbanu hovořil jasně – dokonce napsal, že to po něm chce Morgenes. Bez Morgeneše by Tiamak ten rok v Perdrinu vůbec nepřežil, nemluvě o tom krásném společenství, do něhož ho doktor uvedl. Jak by to mohl nevykonat – jedinou laskavost, kterou po něm Morgenes kdy požadoval?

Oknem se dovnitř dral horký vítr jako hladová bestie. Tiamak složil zprávu a zasunul ji do pouzdra nože. Musí se postarat o Inkoustovou kaňku. Pak bude přemýšlet. Možná bude později k večeru chladněji. Jistě může počkat ještě jeden den, ať už pak pojede kamkoliv. Jistě?

Zabalil drobné ptačí tělíčko do listů olejové palmy a ovázal ho dlouhým provázekem. Přebrodl se mělčinou na písčiny jazyk za domem, kde na kus kamene položil balíček a obložil ho kůrou a cennými kousky starého pergamentu. Po modlitbě k Té, jež čeká, aby si vše vzala zpět – za duši Inkoustové kaňky – vykřísł jiskru a malou pohřební hraničku podpálil.

Kouř pomalu stoupal vzhůru a Tiamak si pomyslel, že na starých zvycích přece jen něco je. Když už nic, alespoň poskytují nějakou činnost v době, kdy je mysl unavená a bolavá. Na chvíli dokázal i zapomenout na znepokojivé úvahy o povinnosti a místo toho se ho zmocnil zvláštní klid. Díval se, jak dým z Inkoustové kaňky pomalu stoupá k šedé obloze.

Kouř však brzy zmizel a popel byl rozmetán po zelené hladině.

19. Na cestách

Když Miriamele a její dva průvodci sešli z pěšiny, která je vedla z útesu, a dostali se na Severní pobřežní cestu, Cadrach pobídl koně a udržoval si od Dinivana a princezny odstup několika délek. Ranní slunce měli v zádech. Koně, které přivedl Dinivan, lehce klusali, pokyvovali hlavami a rozšířenými nozdrami zachycovali pachy přinášené vánkem. "Ho, Padreicu!" zavolal Dinivan, ale mnich nereagoval. Jeho kulatá ramena poskakovala nahoru a dolů. Kápi měl staženou do obličej, jako by přemýšlel. "Dobrá tedy – Cadrachu," opravil se kněz, "proč nejedeš s námi?"

Cadrach, který byl navzdory bříska a krátkým nohám dobrý jezdec, přitáhl uzdu. Když ho dvojice téměř došla, otočil se.

"Se jmény je vždycky potíž, bratře," odhalil zuby v hněvivém úsměvu. "Ty mě oslovuješ jménem, patřícím mrtvému muži. Princezna, nu, ta mi již dala nové jméno – zrádce – a pokřtila mě vodou z Emmetinské zátoky, aby dohodu zpečetila. Takže, jak jistě vidíš, bylo by to vše velmi matoucí, tato – dalo by se říci – mnohočetnost jmen." S ironickým úklonem hlavy pobídl koně patami a vyrazil; přibližně deset metrů před nimi opět zpomalil a přizpůsobil se jejich tempu.

"Je hodně zahořklý," poznamenal Dinivan, když se díval na Cadrachova shrbená ramena.

"Kvůli čemu má být on zahořklý?" zeptala se důrazně Miriamele.

Kněz potřásl hlavou. "Bůh ví."

Od kněze, řekla si, to zní tak, že člověk neví, co tím myslí.

Nabbanská Severní pobřežní cesta se vinula mezi hřebenem kopců a Emmetinskou zátokou. Čas od času zabočila do vnitrozemí, takže úbočí vršků vpravo zcela zakryla výhled na moře. O kus dál kopce opět na chvíli ustoupily a objevilo se skalnaté pobřeží. Jak se trojice blížila k Teligure, cesta se začala plnit dopravou: selské žebříňáky trousily seno, pěší pocestní spěchali s uzlíky na holi přes rameno, malé skupinky místních vojáků důležitě pochodovaly z místa na místo. Mnoho cestujících při zhlédnutí zlatého Stromu na Dinivanově hrudi a mnišských hábitů jeho společníků sklonilo hlavy a naznačilo na prsou znamení Stromu. Žebráci utíkali podél knězova koně a volali: "Otče! Otče! Aedonskou milost, otče!" Pokud byli skutečně nějak postižení, Dinivan sáhl do záhybů roucha a v ruce se mu objevila cintisová mince, kterou jim hodil. Miriamele si všimla, že jen málo žebřáků – a nezáleželo, jak moc byli chromí – nechalo minci vůbec dopadnout na zem.

V poledne zastavili v Teligure, podél cesty roztažené tržní osadě v klinu kopců, kde se osvěžili ovocem a tuhým chlebem, který koupili u stánků na náměstí. Tady v tlačenci obchodníků vzbuzovali tři pobožní cestující jen malou pozornost.

Miriamele se vyhřívala na slunci s kápí shrnutou na záda, aby hřejivé paprsky cítila i na čele. Kolem ní se rozléhal křik trhovců a dopálené výkřiky obalamutěných kupců. Cadrach a Dinivan stáli poblíž, kněz smlouval s prodávacem vařených vajec, zatímco jeho zamračený společník upíral zrak k vedlejšímu krámku obchodníka s vínem. Miriamele si s překvapením uvědomila, že je šťastná.

Tak šťastná? okřikla se v duchu, ale sluníčko bylo příliš příjemné, než aby se člověk příliš plísnil. Byla najezená, celé dopoledne cestovala volná jako vítr a nikdo si jí ani v nejmenším nevšímal. A přitom se cítila pod jakousi ochranou. Náhle pomyslela na kuchyňského pomocníka Simona a ve své spokojené náladě rozšířila vzpomínání i na něj. Hezky se usmíval – a nebyl to nacvičený úsměv jako u dvořanů jejího otce. Otec Dinivan měl také hezký úsměv, ale nikdy nevypadal, že je překvapen sám sebou, jako Simon.

Uvědomila si, že dny, které strávila cestováním se Simonem a Binabikem, byly nějakým zvláštním způsobem jedny z nejhezčích za celý její život. Při té podivné myšlence se musela sama sobě vysmát. Slastně se protáhla jako kočka na okně. Stáli tvář v tvář hrůze a smrti, pronásledoval je ten strašný lovec Ingen a jeho psi, málem je zabil Huně, zabijácký chlupatý obr. Ale cítila se svobodná. Když předstírala, že je služebná, cítila se být víc sama sebou než kdy předtím. Simon a Binabik se bavili s ní – ne s jejím titulem, ne s mocí jejího otce nebo s vlastními nadějemi na odměnu nebo povýšení.

Po obou se jí stýskalo. Zničením ji bodl osten strachu, když pomyslela na to, jak malý troll a nemotorný, rusovlasý Simon bloudí v zasněžené pustině. Při zklamání z uvěznění v Perdruinu na ně téměř zapoměla – kde asi jsou? Nejsou v nebezpečí? Jsou vůbec naživu?

Na tvář jí dopadl stín. Polekaně sebou trhla.

"Myslím, že už nemůžu nechat našeho přítele stát před krámem s vínem," řekl Dinivan. "Nevím, jestli na to mám právo. Měli bychom se opět vydat na cestu. Spala jsi?"

"Ne." Miriamele si opět stáhla kápi do čela a vstala. "Jen jsem přemýšlela."

Vévoda Isgrimmur seděl u krbu, sípavě oddychoval a vážně přemýšlel o tom, že něco rozbije nebo někoho udeří. Bolely ho nohy, tváře ho svědily jako čert od chvíle, kdy si oholil vous – co to jen byl za blázna, že s tím souhlasil?! – a nebyl ani o půl bliže nalezení princezny Miriamele, než když opouštěl Naglimund. Už tak bylo vše špatné, ale teď to bylo snad ještě horší.

Byl si jistý, že snižuje náskok. Když sledoval Miriamelinu stopu do Perdruinu a u toho opilce Gealsgiatha si ověřil, že ji spolu s tím zločinným mnichem Cadrachem vysadil tady v Ansis Pelippé, věřil, že už je to jen otázka času. I když mu mnišský převlek vadil, Ansis Pelippé znal dobře a vyznal se i v těch pochybnějších čtvrtích. Brzo ji bude mít v rukách a odvede ji zpět ke strýci na Naglimund, kde bude v bezpečí před pochybnou blahovůlí svého otce Eliáše.

Pak dopadly dvě rány. První doléhala postupně jako završení mnoha hodin neúspěšného pátrání a zbytečných úplatků: bylo stále jasnější, že Miriamele a její průvodce z Ansis Pelippé zmizeli, jako by jim vyrašila křídla a odlétli. Ani jeden pašerák, kapsář ani hampejznice je od Pülletnic neviděli. Přitom to nebyla lehce přehlédnutelná dvojice – dva mniši na společné cestě, jeden tlustý, druhý mladý a štíhlý – ale přesto zmizeli. Ani jeden lodník je neviděl odplouvat, nikdo neslyšel, že by se v docích vyptávali na možnost odjezdu. Zmizeli! Druhá rána, k dovršení vlastního neúspěchu, zasáhla Isgrimmura jako dopad balvanu. Nebyl na Perdruinu ještě ani dva týdny, když se po přístavních nálevnách rozšířily zvěsti o pádu Naglimundu. Námořníci předávali zprávu s veselou tváří, vykládali o masakru, který na hradech způsobila Eliášova tajemná druhá armáda, jako by vyprávěli nějakou starou dobrodružnou historku.

Ach, moje Gutrun, modlil se Isgrimmur a útroby mu šířil strach a hněv, kéž by tě Usires chránil před zlým. Dostaň se z

toho bez úhony, ženo, a já pro Něj postavím katedrálu vlastníma rukama. A Isorne, můj synu, a Jošuo a všichni ostatní...

Toho večera plakal, sám v temné uličce, kde by nikdo nezahlédl velkého mnicha vzlykat, kde alespoň na chvíli nemusel nic předstírat. Báł se tak, jako snad ještě nikdy předtím.

Jak k tomu mohlo dojít tak rychle? dupal. Ten zatracený hrad byl stavěn tak, aby vydržel desetileté obléhání! Byla to snad zrada z řad obránců?

A jak, i kdyby se snad jeho rodina nějakým zázrakem zachránila a on je znovu našel, jak dostane zpět zemi, kterou mu Skali Ostronos s pomocí Nejvyššího krále ukradl? Teď, když je Jošua poražen a Leobardis a Luth mrtví, neexistuje nikdo, kdo by se Eliášovi mohl postavit.

Přesto musí Miriamele najít. Přinejmenším ji vysvobodí z rukou zrádce Cadracha a odvede ji na nějaké bezpečné místo. Tak ještě Eliášovi zabráni ve spáchání dalšího bezpráví.

V takovém stavu, poražený, nakonec došel do hostince U širáku a kulíka, podřadné špeluňky, po níž jeho pochroumaná duše prahla. U lokte mu stál šestý korbel kyselého piva, ještě netknutý. Isgrimnur byl zamyšlený.

Možná si zdříml, neboť byl celodenním chozením po přístavu unaven. Muž, který před ním stál, tam mohl být již nějakou chvíli. Isgrimnurovi se nelíbilo, jak se na něj dívá.

"Na co civíš?" zavrčel.

Cizinec svraští obočí. Ústa měl sevřená v pohrdavém úšklebku. Byl vysoký, na sobě měl černý oděv, ale vévodovi z Elvritshally nepřípadal zdaleka tak působivý, jak se cizinec očividně cítil.

"Jsi ten mnich, který se vyptává po celém městě?" otázal se muž.

"Běž pryč," odvětil Isgrimnur. Natáhl se a dopřál si doušku piva. Trochu ho to probudilo, proto si přihnul ještě jednou.

"Jsi ten, který se ptá na jiné mnichy?" začal neznámý znovu. "Na vysokého a malého?"

"Možná. Co jsi zač a co po mně chceš?" zahučel Isgrimnur a otřel si ústa hřbetem ruky. Hlava ho bolela. "Jmenuji se Lenti. Můj pán si s tebou přeje mluvit."

"A kdo je tvůj pán?"

"To tě nemusí zajímat. Půjdemě."

Isgrimnur říhl.

"Nemám zájem chodit k nějakým bezejmenným pánům. Může přijít za mnou, pokud bude chtít. Teď odejdi."

Lenti se předklonil s očima pevně upřenýma do Isgrimnurových. Na bradě měl malé uhříky.

"Půjdeš teď hned, tlust'ochu, pokud nechceš přijít k úhoně," zašeptal ohnivě. "Mám nůž."

Isgrimnurova mohutná pěst ho zasáhla přesně do místa, kde se mu spojovalo obočí. Lenti se zvrátil a padl k zemi jako prázdný meč, jako by byl sražen řeznickou sekerou. Pár hostů se zasmálo a vrátilo se ke svým hovorům.

Vévoda se po chvilce naklonil a na obličej své oběti nalil pivo. "Vstávej, chlape, vstávej. Rozhodl jsem se, že půjdu s tebou a navštívím tvého pána." Isgrimnur se posměšně zasmál, když Lenti začal plivat pivní pěnu. "Předtím jsem se cítil mizerně, ale – u Aedonovy svaté ruky – náhle je mi o tolik líp!"

Teligure za trojici jezdců pomalu zmizelo. Jeli dál po Pobřežní cestě, vinoucí se skrz několik malých osad. Svážení sena z kopců a údolí bylo v plném proudu a na loukách rostly kupky jako hlavy probuzených spáčů. Miriamele naslouchala zpěvným hlasům předáků a žertovným pokřikům žen, jež procházely žlutými pastvinami s balíky a láhvemi, v nichž nesly žencům oběd. Připadalo jí to jako šťastný a nekomplikovaný život, jak řekla otci Dinivanovi.

"Pokud si myslíš, že každodenní práce od slunka do slunka a lámání hřbetu na poli je šťastná a jednoduchá práce, pak máš pravdu," odpověděl a mhouřil oči před ostrými slunečními paprsky. "Ale odpočinku je málo, a pokud je špatný rok, pak je málo i jídla. A," dodal se zlomyslným úsměvem, "většina úrody jde na desátky šlechtě. Ale zdá se, že tak si to Bůh přál. Poctivá práce je jistě lepší než žebrota nebo loupení – alespoň v očích Matky církve, když už ne v očích některých žebráků a lupičů."

"Otče Dinivane!" zajíkla se Miriamele. "To zní... já nevím... kacířsky, řekla bych."

Kněz se zasmál. "Nejvyšší Bůh mě obdařil kacířskou povahou, má paní, až bude tedy svého daru litovat, povolá mě zpět na svou hrud' a zase bude vše v pořádku. Ale mí staří učitelé by s tebou souhlasili. Bylo mi často vytýkáno, že mé otázky jsou jazykem ďábla v mé hlavě. Když mi lektor Ranessin nabídl místo tajemníka, řekl mým učitelům: 'Raději ďábelský jazyk, aby se přel a ptal, než tichý jazyk a prázdná hlava.' Někteří ze svědomitějších církevních otců vidí v Ranessinovi nepřijemného vůdce." Dinivan se zamračil. "Ale nevědí nic. Je to nejlepší člověk na světě."

Během odpoledne je Cadrach nechal, aby postupně zmenšovali odstup, až jeli opět bok po boku. Tento ústupek mu ústa nicméně nerozvázal, a ačkoliv se zdálo, že naslouchá Miriameliným otázkám a Dinivanovu vyprávění o kraji, kterým projížděli, do konverzace se nijak nezapojoval.

Oblačná obloha se zbarvila do oranžova a slunce jim svítilo přímo do očí. Blížili se k opevněnému městu Granis Sacrana, které Dinivan vybral pro nocleh. Město se rozkládalo na útesu nad Pobřežní cestou. Okolní vršky, ozářené západem slunce, pokrývaly vinice.

K překvapení cestovatelů stála u široké brány jízdní vojenská hlídka a zpovídala všechny, kdo vstupovali do města. Nebyly to místní oddíly, ale vojáci v plné zbroji se znakem zlatého leďnáčka královského rodu Benidrivinů. Když Dinivan udal jejich jména – pro mnicha vybral staronové jméno Cadrach a pro princeznu Malachiáš – bylo jim sděleno, že musí jet dál a hledat nocleh jinde.

"A proč to?" tážal se Dinivan.

Zaražený strážný dokázal pouze tvrdohlavě opakovat příkaz.

"Pak chci mluvit s vaším seržantem."

Seržant se dostavil a opakoval slova podřízeného.

"Ale proč, muži?" zeptal se kněz dopáleně. "Na čí příkaz? Je tu snad mor nebo něco takového?"

"Něco takového, vskutku," potvrdil seržant a rozpačitě se poškrábal na dlouhém nose. "Je to z rozkazu samotného vévody Benigarise, nebo tomu tak alespoň rozumím. Je na něm jeho pečť."

"A já mám pečť lektora Ranessina," Dinivan vytáhl z kapsy prsten s rudým rubínem a zakýval jím před seržantovýmá vylekanýma očima. "Věz, že máme náboženské posláni. Je tu mor či co? Pokud tu není nebezpečný vzduch nebo zkažená voda, zůstaneme přes noc."

Seržant si sňal helmu a zamžoural na Dinivanův pečetní prsten. Když vzhlédl, byla jeho odulá tvář stále ustaraná. "Jak jsem řekl, Eminence," začal nešťastně, "je to jako mor. Jsou to ti šílenci, Ohniví tanečníci."

"Kdo to jsou Ohniví tanečníci?" zeptala se Miriamele, pamětlivá, že musí mluvit hlubokým chlapeckým hlasem.

"Zvěstovatelé zkázy," vysvětlil Dinivan pochmurně.

"Kdyby to bylo vše," ozval se seržant a bezmocně rozhodil ruce. Byl to statný muž se širokými rameny a silnýmá nohama, ale vypadal dost zničeně. "Jsou pomatení, spousta z nich. Vévoda Benigaris nařídil, abychom... na ně dohlíželi. Nemáme zasahovat, ale myslel jsem, že bychom měli zabránit ve vstupu cizincům..." Zmlkl a nejspíše se díval na Dinivanův prsten.

"Nejsme cizinci a jako lektorově tajemníkovi mi nehrozí nebezpečí, že by mě známily výlevy těch lidí," řekl Dinivan přísně. "Takže nás pusť dovnitř, abychom si mohli najít nocleh. Máme za sebou dlouhou cestu. Jsme unaveni."

"Dobrá, Eminence," souhlasil seržant a pokynul vojákům, aby uvolnili bránu. "Ale zříkám se veškeré zodpovědnosti..."

"Zodpovědnost máme v tomto životě všichni, každý z nás," pravil kněz vážně a méně přísně dodal: "Ale náš Pán Usires má pochopení pro obtížná břemena." Když projížděli kolem ustupujících vojáků, udělal znamení Stromu.

"Ten voják vypadal nejistě," poznamenala Miriamele, když stoupali po hlavní třídě. Mnoho domů mělo zavřené okenice a ze dveří vyhlížely bledé tváře, pozorující pocestné. Na město velikosti Granis Sacrana byly ulice překvapivě prázdné. Kolem bran přejížděli vojáci, ale po prašných ulicích spěchalo jen málo obyčejných lidí; vrhali po Miriamele a jejich společnících vystrašené pohledy, hned ale oči sklopili a pospíchali dál.

"Seržant není sám," odvětil Dinivan. Jeli ve stínu vysokých domů a krámů. "Dnes se po Nabbanu rozlézá strach jako mor."

"Strach zavítá tam, kam ho pustí," poznamenal Cadrach tiše, ale na jejich tázavé pohledy neodpověděl.

Když se dostali na trh uprostřed města, zjistili, proč byly ulice Granis Sacrana tak nepřírodně prázdné. Kolem náměstí se tísnil velký dav. Bylo slyšet šeptání a smích. Ačkoliv na západním obzoru se ještě mihotaly zbytky odpoledního jasu, kolem náměstí již hořely pochodně, které do tmavých koutů vrhaly rozechvělé stíny a osvětlovaly bílá roucha Ohnivých tanečníků, kteří se kolébali a vykřikovali uprostřed srocení.

"Musí jich být určitě sto, i víc!" vydechla Miriamele překvapeně. Dinivan se tvářil ustaraně a zachmuřeně. Z davu se ozývaly posměšné výkřiky, na poskakující tanečníky občas vylétl kámen nebo odpadky, ale zbytek zástupu přihlížel zaujatě a snad i trochu vystrašeně, jako by se dívali na zvíře, k němuž se bojí otočit zády.

"Je pozdě na pokání!" zaječel jeden z bíle oděných tanečníků, který odběhl od svých druhů a poskakoval před první řadou přihlížejících jako tahací panáček. Dav před ním ustoupil, jako by se bál, že by se mohl nakazit. "Pozdě," křičel. Jeho mladá chlapecká tvář, na které začal rašit první vous, se rozjasnila. "Příliš pozdě! Pověděly nám to sny! Pán přichází!"

Jiná bílá postava vyšplhala na skalku uprostřed náměstí a máváním tišila ostatní tanečníky. Diváci zahučeli, když si stáhla kápi. Objevila se světlovlasá hlava ženy. Mohla by být hezká, nebýt rozšířených očí a širokého, šíleného úsměvu.

"Oheň přichází!" křičela. Ostatní tanečníci se zavlnili a zahučeli a vzápětí ztichli. Několik lidí z davu zahulákalo urážky, ale rychle umlkli, když na ně otočila planoucí pohled. "Nebojte se, že budete opomenuti," promluvila a v náhlém tichu byl její hlas dobře slyšet. "Ohně přicházejí pro každého – ohně a led, jež přinesou Velkou změnu. Pán neušetří nikoho, kdož se na něj nepřipravil."

"Rouháš se pravému Vykupiteli, uctíváčko démonů!" zavolal náhle Dinivan a postavil se ve třmenech. "Vykládáš těmto lidem lži!"

Pár lidí z davu opakovalo jeho slova a mumlání sílilo. Žena v bílém se otočila a naznačila cosi jednomu ze svých druhů. Několik jich klečelo pod skalkou, na níž stála, jako by se modlili; jeden teď vstal a krácel přes náměstí. Žena stála a upírala šílený zrak k obloze. Muž se vzápětí vrátil a podal jí hořící pochodně, kterou uchopila a zdvihla nad hlavu.

"Kdo je to Usires Aedon," zavřískla, "jen dřevěný panáček na dřevěném stromě! Kdo jsou všichni králové a královny – jen opice, vyzdvížené z davu. Pán srazí všechny, kdož před ním stojí, a jeho majestát se rozklene nad všemi oceány a zeměmi Východního Ardu! Král bouří přichází! Přinese s sebou led, jenž zmrazí srdce, ohlušující hrom – a očistný oheň!"

Upustila si pochodně k nohám. Kolem skalky vyskočila ohnivá stěna. Několik dalších tanečníků zaječelo, když jejich roucha vzplála. Dav s překvapeným výkřikem ustoupil před vlnou žhavého vzduchu.

"Elysie, matko Boží!" Dinivanův hlas byl naplněn hrůzou.

"Tak se stane!" křičela žena a plameny jí přeskočily z šatů na vlasy, které se vzňaly jako koruna z ohně a kouře. Na ústech jí hrál úsměv, ztracený, prokletý úsměv. "Hovoří ve snech! Konec přichází!" Plameny ji skryly, ale její poslední slova stále zněla. "Pán, přichází! Pán přichází..."

Miriamele se sklonila ke krku koně a bojovala s nevolností. Dinivan popojel kousek vpřed, sesedl a snažil se pomoci těm, které dav při ústupu porazil a pošlapal. Princezna se narovнала a lapala po dechu.

Cadrach hleděl na šílenou scénu před sebou jako omámený. Ve tváři, osvětlené šarlatovými plameny, měl smutný, ale

zároveň hladový výraz – jako by právě nadešlo cosi důležitého a strašlivého, cosi, čeho se člověk bál již tak dlouho, že čekání se potupně stalo bolestnějším než samotný strach.

20. Kámen rozluky je Skála rozchodu

"Kam půjdeme, Binabiku?" Simon se předklonil a natáhl začervenalé ruce blíže k plamenům. Jeho rukavice se sušily na kmenech padlých borovic.

Binabik vzhledl od svítka, který se Sisqi studovali. "Pro začátek dolů z hor. Poté nám bude zapotřebí nějakého vodítka. Nyní mě prosím nech pokračovat v hledání takového vodítka."

Simon potlačil dětinskou touhu vypláznout na něj jazyk, ale trollova výtky se ho nijak zvlášť nedotkla. Byl dobře naložen.

Vracela se mu síla. Po každém ze dvou dnů, kdy scházeli z Mintahoqu, ústředního štítu Trollich hor, se cítil lépe a lépe. Nyní už Mintahoq zcela opustili a vydali se po úbočí vedlejší hory – Sikkihoqu. Dnes večer Simon poprvé necítil touhu po rozbití tábora jednoduše usnout. Místo toho pomohl nasbírat malou zásobu suchého dřeva na oheň a pak vyhazoval sněh z malé jeskyňky, kde budou trávit noc. Bylo dobře, že se zase cítil ve své kůži. Jizva na tváři ho bolela, nebyla to ale palčivá bolest. Spíše mu pomáhala vzpomínat.

Uvědomil si, že ho dračí krev změnila. Ne nějakým kouzlem jako v pohádkách podkoního Shema – nerozuměl řeči zvířat ani neviděl na sto mil. I když to nebyla tak úplně pravda. Když dnes na okamžik přestalo sněžit, byla běloskvoucí údolí Bílé pustiny náhle jasně zřetelná, zdánlivě blízko jako záhyby na pokrývce; táhla se však až k temné skvrně lesa Starosree. Stál nehybně jako socha, nebdaje na vítr, který ho štípal do krku a tváří, a chvíli měl pocit, že je skutečně obdařen zázračným zrakem. Jako za dnů, kdy vyšplhal na věž Zeleného anděla a před ním se jako nějaký koberec rozprostíral celý Erkyn, i dnes měl dojem, že stačí natáhnout ruku a změnit svět.

Ale takové chvílky nebyly tím, co mu dal drak. Čekal, až mu uschnou rukavice a dumal. Díval se na Binabiku a Sisqi a viděl, jak se dotýkají i tehdy, když se vlastně nedotýkají, dlouhé rozhovory, které mezi nimi proběhly během kratičkého pohledu. Simon si uvědomoval, že vše cítí a vidí jinak, než tomu bylo před Urmsheimem. Lidé a události měli náhle jasnější spojitost, každý byl součástí větší skládačky – jako Binabik a Sisqi. Byli si hluboce oddáni, ale zároveň byl jejich dvojí svět propojen s mnoha dalšími světy: se Simonovým, s jejich vlastním lidem, s princem Jošuu a Geloě... Je to až děsivé, říkal si Simon, jak je vše součástí ještě něčeho dalšího! Ale přesto, že svět je tak rozsáhlý, že ho není možné celý pochopit, každé semínko života bojuje o svou další existenci. A každé semínko je důležité.

To ho jakýmsi způsobem naučila dračí krev. Nebyl nijak významný; ve skutečnosti byl docela nepatrný. Ale zároveň byl důležitý, stejně jako každá tečka světla na obloze mohla být tou hvězdou, jež vedla námořníka do bezpečí, nebo hvězdou, na niž se dívá dítě za noci, když nemůže spát...

Simon potřásl hlavou a dýchl si na ruce. Myšlenky se mu vzdalovaly a dováděly jako myšky v otevřené spíži. Osahal rukavice, ještě ale nebyly suché. Strčil si dlaně do podpažních jamek a posunul se o kousek blíž ohni.

"Jsi si naprosto jistý, že Geloě říkála ‚Kámen rozluky,‘ Simone?" zeptal se Binabik. "Už po dvě noci pročítám Ookequkovy svitky, ale štěstí se mi vyhýbá."

"Řekl jsem ti vše, co povídala." Simon vyhlédl z jeskyně, kde se uvázání berani choulili k sobě a připomínali pohyblivou závěš sněhu. "Zapomenout jsem nemohl. Mluvila prostřednictvím té holčičky, kterou jsme zachránili, Leleth, a říkala: ‚Musíte jít ke Kameni rozluky. To je jediné bezpečné místo před vzrůstající bouří – nicméně bezpečí jen na krátkou dobu.‘"

Binabik zklamaně sešpulil rty. Řekl několik qanuckých slov Sisqi, která vážně přikývla. "Nepochybuji o tobě, Simone. Viděli jsme toho spolu příliš mnoho. A o Geloě, která je nejmoudřejší ze všech, co znám, pochybovat nemohu. Potíž je v mém nedostatečném porozumění." Mávl drobnou rukou k natažené kůži před sebou. "Možná jsem nepřinesl ty pravé spisy."

"Příliš přemýšlíš, mužičku," zavolal z druhé strany jeskyně Sludig. "S Haestanem tady ukazujeme tvým přátelům, jak se hraje ‚Dobyvatel.‘ Dá se to hrát s vašimi trollími vrhacími kameny jako se skutečnými kostkami. Pojď si zahrát a přestaň na ty věci na chvíli myslet."

Binabik vzhledl, usmál se a učinil rukou zdvořilé odmítavé gesto. "Nechceš se k nim přidat, Simone?" zeptal se. "Určitě by to bylo mnohem zajímavější než pozorovat mé zmatení."

"Já jsem také přemýšlel," podíval se na něj Simon.

"Myslel jsem na Urmsheim. Na Igjarjuka a na to, co se stalo."

"Nebylo to tak, jak sis to představoval, když jsi byl mladší, co?" opáčil Binabik a opět se vrátil k prohlížení svých svitků. "Nic není takové, jak to slýcháme ve starých písních – zvlášť, pokud se to týká draků. Ale ty ses, Simone, choval chabře. Jako nějaký sir Camaris nebo Tallistro."

Simon cítil příjemný příliv ve tváři. "Já nevím. Nepříšlo mi to jako odvaha. Myslím, co jsem mohl dělat jiného? Ale na to jsem nemyslel. Přemýšlel jsem o dračí krvi. Způsobila mi víc než jen tohle." Ukázal na tvář a na bílý pruh ve vlasech. Binabik nevyhlédl, takže jeho gesto neviděl, ale Sisqi se podívala. Plaše se usmála, její temné oči na něj hleděly jako na přátelské, ale za jistých okolností nebezpečné zvíře; o chvíli později se trollí dívka zdvihla a odešla. "Změnilo to mé myšlení o různých věcech," pokračoval Simon a sledoval ji, jak odchází. "Celou dobu, co jsi byl uvězněn v té díře, jsem přemýšlel a snil."

"A o čem jsi přemýšlel?"

"Těžko říct. O světě a jak to s ním je. O tom, jak jsem malý. Dokonce i Král bouří je svým způsobem malý."

Binabik pohlédl Simonovi do obličeje. Jeho hnědé oči zvážněly. "Ano, snad je mezi hvězdami malý, Simone – jako je hora malá v porovnání s celým světem. Ale hora je větší než my a když na nás spadne, budeme pořádně mrtví v pořádně velké díře."

Simon netrpělivě zamával rukama. "Já vím, já vím. Neříkám, že se nebojím. Jenom... je to těžké vyjádřit." Namáhavě

hledal správná slova. "Jako kdyby mě dračí krev naučila jiný jazyk, jiný pohled na věci, když přemýšlím. Jak vysvětlíš jiný jazyk někomu cizímu?"

Binabik se už chystal odpovědět, pak se zarazil a hleděl kamsi nad Simonovo rameno. Simon se vylekaně otočil, ale kromě šikmé stěny jeskyně a kousku šedé oblohy tam nic nebylo.

"Co je, Binabiku? Je ti špatně?"

"Mám to," řekl troll krátce. "Věděl jsem, že mi to něco připomíná. Ale bylo to zmatení jazyků. Překládají to jinak, chápeš?" Vyskočil a odklusal ke svým vakům. Několik jeho trollích druhů vzhledlo. Jeden na něj začal mluvit, ale umkl, odrazen Binabikovým strnulým výrazem. Mužik se vzápětí vrátil s náručí plnou nových svítek.

"Co se děje?" zeptal se Simon.

"Bylo to jazykem – rozdílem v jazycích. Ty jsi říkal: 'Kámen rozluky'."

"To mi pověděla Geloë," bránil se mladík.

"Jistě. Ale Ookequkovy svítky nejsou v jazyce, kterým se nyní my dva bavíme. Některé jsou opsány v původní nabbanštině, některé jsou v jazyce Qanucu a několik je ve starém jazyce Sithů. Hledal jsem 'Kámen rozluky,' ale v řeči Sithů by se to jmenovalo 'Skála rozchodu' – nepatrný rozdíl, ale při hledání je to něco jiného. Teď počkej."

Začal rychle listovat svítky, rty se mu pohybovaly podle toho, jak jezdil svým krátkým prstíkem z jednoho řádku na druhý. Sisqi se vrátila a nesla dvě misky polévky. Jednu položila vedle Binabika, který byl natolik zaměstnán, že na výraz díky jen pokývl hlavou. Druhou nabídla Simonovi. Ten nevěděl, co dělat, a tak poděkoval úklonou.

"Děkuji," a přemýšlel, jestli ji má oslovovat jménem.

Sisqinanamook se chystala něco říci, ale zarazila se, jako by si nedokázala vybavit potřebná slova. Chvilí na sebe se Simonem hleděli; jejich přátelské náklonnosti bránila neschopnost komunikovat. Nakonec se i Sisqi uklonila, přitiskla se k Binabikovi a položila mu tichou otázku.

"Chash," odpověděl, "správně," a opět umkl, aby pokračoval v hledání. "Ho ho!" zvolal nakonec a dlaní se plácal do stehna kožených kalhot. "Tu je odpověď. Našli jsme to!"

"Co?" Simon se naklonil blíž. Svítek byl pokryt podivnými značkami a obrázky, podobnými ptačím stopám a hlemýžďím cestičkám. Binabik ukazoval na jeden symbol, čtverec se zaoblenými rohy, plný teček a čárek.

"Sesua'd'ra," vydechl mužik pomalu a pohrával si se jménem, jako kdyby ohmatával jemnou látku. "Sesua'd'ra – Skála rozchodu. Nebo jak ji nazvala Geloë, Kámen rozluky. Je to sithijské místo, tak jak jsem předvídal."

"Ale co to je?" Simon hleděl na runy, ale nedokázal si představit, že by mu mohly dávat smysl jako svítky ve westerlingštině.

Binabik zamžoural na svítek. "Je to místo, o němž se říká, že na něm byla zrušena smlouva, když se Zida'ya a Hikeda'ya – Sithové a Norni – rozdělili, aby šli každý svou cestou. Je to místo velké síly a žalu."

"Ale kde to je? Jak tam se tam dostaneme, když nevíme, kde to je?"

"Bývala to část Enki-e-Shao'saye, sithijského Letního města."

"Jiriki mi o něm vyprávěl," Simon pocítil náhlé vzrušení. "Ukázal mi ho v zrcadle. V zrcadle, které mi daroval. Možná ho můžeme najít tam!" Začal šmátrat ve svém vaku a hledal Jirikiho dar.

"Není třeba, Simone, není třeba!" smál se Binabik. "Byl bych skutečný hlupák – a ten nejhorší učedník, jakého by Ookequk mohl mít – kdybych nevěděl o Enki-e-Shao'saye: Bylo to jedno z Devíti měst, veliké krásou a věděním."

"Pak víš, kde leží Kámen rozluky?"

"Enki-e-Shao'saye leželo na jihovýchodním okraji velkého lesa Starosrce." Binabik se zamračil. "Není to tedy nijak blízko. Čeká nás mnoho týdnů putování. Místo, kde město stávalo, je na opačném konci lesa, nad nížinami Horního Thrithingu." Oblíče se mu rozjasnil.

"Ale teď už známe svůj cíl. To je dobré. Sesua'd'ra."

Opět si vychutnal to jméno. "Nikdy jsem ho neviděl, ale vybavují se mi Ookequkova slova. Je to zvláštní a ponuré místo, jak praví legendy."

"Proč ho asi Geloë vybrala?" zamyslel se Simon.

"Možná jí na výběr nic jiného nezbývalo." Binabik se zaměřil na misku studené polévky.

21. Na hřbetě Sikkihoqu

Berani zcela pochopitelně nechtěli pochodovat s Qantaqou v zádech. Dokonce i po několika dnech je vlčí pach hluboce znervózňoval, Binabik jel proto napřed. Qantaqa se obratně proplétala po příkrých, úzkých stezkách, za ní následovali jezdcí na beranech, kteří si tiše povídali nebo prozpěvovali. Snažili se nezvyšovat hlasy, aby neprobudili Makuhkuyu, bohyni lavin. Simon, Haestan a Sludig šlapali v závěru a vyhýbali se hlubokým beraním stopám, aby jim do dobře promaštěných bot nenapadal shora sníh.

Tam, kde byl Mintahog oblý jako shrbená záda starce, byl Sikkihoq hranatý a strmý. Trollí stezky se vinuly po úbočí, širokými oblouky se vyhýbaly zmrzlým útesům, mizely ve stínu, který vrhala sama hora, táhly se podél vnitřního okraje kolmé pukliny, jež mizela kdesi hluboko v mlze a sněhu.

Simon, který se vlekl hodinu za hodinou stále hlouběji a neustále si vytíral z očí poletující vločky, se modlil, aby byli již brzo dole. Přestože se mu navracely síly, pro život v horách stavěný nebyl. Řídký vzduch ho bodal v plicích, nohy ho tížily jako nasáklé bochníky chleba. Když se večer pokoušel usnout, měl pocit, že bolestivě napjaté svaly vydávají slabé bzučení.

Rozčilovala ho i výška, v níž se pohybovali. Vždy se pokládal za nebojácného lezce, ale to bylo předtím, než opustil Hayholt a vydal se v širý svět. Teď mu přišlo příjemnější dívat se, jak se zvedají a došlapují Sludigovy boty, než pozorovat okolí. Když jeho pohled sklouzl na skalnatou masu nad nimi nebo do prázdné hloubky pod nimi, připadalo mu, že už si ani nepamatuje, jaké je to na rovné zemi. Kdesi, připomínal si, jsou místa, kde se člověk může otočit a vydat se, kam se mu zlíbí, bez nebezpečí smrtelného pádu. Kdysi na takovém místě bydlel, takže musí stále existovat. Kdesi

leží celé míle rovin a čekají na Simonovy nohy.

K odpočinku zastavili na široké plošině. Simon pomohl Haestanovi sejmut vak. Díval se, jak se voják ztěžka posadil na zasněžený balvan a oddychoval tak zhluboka, že se brzy celý zahalil do páry. Na chvíli si sejmul kápi, ale v prudkém větru se roztřásl. Rychle si ji opět nasadil. Ve vousech se mu třpytily krystalky ledu.

"Zima, hochu," řekl. "Pěkná." Náhle vypadal staře.

"Máš rodinu, Haestane?" zajímal se Simon.

Voják se na chvilku zasnul a zasmál se. "Tak trochu. Mám ženu, ale žádný děti. První nám umřelo a pak sme už žádný neměli. Neviděl jsem ji vod před zimy." Zavrtěl hlavou. "Je v bezpečí. Vodjela k příbuznejm do Hewenshiru – řek sem jí, že v Naglimundu nebude bezpečno. Válka se chystala." Zavrtěl hlavou. "Jestli ta tvoje čarodějnice mluvila pravdu, tak je po válce a Jošua prohrál."

"Ale Geloë tvrdila, že unikl," doplnil Simon rychle.

"Jo, to je něco."

Chvíli seděli mlčky, poslouchali hvízdání větru mezi skalami. Simon shlédl na meč Trn, položený přes Haestanův vak. Černě se leskl a na jeho povrchu tály sněhové vločky. "Je meč už těžký? Mohl bych ho chvíli nést."

Haestan se na něj chvilku díval a pak se usmál.

"Klidně si posluž, Simoníčku. Měl bys mít meč, když už ti rostou fousy a tak. Jenomže jde vo to, jestli to vůbec může posloužit jako meč, pokud mi rozumíš."

"Já vím. Ví, jak se mění." Vzpomněl si, jak Trn držel. Nejprve byl těžký jako kovadlina. Pak, když stál na okraji útesu a hleděl do mlčných očí draka, byl náhle lehký jako březová snítka. Zdálo se, že lesklá zbraň má vlastní duši, jako by dýchala. "Je to skoro, jako by byl živý. Jako zvíře nebo něco. Nese se ti těžko?"

Haestan zavrtěl hlavou a vzhledl k zamračené obloze plné sněhových vloček. "Ne, chlapče. Připadá mi, že chce jít tam, kam jdeme my. Možná si myslí, že jde domů."

Simon se musel usmát tomu, jak o hovoří o meči, jako by to byl kůň nebo pes. Zbraň nicméně ukrývala jakési napětí, jako pavouk na pavučině nebo ryba, jež se vznáší v chladné tmě nad říčním dnem. Znovu se na ni podíval. Pokud meč byl živý, pak byl divoký. Jeho černá pohlcovala světlo a vydávala pouze droboučké jiskření. Divoká věc, temná věc.

"Jde tam, kam jdeme my," Simon se na okamžik zamyslel. "Ale nebude to domov. Určitě ne můj domov."

Když té noci ležel v malé jeskyni, která tvořila na svalnatých kamenných zádech Sikkihoqu pouhý nepatrný vroubek, snil o gobelínu. Byl to oživlý gobelín, zavěšený na stěně z dokonalé temnoty. Na tapiserii byl zobrazen velký strom s pažemi rozpráženými k nebesům, jako na svatých obrazech v hayholtské kapli. Strom byl bílý a hladký jako mramor z Harchy. Na něm visel hlavou dolů princ Jošua jako sám Usires Aedon ve svém utrpení.

Před Jošuu stála tmavá postava a zatloukala hřeby velkým šedým kladivem. Jošua nemluvil ani nekřičel, ale jeho stoupenci kolemplakali. V princových rozšířených očích se zračila trpělivě snášená bolest, stejně jako na vyřezávané tváři Usirea, která visívala na stěně Simonova domova v pokojích služebnictva.

Simon ten pohled déle nevydržel. Proskočil gobelínem a rozběhl se k temné postavě. Při běhu cítil v ruce jakousi váhu. Napřáhl paži a chtěl tím předmětem zamávat, ale ten temný tvor se natáhl, ruku mu zachytil a zbraň mu vytrhl. Bylo to černé kladivo. Až na barvu bylo úplně stejné jako to šedivé.

"Ještě lepší," řekl ten tvor. Přehodil si ebenové kladivo do druhé ruky a pokračoval v zatloukání hřebů. Tentokrát Jošua při každém úderu vykřikl, a křičel a křičel...

... Simon se probudil uprostřed temnoty, roztřesený po celém těle. Chřívě dýchání jeho společníků se ozývalo ze všech stran a soupeřilo s větrem, který skučel v průsmycích nad jeskyní. Rád by vzbudil Binabika nebo Haestana nebo Sludiga – kohokoliv, kdo by s ním mohl promluvit rodnou řečí – ale ve tmě nemohl nikoho z nich najít a dokonce i ve strachu věděl, že by ostatní neměl budít.

Znovu si lehl a poslouchal zpěv větru. Báł se znovu usnout, báł se, že by opět slyšel ten hrozný křik. Snažil se ve tmě něco zahlédnout, aby věděl, že má otevřené oči, ale neviděl nic.

Nějaký čas před rozbřeskem ho přemohla únava a konečně usnul. Pokud ho trápily ještě nějaké další sny, ráno si na ně nevzpomínal.

* * *

Ještě tři dny jim trvalo, než sešli po uzounkých cestičkách, z nichž až mrazilo u srdce, z výšin Sikkihoqu. Na úbočí hory již nemuseli pochodovat v zástupu, proto se zastavili na široké zasněžené žulové plošině, aby to náležitě oslavili. Svou velmi vzácnou přítomností je poctilo i slunce. Paprsky se prodraly pavučinou mraků a všem připadalo, že i vítr se zmínil na hravý vánek.

Binabik jel s Qantaqu ještě kus napřed, aby prozkoumal terén, a pak vlčici pustil na lov: Ihned zmizela v bludišti bílých balvanů. Binabik se vrátil ke skupině a vesele se usmíval.

"Je to dobré být zase jednou venku ze skalisek," řekl, když si sedal k Simonovi, který si zul boty a masíroval si bílé prsty. "Když člověk jede po tak úzké a nebezpečné stezce, nezbyvá mu moc času na přemýšlení o něčem jiném než o rovnováze."

"Nebo když po ní pochoduje," poznamenal Simon a nespokojeně si prohlížel prsty u nohou.

"Nebo pochoduje," souhlasil Binabik. "Vrátím se v mžiku." Mužik se zdvihl a přešel po zvlněné plošině ke zbytku trollů, kteří seděli v kruhu a podávali si nápojový měch. Několik si jich svléklo kabáty, sedělo a nastavovalo hruď slunci; hnědou pokožku měli pokrytou tetovanými ptáky, medvědy a podivnými rybami. Berani byli odsedláni a vypuštěni, aby si našli nějakou nuznou pastvu – mech a malé keřičky, vyrůstající ze spár mezi skalami. Jeden z

ostatních na ně dával pozor, byť bylo vidět, že ho ta práce moc nebaví. Smutně píchal oštěpem do sněhu a sledoval, jak v kruhu koluje měch. Jeden z jeho druhů na něj ukázal, zasmál se jeho trápení, pak vstal a přišel se s ním také podělit.

Binabik došel k Sisqi, která seděla s ostatními lovkyněmi. Naklonil se, aby jí něco řekl, a pak otřel své tváře o její. Zasmála se a odstrčila ho, ale líce jí zrudly. Simon pocítil slaboučký záchvěv žárlivosti, když viděl, jak je jeho přítel šťastný, rychle ho ale zahnal. Možná, že jednoho dne bude mít také někoho. Posmutněle pomyslel na princeznu Miriamele, která stála mnohem výš než všichni kuchťkové. Přesto to byla pouhá dívka, stejná jako ty, s nimiž Simon neobratně hovořival na Hayholtu před zdánlivě tak dávnou dobou. Když s Miriamele stáli bok po boku u mostu v Da'ai Chikiza nebo před obrem, nebyl mezi nimi žádný rozdíl. Byli přátelé, čelili tváří v tvář stejnému nebezpečí.

Ale tehdy jsem nevěděl, že má mnohem vyšší postavení. Teď to vím a vše je jiné. Ale proč? Jsem snad já jiný? Nebo ona? Vlastně ne. A políbila mě! A navíc poté, kdy už zase byla princeznou!

Cítil podivnou směs smutku a zklamání. Kdo může říct, co bylo správné a co ne? Řád světa se mění a kde stojí psáno, že hrdinný kuchťík nemůže hrdě stanout před princeznou – kdo byl nakonec ve válce s jejím otcem králem?

Velkolepé snění pokračovalo dál. Simon se viděl, jak vjíždí do velkého města coby hrdina na pyšném koni a v napražené ruce má meč Trn – jako na obrázku sira Camarise, který někde viděl. Věděl, že ho Miriamele odkudsi pozoruje a obdivuje. Jeho představy se otřásly v základech, když dumal, do jakého velkého města by měl tak slavně vjíždět.

Naglimund podle Geloě padl. Hayholt, jeho jediný domov, mu je zcela zapovězen. Meč Trn mu patří asi právě tak, jako on sám je sirem Camarise, nejznámějším majitelem zbraně – a co je nejdůležitější, uvědomil si při pohledu na otlačené nohy plné puchýřů, nemá vůbec žádného koně.

"Tumáš, příteli Simone," Binabik ho vyrušil z truchlivých představ, "ušetřil jsem pro tebe hlt loveckého vína." Natáhl ruku s měchem o něco menším, než byl ten, jenž koloval mezi trolly.

"Už jsem to pil," přiznal Simon a podezřívavě přičichl k měchu. "Chutnalo to – no, Haestan říkal, že to chutná jako koňská moč, a myslím, že měl pravdu."

"Ach. Zdá se, že Haestan na kangkang změnil názor." Binabik se uchichtl a podíval se k pijáckému kroužku. Erkyňan i Sludig se přidali k trollům a Haestan si právě notně přihýbal. "Ale tohle není kangkang," pokračoval Binabik a vtiskl měch Simonovi do dlaně. "Je to lovecké víno. Muži mého kmene nemají dovoleno pít ho – kromě těch, jako jsem já, kteří je používají k léčebným účelům. Naše lovčí ho pijí, když musí zůstat vzhůru celou noc mimo jeskyně. Je zvlášť dobré pro unavené a bolavé končetiny a tak."

"Je mi dobře," namítal Simon a pochybovačně se díval na měch.

"Kvůli tomu ti to nedávám." Binabik se začal tvářit roztrpčeně. "Rozuměj, že je velmi vzácné dostat se k loveckému vínu. Sedíme tu a oslavujeme štěstí, že jsme přečkali nebezpečnou cestu bez ztrát a zranění. Oslavujeme trochu slunce a doufáme, že nám štěstí vydrží po zbytek cesty. Také je to něco jako dar, Simone. Sisqinanamook si přála, abys ho ochutnal."

Simon se podíval po trollí dívce, která seděla v kruhu lovcích, kde probíhala veselá zábava. Usmála se na něj a pozdvihla na pozdrav oštěp.

"Promiň," omluvil se. "Nepochopil jsem to." Zdvihl měch a zavdal si. Sladká, vazká tekutina mu vklouzla do krku. Zakuckal se, ale vzápětí se mu po žaludku rozlilo uklidňující teplo. Dopřál si další doušek a podržel ho chvíli v ústech ve snaze přijít na to, co mu to připomíná.

"Z čeho to je vyrobené?" zeptal se.

"Z bobulí z horských luk kolem Jezera modrého bahna, kam mají namířeno mí soukmenovci. Z bobulí a zubů."

Simon si nebyl jistý, jestli se nepřeslechl. "Bobulí a čeho?"

"Zubů." Binabik se usmál a odhalil vlastní žluté zuby. "Zubů sněžného medvěda. Samozřejmě rozemletých na prášek. To pro sílu a tichost na lovu."

"Zubů..."

Simon si uvědomil, že je to dar, a na chvíli se zamyslel. Nakonec na zubech není nic tak špatného – sám jich má plná ústa. Lovecké víno nechutnalo vůbec zle a příjemně ho šimralo v žaludku. Opatrně pozdvihl měch a naposledy se napil.

"Bobule a zuby," prohlásil a víno vrátil. "Velmi dobré. Jak se qanucky řekne děkuji?"

Binabik mu to řekl.

"Guyop!" zavolal Simon na Sisqi, která se usmála a pokývala hlavou. Její družky opět vybuchly v pištivém záchvatu smíchu a schovávaly obličej do kožešinových kápí. Simon s Binabikem chvíli seděli mlčky a vychutnávali si hřejivé slunce. Simon cítil, jak se mu lovecké víno příjemně rozlévá v žilách; dokonce i nebezpečně vyhlížející spodní srázy Sikkihoqu, které byly dosud před nimi, mu náhle připadaly přátelské. Pod nimi přecházel svah do kopcovitého podhůří, jež končilo v monotónní rovině Pustiny, tu a tam protkané skupinkami stromů.

Při prohlížení terénu upoutala Simonovu pozornost Namyet, jedna ze sousedních hor Sikkihoqu, která v průzračném vzduchu vypadala, že je od nich, co by kamenem dohodil.

Svahy Namyetu byly pokryty dlouhými svislými stíny. Koruna hory ve slunci bíle zářila.

"Žijí trollové i tam?" zeptal se.

Binabik vzhledla příkývl. "Namyet je také jednou z Yiqanuckých hor. Mintahog, Chugik, Tutusik, Rinsenatug, Sikkihoq a Namyet, Yamok a Huudika – Šedé sestry – to je trollí země. Yamok, což značí Malý nos, je místem, kde zemřeli mí rodiče. Tamhle je, za Namyet, vidíš?" Ukázal na zamlžený hranatý stín, rýsující se ve slunci.

"Jak zemřeli?"

"V dračím sněhu, jak tomu na Střeše světa říkáme – sníh, který zmrzne na povrchu a pak se bez varování prolomí a sevře jako dračí čelisti. To znáš."

Simon zaškrábal kamenem do sněhu, vzhledl a zamžoural na nejasný obrys Yamoku na východě. "Plakal jsi?"

"Jistěže ano – jen na svém soukromém místě. A ty... ne, ty jsi své rodiče ani neznal, že?"

"Ne. Doktor Morgenes mi o nich vyprávěl. Trochu. Můj otec byl rybářem a matka pokojskou."

Binabik se usmál. "Chudí, leč ctnostní předkové. Kdo by si mohl přát více jako místo, odkud vyrazit? Kdo by si přál být zrozen do tuhých omezení královské krve? Kdo by dokázal najít své pravé já, když všichni kolem poklekají a klaní se?" Simon pomyslel na Miriamle i na Binabikovu vyvolenou, Sisqinanamook, ale neřekl nic.

Po chvíli se troll natáhl a přitáhl si vak. Chvilí se v něm přehraboval a nakonec našel chřestící kožený váček. "Mé vrhací kosti," a opatrně je vysypal na kámen. "Podíváme se, jestli budou nyní lepší náповědou než při posledním dotazování." Začal si tiše pobrukovat a shrábl kosti do dlaně. Dlouho je držel v natažené ruce, oči zavřené v soustředění, zatímco mumlal slova písňe. Nakonec je upustil na zem. Simon v hromádce nerozeznal žádný patrný vzorec.

"Kruh kamenů," řekl Binabik klidně, jako by to bylo napsáno na hladkém povrchu kostí. "Tedy místo, kde nyní stojíme, abych tak řekl. Myslím, že to znamená schůzi rady. Hledáme moudrost, pomoc při naší cestě."

"Kosti, které žádáš o pomoc, ti říkají, že hledáš pomoc?" zabručel Simon. "No, tomu říkám kouzlo."

"Umlkni, nížiňane," okřikl ho Binabik naoko přísně. "Kosti jsou důležitější, než si myslíš. Jejich čtení není tak lehké."

Chvilku broukal a hod opakoval. "Pochodeň v ústí jeskyně," řekl a vrhl znovu, aniž by cokoliv vysvětloval. Zamračil se a okusoval si spodní ret, když obrazec studoval. "Černá puklina. To je teprve podruhé, co ten vzorec vidím, a stalo se to pokaždé, když jsme byli spolu. To je zlověstný znak."

"Vysvětlí mi to, prosím," požádal ho Simon. Natáhl si boty a zkusmo zahýbal prsty u nohou.

"Druhý hod, Pochodeň v ústí jeskyně, znamená, že musíme hledat prospěch na místě, kam se ubíráme – tedy Sesuad'ra, odhaduji, Geločin Kámen rozluky. To nezaručuje, že tam nalezneme štěstí, ale je tu možnost prospěchu. Černá puklina, poslední hod, o tom jsem ti již povídal. To je vzorec, jehož se je třeba obávat, před ním se máme mít na pozoru. Černá puklina je podivný, vzácný vzorec, a může znamenat zradu nebo něco, co přichází odjinud..." Umlkl, nepřítomně hleděl na rozházené kosti a pak je nasypal zpět do váčku.

"Takže co to všechno znamená?"

"Ach, Simone, příteli," povzdychl si troll, "kosti nedávají jednoduché odpovědi ani v lepších časech. V nesnadné době, v níž žijeme nyní, je jejich pochopení ještě nesnadnější. Musím o těchto hodech dlouho přemýšlet. Snad budu muset zazpívat maličko jiný popěvek a vrhat znovu. Po dlouhé době je to poprvé, co jsem neviděl Stinnou stezku. – ale nemohu mít za to, že naše stezka je o mnoho jasnější. V tom, jak vidíš, spočívá nebezpečí: ve snaze získat od kostí jednoduché odpovědi."

Simon se postavil. "Moc tomu nerozumím, ale byl bych rád, kdyby se nám několika jednoduchých odpovědí dostalo. Vše by bylo o tolik snazší."

Binabik se usmál. Mířil k nim jeden z trollů. "Jednoduché odpovědi na otázky života. To by bylo kouzlo větší než všechna, jež jsem kdy viděl."

Nový troll, silný pastýř se střapatým vousem, kterého Binabik představil jako Snenneqa, k Simonovi nedůvěřivě vzhlédl, jako by pouhá jeho výška byla urážkou dobrých mravů. Krátce a vzrušeně pohovořil s Binabikem a pak odkráčel. Binabik vyskočil a zahvízdal na Qantaqa.

"Snenneq říká, že se berani chovají neklidně," vysvětloval. "Chtěl vědět, kde je Qantaqa, zda se neplíží za jejich soumary." Vzápětí se šedá silueta vlčice objevila na skalisku půl furlongu daleko a tážavě sklonila hlavu. "Je od nás po větru," řekl mužik a zavrtěl hlavou. "Pokud jsou berani neklidní, není to kvůli Qantace."

Qantaqa seskočila ze skaliska. Za chvíli byla u svého pána a širokou hlavou ho štouchala do žeber.

"I ona sama vypadá rozrušeně," poznamenal Binabik. Klekl si a škrábal vlčici na břicho. Paže mu zmizely v jejím kožichu až po ramena. Qantaqa se skutečně zdála být neklidná, každou chvíli zdvihala čenich vzhůru, větřila a střihala ušima. Hluchoce zavrčela a znovu štouchla Binabika hlavou do žeber. "Ach," řekl, "možná sněžný medvěd. Tohle pro ně musí být hladové období. Měli bychom se přesunout níže – měli bychom být v menším nebezpečí, až sejdeme z výšin Sikkihoqu." Zavolal na Snenneqa a zbytek druhů. Začali skládat malý tábor, sedlat berany a uklízet měchy s pitím a jídlem.

Přicházeli Sludig s Haestanem. "Ho, chlapče," zvolal Haestan, "zpátky do bot. Teď víš, co to znamená bejt vojákem. Šlapej, šlapej, šlapej, až ti nohy zmrznou a plíce zvadnou."

"Já jsem nikdy nechtěl být pěšákem," Simon si hodil na rameno vak.

22. Napadení obry

Příjemné počasí nevydrželo dlouho. Když večer rozbili tábor na okraji dlouhé plošiny, hvězdy již z oblohy zmizely. Jejich ohně byly pod divokou oblohou plnou sněhu jedinými světly.

Úsvit zaplavil obzor šedou barvou, která se zvláště shodovala s barvou žuly pod jejich nohama. Skupina cestovatelů opatrně sešplhala z plošiny a vydala se po dalších úzkých cestičkách, jež křížovaly úbočí hory v ostrých serpentínách. Do poledne dorazili na další poměrně rovné místo, dlouhý povlovný svah, plný ohromných balvanů i menších kamenů, které tu zanechal přechod nějakého dávného ledovce. Cesta byla zrádná, dokonce i berani si museli vybírat, kam šlápnout; občas raději přeskočili z kamene na kámen, než by klopýtali v uvolněné sutí. Za nimi následovali Simon, Haestan a Sludig. Jejich kroky občas uvolnily valoun velikosti pěsti, který se skutálel a vyvolal vylekané bečení beranů a nerudné pohledy jezdců. Takový terén kladl velké nároky i na kolena a kotníky. Uprostřed svahu Simon a jeho druzi zastavili a omotali si kolem bot hadry, aby se jim šlo lépe.

Sníh se sypal. Nebyly to těžké vločky, ale stačily pokrýt vrcholky balvanů bílým popraškem a vyplnit drobné pukliny jako malta.

Když se Simon ohlédl vzhůru po nerovném svahu, shlížely na něj mlhou a sněhem vrchní partie Sikkihoqu jako temný stín ve dveřích. Byl ohromen, jak daleko již sešli, ale když se otočil zpět, srdce mu pokleslo, neboť stejná vzdálenost je

ještě čekala, než se dostanou do pochybného pohodlí Bílé pustiny.

Haestan viděl jeho výraz a nabídl mu měch, kterým ho obdarovali trollové. "Eště dva dny na rovinu, chlapče," řekl s kyselým úsměvem. "Dej si."

Simon se zahřál hltm kangkangu a poslal měch dál Sludigovi. V Rimmeřanově světlém vousu se krátce blýskl úsměv, když měch zvedal k ústům. "Dobré," vydechl. "Není to medovina, kterou znám, ani jižní víno, ale je to určitě lepší než nic."

"Bůh mě zatrat', estli to není pravda," přitakal Haestan. Vzal si měch a než ho připevnil k opasku, dopřál si řádný doušek. Simonovi připadal jeho hlas trochu zastřený a došlo mu, že voják už pije celý den. Ale co, čím jiným mohou bojovat proti bolesti v nohou a vířícímu sněhu? Lepší trochu opilosti proti chladu než hodiny strádání.

Simon přimhouřil oči před dotěrnými vločkami. Viděl kolébavé postavy trollů, jedoucí těsně před nimi, dál ale rozeznával jen zamlžené obrysy. Kdesi před prvním jezdcem hledal Binabik na Qantace nejlepší cestu sutí. Vítr k Simonovi přinášel hrdelní výkřiky jezdců, které mu byly nesrozumitelné, ale zvláště ho uklidňovaly.

Kolem nohy se mu skoulel kámen a zastavil se několik loktů před ním. Rachocení bylo přehlušeno svištěním větru.

Simon si pokoušel představit, co by se stalo, kdyby se na ně zezadu valil opravdu velký balvan. Zaslechli by ho vůbec v hučení sněhu a větru? Nebo by k nim dospěl znenadání, jako ruka zabíjející mouchu, která se sluní na okenní římse?

Nervózně se otočil a v duchu už viděl obrovitý kulatý stín, který se stále zvětšuje, rozměrný balvan, který je všechny rozdrtí.

Nevalil se na ně žádný velký kámen, ale nahoře na svahu se pohybovaly jakési obrysy. Zůstal hledět s otevřenými ústy a chvíli si nebyl jistý, jestli to není sněžná slepota, jejímž působením vidí cosi, co nemůže být skutečné: ohromné klátivé stíny. Sludig, který sledoval jeho pohled, vytřeštil oči.

"Huněň!" vykřikl Rimmeřan. "Vaer, Huněň! Na svahu nahoře jsou obři!" Jeden z trollů pod nimi, neviditelný ve vírech sněhu, opakoval drsným hlasem Sludigovu poplašnou zvěst.

Nejasné, vysoké postavy se rozběhly po kamenitém svahu. Kolem Simona a jeho společníků se kutálely uvolněné kameny. Trollové se snažili otočit berany, aby mohli čelit náhlému nebezpečí. Útočící obři, kteří přišli o výhodu překvapení, vydávali bezeslovné výkřiky hlasy tak dunivými, že se rozechvěla snad i samotná hora. Mlhou se řtilo několik obrovských stínů a mávalo palicemi, podobnými zkrouceným větvím stromů. Černé tváře s rozevřenými tlamami vypadaly, jako by se v padajícím sněhu vznášely bez těla, Simon ale sílu těchto bílých chlupatých tvorů znal. V kožnatých obličejích spatřil tvář Smrti, v jejich svalnatých pažích, dvakrát delších než lidské, uviděl neodvratné smrtící sevření.

"Binabiku!" zaječel. "Obři se blíží!"

Jeden z Huněňů popadl balvan a mrštil jím ze svahu. Kutálel se a skákal jako utržený vůz. V okamžiku, kdy k útočníkům vzlétla sprška oštěpů, projel balvan kolem Simona a vlétl do nejbližšího klubka trollů. Svahem se rozlehlo ječivé, vyděšené bečení beranů a křik zraněných a umírajících jezdců. Simon zjistil, že neschopen pohybu zírá před sebe na postavu s napřaženým kyjem v ruce, která připomínala rameno katapultu. Když temný stín zasvištěl vzduchem, Simon uslyšel odkudsi své jméno, pak do něj něco ze strany vrazilo a odhodilo ho na tvář mezi kamení a snih.

Vzápětí byl znovu na nohách a potácel se mlhou k místu, odkud se ozývalo řvání a hluk zápasu. Huněni se vynořovali a mizeli jako obrovské vražedné stíny. V oblacích sněhu byli chvílemi takřka neviditelní.

Kdesi uvnitř Simona vřiskal hysterický, vyděšený hlas, aby utekl, aby se schoval, ale hned utichl, jako by mu ho v hlavě něco zadusilo polštářem. Na rukou měl krev, ale nevěděl čí. Nepřítomně ji otřel o košili a vytáhl z pochvy qanucký nůž. Křik ho obklopoval na všech stranách.

Skupina trollů s napřaženými kopími pobízela berany do svahu. Jejich řvoucí cíl máchl chlupatou rukou, silnou jako kmen stromu, a srazil trolly v první řadě ze sedel. Muži a berani vzlétli v krvavé změti a o vteřinu později bezvládně dopadli mezi kameny, ale jejich druzi dokázali zasáhnout cíl asi tuctem oštěpů. Obklíčený obr vyrazil kašlavý ryk.

Simon zahlédl o něco níže Binabika. Troll seskočil z Qantaky, která se vrhla do změti stínů dalšího zápasícího klubka. Binabik vkládal šipky do duté části své hole – Simon věděl, že to jsou šipky s černou jedovatou špičkou – ale než mohl Simon udělat k příteli jediný krok, vrazil do něj další stín; vzápětí mu padl k nohám.

Byl to Haestan, kdo se zhroutil tvář do sněhu mezi balvany. Meč Trn mu stále ještě visel z vaku. Poblíž cosi zavylo tak silně, že to vytrhlo Simona z omámení; otočil se a spatřil, jak se k němu pozpátku po zrádném svahu blíží Sludig, bodá trollím kopím a ustupuje před obrem, jehož rozlícený řev rozechvívá nebesa. Obrovo břicho i paže pokrývaly krvavé květy, ale i Sludig byl zakrvácený: jeho levá ruka vyhlížela, jako by ji ponořil do nádoby s rudou barvou.

Simon se sehnul, uchopil Haestana za kabát a zatřásl jím, ale voják ležel bezvládně. Popadl černý Meč Trnu a pomalu meč vytáhl ze závěsu. Meč byl chladný jako mráz a těžký jako koňské brnění. Ze všech sil se ho snažil pozvednout, klel přitom vztekem a strachem, ale nedokázal ze země zdvihnout ani špičku. Navzdory veškeré vynaložené námaze nezvedl koš meče nad vlastní pas.

"Usiree, kde jsi!?" zahromoval a nechal meč padnout na zem jako pytel cihel. "Pomoz mi! K čemu je ten zatracený meč!?" Zkusil to znovu a prosil Boha o pomoc, ale Trn ležel na zemi, těžký jako cent.

"Simone!" křičel udýchaně Sludig. "Uteč! Já... už ne...!" Obr švihl kosmatou rukou a Rimmeřan uhnul v poslední možné chvíli. Otevřel ústa, aby znovu zavolal na Simona, ale musel se vrhnout stranou, aby unikl dalšímu výpadu. Jeho světlý vous a vlasy potřísnila krev. Na hlavě již neměl helmu.

Simon se divoce rozhlížel a mezi kameny zahlédl trollí oštěp. Popadl jej a kroužil kolem obra, jehož zarudlé oči byly upřeny pouze na Sludiga. Tvorova záda se před ním tyčila jako bílá zeď. Vzápětí, dříve než se mohl podívat sám nad sebou, Simon vyrazil přes kluzké kameny a vrazil kopí vší silou do špinavé srsti. Zpětný ráz se mu přenesl do paží, zuby mu zachrastily a on bezvládně narazil do tvorových širokých zad. Obr zvrátil hlavu a zavyl, zapotácel se, a ve stejné chvíli podnikl Sludig výpad kopím zepředu. Simon viděl, jak Rimmeřan zmizel, pak se tvor ohnul, otrásl se a srazil Sludiga

na zem.

Obr vykašlával krev, stál nad Sludigem a jednou rukou šátral po svém kyji. Druhou se držel za krvácející břicho. Simon vyrazil výkřik zlosti a vzteku, že ten hrozný tvor chce zaútočit na přítele, i když mu už z těla uniká život. Zachytil se jednou rukou za srst, druhou za kopí, které mu vrazil do zad, a vytáhl se mu na záda.

Ohromné tělo, které ostře páchlo hniječím masem, pod ním ztuhlo. Po zádech plácaly velké ruce s dlouhými prsty ve snaze najít ten hmyz, který mu přistál na hřbetě. Simon zarazil qanucký nůž obrovi do krku až po jilec, přesně pod zkřivenou čelist. Vzápětí cítil, že je uchopen prsty, zvícími jeho zápěstí, a vymrštěn do vzduchu.

Následoval okamžik beztlíže; nebe bylo pouhým vírem šedé a bílé a bledě modré. Pak Simon dopadl.

Zíral na kulatý kámen, který ležel pouze na šířku dlaně od jeho nosu. Necítil vlastní údy, tělo měl bezvládné jako vykostěná ryba a neslyšel nic kromě tichého řvaní a pískání, které mohlo být lidskými hlasy. Kámen mu spočíval před obličejem, oblý a pevný, nehybný. Byl to kus šedé žuly, protkaný bílými žilkami, který mohl na tomto místě ležet od doby, kdy Čas byl ještě mladý. Nebylo na něm nic zvláštního. Byl to jen odštěpek kostí země, jehož ostré hrany byly ohlazené eóny větru a vody.

Simon se nemohl hýbat, ale viděl nehybný, úžasně nedůležitý kámen. Ležel a hleděl na něj dlouho a na místě, kde mívá tělo, cítil pouze prázdnotu. Kámen nakonec začal zářit. To na něj dopadaly růžové odlesky západu.

Přišli pro něj, když vyšel měsíc – Sedda – a jeho bledá tvář prosvěcovala opar a šero. Zdvihly ho malé, jemné ruce a položily na pokrývku. Když ho nesli dolů svahem a ukládali poblíž plápolajícího ohně, Simon se jemně se pohupoval. Hleděl na měsíc, jak pomalu stoupá po obloze. Binabik k němu přišel a tichým hlasem mu říkal mnoho konejšivých slůvek, která však nedávala žádný smysl. Když mu ostatní ovazovali rány a přikládali chladné, mokré obklady na hlavu, Binabik prozpěvoval podivné monotónní písně; pak mu dal vypít cosi teplého, přitom mu držel bezvládnou hlavu. Chlapci stékala hrdlem kyselá tekutina.

Určitě umírám, pomyslel si Simon. Ta myšlenka mu přinesla zvláštní klid. Připadalo mu, že jeho duše již opustila tělo, protože se s ním takřka necítil být spojen. Bývalo by se mi líbilo dostat se konečně z toho sněhu. Bývalo by se mi líbilo jít domů...

Pomyslel si na podobný okamžik klidu, jaký cítil nyní: na okamžik, kdy stál před Igarjukem, na ticho, které jakoby zahalovalo celý svět, na nekonečnou chvíli, než máchl mečem a vytryskla černá krev.

Ale tentokrát mi meč nepomohl... Ztratil snad Trn na ceně, když opustil Urmsheim? Nebo je zkrátka nestálý jako vítr a počasí?

Simon vzpomínal na teplé letní odpoledne na Hayholtu, kdy sluneční paprsky proudily vysokými okny do Morgenesových pokojů a v pramenech světla se líně vznášely částičky prachu jako bludné jiskry.

"Nikdy si nevybírej za svůj domov nějaké místo," řekl mu tehdy starý muž. "Utvoř si domov uvnitř vlastní hlavy. Najdeš vše, co potřebuješ k tomu, abys ho zabydlil – vzpomínky, přátele, jímž můžeš věřit, lásku k poznání a další takové věci. Tak půjde vždy s tebou, kdykoliv budeš na cestách..."

Tak tohle znamená umírat? říkal si Simon. Je to návrat domů? To není tak špatné.

Binabik opět zpíval, uspávalo to jako šum vody. Simon se uvolnil a odplynul s ní.

Když se druhého dne probudil, nebyl si úplně jistý, jestli je ještě naživu. Během dopoledne se skupina přesunula. Simona odnesli spolu s ostatními raněnými do jeskyně pod převislou skálou. Při procitání před sebou viděl pouze otvor a za ním oblohu. Až rozčepýření černí ptáci, kroužící kolem ústí jeskyně, mu prozradili, že je stále ještě na tomto světě – ptáci a bolest ve všech údech.

Chvilí ležel a zkusmo ohýbal zhmožděné klouby jeden po druhém.

Bolelo to, ale alespoň se mohl hýbat.

Po chvíli se k němu vrátil Binabik s další miskou svého léčivého lektvaru. Ani troll nevyvázl bez zranění, o tom svědčily dlouhé škrábance na tvářích a krku. Binabik se tvářil vážně, ale Simonovým zraněním věnoval jen zběžnou pozornost.

"Byly nám způsobeny těžké ztráty," troll se díval nešťastně. "Kéž bych to nemusel říkat, ale... Haestan je mrtvý."

"Haestan?!" Simon se posadil a na chvíli zapomněl na bolavé svaly. "Haestan?" Měl pocit, že se mu žaludek propadá v břiše kamsi dolů.

Binabik přikývl. "A z mých dvou tuctů druhů bylo devět zabito a šest dalších je těžce zraněno."

"Co se stalo Haestanovi?" Zmocnil se ho závatný pocit neskutečna. Jak by mohl být Haestan mrtvý? Copak spolu nemluvili jen chvíli před tím než... než...? "A Sludig?"

"Sludig byl zraněn, ale ne vážně. Je venku s mými soukmenovci a seká dřevo na oheň. Je to důležité pro léčení raněných, víš? A Haestan..." Binabik se dlaní udeřil do hrudi – což, jak Simon už věděl, bylo qanucké gesto pro zahrnutí zlého. Z trollovy tváře čísel hluboký smutek. "Haestan byl zasažen do hlavy kyjem. Řekli mi, že tě skokem zachránil před nebezpečím, a krátce nato byl zabit."

"Ach, Haestane," zasténal Simon. Čekal, že mu vyhrknou slzy, ale jeho oči zůstaly suché. Obličej měl podivně necitlivý.

Položil si hlavu do dlaní. Hřmotný voják byl tak živý, tak srdečný. Není správné, že se o život přichází tak znenadání. Doktor Morgenes, Grimmic a Ethelbearn, An'nai, teď Haestan – všichni mrtví, všichni zabití, protože se snažili dělat to, co pokládali za správné. Kde jsou ty síly, jež mají chránit nevinné?

"A Sisqi?" zeptal se Simon, který si náhle vzpomněl na trollí dívku. Úzkostlivě si prohlížel Binabikovu tvář, ale troll se jen nepřítomně usmál.

"Přežila, pouze s drobným zraněním."

"Můžeme Haestana snést z hor? Nepřál by si, abychom ho tu nechali."

Binabik smutně zavrtěl hlavou. "Nemůžeme nést jeho tělo, Simone. Ne na našich beranech. Byl to urostlý muž, příliš

velký pro naše zvířata. A stále před sebou máme kus nebezpečné cesty, než dosáhneme roviny. Musí tu zůstat, ale jeho kosti tu budou se ctí spočívat spolu s kostmi mých lidí. Zůstane s dobrými a odvážnými bojovníky. Tak by si to, myslím, přál. Teď bys měl zase spát – ale ještě předtím by si s tebou někdo rád promluvil."

Binabik ustoupil. U ústí jeskyně stála Sisqi s pastýřem Snenneqem. Popošli k Simonovi. Binabikova vyvolená promluvila v trolí řeči. Její tmavé oči byly vážné. Snenneq stál vedle ní a nervózně přešlapoval.

"Sisqinanamook říká, že s tebou ve ztrátě přítele soucítí. Také říká, že jsi prokázal velkou odvahu. Nyní již všichni znají statečnost, jakou jsi ukázal i na dračí hoře."

Simon rozpačitě přikývl. Snenneq si odkašlal a pronesl vlastní řeč. Simon trpělivě čekal, až ji Binabik přeloží.

"Snenneq, náčelník pastýřů Malé Chugik, říká, že je mu to také líto. Včera bylo ztraceno mnoho dobrých životů. Také si přeje vrátit ti, co jsi ztratil."

Pastýř vytáhl Simonův kostěný nůž a podal mu ho s výrazem úcty.

"Byl vyňat z krku mrtvého obra," řekl Binabik tiše. "Dar Qanuců byl zakrvácen při obraně qanuckých životů. To pro můj lid znamená mnoho."

Simon přijal nůž a zasunul ho zpět do ozdobné pochvy na boku. "Guyop," řekl. "Řekni jim, prosím, že mám radost, že se ke mně vrátil. Nejsem si docela jistý, co znamená ,obrana qanuckých životů' – bojovali jsme se stejným nepřítelem. Ale právě teď na zabíjení nechci moc myslet."

"Jistě." Binabik se otočil k Sisqi a pastýři a krátce promluvil. Přikývl. Sisqi natáhla ruku a dotkla se Simonovy paže v němé soustrasti, otočila se a vedla rozpačitého Snenneqa ven z jeskyně.

"Sisqi bude řídit stavbu kamenných mohyl," poznamenal Binabik. "A co se týká tebe, příteli Simone, pro tebe se dnes už nedá udělat více. Spi."

Pečlivě zabalil Simona do přikrývky a šel k východu. Opatrně překračoval spící těla dalších zraněných. Simon sledoval, jak vychází z jeskyně a myslel na Haestana a ostatní mrtvé. Jdou snad právě v této chvíli po cestě k naprosté nehybnosti, kterou Simon zahlédl?

Když usínal, měl dojem, že zahlédl mizet široká záda svého erkynského přítele v chodbě bílého ticha. Připadalo mu, že Haestan nekráčí jako člověk, který je svázán lítostí – ale nakonec to byl jen sen.

23. Mohyly pro mrtvé

Druhého dne se přes mlžný opar prodralo slunce a zalilo pyšné srázy Sikkihoq. Bolest, kterou Simon pociťoval, byla mnohem menší, než čekal. Se Sludigovou pomocí se dokázal vybelhat z jeskyně na rovnou kamennou plošinu, kde byla dokončována stavba mohyl. Bylo jich deset, devět malých a jedna velká. Kameny byly pečlivě poskládány, aby je prudký vítr nemohl posunout.

Simon ještě zahlédl Haestanovu bledou tvář, pokrytou pramínky krve. Pak jej trollové se Sludigem zabalili do jeho pláště. Haestan měl zavřené oči, ale jeho zranění byla takového rázu, že si Simon nemohl dělat žádné iluze o tom, že by přítel pouze spal. Byl zabit krutými přísluhovači Krále bouří a na to by se nemělo zapomínat. Haestan byl prostý muž. Jistě by se mu nepříčila myšlenka na pomstu.

Poté, co byl Haestan uložen a kameny jeho mohyly byly navršeny, byli do hrobů postupně pokládáni i Binabikovi druzi a družky, každý s nějakou věcí, která k nim neodmyslitelně patřila – jak Simonovi vysvětlil Binabik. Když to bylo hotovo a mohyly byly uzavřeny, vystoupil Binabik. Pozdvihl ruku. Ostatní trollové začali zpívat. Mnozí měli v očích slzy, jak muži, tak ženy; jedna se třpytila i na Binabikově tváři. Po nějaké době zpěv umkl. Sisqi vykročila z řady a podala Binabikovi pochodeň a malý vak. Binabik na jeden hrob po druhém cosi z vaku vysypala pak k tomu přiložil pochodeň. Z každé mohyly stoupal tenký proužek dýmu, který horský vítr roznášel na všechny strany. Binabik podal pochodeň Sisqi a začal zpívat dlouhou qanuckou píseň. Melodie připomínala samotný hlas větru; stoupala a klesala, stoupala a klesala.

Binabikova větrná píseň skončila. Vzal pochodeň a přiložil ji i k Haestanově mohyle.

"Sedda řekla svým dětem,"

zpíval westerlingsky,

"Lingit a Yané,
řekla jim, aby si vybraly svou cestu
ptačí nebo měsíční.
,Zvolte si hned,' řekla jim.
Ptačí cesta je cesta vajec.
Smrt je pak bránou.
Děti vajec zůstávají za ní
otcové a matky jí projdou
Zvolíte si ji?"

Měsíční cesta nezná smrti.
Žije pod hvězdami stále.
Neprochází žádnou stinnou branou
nenachází za ní novou zem.
Zvolíte si ji?"

Horkokrevná Yana
světělých vlasů a veselých očí
řekla: „Já volím cestu měsíce.
Nehledám dalších bran.
Tento svět je mým domovem.“

Lingit její sestra
pomalá a temmooká
řekla: „Já půjdu cestou ptáků.
Půjdu pod neznámým nebem.
Zanechám svět mláďatům!“

My děti Lingity všechny
sdílíme stejně její dar.
Projdeme kamennou zemí
jen jednou, pak odejdeme
branou pryč.

Dáváme se na pochod za ní.
Hledáme hvězdy na nebi.
Lovíme v jeskyních po nocích
v cizích zemích, jiných světlech,
leč nevracíme se.“

Když Binabik dozpíval, uklonil se Haestanově mohyle. "Sbohem, chrabry muži. Trollové si budou pamatovat tvé jméno. Budeme o tobě v Mintahoqu zpívat sto let!" Otočil se k Simonovi a Sludigovi, kteří stáli vedle. "Chtěli byste něco pronést?" Simon zavrtěl hlavou. "Jen... Bůh ti žehnej, Haestane. Budou o tobě zpívat i v Erkynu, pokud bude po mém."

Sludig předstoupil. "Měl bych říct aedonitskou modlitbu. Tvá píseň byla velmi dobrá, Binabiku z Mintahoqu, ale Haestan byl aedonita a musí být řádně očištěn."

"Prosím," souhlasil Binabik. "Vy jste také poslouchali naši modlitbu."

Rimmeřan vytáhl ze záhrad svůj dřevěný Strom a postavil se k patě Haestanovy mohyly, ze které pomalu stoupal proužek kouře.

"Náš Pán nechť tě ochraňuje,"

začal Sludig,

"a Usires, Jeho jediný Syn, nechť tě pozdvihne.

Ať jsi odveden do zelených údolí

Jeho říše.

Kde duše dobrých a spravedlivých zpívají

z vrcholů kopců,

a andělé ve větvích

radostně hovoří Božím hlasem.

Nechá tě Vykupitel ochraňuje

od všeho zlého,

a nechť tvá duše dojde věčného klidu a míru nepoznaného."

Sludig položil svůj Strom na kameny a vrátil se k Simonovi.

"Dovolte mi říci poslední věc," zvolal Binabik. Opakoval totéž qanucky a jeho druzi pozorně naslouchali. "Toto je poprvé za tisíciletí, kdy Qanuc a Utku – troll a nížiňan – bojovali bok po boku, byli společně zraněni a spolu padli. Je to nenávisť našich nepřátel, která toto seslala na naše hlavy, ale pokud naše národy budou stát pospolu v nadcházející bitvě – největší a možná i poslední bitvě – smrt našich přátel nebude zbytečná." Otočil se a zopakoval řeč svým soukmenovcům. Mnozí přikyvovali a tloukli násadami kopí o zem. Kdesi na svahu nahoře zavyla Qantaqa. Její teskný hlas se rozléhal po horách.

"Nezapomeňme na ně, Simone," řekl Binabik, když jeho druzi osedlávali soumary. "Ani na ty, kteří již zemřeli. Vezměme si sílu z jejich obětí – protože pokud selžeme, pak jim možná budeme závidět. Můžeš jít?"

"Chvilí,!" odpověděl Simon. "Sludig půjde se mnou."

"Dnes nepojedeme dlouho, protože odpoledne již postoupilo," ujistil ho Binabik a přimhouřenýma očima pohlédl k bílé tečce slunce. "Ale rychlý pochod je nezbytný. Ztratili jsme téměř polovinu družiny při zabíjení pěti obrů. Hory Krále bouří na západě jsou plné takových stvoření a my nemůžeme vědět, jestli jich poblíž není víc."

"Za jak dlouho se tví lidé odpojí a vydají k Jezeru modrého bahna, o kterém hovořili tví vládci?" zeptal se Sludig. "To je další věc, kterou musíme brát v potaz," souhlasil Binabik pochmurně. "Asi den nebo dva, a pak zbydou v Pustině pouze tři cestující." Otočil se, protože se mu u lokte náhle objevil velký, hlučně oddychující šedý stín. Qantaqa do něj netrpělivě strkala velkým čenichem. "Čtyři cestující, odpusť laskavě," opravil se, ale neusmál. Vyzvali na pochod podhůřím Sikkihoqu. Simon se cítil prázdný a děravý; kdyby se správně natočil, vítr by snad mohl vát přímo skrz něj. Další přítel je mrtev a domov není než pouhé slovo.

24. Vědma průvodkyně

Končilo odpoledne. Zbídačeli druhové prince Jošuy se pospolu choulili pod spleť korun vrb a cypřišů v mechem vystlaném příkopě, který kdysi býval korytem řeky. Prostředkem běžela tenká, blátivá stružka – vše, co z vodního toku zbylo. Nad nimi se tyčil horský svah, jehož vyšší část zakrývaly husté stromy.

Doufali, že budou při západu slunce na vrcholu a tak zaujmou výhodnější obrannou pozici, než by mohli najít v tomto úzkém údolíčku – jenže soumrak už nadcházel a postup družiny se zpomalil v plazení.

Buď se dohadovali správně, uvažoval Deornoth, a Nornové se je vskutku snaží spíše hnát než zabít, nebo mají obrovské štěstí. Během dne kolem nich poletovaly šipy v celých pichlavých hejnech. Několik si jich našlo cíl, ale žádné zranění nebylo smrtelné. Einskaldira trefili do přilbice a způsobili mu nad okem šrám, který krvácel po celé dlouhé odpoledne. Další šíp udeřil Isorna do týla a lady Vorževa utrpěla dlouhý, krvavý škrábanec na předloktí.

Kupodivu se zdálo, že na Vorževu zranění nijak zvlášť nezapůsobilo; ovázala je pruhem ze své rozedrané sukně a trmácela se dál beze slůvka stížností. Na Deornotha ta ukázka statečnosti hluboce zapůsobila, také ale přemýšlel, zda by to nemohla být známka nebezpečné a zoufalé lhostejnosti. Ona a princ Jošua spolu okázale nemluvili. Kdykoliv byl princ nablízku, Vorževa nasadila zachmuřený obličej.

Jošua, otec Strangyard a vévodkyně Gutrun prozatím nedošli úhony. Od okamžiku, kdy jejich prchající jednotka dosáhla koryta a využila této skrovné ochrany, aby se unaveně poskládali na zem, byli plně zaměstnáni ovazováním ran. Kněz se právě věnoval Towserovi, který během pochodu onemocněl; druzí dva ošetřovali zranění Sangfugolovi. I kdyby nás snad Nornové nechtěli zabít, očividně mají v zámyslu nás zastavit, pomyslel si Deornoth a masíroval si bolavou nohu. Možná je jim už jedno, jestli máme jeden z Velkých mečů, nebo jim možná už špióni řekli, že jej nemáme. Ale proč nás pak prostě nezabijí? Snaha porozumět Nornům v něm vyvolávala závrať. Tak či tak, co máme dělat? Je lépe být rozstřílen na kusy a pak zajat, nebo se obrátit, bojovat a zemřít?

Ale mají vůbec možnost volby? Nornové jsou pouhými stíny v lese. Dokud mají šipy, mohou si sinaví pronásledovatelé dělat, co se jim zlíbí. Jak by je Jošuovi lidé mohli přimět k boji?

Nad vlhkou zemí se rychle tvořila mlha, takže kameny a stromy ztrácely obrysy, jako by Jošuova družina byla lapena v nějakém světě, který odděluje říše života a smrti. Nad hlavami jim tiše jako šedý duch přeletěla sova.

Deornoth se vyškřábal na nohy a vydal se pomoci Strangyardovi. Připojil se k nim princ a pozoroval, jak kněz kapesníkem utírá Towserovi rozpálené čelo.

"Je to škoda..." prohlásil Strangyard, aniž by vzlédl. "Chci říci, škoda, že je sice všude mlha, ale my máme tak málo čisté vody. I země je mokrá, nám to ale není k ničemu."

"Jestli bude dnes v noci tak vlhko a zima jako včera," Deornoth sevrhl Towserovu paži, kterou stařec křečovitě chňapal po kapesníku; "budeme moci vyždímat šaty a naplnit Kynslagh."

"Nemůžeme spát tady," prohlásil Jošua. "Musíme se dostat na vyvýšené místo."

Deornoth si jej pozorně prohlédl. Princ nevykazoval žádné známky dřívější malátnosti – naopak, jeho oči byly jasné. Zdálo se, že právě když všichni kolem umírají, on se probírá k životu. "Ale jak, můj princi?" zeptal se Deornoth. "Jak můžeme doufat, že bychom svá krvácející těla vyvlekli až na tu horu? Vždyť ani nevíme, jak je vysoká."

Jošua přikývl, ale odvětil: "Nieméně, musíme ji do tmy zlézt. Ta nepatrná obranyschopnost, která nám zůstala, bude k ničemu, udeří-li na nás shora."

Došel k nim Einskaldir, divoký obličej zamazaný uschlou krví, a přidržel si. "Kdyby tak jen přišli na dosah." Pohladil sekeru a hořce se usmál. "Jestli se ukážeme, rozsekají nás na kousky. Vidí ve tmě lépe než my."

"Musíme jít po svahu ve stádu," řekl princ, "... nahloučení jako vystrašený dobytek. Ti, kteří budou po obvodu, si navlečou na nohy a paže všechno šatstvo z tlustých látek, které máme. A tak, pokud se bojí zasadit smrtelnou ránu, možná nebudou chtít střílet šipy do davu, kde může špatně mířená rána někoho zabít."

Einskaldir zamručel: "Takže ze sebe uděláme cíl, který se nedá minout – kde se nedá zastřelit jen jeden, ale vždy více najednou. To je šílenství!"

Jošua se k němu zostra obrátil. "Ty nejsi zodpovědný za životy této družiny, Einskaldire. Já ano! Pokud chceš bojovat sám, tak jdi! Pokud zůstaneš s námi, buď zticha a udělej, co říkám."

Někteří členové společnosti zmlkli a vyčkávali. Rimmeřan na Jošuu chvíli zíral, oči měl prázdné a poškubával vousatou bradou. Pak se nevesele a obdivně usmál.

"Haja – ano, princi Jošuo," řekl jen.

Princ položil Deornothovi ruku na rameno. "Nemůžeme dělat nic jiného, dokonce i když už není naděje, jen bojovat..."

"Ještě je naděje, když ji budete naslouchat."

Deornoth se otočil v očekávání, že spatří vévodkyni Gutrun – protože ten hlas byl hlasem starší ženy, hluboký a trochu chraptivý – ale Gutrun se starala o Sangfugola a také byla příliš daleko.

"Kdo to mluví?" ozval se Jošua a hleděl do lesa, na opačnou stranu, než byli jeho druhové. Vytasil z pochvy svůj štíhlý meč. Všichni kolem něj ztichli a vnímali jeho rozrušení. "Povídám: kdo to mluví?!"

"Nechtěla jsem vás polekat. Ještě je naděje, řekla jsem. Přicházím jako přítel."

"Nornské triky!" řekl Einskaldir, nakláněl hlavu, aby určil zdroj hlasu, a potěžkával sekyru.

Jošua ho zastavil zdvižením ruky a zavolal: "Jsi-li přítel, proč před nás nepředstoupíš?"

"Protože jsem ještě nedokončila proměnu a nechci vás vyděsit. Vaši Přátelé jsou mými přáteli – Morgenes z Hayholtu, Binabik z Yiqanucu."

Deornoth cítil, jak se mu při slovech té neviditelné bytosti vzadu na krku ježí vlasy. Slyšet ta jména tady, uprostřed neznámého Starosrce! "Kdo jsi?" zvolal.

Ve stinném podrostu se ozvalo zachrastění. Houstnoucí mlhou k nim kráčela podivně tvarovaná postava. Ne, uvědomil si Deornoth, jsou to dvě postavy, jedna velká a jedna malá.

"V této části světa," řekla ta větší s nádechem něčeho, co v jejím chraptivém hlase znělo jako záblesk pobavení, "jsem známa jako Geloë."

"Valada Geloë?" vydechl Jošua. "Vědma. Binabik o tobě mluvil."

"Někteří říkají vědma, někteří říkají čarodějnice," odpověděla. "Binabik je malý, ale zdvořilý. O tom si nicméně můžeme promluvit později. Teď se stmívá."

Nebyla vysoká ani nijak zvlášť mohutná, v její postavě ale bylo něco, co vypovídalo o síle. Nakrátko zastřížené vlasy měla skoro šedé, z obličejů jí ostře vystupoval zobákovitý nos. Geloëiným nejpoutavějším rysem však byly její oči: široké, s těžkými víčky, odrážely skomírající slunce žlutým leskem; Deornothovi připomínaly nejvíce jestřába nebo sovu. Byly tak nápadné, že mu chvíli trvalo, než si všiml děvčátka, které vědma vedla za ruku.

Bylo malé, bledé, a mohlo mu být tak osm nebo devět let. Oči, byť měly obyčejnou hnědou barvu, v sobě měly mnoho z prapodivné naléhavosti očí starší ženy. Jenže tam, kde Geloëin zrak upoutával pozornost jako šíp, chvějící se na napjaté tětivě, tam děvčátko hledělo strnule do nicoty a pohled mělo bezvýrazný jako pohled slepého žebračka.

"Leleth a já jsme tu, abychom se k vám připojily," řekla Geloë, "... a abychom vás vedly, smíme-li, alespoň na chvíli. Pokusíte-li se vyšplhat na tuto horu, někteří z vás zemřou. Nikdo se nedostane na vrchol."

"Co ty o tom víš?" dožadoval se Isorn. Vypadal zmateně. Nebyl jediný. "Toto: Normové vás nechtějí povraždit – to je očividné, sic by pěší družina, jako je vaše, nedošla lesem ani na desetinu vzdálenosti. Pokud ale překročíte tuto horu, vstoupíte na území, na němž vás Hikedá'ya nebudou moci pronásledovat. Je-li mezi vámi někdo, koho nepotřebují živého – a vy pro ně dozajista všichni cenu nemáte, je-li tohle důvod, proč vás nechali dojít tak daleko – podstoupí to riziko, že se pokusí zabít ty, které mohou postrádat, aby ostatní odstranili od zlezení svahu."

"Takže, co z toho vyplývá?" zeptal se Jošua a předstoupil před ostatní. Zaklesli se do sebe pohledy. "Že za touto horou leží bezpečí, ale my se tam nemáme odvažovat? Máme si lehnout a zemřít?"

"Ne," odpověděla tiše Geloë. "Já jen říkám, abyste nešplhali na horu. Jsou i jiné cesty."

"Letět?" zavrčel Einskaldir.

"Někteří létají." Usmála se, jako by právě udělala nějaký soukromý žertík. "Ale všechno, co musíte udělat vy, je následovat nás." Vzala znovu děvčátko za ruku a vyrazila podél břehu příkopu.

"Kam to jdete?" vykřikl Deornoth a když dvojice začínala mizet ve stínech soumraku, pocítil bodnutí strachu, že zůstane vzadu.

"Pojďte za námi," zavolala Geloë už přes rameno. "Stmívá se."

Deornoth se obrátil a pohlédl na prince, ale Jošua už pomáhal na nohy vévodkyni Gutrun. Zatímco ostatní sbírali svá nuzná zavazadla, Jošua spěšně přešel k lady Vorževě a napřáhl ruku. Ignorovala jej a vstala; pak s vysoko zdviženou hlavou vyrazila příkopem jako královna v průvodu. Ostatní se s kulháním vydali za ní a unaveně si mezi sebou šeptali.

Geloë se zastavila, aby počkala na opozdilce. Leleth po jejím boku neklidně zírala do lesa, jako by na něco čekala.

"Kam jdeme?" zeptal se Deornoth, zatímco spolu s Isornem odpočívali a seškrabovali si z bot rosolovité bláto. Harfeník Sangfugol, který nebyl schopen samostatné chůze, se na chvíli posadil a ztěžka oddechoval.

"Neopustíme les," odpověděla čarodějnice a zkoumala skrze větve vrby purpurovou oblohu. "Projdeme ale pod horou do části lesa, která kdysi slynula coby Shisae'ron. Jak jsem už řekla, tam nás už Hikedá'ya nejspíš pronásledovat nebudou."

"Projdeme pod horou? Co to má znamenat?" dožadoval se Isorn.

"Půjdeme korytem Re Suri'eni, starodávné řeky," odvětila Geloë. "Když jsem sem přišla poprvé, byl les živoucí krajinou, ne touhle temnou spleť, která se z něj stala. Tato řeka byla jen jednou z mnoha, které velkým lesem proudily. Nosily z Da'ai Chikiza do vysokého Asu'a nejrůznější druhy zboží i lidu."

"Asu'a?" podivil se Deornoth. "Nebylo to sithijské jméno pro Hayholt?"

"Asu'a bylo větší, než Hayholt kdy bude," prohlásila Geloë stroze a hledala očima poslední členy družiny. "Vy lidé jste občas jako ještěrky, které se vyhřívají na kamenech domu v rozvalinách a myslí si: 'Jaké to pěkné místo pro slunění mi někdo vystavěl.' Stojíte ve smutném blátě toho, co bylo širokou, nádhernou řekou, po níž klouzaly lodě Prastarých a kde kvetly květiny."

"Toto byla bájná řeka?" Isorn byl do této chvíle značně roztěkaný. Nyní s překvapením na široké lici zíral kolem sebe, jako by se v samotném korytě řeky mohla skrývat nějaká zrada.

"Hlupáku!" odpověděla Geloë pohrdavě. "Ano, byla to ,bájná řeka.' Celá země byla – jak bys ty řekl – bájnou krajinou. Kdo tě podle tebe pronásleduje?"

"Já... já to vím," zamumlal Isorn zahanbeně. "Takhle jsem o tom ale neuvažoval. Jejich šípy a meče jsou opravdové, a na nic víc jsem nemyslel."

"Stejně jako byly šípy a meče tvých předků, Rimmersmanne, kteří se zasloužili o něco ze zlé krve mezi tvým lidem a jejich. Rozdíl je v tom, že i když plenitelé krále Fingila svými čepelemi z černého železa mnoho Sithů zabili, Fingil a tví předkové nakonec zestárlí a zemřeli. Děti Východu neumírají – alespoň ne v čase, jak mu rozumíte vy – a také nezapomínají na dávná příkoří. Jsou-li staří, tím trpělivější jsou." Vstala a rozhlédla se po Leleth, která poodešla.

"Pojďme," zvolala ostře. "Čas ošetřit rány nastane, až projdeme."

"Projdeme kudy?" zeptal se Deornoth. "Jak? To jsi nám neřekla."

"Není třeba, abych teď plýtvala dechem," odvětila. "Už tam brzy budeme."

Světlo rychle mizelo a země byla zrádná a kluzká, Geloë však byla neochvějným vůdcem. Natáhla krok a čekala vždy jen na prvního z průvodu, aby pak znovu vyrazila.

Když se koryto řeky znovu stočilo, obloha potměněla prvními stíny noci. Před nimi náhle vyrostl obrys, stín vysoký jako stromy a černější než okolní tma. Pocestní se unaveně zastavili a ti, kteří byli s to popadnout dech, sténali únavou. Geloë vytáhla z vaku nezapálenou louč a podala ji Einskaldirovi. Když valada přimhouřila své žluté oči, trpká poznámka seveřanovi zamrzla v hrdle. "Vezmi tu pochoděň a přilož k ní křesadlo a křemen," přikázala.

"Tam, kam jdeme, budeme přinejmenším potřebovat světlo."

Asi furlong od místa, kde stáli, mizelo říční koryto ve tmě obrovské díry ve stěně hory, v obloukovitém ústí, jehož opracovaný kámen byl téměř zcela zakryt těsně přiléhající zástěnou z mechu.

Einskaldir křísil hlavici sekery; z křemene vyskočila jiskra a zapálila pochoděň. Žluté světlo odhalilo další kameny, které se bledě leskly za zarostlým průčelím. Ze svahu nad obloukem vyřázely veliké a prastaré stromy a na své cestě za sluncem vyvracely zdobné obložení.

"Tunel naskrz celou horou?" zalapal po dechu Deornoth.

"Starodávni byli mocnými staviteli," prohlásila Geloë, "nejlepší ale byli, když stavěli kolem věcí, o které se zasloužila sama země. A tak město žilo spolu s lesem či horou."

Sangfugol se rozkašlal. "Vypadá to... jako příbytek duchů," zašeptal.

Geloë odfrkla: "I kdyby to tak bylo, ti, kterých by ses měl bát, nejsou mrtví." Zdálo se, že se chystá říci ještě něco, když se ozvalo zasyknutí a plesknutí. Náhle se v kmeni cypřiše poblíž Einskaldirovy hlavy chvěl šíp.

"Vy, kdož jste prchali," zvolal studený hlas, který se odrážel tak, že se nedal vystopovat jeho zdroj, "se nyní musíte vzdát. Doposud jsme vás ušetřili, nemůžeme vám ale dovolit projít. Zničíme vás všechny."

"Aedon nás zachovej!" zaštkala vévodkyně Gutrun, jejíž odvaha konečně ochabla. "Spas nás, Pane!" Svezla se do bláta.

"To je tou pochodní!" Jošua se rychle blížil. "Zhasni louč, Einskaldire!"

"Ne," přikázala Geloë, "nenajdete ve tmě cestu." Zvedla hlas: "Hikeda'yei," zvolala, "víte, kdo jsem?"

"Ano, známe tě, stařeno," odpověděl hlas. "Ale ať už sis vysloužila jakoukoliv úctu, ztratila ji ve chvíli, kdy jsi spojila svůj osud s těmito smrtelníky. Svět se mohl točit dál a nechat tě ve tvém osamělém domě bez úhony – ale ty ses musela plést do jeho chodu. Nyní jsi i ty bez domova a musíš se plahočit nahý jako krab bez ulity. I ty můžeš zemřít, stařeno."

"Zadus tu pochoděň, Einskaldire," vyštěkl Jošua.

"Můžeme zapálit další, až se dostaneme do úkrytu."

Rimmeřan na prince chvíli zíral. Už se rozhostila tma: nebýt plamene pochodně, Jošua by byl jeho úsměv ani nezaznamenal.

Einskaldir řekl jen: "Nečekejte příliš dlouho, než se za mnou vydáte." O chvíli později se hnal korytem řeky k velkému oblouku a plamen držel vysoko nad hlavou. Zatímco Rimmeřan, jenž byl nyní jen světelným bodem, uhýbal a uskakoval, kolem jeho druhů zasvištěl šíp.

"Běžte! Vstaňte a utíkejte!" vykřikl Jošua. "Pomozte těm vedle sebe! Utíkejte!"

Ozval se křik v cizí řeči – vskutku, náhle jako by celý les ožil zvuky. Deornoth hmátl a popadl Sangfugola za paži; trhnutím zraněného harfeníka postavil a společně se vnořili do převislé zeleně za zmenšující se jiskrou Einskaldirovy louče.

Větve je plácaly po tvářích a krutými drápy jim chňapaly po očích. Před nimi se ozval další výkřik bolesti a ječení se zdvojnásobilo. Deornoth se rychle přes rameno ohlédl. Po zamlžené zemi se k nim hnalo hejno sinalých postav, jejichž pichlavé oči jej i na dálku naplnily zoufalstvím.

Něco jej zuřivě udeřilo po tváři, až Deornoth upadl. Bolestí vzlykající Sangfugol jej zatahal za loket. Rytíři se po dlouhou chvíli zdálo, že by pro něj bylo mnohem snazší prostě zůstat ležet na zemi.

"Milosrdný Aedone, dopřej mi odpočinku," slyšel vlastní hlasitou modlitbu, "ve Tvém náručí budu spát, na tvých nadrech dojdou klidu..." ale Sangfugol s ním nepřestával cloumat. Plný podráždění a závratě se znovu vyškřábal na nohy a korunami stromů spatřil, jak se blyští hvězdy.

Tohle světlo nám pod horou stačit nebude, pomyslel si a pak si uvědomil, že znovu běží.

Ale ať už běžíme nebo ne, myslel si Deornoth, já i Sangfugol jsme příliš pomalí; nezdálo se, že by se temná skvrna v horské stěně nějak přiblížila. Sklonil hlavu a pozoroval své nohy, tmavší obrysy, jak kloužou blátivým říčním korytem. Má hlava. Už zase mě bolí hlava...

Dalším, co si Deornoth uvědomil, bylo, že vpadl do tmy tak náhle, jako by přes něj někdo přehodil pytel. Cítil, jak ho za loket berou něčí ruce a pomáhají mu. V hlavě měl podivně lehkou a prázdnou.

"Tady je pochoděň, před tebou," řekl někdo poblíž.

To zní jako Jošuův hlas, pomyslel si Deornoth. Copak je také v tom pytli?

Zavrával pár kroků a spatřil zář světla. Shlédl k zemi a snažil se v tom všem najít nějaký smysl. Einskaldir seděl na zemi a opíral se o zeď, která se tyčila po stranách a přecházela v klenutý strop. Rimmeřan držel v ruce louč. Ve vousech měl krev.

"Vezmi to," požádal Einskaldir, aniž by se obrátil na někoho určitého. "Trefil mě... šíp... do zad. Nemůžu... dýchat..."

Zvolna se sesul Jošuovi k nohám. Vypadalo to tak divně, že se Deornoth zkusil zasmát, ale nedokázal to. Ve všech se rozhostil pocit prázdna. Sklonil se, aby Einskaldirovi pomohl, místo toho ale zjistil, že padá do černé jámy.

"Usires nás spas, pohleďte na Deornothovu hlavu..." vykřikl někdo. Nepoznával ten hlas a přemýšlel, co to je za

člověka, kvůli němuž je tolik povyku... Pak se tma vrátila a přemýšlení bylo obtížné. Zdálo se, že díra, do níž se zřítíl, je vskutku hluboká.

25. Chlad a kletby

Dračice Ráchel, hayholtská velitelka komorných, si na zádech nadhodila ranec mokrých prostěradel; snažila se lépe si ho vyvážit a trochu tak ulevit rozbořavěným zádům. Bylo to samozřejmě zbytečné; ta bolest neskončí, dokud si ji milosrdný Pán nevezme na nebesa.

Ráchel se zdaleka necítila jako Dračice. Komorné, které jí to jméno daly – už dávno, když síla Rácheliny vůle bývala vším, co stálo mezi starobylým Hayholtem a dotírajícím rozkladem – by byly překvapeny, kdyby ji viděly dnes: shrbenou, tesklivou stařenu. Bývala překvapena sama. Nahodilý odraz ve stříbrném podnose jí nedávno ukázal vychrtlou semetricku s tmavými kruhy pod očima. Bylo to už mnoho let, co si něco namýšlela o svém vzhledu, ale stejně – tohle byl šokující přerod.

To jsou to teprve čtyři měsíce, co Simon umřel? Zdálo se jí to jako roky. To byl ten den, kdy se jí všechno začalo vzdalovat. Nad hayholtskou domácností vládla vždycky jako nějaký tyranský říční kapitán, práce ale byla navzdory kradmo šeptaným stížnostem jejich oveček vždy hotová. Vzdorné řeči ji nikdy příliš netrápily. V každém případě věděla, že život není ničím jiným než dlouhým bojem proti nepořádku, a že nepořádek nevyhnutelně nakonec vítězí. Toto poznání nicméně Ráchel nepřimělo k tomu, aby si připouštěla nesmyslnost své role; naopak, popohnalo ji k mohutnějšímu vzdoru. Vášnivá aedonitská víra jejích rodičů ji naučila, že čím beznadějnější je boj, tím důležitější je bojovat. Když ale Simon zahynul ve žhavém pekle, které bývalo komnatami doktora Morgeneše, vyprchala z ní část života.

Ne že to byl dobře vychovaný chlapec – ne, to tedy rozhodně ne. Simon býval svéhlavý a neposlušný, prostáček a snílek. Do Ráchelina života nicméně vnášel jistou vzrušující životnost. Dokonce by snad občas i uvítala prskavou zlost, do níž ji vháněl – jen kdyby tu ještě byl.

Po pravdě řečeno, pořád ještě bylo těžké uvěřit, že je doopravdy mrtvý. Požár doktorových pokojů – způsobený vzplanutím některého z Morgenesových ďábelských tyglíků, jak jí alespoň řekli členové královny Erkynských gardy – nemohlo nic přežít. Roztavené trosky a roztráštěné trámy nedovolovaly věřit, že by někdo v místnosti mohl žít déle než pár okamžiků. Jenže ona necítila, že je vskutku mrtvý. Byla tomu chlapci skoro matkou, nebo ne? Vychovávala jej – s pomocí komorných, samozřejmě – od jeho první hodiny, kdy mu matka zemřela při porodu navzdory vši snaze doktora Morgeneše o její záchranu. Takže copak by Ráchel nepoznala, kdyby doopravdy zahynul? Copak by neucítila konečné přetětí pouta, které ji spojovalo s tím hloupým, popleteným, nemotorným klukem?

Ach, milosrdná Rhiapo, pomyslela si, to už zase pláčeš, stařeno? Mozek ti změkkl jako pudink.

Ráchel věděla o jiných služebných, které přišly o vlastní děti a dosud o nich mluvily, jako by byly naživu, tak proč by se jí mělo vést se Simonem jinak? Nic to nezměnilo. Chlapec je nesporně mrtvý, zabít pro své zalíbení v tom šíleném alchymistovi Morgenesovi, a tak to je a jinak to nebude.

Ale od té doby se dozajista zdá, že se všechno zhoršuje. Na její milovaný Hayholt se sneslo mračno, mlha skličivosti, která se vkradla do každého kouta. Štěstí v bitvě proti neupravenosti a špíně se obrátilo proti ní a později se z bitvy stal neustálý útěk. A k tomu ještě skutečnost, že se hrad zdál prázdnější, než si kdy vzpomínala – alespoň v noci. Za denního světla, když mraky zakryté slunce prosvítlo vysokými okny a osvětlilo zahrady a lid, Hayholt dosud kypěl čínorodostí. Po pravdě řečeno, se všemi těmi thrithingskými žoldáky a muži z Jižních ostrovů, kteří nyní proudili dovnitř jako náhrada za vojáky, které Eliáš ztratil u Naglimundu, bylo okolí hradu hlučnější než kdy předtím. Některá z jejích děvčat, vystrašená zjizvenými, tetovanými Thrithingskými a jejich drsnými mravy, nadobro odešla z Hayholtu a žila u svých venkovských příbuzných. K Ráchelinu znechucení a vzrůstajícímu zděšení bylo téměř nemožné tyto komorné nahradit, a to bez ohledu na hordy hladových žebráků, kteří se nahnuli do Erchesteru a tábořili u zdi samotného Hayholtu.

Ráchel ale věděla, že noví divocí obyvatelé hradu nejsou jediným důvodem, pro něž se těžko hledají nové pokojské. Hayholt, za dne zalidněný věčně znesvářenými vojáky a pohrdavými šlechtici, se v noci zdál neobydlený jako pole mrtvých za zdmi Erchesteru. Chodbami proplouly ozvěny a podivné zvuky. Byly slyšet kroky, i když nebylo nikoho vidět. Ráchel a její zbylé svěřenky se v noci zamykaly. Ráchel jim řekla, že je to kvůli opilým vojákům, ale ona i komorné věděly, že pečlivě zajištěné dveře a modlitby před usnutím nejsou záštitou před něčím tak obyčejným, jako jsou malvazem zhloupli Thrithingští.

Ještě podivnější – ačkoliv by to nikdy před svými ovečkami (blahoslavená Rhiapa je ochraňuj!) nepřiznala – bylo zjištění, že se v posledních týdnech několikrát sama ztratila, že putuje chodbami, které vůbec nepoznává. Sama Ráchel! Ona, která po desetiletí ovládala tento hrad se stejnou znalostí všech zákoutí jako jeho panovník, se nyní ztrácí ve vlastním domě. To je buď šílenství, nebo pošetlost stáří... nebo kletba nějakých démonů.

Ráchel shodila pytel mokrých prostěradel a opřela se o zeď. Chodbou se kolem ní mihla trojice kněží, kteří se o něco ohnivé přeli v nabbanské řeči. Neměli pro ni více pozornosti, než kolik by věnovali mrtvému psu na ulici. Zatímco se snažila popadnout dech, hleděla za nimi. Ve svém věku, po všech těch letech služby má nosit mokré povlečení jako ta nejsprostší děvečka z přizemí! Ale udělat se to musí. Někdo musí v boji pokračovat.

Ano, ode dne, co Simon umřel, jde všechno k horšímu, a nezdá se, že by se to mělo brzy začít zlepšovat. Zamračila se a znovu zdvihla těžký náklad.

Ráchel dokončila věšení prádla. Zatímco pozorovala, jak se prostěradla třepotají v pozdně odpoledním větru, podívovala se chladnému počasí. Měsíc červeněn, vrchol léta; a přece jsou dny chladné jako na počátku jara. Je to jistě lepší než loňské smrtonosné sucho, ale i tak zjišťovala, že touží po rozpálených dnech a horkých nocích, které k létu každoročně patřivaly. Pobolívaly ji klouby a mrazivá rána tu bolest jen zhoršovala. Zdálo se, že se jí vlhko vkrádá

až do morku kostí.

Vydala se do jídelny a podívovala se, kde zůstaly její pomocnice. Někde sedí, tlachají a hihňají se, jak jinak, zatímco velitelka komorných se dře jako rab. Ráchel sice bolí celé tělo, ale na to, aby dokázala pár holek popohnat do práce, má v pravačce ještě síly dost!

Je moc špatné, uvažovala, zatímco se zvolna ploužila kolem vnějších hradeb, že tu není nikdo, kdo by nad tímhle hradem vládl pevnou rukou. Eliáš se po smrti blahoslaveného krále Jana zdál jako někdo, kdo by to mohl dokázat, nakonec se ale ukázalo, že tohle jablko se zakutálelo od stromu o hodný kus dál, než si kdokoliv myslel. To ale vlastně není žádné překvapení. Jsou to jen muži a jsou takoví, jací jsou. Chvástají, chlubití muži – přesně jako malí chlapci, a když se jim podíváte na zoubek pozorněji, zjistíte, že ani coby dospělí nejednají o nic chytřejší než mladí prostřápci, jako býval Simon. Nevědí, jak se s věcmi zachází, ti muži, a král Eliáš není žádnou výjimkou.

Jen si vezměte to šílenství s jeho bratrem. No, Ráchel prince Jošua nikdy moc ráda neměla. Byl to na ni příliš moudrý a vážný zjev, očividně někdo, kdo se má za ztraceně chytrého. Ale že by to byl zrádce – to je prostě hloupost a řekl by vám to každý! Jošua byl na takový nesmysl příliš zběhlý v knihách a příliš ušlechtilý – co ale udělal Eliáš? Vtrhl na sever s armádou, díky nějakým trikům zničil Jošuuův hrad v Naglimundu a vraždil a páčil. A proč? Z nějaké Eliášovy ztracené mužské pýchy. Nyní jsou ze spousty Erkyňanek vdovy, úroda je špatná a celý Hayholt i jeho obyvatelé jdou – Pán Usires ji to odpusť, ale je to jen a jen čistá pravda – rovnou do pekla.

Tyčila se před ní zadní stěna Nearulaghské brány, jejíž dlouhý stín barvil zdi po obou stranách tmou. Hašteřící se ptáci, luňáci a krkavci, bojovali o pár zbylých soust na lebkách, nabodnutých na oštěpech na bráně.

Ráchel se mimoděk otřásla a požehnala se znamením Stromu. Tohle je další věc, která se změnila. Nikdy za ta dlouhá léta, po něž se starala o dům krále Jana, neviděla tak krutou podívanou, jakou Eliáš uspořádal s těmito zrádci. Všichni byli na Bitevním náměstí dole v Erchesteru před vzdorným a stísněným davem ubití a rozčtvrcení. Ne, že by někdo z popravených šlechticů byl nějak zvlášť oblíbený – zvláště barona Godwiga za nedobrou vládu nad Celodským hrabstvím lid velmi nenáviděl – všichni si ale uvědomovali chatrnost Eliášových obvinění. Godwig i ostatní šli na smrt ohromeně, vrtěli hlavami a vyhlášovali svou nevinu, dokud z nich palice Erkyňské gardy nevytloukly poslední zbytky života. Nyní jejich hlavy trčely nad Nearulaghskou branou plné dva týdny, po něž mrchožrouti jako nějací mazaní malí sochaři pomalu odhalovali povrch lebek. Jen málo z těch, kteří branou procházeli, se na to vydrželo dívat dlouho.

Většina se rychle odvrátila, jako by místo ponižující veřejné exekuce, po níž žíznil král, spatřili něco zakázaného.

Král je nazval zrádci a jako zrádci zemřeli. Ráchel měla za to, že budou sotva někomu scházet, jejich smrtí se ale přesto mlha zoufalství snesla o něco blíže.

Když tamtudy Ráchel s očima odvrácenými procházela, málem ji srazil mladý panoš. Čvachtal blátivou cestou vedle svého koně, kterého vedl za uzdu. Když se odtáhla do bezpečí před vnější zdí, otočila se a prohlížela si projíždějící jezdce.

Všechno to byli vojáci – až na jednoho. Zatímco ozbrojenci byli oblečeni do zelených blůz královské Erkyňské gardy, tenhle měl ohnivě šarlatový šat, černý cestovní plášť a vysoké černé boty.

Pryrates! Ráchel ztuhla. Kam jde ten ďábel s čestnou gardou vojáků?

Kněz jako by nad svou družinou plul. Zatímco se vojáci bavili a smáli, Pryrates se nedíval napravo ani nalevo, bezvlasá hlava byla ztuhlá jako špice kopí a černé oči upíral na bránu před sebou.

Vskutku, když se ten rudý kněz objevil, všechno začalo jít k horšímu – jak by sám Pryrates uvrhl na Hayholt zlé kouzlo. Ráchel dokonce chvíli uvažovala, zda Pryrates, jehož, jak věděla, Morgenes neměl rád, nemohl vypálit doktorovy komnaty. Mohl by takovou věc provést člověk Matky církve? Mohl by ze zášti zabít nevinné lidi – jako byl její Simon? Ale pověsti tvrdily, že knězův otec byl démon a matka čarodějnice. Ráchel se znovu požehnala znamením Stromu a zatímco skupina projížděla kolem ní, pozorovala jeho pyšná záda. Mohl by jeden člověk seslat zlo na všechny?

uvažovala. A proč? Jen aby provedl ďáblovu práci? Opatrně se v rozpacích rozhlédla a pak plivla do bláta, aby zahnila satana. Co na tom záleží: stařena jako ona s tím nemůže nic dělat, nebo snad ano?

Pozorovala, jak Pryrates a družina vojáků projíždějí Nearulaghskou branou, pak se otočila a belhavě se vydala k obytné části hradu. Přemýšlela o kletbách a chladném počasí.

26. Nerovná partie

Slunce pozdního odpoledne se prodíralo korunami stromů a prosvěťlovalo tenké listy. Konečně také rozehnalo lesní mlhu. Ve vrcholcích stromů trylkovalo pár ptáků. Deornoth měl pocit, že bolest hlavy polevuje, a vstal.

Vědma Geloë celé ráno ošetřovala Einskaldirova strašlivá zranění, až jej nakonec přenechala péči vévodkyně Gutrun a Isorna. Rimmeřan, který se zmítal v horečkách po celý čas, po němž mu Geloë na rány od hrotů šípů přikládala náplasti, nyní ležel tiše. Ani vědma nedokázala říci, zda přežije.

Po zbytek odpoledne se Geloë věnovala ostatním členům družiny; ošetřila Sangfugolovi hnisající nohu a také spoustu dalších zranění, která společnost utrpěla. Měla rozsáhlé znalosti o léčivých rostlinách a kapsáře plné velmi užitečných věcí. Zdálo se jisté, že vše vyjma Rimmeřana brzy bude v pořádku.

Les na této straně podhorského tunelu se od toho, který jsme právě opustili, nijak zvlášť neliší, pomyslel si Deornoth – alespoň na pohled. I tady rostly těsně vedle sebe duby a bezy a země byla sypká zbytky dávno mrtvých stromů, ale duch lesa byl nějak jiný, bylo v něm jaksi více půvabu nebo vnitřního života, jako by tu vzduch byl lehčí nebo slunce teplejší. Samozřejmě, uvažoval Deornoth, to také může být tím, že já i ostatní z družiny prince Jošuy žijeme zase o den déle, než jsme čekali.

Geloë seděla s princem Jošuu na kládě. Deornoth se k nim vydal a pak zaváhal; nebyl si jist, zda nejde nevhod. Jošua se unaveně usmál a mávl na něj.

"Pojď, Deornoth, posad' se. Co tvá hlava?"

"Bolí, Výsosti."

"Byla to krutá rána," přikývl Jošua.

Geloë vzhledla a krátce si Deornotha změřila. Už dříve prohlédla krvavou ránu v Deornothově kšticí, kam jej udeřila větev stromu, a prohlásila ji za "nic vážného".

"Deornoth je mou pravou rukou," vysvětlil jí Jošua. "Bude dobré, když tohle všechno uslyší, pro případ, že by se se mnou něco stalo."

Geloë pokrčila rameny. "Nic z toho, o čem budu mluvit, není tajemstvím. Přinejmenším ne takového druhu, že bychom je měli před sebou skrývat." Na okamžik se obrátila k Leleth. Dítě tiše sedělo ve Vorževině klíně, oči ale upíralo na cosi, co ostatní vidět nemohli, a žádná Vorževina slova ani hlazení nedokázaly zburcovat jeho pozornost.

"Kam zamýšlíš jít, princí Jošuo?" zeptala se konečně Geloë. "Unikl jsi pomstě Nornů – alespoň na chvíli. Kam půjdeš?" Princ se zamračil. "Nemyslel jsem na nic jiného, než jak nás dostat do bezpečí. Myslím, že pokud je tohle..." opsal rukou lesní mýtinu, "útočištěm před démony, jak říkáš, pak bychom tu měli zůstat."

Čarodějnice zavrtěla hlavou. "Jistě, musíme tu zůstat, dokud nebudeme s to jít. Ale potom?"

"Ještě mě nic nenapadlo." Jošua pohlédl na Deornotha, jako by se dovolával nějakého návrhu. "Můj bratr vítězně stojí nad všemi zeměmi, které jsou pod vznešenou ochranou Nejvyššího krále. Nedokážu přijít na nikoho, kdo by mne před nebezpečím Eliášova hněvu skryl." Udeřil levicí do pahýlu pravičky. "Všechny naše šance se obrátily vníveč. Byla to nerovná partie."

"Neptala jsem se jen tak," prohlásila Geloë a poposedla si na kládě. Deornoth si uvědomil, že vědma nosí mužské boty, a také si všiml, že jsou dost obnošené. "Nechte mě, abych vám řekla pár důležitých věcí a vy pak budete moci sami posoudit situaci lépe. Takže za prvé: než padl Naglimund, vyslali jste družinu, aby něco hledala, že ano?"

Jošua překvapením zamrkal.

"Jak to můžeš vědět?"

Geloë netrpělivě zavrtěla hlavou. "Když jsme se setkali, říkala jsem vám, že jsem znala Morgenese i Binabiku z Yiqanucu. Zнала jsem také Jarnaugu z Tungoldyru. Když byl na hradě, byli jsme ve spojení a on mi toho stačil mnoho sdělit."

"Ubohý Jarnauga," řekl Jošua. "Zemřel statečně."

"Mnoho moudrých zemřelo; zbylo jich jen pár," odpověděla mu. "A statečnost není v žádném případě výsadou vojáků a šlechty. Ale protože se kruh moudrosti s každou takovou smrtí zmenšuje, je dnes ještě důležitější než kdy jindy, abychom se o vědomosti dělili mezi sebou navzájem i s ostatními. A tak mi Jarnauga posílal zprávy o všem, co dělal poté, co se ze svého severského domova dostal do Naglimundu. Ach!" Napřímila se. "Na něco jsem si vzpomněla." Pozvedla hlas. "Otče Strangearde!"

Kněz, sedící vedle harfeníka Sangfugola, po jejím výkřiku nejistě vzhledl. Naznačila mu posunkem, že se k ní má připojit. Vstal a přišel.

"Jarnauga měl o tobě vysoké mínění," po zvrásněné tváři Geloë přeběhl úsměv. "Nedal ti něco, než tě opustil?"

Strangeard přikývl. Vytáhl zpod kleriky blyštivý přívěsek. "Tohle," pronesl tiše.

"Myslela jsem si to. No, promluvíme si o tom později, ale jako člen Bratrstva Svítku bys naší rady dozajista měl být účasten i ty."

"Člen..." Strangeard vypadal ohromeně. "Já? Člen Bratrstva...?"

Geloë se znovu usmála. "Jistě. Zнала jsem Jarnaugu a jsem si jista, že vybíral pečlivě. Ale jak už jsem řekla, o tom si my dva promluvíme později." Znovu se obrátila k princí a Deornothovi. "Takže vím o hledání Velkých mečů. Nevím, zda Binabik a ostatní uspěli v hledání Camarisovy zbraně Trnu, mohu vám ale říci, že zhruba před jedním dnem byli troll i chlapec Simon ještě naživu."

"Aedon buď pochválen," vydechl Jošua, "to je dobrá zpráva! Dobrá zpráva v době, která je na dobré zprávy skoupá. Srdce mi těžko starostí od okamžiku, kdy jsme je vyslali. Kde jsou?"

"Myslím, že v Yiqanucu mezi trolly. Sotva to vysvětlím v rychlosti, takže jen tolik: mé spojení s mladým Simonem bylo krátké a nedovolilo nám příliš hovoru. A také jsem mu musela předat zprávu, která byla velmi důležitá."

"A to jakou?" zeptal se Deornoth. I když jej příchod čarodějnice nejdříve potěšil, nyní zjišťoval, že začíná její přítomnost nést nelibě; měl pocit, jako by princí Jošuo ukradla velení. Byla to hloupá a domýšlivá starost, ale on tolik chtěl vidět prince, jak vede lid – tak, jak Deornoth věděl, že to Jošua dokáže.

"Zprávu, kterou jsem předala Simonovi, dostanete i vy," odpověděla Geloë, "nejdříve si ale musíme promluvit o jiných věcech." Obrátila se na Strangearda. "Co jste zjistili o zbylých dvou mečích?"

Kněz si odkašlal. "No," začal, "my... my všichni víme až příliš dobře, kde je Žal. Nosí jej král Eliáš – a je-li pravdou to, co jsme slyšeli, jde o dar Krále bouří – a ta čepel s ním je všude. Myslíme si, že Trn je někde na severu; pokud troll a ostatní dosud žijí, myslím, že je naděje, že by jej mohli nalézt. Poslední, Minneyar, který kdysi patřil králi Fingilovi – ale probůh, to ty přece dozajista víš – no, Minneyar podle všeho nikdy neopustil Hayholt. Takže dva... dva..."

"Dva z mečů jsou v rukou Eliáše," dokončil Jošua, "a třetí hledá troll a mladý hoch na nezmápaném severu."

Ustaraně se usmál a zavrtěl hlavou. "Jak už jsem řekl před chvílí, je to nerovná partie."

Geloë na něj upřela žluté oči a ostře pronesla: "Ale je to partie, v níž kapitulace není přípustná, partie, kterou musíš hrát s kameny, jež sis zvolil. A sázka, ta je vskutku velmi vysoká."

Princ se napřímil a pozvedl ruku, aby umlčel Deornothovu hněvivou odpověď. "Volíš slova dobře, valado Geloë. Jinou partii hrát nemůžeme. Nesmíme se odvážit ji prohrát. Takže: co nám ještě povíš?"

"Většinu již víte nebo jste mohli uhodnout. Hernystir na západě padl. Král Lluth je mrtev a jeho lid odešel do hor.

Nabban se zradou stal vévodstvím Eliášova spojence Benigarise. Rimmersgardu místo Isgrimmura vládne Skali z Kaldskryke. A nyní jako poslední padl i Naglimund a straší v něm Normi jako duchové." Zatímco mluvila, vzala svou hůl, načrtla jí v blátě před sebou mapu a každé místo, o němž byla řeč, na ní vyznačila. "Les Starosrce je svobodný, ale

to není místo, kde by se měli lidé shromažďovat za účelem odporu – snad jen, když je to až poslední naděje a žádná jiná nekyne."

"A co je toto, ne-li poslední naděje?" otázal se Jošua. "Tohle je mé království, Geloě, jak ho tu vidíš, celé tady v poloměru vzdálenosti, kterou by přehodil kamenem. Můžeme se skrývat, jak ale můžeme v tak malém počtu vyzvat Eliáše – nebo dokonce samotného jeho spojence, Krále bouří?"

"Ach, takže docházíme k tomu, co, jak jsem vám řekla, jsem nechala na později," odvětila Geloě. "A také k hovoru o věcech podivnějších, než jsou lidské války." Její zkroucené hnědé ruce učinily pár rychlých pohybů; znovu něco načarala do země vedle svých bot. "Proč jsme v této části lesa bezpeční? Protože je pod ochranou Sithů a ty se Nornové napadnout neodvážíš. Mezi těmito dvěma rodinami panuje po nespočet let křehký mír. Myslím, že ani bezcitný Král bouří nebude nijak spěchat s vyprovokováním zbylých Sithů."

"To jsou rodiny?" zeptal se Deornoth. Geloě k němu obrátila planoucí zrak.

"Copak jsi neposlouchal, co ti na Naglimundu řekl Jarnauga?" obořila se na něj. "Jaký smysl pak má, když se moudří vzdávají svých životů pro ty, kteří je ani neposlouchají?"

"Jarnauga nám řekl, že Ineluki – Král bouří – byl kdysi princem Sithů," vmísil se spěšně Strangyeard a mával rukama, jako by chtěl odehnat hrozící svár. "To víme."

"Nornové a Sithové bývali po eóny jedním lidem," pokračovala Geloě. "Když se rozcházeli, rozdělili si Východní Ard mezi sebou a slíbili si, že bez dovolení nikdo z nich nevstoupí na území toho druhého."

"A jaký význam má tato vědomost pro nás ubohé smrtelníky?" zeptal se Deornoth.

Geloě mávla rukou. "Jsme tu v bezpečí, protože Nornové našlapují kolem hranic země Sithů opatrně. A kromě toho, i za těchto zlých dob dlí na takových místech moc, která by je přiměla k zaváhání tak či tak." Upřeně se zadívala na Deornotha. "Tos pocítil, nebo ne? Potíž ale je, že nás deset nebo jedenáct nepředstavuje dostatečnou sílu k odporu. Musíme nalézt nějaké místo, které by bylo bezpečné před Norny, ale zároveň takové, kde by nás mohli nalézt všichni ostatní, kteří nelibě nesou Eliášovu špatnou vládu. Jestli král Eliáš utuží svou kontrolu Východního Ardu, jestli se Hayholt stane nedobytnou a nedostupnou pevností, pak nikdy nezískáme ani Velký meč, který, jak víme, má, ani ten, který by mít mohl. Nevedeme jen válku proti čarám, také vedeme válku poziciční a rozmíst'ovací."

"Co tím chceš říci?" Jošua nespouštěl z čarodějnice oči.

Geloě ukázala holí na mapu. "Za lesem na východě jsou louky Horního Thrithingu. Tady, poblíž území, na němž kdysi stálo starobylé město Enki-e-shao'saye, je místo, na němž se navždy rozešly cesty Nornů a Sithů. Říká se mu Sesaud'ra – Kámen rozluky."

"A... a tam budeme v bezpečí?" zeptal se vzrušeně Strangyeard.

"Po nějaký čas," odpověděla Geloě. "Je to mocné místo a tak nás jeho odkaz může krátkou chvíli chránit před svěřenci Krále bouří. To ale bude stačit, nebo právě čas je tím, co potřebujeme nejvíce – čas, abychom mohli shromáždit všechny, kteří budou bojovat proti Eliášovi, čas k sebrání našich rozprášených spojenců. Nejdůležitější ale je, že čas potřebujeme k rozřešení tajemství tří Velkých mečů a k nalezení cesty, abychom mohli odvrátit hrozbu Krále bouří." Jošua seděl a zíral na čarami rozrytou hlínu. "Je to začátek," pronesl nakonec. "Je to malý plamen naděje ve tmě zoufalství."

"Proto jsem k vám také přišla," odvětila čarodějnice. "A proto jsem řekla tomu chlapci Simonovi, aby se tam dostavil, jakmile bude moci, a vzal s sebou všechny, kteří budou s ním."

Otec Strangyeard si omluvně odkašlal. "Bojím se, že nerozumím, paní Geloě. Jak jsi s chlapcem mluvila? Je-li na vzdáleném severu, nemohla ses tam včas dostat. Používáš ptačí posly, jako to často dělával Jarnauga?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. Mluvila jsem s ním skrze to děvče, Leleth. Lze to jen těžko vysvětlit, ale pomáhá mi být ještě silnější, a tak jsem mohla dosáhnout až do Yiqanucu a říci Simonovi o Kameni rozluky." Začala mapu rozmetávat podpatkem boty. "Nebylo by nijak chytré nechávat tu zprávu, kam známe namířeno," a chraptivě se uchichtla.

"Ale jak můžeš takhle někam dosáhnout a s někým mluvit?" zeptal se Jošua dychtivě.

Geloě potřásla hlavou. "Setkala jsem se se Simonem a dotkla se jej. Byl v mém domě. Nemyslím, že bych se dokázala spojit a mluvit s někým, koho ještě neznám."

"Ale má neter v tom domě také byla, nebo mi to alespoň říkali," pronesl vážně princ. "Měl jsem o ni obrovskou starost. Mohla bys mi ji najít a promluvit s ní?"

"Už jsem to zkoušela." Čarodějnice vstala a znovu pohlédla na Leleth. Holčička se bezcílně procházela po okraji mýtiny a pohybovala bledými rty, jako by si němě prozpěvovala. "Poblíž Miriamele je někdo nebo něco, co mě k ní nepustí – něco jako zeď. Měla jsem jen velmi málo síly i času, a tak jsem to podruhé nezkoušela."

"Pokusíš se znovu?"

"Možná," obrátila se a znovu na něj pohlédla. "Musím ale svou sílu užívat s rozmyslem. Máme před sebou dlouhý boj." Otočila se na otce Strangearda. "Nyní pojď se mnou, kněže. Musíme si o něčem promluvit. Byla ti předána zodpovědnost, z níž by se mohlo vyklubat těžké břímě."

"Já vím," odvětil Strangyeard potichu. Odešli spolu a nechali Jošua jeho myšlenkám. Deornoth svého prince dlouho pozoroval, pak se zachumlal do pláště a odešel.

Towser, ležící poblíž, sebou házel a něco si mumlal. Měl špatné sny. "Bílé obličej... šahají po mně dlaně, dlaně..." Starcovy ruce s napjatými prsty hrábly do vzduchu a ptačí píseň na chvíli utichla.

"... Takže," dokončil řeč Jošua, "tu je záblesk naděje. Pokud si valada Geloě myslí, že tam můžeme najít útočiště..."

"... a zasadit králi ránu," zamručel Isorn a růžový obličej měl zakaboněný.

"... Ano, a připravit se na pokračování boje," navázal Jošua, "pak to tak musíme udělat. Stejně nemáme jiné místo, na které bychom mohli jít. Až budou všichni schopni chůze, odejdeme z lesa, překročíme Horní Thrithing a vydáme se ke

Kameni rozluky."

Vorževa, bílá hněvem, otevřela ústa, jako by chtěla něco říci, ale místo ní promluvila vévodkyně Gutrun:

"My opustíme les úplně, princí Jošuo? Proč bychom se měli někam trmácet, jen abychom se vystavovali útoku na planinách?"

Geloë sedící vedle prince přikývla. "Dobrá otázka. Jedním důvodem je, že se v otevřené krajině budeme moci pohybovat dvojnásob rychle. A navíc, stejný zákaz, který drží Norny mimo dosah, platí i pro nás. Toto je země Sithů. Přišli jsme sem, protože byly ohroženy naše životy, ale zůstat tady dlouho by znamenalo je na sebe upozorňovat. Sithové smrtelníky nemilují."

"Ale... nebudou nás Nornové pronásledovat?"

"Znám lesní cesty, na nichž budeme v bezpečí, dokud se nedostaneme do země luk," odpověděla čarodějnice. "A co se Horního Thrithingu týče, pochybuji, že by Norni už byli tak sebejistí, aby vyjeli do otevřené krajiny za bílého dne. Jsou strašliví, ale stále ještě zdaleka, zdaleka ne tolik jako lidé. Král bouří vyčkával po staletí; myslím, že je dost trpělivý, aby dokázal před smrtelníky svou plnou sílu skrývat ještě o chvíli déle. Ne; spíše se budeme obávat Eliášových armád a Thrithingských." Obrátila se na Jošua: "To víš možná ty lépe než já. Slouží nyní obyvatelé Thrithingu Eliášovi?" Princ zavrtěl hlavou. "Jejich chování se nedá předpovědět. Žije tam mnoho klanů a jejich oddanost k vlastním zemanům je jen chabá. Kromě toho, pokud se nebudeme odvažovat příliš daleko od okraje lesa, nemusíme potkat živou duši. Thrithingy jsou obrovské."

Když končil řeč, Vorževa vstala, odkradla se z mýtiny a zmizela mezi břizami. Jošua ji pozoroval, po chvíli vstal i on a nechal Geloë, aby odpovídala na otázky těm, kteří předtím neslyšeli, co říkala o Sesuad'ra.

* * *

Vorževa se opírala o kmen břizy a vztekla z něj strhávala pruhy papírovité kůry. Jošua se zastavil a dlouho ji pozoroval. Z pláště jí zbyl rozervaný cár, utržený nad kolena. I spodničku si rozpárala na obvazy. Stejně jako všichni ostatní byla špinavá, husté hnědé vlasy měla plné větviček a stébel, na pažích a stehnech spoustu škrábanců. Ránu od šípu na předloktí měla zavinutou do špinavého a krvavého hadru.

"Proč se zlobíš?" zeptal se tiše.

Vorževa se prudce otočila. Oči měla doširoka rozevřené.

"Proč se zlobím? Proč? Hlupáku!"

"Od doby, kdy jsme byli vyhnáni z Naglimundu, se mi vyhýbáš," Jošua k ní o krůček postoupil. "Když si k tobě lehnu, ztuhneš jako kněz, který nasaje do nozder puch hříchu. Copak se takhle chovají milenci?"

Vorževa zdvihla ruku, jako by jej chtěla udeřit, ale byla příliš daleko. "Milenci," zajíkla se a přízvuk hněvu změnil to slovo v něco těžkého a bolestivého. "Kdo jsi, že mi tu mluvíš o lásce? Všechno jsem kvůli tobě ztratila a ty řekneš tohle!" Přejela si rukou po tváři; zůstala jí tam špinavá šmouha.

"Životy vás všech jsou v mých rukou," řekl princ pomalu. "A v mé duši. Muži, ženy, děti, stovky mrtvých v troskách Naglimundu. Snad jsem byl od doby, kdy padl hrad, otažitý, ale to pro temné myšlenky, pro duchy, kteří mne strašili."

"Od doby, kdy padl hrad, říkáš," sykla. "Od doby, co padl hrad, se mnou jednáš jako s děvkou. Nemluvíš se mnou; mluvíš se všemi, jen se mnou ne, a pak přijdeš v noci a dotýkáš se mne a objímáš mě! Copak si myslíš, žeš mě koupil na trhu jako koně? Odešla jsem s tebou, abych se vymanila zemi planin... a milovala tě. Nikdy jsi se mnou nezacházel dobře. A teď mě vláčíš zpět – vláčíš mne zpět, abys mou hanbu ukázal všem!" Propukla ve vztekly pláč a rychle se přesmykla na druhou stranu kmene, takže jí princ neviděl do obličeje.

Jošua vypadal rozpačitě. "Jak to myslíš? Komu mám ukazovat tvou hanbu?"

"Mému lidu, ty hlupáku!" vykřikla Vorževa. Její hlas se dutě rozléhal mlázím. "Mému lidu!"

"Thrithingským," pronesl Jošua zvolna. "No jistě."

Obešla strom jako rozzlobený duch a oči jí plály.

"Nepůjdu. Vem si své královstvíčko a běž si, kam chceš, ale já se do své vlasti v hanbě nevrátím, tady, tady v tomhle!"

Vztekla ukázala na rozervané šaty.

Jošua se hoře usmál. "To je šílenství. Podívej se na mne, na syna Nejvyššího krále Jana Kněze! Vypadám jako hastrů! A co na tom záleží? Pochybuji, že se s někým z tvého lidu potkáme, ale i kdyby, co na tom? Jsi tak svéhlavá, že raději zemřeš v lese, jen aby tě neviděl v hadrech někdo z tvého kočovného lidu?"

"Ano!" zaječela. "Ano! Ty si myslíš, že jsem blázen! Máš pravdu! Kvůli tobě jsem opustila domov a uprchla ze země svých otců. Mám se k nim vrátit jako vyjící pes? To raději tisíckrát zemřu! O všechno už jsem přišla, chceš ještě vidět, jak se plazím?" Klesla k zemi a bílá kolena se jí zabořila do hlíny. "Tak tě tedy prosím. Nechoď do Horního Thrithingu. Anebo, uděláš-li to, nech mi dost potravy, abych mohla chvíli přežít a došla na to místo lesem."

"Tohle je šílenství toho nejhoršího druhu," zavrčel Jošua. "Copak jsi neslyšela, co říkala Geloë? Pokud tě nechytí Sithové a nepotrestají tě za přestoupení jejich zákonů, chytí tě Nornové a to bude ještě horší."

"Pak mě tedy zabij," napřáhla ruku k Naidelu, který vězel v pochvě po Jošuově boku. "Než bych se vrátila do Thrithingu, raději zemřu!"

Jošua ji popadl za zápěstí a vytáhl ji k sobě. Svíjela se mu v sevření a kopala jej do holení zablácenými, rozedranými střevíci. "Jsi děcko," řekl rozzlobeně a pak se zaklonil, protože jej udeřila do obličeje. "Děcko s drápy." Otočil ji tak, aby k němu byla zády, a pak ji strkal před sebou, dokud se nedostali k padlému stromu. Posadil se, stáhl si ji do klína a ovinul ji pažemi tak, že měla ruce znehybněny podél boků.

"Budu s tebou jednat jako s tvrdohlavou holkou," procedil se zaťatými zuby. Pak uhnul před hlavou, již jej chtěla udeřit do obličeje.

"Nenávidím tě!" zalapala po dechu.

"Teď právě tě nenávidím také," a stiskl ji silněji, " ... ale to by mohlo přejít."

Nakonec se zmítala pomaleji a pomaleji, až mu vyčerpaně klesla do náručí. "Jsi silnější," zaúpěla, "ale jednou usneš. Pak zabiju tebe i sebe."

I Jošua oddechoval ztěžka. Vorževa nebyla jen tak nějaká slabá žena a to, že princ měl jen jednu ruku, mu zápas nijak neusnadňovalo. "Na vraždění je nás už příliš málo," zamumlal. "Já tu ale budu sedět a držet tě, dokud nenastane čas zase jít, bude-li to nutné. My k tomu Sesuad'ra půjdeme, a pokud mám dost sil, abych pro to něco udělal, dojdeme tam všichni živí."

Vorževa se znovu pokusila vyprostit, ale když jí došlo, že Jošua sevření nijak neuvolnil, rychle se vzdala. Chvilí seděla klidně, dech se jí zvolna zpomaloval a přestávaly se jí třást končetiny.

Stíny se prodloužily. Osamělý cvrček započal vrzavý koncert a ohlásil tak večer. "Kdybys mne tak jen miloval," vzdychla nakonec a hleděla do stmívajícího se lesa. "Nemusela bych zabíjet nikoho."

"Jsem unaven mluvením, lady."

27. V Sancellan Aedonitis

Princezna Miriamele a párek jejích duchovních průvodců na přelomu rána a dopoledne sešli z Pobřežní cesty a namířili si to do údolí Commeis, které bylo branou k městu Nabban. Když šli po příkrých horských serpentínách, Miriamele zjistila, že jí dělá potíže sledovat silnici pod kopyty koně. Od doby, kdy viděla pravou tvář Nabbanu, matčina domova, uplynula spousta času, a touha rozhlížet se a pozorovat okolí byla velmi silná. Tady začínala zemědělská krajina ustupovat kdysi císařskému městu. Dno údolí bylo plné osad a měst; dokonce i strmé hory Commeianu byly posety domy z vyběleného kamene, které vyčnívaly z úbočí jako nějaké zuby.

Ze dna údolí stoupal kouř nesčetných ohňů; nad hlavou jim jako plátěná střecha visel zašedlý mrak. Miriamele věděla, že po většinu dnů vyčistí oblohu do modra větry od moře, toho dne však bylo bezvětrí.

"Tolik lidí," podivila se. "A v samotném městě další."

"Svým způsobem," poznamenal otec Dinivan, "to ale znamená pramálo. Erchester dosahuje sotva pětiny této velikosti, jenže Hayholt je hlavním městem známého světa. Sláva Nabbanu je už jen vzpomínkou – až na Matku církev, samozřejmě. Nabban je teď jejím městem."

"Není pak zajímavé, že ti, kteří zavraždili našeho Pána Usirea, jej nyní přivinuli k nadržům?" pronesl Cadrach, když urazili další kus po pěšině. "Člověku po smrti přátelé přibývají."

"Já tvému názoru nerozumím, Cadrachu," pronesl Dinivan a na bezvýrazné tváři měl vážný výraz, "zní to ale spíše jako zahořklost než jako proniknutí do podstaty věci."

"Ano?" opáčil Cadrach. "Mluvíme o užitečnosti hrdinů, kteří tu už nejsou, aby mohli mluvit sami za sebe." Zakabonil se.

"Bože, spas mě, jak já bych si přál víno."

Odvrátil se od Dinivanova tázavého obličejce a už nic neřekl.

Miriamele chocholy kouře něco připomněly. "Kolik těch Ohnivých tanečníků jsme to v Teligure a na tom druhém místě viděli? To jsou v každém městě?"

Dinivan zavrtěl hlavou. "Hádal bych, že jich z každého města pár pochází, jenže oni se potom spojují a cestují z místa na místo a kážou ty své ničemnosti. Tím, co by ti mělo nahánět strach, není jejich počet, ale zoufalství, které roznáší jako mor. Neboť na každého, kdo se k nim připojí a následuje je do dalšího města, připadá tucet, který jejich zprávu převezme do nejtajnějšího úkrytu srdce a pozbývá víry v Boha."

"Lidé věří tomu, co vidí," Cadrach náhle na Dinivana upíral oči. "Slyší zprávu o Králi bouří a vidí, co může ruka Krále bouří způsobit. Očekávají, že Bůh kacíře srazí k zemi. Bůh ale nedělá nic."

"To je lež, Padreiku," odpověděl plamenně Dinivan. "Nebo Cadrachu, nebo jaké jméno si zvolíš. Neboť tu jde o volbu. Bůh dovoluje volbu každému muži i ženě. Nevynucuje si lásku."

Mnich znechuceně zabručel, zíral na kněze ale nepřestal. "To jistě ne."

Miriamele si pomyslela, že se Cadrach před Dinivanem jakýmsi podivným způsobem hájí, jako by se lektorově sekretáři snažil ukázat něco, co Dinivan nedokáže rozpoznat.

"Bůh si přeje..." začal kněz.

"Ale pokud Bůh nepřemlouvá, nenutí a neodpovídá na výzvy Krále bouří ani kohokoliv jiného..." Cadrach se odmlčel. Chráptěl potlačovaným rozčilením. "Proč, proč tě pak překvapuje, když si lidé myslí, že žádný Bůh není nebo že je bezmocný?"

Dinivan na něj chvíli zíral, pak rozhněvaně zavrtěl hlavou. "A proto je tu Matka církev. Aby vydávala svědectví o slově Božím a lidé se tak mohli rozhodnout."

"Lidé věří tomu, co vidí," zopakoval sklíčeně Cadrach a znovu zmlkl. Pomalu se plahočili dolů.

V poledne se dostali na zalidněnou Anitulleanskou silnici. V obou směrech proudily davy lidí a vířily kolem vozů, jedoucích na trh nebo z něj. Miriamele a její druzi vzbudili jen málo pozornosti. Za západu slunce už za sebou měli valný díl cesty údolím.

Navečer se zastavili v Bellidanu, jednom z dvacítky měst, která se navzájem prorůstala podél silnice tak, že nakonec bylo skoro nemožné určit, kde jedno končí a druhé začíná. Přenocovali v místním převorství, kde z nich Dinivanův lektorský pečtní prsten a jeho vysoké postavení rázem učinily střed pozornosti. Miriamele brzy vyklouzla do malé cely, kterou pro ni připravili. Nechtěla zbytečně riskovat možnost, že někdo odhalí její přestrojení. Dinivan mnichům vysvětlil, že jeho společník je nemocen, a pak jí přinesl sytou ječnou polévku a chléb. Když sfoukla svíčky a ukládala se ke spánku, znovu před ní vyvstal obraz Ohnivého tanečníka, bíle oděné ženy, z níž vyšlehl plamen, ale tady, za tlustými zdmi opatství, se to nezдалo tak děsivé. Byl to zkrátka jen další zneklidňující úkaz v neklidném světě.

Pozdě odpoledne následujícího dne dojeli k místu, od něhož začínala Anitulleanská cesta stoupat horskými průsmyky, které vedly do vlastního Nabbanu. Minuli tucty poutníků a obchodníků; vyčerpaně seděli při krajnici a ovívali se klobouky se širokými střechami. Někteří se zastavili, jen aby si odpočinuli a napili se vody, několik dalších ale byli bezmocní podomní obchodníci, jejichž oslové nebyli ochotni nést nadměrný náklad do příkré silnice.

"Zastavíme-li se ještě před setměním," řekl Dinivan, "můžeme přenocovat v jednom z horských měst. Pak už to bude jen krátká jízda. Mně se ale z nějakého důvodu nechce zdržovat déle, než je nezbytně nutné. Pojedeme-li i po soumraku, můžeme do Sancellan Aedonitis dorazit do půlnoci."

Miriamele se ohlédla, pak se podívala před sebe, kde se silnice ztrácela mezi vyprahlými zlatými horami. "Mně by zastávka nevadila," prohlásila. "Jsem dost rozlámaná."

Dinivan vypadal ustaraně. "Rozumím. Jsem na jízdu koňmo zvyklý méně než ty, princezno, a i mě štípe zadek."

Začervenal se a dal se do smíchu. "Omlouvám se, lady. Ale já mám pocit, že čím dříve budeme u lektora, tím lépe."

Miriamele pohlédla na Cadracha, zda nechce něco dodat, ten byl ale pohroužen hluboko do vlastních myšlenek a houpal se v rytmu koňské chůze ze strany na stranu. "Pokud si myslíš, že tím získáme nějakou výhodu," kývla nakonec, "pak jedme celou noc, je-li to nutné. Ale po pravdě řečeno, nemohu přijít na nic, co bych řekla lektorovi – nebo on mně – a nepočkalo by to den."

"Spousta věcí se mění, Miriamele," odpověděl Dinivan a ztišil hlas, i když cesta na dohled byla prázdná vyjma zemědělského povozu, vrzajícího asi půl furlongu před nimi. "V dobách, jako je tahle, kdy je vše nejisté a mnohá nebezpečí ještě neznáme dokonale, se nevyužité příležitosti postupovat rychle později častokrát lituje. Tolik vím. S tvým dovolením se podle toho zařídím."

Jeli během celého odpoledne, za stmívání a nezastavili ani, když se na obloze nad horami začaly objevovat hvězdy. Cesta se vinula průsmyky, pak zamířila dolů kolem dalších měst a osad, až konečně dosáhli okraje velkého města, ozářeného tolika lucernami, že jejich světlo zastiňovalo hvězdy.

Nabbanské ulice byly i o půlnoci plné lidí. Na každém rohu plály pochodně. V ostrůvcích mihotavého světla vystupovali žongléři a tanečníci a doufali v jednu dvě mince, které by mohli dostat od kolemjdoucích opilců. Z hospod, které měly okna dokořán do studené letní noci, prýštilo na dlážděné ulice světlo lamp a hluk.

Když sjeli z Anitulleanské silnice a dali se po Cestě fontán vzhůru na vrch Sancelline, Miriamele už únavou klímala. Před nimi se tyčil Sancellan Aedonitis. Slavná špičatá věž byla ve světle luceren jen zlatavým vláknem, stovky jeho oken ale plály teplým světlem.

"V domě Páně stále někdo bdí," pronesl Dinivan potichu.

Zatímco stoupali úzkými uličkami k velkému náměstí, Miriamele viděla těsně za Sancellan Aedonitis bledé, zakřivené obrysy věží Sancellan Mahistrevis. Vévodský palác na skalnatém předhoří na nejzazší výspě Nabbanu vládl výhledu na moře stejně, jako kdysi Nabban vládl zemím lidí.

Dva Sancellany, pomyslela si Miriamele, jeden vybudován pro vládu nad těly, druhý pro vládu nad dušemi. No, Sancellan Mahistrevis už padl do rukou tomu otcovrahu Benigarisovi, lektor je ale zbožný muž – a také dobrý člověk, říká Dinivan, a ten není žádný hlupák. Alespoň nějaká naděje tu ještě je.

Někde ve tmě nad jejich hlavami zakřičel racek. Ucítila osten lítosti. Kdyby si její matka nebyla vzala Eliáše, Miriamele by byla mohla vyrůst a žít tady, nad oceánem. Byl by tu její domov. Vracela by se na místo, kam patří.

Jenže kdyby si matka nevzala mého otce, pomyslela si ospale, nebyla bych to vůbec já. Jsem to ale hloupá holka.

Příjezd ke dveřím lektorského paláce Miriamele splynul do rozmazané změti. Zjistila, že jí činí potíže zůstat vzhůru.

Několik lidí se s Dinivanem vřele vítalo – podle všeho měl spoustu přátel – a pak už vnímala jen to, že ji zavedli do místnosti s teplou, měkkou postelí. Neobtěžovala se se svlékáním, jen setřásla boty a vklouzla pod přikrývku, zachumlaná do pláště, s kapucí na hlavě. V chodbě před jejím pokojem promlouvaly tlumené hlasy, o chvíli později zaslechla, jak daleko nad ní vyzvání Clavean a úderů je víc, než dokáže spočítat.

Usnula za zvuku vzdáleného zpěvu.

Otec Dinivan ji ráno probudil jahodami s mlékem a chlebem. Jedla vsedě na posteli a kněz zatím zapálil svíčky a přecházel po místnosti, která neměla okna, sem a tam.

"Jeho Svatost vstala dnes ráno brzy. Než jsem se dostal do jeho komnat, byl už pryč – někde se procházel. Dělává to často, když má o čem přemýšlet. Prostě vyrazí v nočním úboru do chodeb. Nikoho si s sebou nebrává – jen mne, jsem-li poblíž." Na Dinivanově obličeji se blýskl chlapecký úsměv. "Tehle palác je skoro tak veliký jako Hayholt. Může být kdekoliv."

Miriamele si setřela plandavým rukávem mléko z brady. "Setká se s námi?"

"Samozřejmě. Jen co se vrátí, tím jsem si jistý. Uvažuji, o čem přemítá. Ranessin je hluboký člověk, hluboký jako moře, a podobně jako tomu bývá u moře, je často těžké říci, co se skrývá pod klidnou hladinou."

Miriamele se otřásla při vzpomínce na kilpu v Emettinském zálivu. Odložila misku. "Mám si vzít mužské šaty?"

"Cože?" Dinivan se překvapením z její otázky zastavil. "Ach, ty myslíš na návštěvu lektora. Nedomnívám se, že by někdo měl o tvé přítomnosti vědět. Rád bych řekl, že za své řeholní bratry ručím vlastním životem a myslím, že bych to říci i mohl, žil jsem tu ale příliš dlouho, než abych věřil, že se jazyky nekmitají. Přinesl jsem ti čistější oděv." Ukázal na ranec šatstva na stoličce vedle umyvadla s vodou, z níž stoupala pára. "Takže až budeš hotová a dosnídáš, půjdeme." Vyčkávavě se odmlčel.

Miriamele chvíli zírala na šaty a pak se znovu zadívala na Dinivana, který zamyšleně vraštil obočí. "Mohl by ses otočit," požádala jej nakonec, "abych se převlékla?"

Otec Dinivan chvíli hleděl nechápavě, pak se prudce začervenal – k Miriamelinu tajnému pobavení. "Princezno, odpusť mi! Jak mohu být tak nezdvořilý? Odpusť mi, okamžitě odcházím." Vycouval z místnosti a opatrně za sebou zavřel dveře.

Když byl pryč, Miriamele se smíchem vstala z postele. Stáhla ze sebe starý háv a umyla se, rozechvělá zimou. Se zájmem si všimla, jak opálené má ruce a zápěstí. Jsou jako ruce říčního lodníka, pomyslela si s jistým uspokojením. Kdyby tohle viděly její dvorní dámy, ty by mrkaly!

Voda byla teplá, jenže v komnatě bylo chladno a proto se rychle oblékla. Když si rukama projela nakrátko zastřižené vlasy, zauvažovala, že by si je také umyla, ale při pomýšlení na průvan v chodbách to zavrhl. Chladno jí připomnělo mladého Simona, který chodí někde po mrazivém severu. V náhlém popudu mu dala svůj oblíbený modrý šátek – projev přízně, který se teď zdál politováníhodně nepřiměřený. Přesto: myslela to dobře. Je příliš tenký, než aby jej zahřál, ale snad mu pomůže připomenout si tu děsivou cestu, kterou spolu přežili. Snad mu dodá trochu odvahy.

Dinivana našla v předpokojí. Snažil se vypadat trpělivě, jak uměl nejlépe. Když se kněz ocitl v důvěrně známém domově, vypadal jako válečný kůň, větřící boj; jen se třásl, aby mohl jít, aby něco dělal. Vzal ji za loket a jemně ji vedl chodbou.

"Kde je Cadrach?" zeptala se. "Půjde s námi za lektorem?"

Dinivan zavrtěl hlavou. "Už si jím nejsem tak jistý. Řekl jsem, že myslím, že nepředstavuje přílišné nebezpečí, také si ale myslím, že podléhá mnoha slabostem. A to je smutné, protože muž, jímž kdysi byl, by nám byl vpravdě cenným rádcem. Přesto mám za to, že nejlépe by bylo, kdybychom jej nevystavovali pokušení. Právě bujaře snídá s několika mými bratry. Bude potichu a diskrétně sledován."

"Čím byl Cadrach?" zeptala se a natáhla krk, aby lépe viděla na vysoké tapisérie, lemující chodbu až ke stropu. Byly na nich scény z Aedonova nanebevzetí, z odříkání svatého Vildrevisa, z potrestání imperátora Crexise. Přemýšlela o těch znehynělých postavách s dokořán otevřenými očima s bělmy po okrajích a o všech těch staletích, po něž tu visely a kolem se točil svět. Budou jednoho dne na takových freskách a tapisériích i její strýc a otec, dlouho poté, co se ona a všechno, co zná, obrátí v prach?

"Cadrach? Byl to svatý muž, kdysi, a ne jen podle odění." Zdálo se, že než Dinivan pokračoval, chvíli přemýšlel.

"Promluvíme si o tvém druhovi jindy, princezno, omluví-li mou nevychovanost. Nyní bys mohla porozmýšlet, co poviš lektorovi."

"Co chce vědět?"

"Všechno." Dinivan se usmál a utrápený tón jeho hlasu se zmínil. "Lektor chce vědět všechno o všem. Říká, že je to proto, že na jeho ramenou spočívá váha a odpovědnost Matky církve a jeho rozhodnutí musí být založena na informacích – já ale myslím, že to také je velmi zvědavý brach." Zasmál se. "Vě o opatrování knih více než většina z kněží píše v kancelářství Sancellanu, a také jsem byl svědkem, jak si hodiny vypráví s farmářem z Pojezeří o dojení." Dinivan zvažněl. "Ale tohle jsou vpravdě chmurné časy. Jak jsem řekl, některé ze svých vědomostí nemohu odhalit ani lektorovi a tak by tvá slova a svědectví tvých vlastních očí mohla být velkou pomocí, jak mu sdělit to, co musí vědět. Nemusíš se bát říci mu cokoliv. Ranessin je moudrý. O tom, co hýbe světem, ví více než kdokoli jiný, koho znám." Miriamele se zdálo, že jim chůze temnými chodbami Sancellan Aedonitis zabírá už aspoň hodinu. Až na tapisérie a občasné hlouček spěchajících kněží se zdála jedna chodba jako druhá, takže se už dávno beznadějně ztratila. Velké kamenné průchody byly navíc vlhké a chabě osvětlené. Když se konečně dostali k velkým dřevěným dveřím s jemným vyřezáváním rozvětveného Stromu, cítila nad skutečností, že tohle putování končí, hlubokou vděčnost.

Dinivan se těsně před tím, než otevřel dveře, zarazil. "Měli bychom i nadále dodržovat opatrnost," prohlásil a zavedl ji o pár metrů po chodbě dál k menším dveřím. Tyto dveře otevřel a oba pak vešli do malé komůrky, v níž viselo sametové šatstvo. V kovovém koší na uhlí u stěny žhnul oheň. Na širokém stole, který zabíral většinu místnosti, byly poházené pergameny a tlusté knihy. Kněz zavedl Miriamele k ohni, aby si u něj ohřála ruce.

"Za chvíli se vrátím," a odhrnul závěs vedle stolu. Když se závěs vrátil na místo, kněz byl pryč.

Jakmile se jí v prstech zase rozproudila krev, odešla od ohně a začala zkoumat pergameny na stole. Zdály se jí dost nezajímavé, plné čísel a popisů majetkových vztahů. Knihy byly bez výjimky náboženské, až na jeden podivný svazek, plný dřevorytů zvláštních stvoření a nepochopitelných obřadů, který ležel otevřený úplně nahoře. Když opatrně listovala stránkami, narazila na jednu, založenou látkovou stuhou. Byla tam hrubá kresba parohatého muže s upřeně zírajícíma očima a černýma rukama. U nohou parohatce se krčil chumel vyděšených lidí; nad hlavou mu visela na černé obloze jediná oslnivá hvězda. Oči jako by z listu zíraly přímo na ni.

Sa Asdridan Condiguilles, přečetla z titulku nad kresbou. Hvězda Dobyvatele.

Projelo jí zachvění. Ten obrázek v ní vzbudil chlad, jaký ve studených chodbách Sancellanu nezažila. Vypadalo to jako něco, co viděla v noční mýře, nebo něco z historky, již jí vyprávěli v dětství a jejíž zlo rozeznela až teď. Miriamele spěšně vrátila knihu do původního stavu a vzdálila se od stolu. Pak si otírala prsty o plášť, jako by se dotkla něčeho nečistého.

Zpoza gobelínu, za nímž zmizel otec Dinivan, přicházely tiché hlasy. Došla až k látce a snažila se rozeznat slova, byla ale nezřetelná. Opatrně závěs odhrnula a uvolnila cestu stříbřitému světlu; přicházelo z další místnosti.

Zdálo se, že jde o lektorův audienční pokoj, neboť byl zdobnější než cokoliv, co viděla od doby, kdy ji předešlé noci v polospánku provedli vstupní halou. Stropy byly vysoké, vymalované stovkami výjevů z Knihy Aedonovy. Okna vypadala jako výřezy šedivé ranní oblohy. Za křeslem uprostřed místnosti visel veliký azurový praporec, ozdobený výšivkou Sloupu a Stromu Matky církve.

Lektor Ranessin, vysoký muž ve vysokém klobouku, seděl v křesle a naslouchal tlustému muži, jenž měl na sobě zlatý háv escriptora, podobný stanu. Dinivan stál po straně a netrpělivě šoupal nohou po vysokém koberci sem a tam.

"... Ale o to jde, Svatosti," říkal tlustý och odměřeně příjemným tónem a obličej se mu leskl. "Za všech časů se vyhnout

sváru s Nejvyšším králem... no, on teď není právě v nejvstřícnější náladě. Musíme pečlivě vážit své vznešené postavení, stejně jako blaho všech, kdo hledí na Matku církev s nadějí v umírněnost a dobrý vliv." Vytáhl z rukávu malou krabičku a něco si hodil do úst. Když to začal cucat, oblé tváře se mu nakrátko zploštily.

"Rozumím, Velligisi," odpověděl lektor a s mírným úsměvem pozdvihl ruku. "Tvá rada je vždy dobrá. Jsem navěky vděčný, že nás Bůh svedl dohromady."

Velligis sklonil hlavu v uznalé úkloně.

"A nyní, budeš-li tak dobrý," pokračoval Ranessin, "bych opravdu měl věnovat nějaký čas tady ubohému Dinivanovi. Jel mnoho dní a já dychtím po jeho novinkách."

Escritor poklekl na jedno koleno – úkon to ne právě snadný pro muže jeho tloušťky – a políbil lem lektorova modrého roucha. "Budeš-li mne kvůli čemukoliv potřebovat, Svatosti, budu až do odpoledne v kancelářství." Povstal a vznešeně se odkolébál z místnosti, když si ještě ve dveřích vzal další sladkost.

"Jsi vskutku vděčen Bohu, že vás svedl dohromady?" zeptal se Dinivan s úsměvem.

Lektor přikývl. "Vpravdě. Velligis je mi živou připomínkou toho, proč by lidé neměli brát sami sebe vážně. Myslí to dobře, ale je tak neuvěřitelně velebný a pompézní."

Dinivan zavrtěl hlavou. "Rád bych věřil, že to myslí dobře, ale jeho rada je zločinná. Nastal-li kdy čas, kdy Matka církev musí předvést svou živoucí vůli po dobru, nastal nyní."

"Znám tvé pocity, Dinivane," řekl lektor jemně. "Toto ale není doba, kdy by se měla rozhodnutí činit ve spěchu, protože by pak mohla být dlouho želena. Přivedl jsi princeznu?"

Ranessinův sekretář přikývl. "Dovedu ji. Nechal jsem ji ve své pracovně." Otočil se a vyrazil napříč audienční místností. Miriamele spěšně pustila závěs; když jím Dinivan prošel, stála už zase u koše s ohněm.

"Pojď se mnou," vybídl ji. "Lektor je volný."

Když došli ke křeslu, Miriamele udělala pukrle a políbila Ranessinovo roucho. Starý muž ji překvapivě silnou rukou pomohl na nohy.

"Sedni si, prosím, vedle mne," a pokynul Dinivanovi, aby přinesl křeslo. "A při té příležitosti," dodal, "vezmi jedno i pro sebe."

Zatímco Dinivan přinášel křesla, Miriamele využila první příležitosti prohlédnout si lektora. Neviděla jej více než rok, zdálo se však, že se trochu změnil. Po stranách bledého, pohledného obličeje mu visely řídké šedé vlasy. Oči měl čilé jako děcko a byl v nich nádech jakési až rozpustilosti. Miriamele si nemohla pomoci: srovnávala jej s hrabětem Streáwem, pánem Perdrinu. Streáwův vrásčitý obličej byl prochnut lstivostí. Ranessinův vypadal mnohem nevinněji, ale Miriamele neměla důvod nevěřit Dinivanovu ujišťování, že pod lektorovým uhlazeným zevnějškem se dějí velké věci.

"No, má drahá princezno," oslovil ji Ranessin, když se usadili, "neviděl jsem tě od pohřbu tvého děda. A že jsi vyrostla! Ale co to máš za podivný šat, má lady!" Usmál se. "Buď vítána v domě Páně. Chybí ti něco?"

"Ne, ne ve smyslu jídla či pití, Svatosti."

Ranessin se zamračil. "Nejsem milovníkem titulů, a ten můj jde jednomu přes jazyk zvlášť těžce. Když jsem byl stanshířský mladík, ani ve snu by mne nenapadlo, že dožiji v Nabbanu a budou mi říkat 'Svatosti' a 'Vznešenosti' a já už nikdy neuslyším své rodné jméno."

"Ranessin není tvé pravé jméno?" zeptala se Miriamele.

Lektor se rozesmál. "Ach ne. Narodil jsem se jako Erkyňan, zvaný Oswine. Ale protože Erkyňané jsou jen zřídka vyzdvihováni do takových výšek, zdálo se politicky moudré převzít nabbankské jméno." Jemně ji poklepal po předloktí. "Hm... když už mluvíme o přejatých jménech: Dinivan mi pověděl, že jsi od doby, cos opustila dům svého otce, mnoho cestovala. Řekneš mi o tom něco?"

Dinivan povzbudivě kývl, a tak se Miriamele zhluboka nadechla a začala vyprávět.

Lektor pozorně naslouchal a ona mluvila o vzrůstajícím otcově šilenství, o ničemných Pryratových radách a o Jošuově uvěznění. Vysokými okny pronikalo dovnitř jasnější sluneční světlo. Když se přiblížila polední hodina, Dinivan odešel obstarat nějaké jídlo.

"To je fascinující," podotkl lektor, zatímco čekali na sekretáře. "Potvrzuje to mnoho zvěstí, které jsem slyšel." Promnul si prsty tenký nos. "Pán Usires dejž nám rozvahu. Proč lidé nejsou nikdy spokojení s tím, co mají?"

Dinivan se brzy vrátil, následován knězem s podnosem, vrchovatě naloženým sýrem a ovocem, a číší svařeného vína.

Miriamele začala znovu vyprávět. Když mluvila a jedla a Ranessin jí kladl nevtíravé, ale bystré otázky, začínala si připadat, jako by si povídala s laskavým stalým dědečkem. Řekla mu o tom, jak ji pronásledovali nornští psi a jak ji zachránil Simon s Binabikem. Když mu pověděla o zjevení v domě čarodějné Geloě, spojeném se strašlivým Jarnaugovým varováním, proneseným na Naglimundu, Dinivan si s lektorem vyměnil rychlý pohled.

Když skončila, lektor si posunul vysoký klobouk zpět na místo – během audience se mu několikrát svezl – a s povzdechem se opřel v křesle. V jasných očích měl smutek.

"Tolik věcí k přemýšlení, tolik hrozných otázek nezodpovězených. Ach, Bože, pečlivě a přísně zkoušíš své děti. Mám předtuchu nadcházejícího strašlivého zla."

Obrátil se k Miriamele. "Děkuji ti za zprávy, princezno. Žádná z nich není šťastná, ale jen blázen touží po blažené nevědomosti a já se snažím bláznem nebýt. To je mé nejtěžší břemeno." Přemýšlivě sešpulil rty. "No, Dinivane," prohlásil nakonec, "tohle vnáší ještě větší zlověstnost do novinek, které jsem se dozvěděl včera."

"Co je to za novinky, Svatosti?" otázal se Dinivan. "Co jsem se vrátil, neměli jsme mnoho možností si promluvit."

Lektor si lokl vína. "Eliáš ke mně vysílá na návštěvu Pryrata. Jeho loď přistane zítra. Zpráva říká, že jej Nejvyšší král pověřil významným posláním."

"Pryrates přijíždí?" zeptala se Miriamele poplašeně. "Můj otec ví, že jsem tu?"

"Ne, ne, neboj se," odvětil lektor konejšivě. Znovu ji poklepal po předloktí. "To s Matkou církví si chce vyměňovat slova. Kromě mne a Dinivana o tvé přítomnosti zde nikdo neví."

"Nevěř mu," řekla chraptivě. "Je to ďábel."

"Věz, že mám tvé varování na paměti, princezno Miriamele, ale někdy je mou povinností rozmlouvat s ďábly." Sklopil oči ke svým zaťatým dlaním, jako by doufal, že v nich svírá nějaké řešení všech problémů. Když Dinivan Miriamele odváděl, lektor se s ní dvorně rozloučil, zdálo se však, že je pohroužen v hluboké melancholii.

28. Pochybnosti

Simon zjistil, že jej svírá tvrdošíjný vztek, který ne a ne přejít. Když spolu se Sludigem následoval trolly v sedlech s hory, pryč od velebných hromad kamenů, které spočívaly obnaženy pod oblohou, cítil, jak jím cloumá zlost, která mu zatemňuje všechny myšlenky, takže není s to myslet na nic víc než na bezprostřední přítomnost.

Ztuhle kráčel, potlučené tělo jej bolelo a v břiše mu kypěl hněv. Uvažoval při chůzi: Haestan je mrtev. Další přítel je mrtev. Nemůže s tím nic dělat. Nedokáže nad tím dokonce ani plakat. To jej rozzuřovalo nejvíce: nedalo se s tím dělat nic. Nic.

Nezdálo se, že by sinalý Sludig s kruhy pod očima chtěl porušit své mlčení. Oba nížíňané se bok po boku plahočili po velkých, plochých plátech zvětralé žuly a brodili se závěsemi sněhu, který beraní kopyta změnila v bílou pěnu.

Jak se k nim blížilo předhůří hor, zdálo se, že neustále roste. V každém ohbí pěšiny mezi zasněženými horami se znovu objevovalo před očima poutníků a pokaždé bylo větší než předtím. Naopak Sikkihoq jako by se během jejich vytrvalého sestupu natahoval výš a výš k obloze a byl stále větší, jako by hora byla s těmihle smrtelníky hotová a mohla se konečně vrátit ke vznešenější a vhodnější společnosti oblohy a oblaků.

Nezapomenu na tebe, varoval Simon Sikkihoq, když se ohlédl na obrovský kamenný hrot. Cítil, že by to nejraději vykřikl nahlas. Měl pocit, že když přimhouří oči, ještě vidí místo, na němž stojí mohyly. Nezapomenu, že na tvých svazích je pohřben můj přítel. Nikdy ti to nezapomenu.

Rychle minulo odpoledne. Jakmile se soutěsky rozšířily, cesta se narovнала a vzdálenost mezi serpentinami se prodloužila, zrychlili tempo. Simon si všiml známek horského života, které výše neviděl: rodinky bílých a hnědých králíků, která se pásla v trávě, sojek a strak, haštečících se na zakrnělých, větrem zkroucených stromech. Tento projev života na místech, která vypadala jako holá a nemilosrdná skála, by mu býval měl zlepšit náladu; místo toho jen přizivil jeho bezúčelný vztek. Jaké právo žít mají tahle malá a nedůležitá zvířata, když ostatní umírají? Zauvažoval, proč by se o to měla starat, když jejich životy může v každém okamžiku utnout jestřáb, had nebo lovcův šíp. Myšlenka na život, nesmyslně se pachtící pod stínem smrti, jej naplnila jaksi podivně rozjařujícím znechucením.

Když přišel večer, společnost si k utáboření vybrala lehce svažitou kamenitou plošinu, porostlou křovisky. Před nejhorším nápořem dotírajícího větru, jenž přinášel nový sníh, ji chránila stěna Sikkihoqu. Simon shodil vak a začal sbírat suché dřevo na oheň, pak toho ale nechal a pozoroval, jak slunce klouže na západě za hory – z nichž, jak věděl, je jedna Urmsheim, dračí hora. Obzorem probleskovalo světlo, barevné jako růže z hayholtských zahrad.

Tam na Urmsheimu leží pohřben An'nai, Jirikiho sithijský příbuzný, zabitý v boji o životy svých společníků; voják Grimmric, šlachovitý, tichý muž, byl uložen do země vedle něj. Simon vzpomínal, jak si Grimmric při jízdě z Naglimundu pohvizdoval, na tenký tryle, někdy obtížný a jindy uklidňující. Nyní už bude mlčet navěky. On ani An'nai už nikdy neuvidí takový západ slunce, který před Simonem barví oblohu právě teď – krásný a zbytečný západ slunce.

Kde jsou? V nebi? Jak by se mohli Sithové dostávat do nebe, když na ně nevěří – a kam si vlastně myslí, že se dostanou, když zemřou? Simon měl za to, že Sithové jsou pohané, což znamenalo, že jsou jiní – ale An'nai byl věrný a statečný. Více než jen to, on byl k Simonovi laskavý, velmi laskavý po svém zvláštním sithijském způsobu. Jak by se An'nai mohl nedostát do nebe? Jak by mohlo být nebe tak pitomým místem?

Vztek, který jej na okamžik opustil, se zase vrátil. Simon mrštil jednou z větví, které nasbíral, jak nejsilněji dokázal. Rotovala vzduchem, pak dopadla a kutálela se po dlouhém kamenitém svahu, aby nakonec zmizela dole v porostu.

"Pojď, Simone," zavolal někde za ním Sludig. "Potřebujeme tvé dříví do ohně. Copak už nemáš hlad?"

Simon si jej nevšímal, hleděl do rudnoucí oblohy a v tichém zoufalství skřípal zuby. Ucítil ruku na paži a vztekle ji setřásl.

"Pojď, prosím," vybídl ho mírně Rimmeran. "Večeře bude hotová."

"Kde je Haestan?" zeptal se Simon sevřenými rty.

"Jak to myslíš?" Sludig naklonil hlavu na stranu. "Viš přece, kde jsme ho nechali, Simone."

"Ne. Já myslím: kde je Haestan? Opravdový Haestan."

"Ach." Sludig se usmál. Vous mu velmi zhoustl. "Jeho duše je v nebi, s Usireem a Pánem Bohem."

"Ne." Simon se znovu otočil k obloze, která temněla prvním odstínem osudné noční modři.

"Cože? Proč to říkáš?"

"Není v nebi. Žádné nebe není. Jak může být nějaké nebe, když si každý myslí, že je jiné, než si myslí ten druhý?"

"Ty ses zbláznil." Sludig na něj chvíli hleděl a pokoušel se pochopit. Simonovy myšlenky. "Možná každý přijde do svého vlastního nebe," usoudil nakonec voják a znovu položil Simonovi ruku na rameno. "Bůh ví to, co ví. Pojď a sedni si."

"Jak může Bůh nechat lidi pro nic za nic umírat?" dorážel Simon a ovinul se pažemi, jako by se pokoušel udržet něco uvnitř. "Pokud Bůh dokáže tohle dělat, tak je krutý. A pokud není krutý, pak... no, pak... On prostě nemůže dělat všechno. Jako stařec, který sedí u okna, ale nemůže vyjít ven. Je starý a hloupý."

"Nemluv proti Bohu Otcí," odpověděl Sludig mrazivým hlasem. "Bůh se nenechá vysmívat nevďečným chlapcem. Dal ti všechny dary života..."

"To je lež!" vykřikl Simon. Vojákovy oči se rozšířily úžasem. Od táboráku se za náhlým zvukem začaly otáčet hlavy. "Je

to lež, lež! Jaké dary? Plazit se kolem jako hmyz, sem a tam, snažit se najít něco k snědku, nějaké místo k přespaní – aby tě pak něco bez varování rozmáčklo? Co je tohle za dar? Dělat správné věci, a... a bojovat proti zlu, jak to říká Kniha Aedonova – když se tím řídíš, zabijí tě! Jako Haestana! Jako Morgeneše! Ti zlí žijí dál – žijí dál a bohatnou a smějí se těm dobrým. Je to hloupá lež!"

"To je hrozné, Simone!" I Sludig zesílil hlas. "Pokud mluvíš ze šilenství a žalu..."

"Je to lež – a ty jsi hlupák, když jí věříš!" zaječel Simon a hodil dříví Sludigovi k nohám. Obrátil se a rozběhl horskou pěšinou.

Uvnitř těla cítil hroznou, trýznivou bolest, která mu téměř brala dech. Běžel po křivolaké cestičce, dokud za ním tábor nezmizel. Neslo se za ním Qantačino štěkání, slabé a ostré, jako když někdo tleská v sousední místnosti.

Konečně klesl na kámen vedle pěšiny a rukama si přejížděl po odřených kalhotách sem a tam. Na kameni rostl mech, mrazem a větrem spálený dohněda a přece jaksi živý. Hleděl na něj a uvažoval, proč nemůže plakat a zda vůbec chce. Po chvíli zaslechl cvakavý zvuk; vzhlédl a spatřil, jak k němu přes balvany na svahu kráčí Qantaqa. Vlčice měla čumák při zemi a očíhávala kameny. Seskočila na pěšinu, škádlivě jej pozdravila – naklonila hlavu na stranu – pak prošla kolem a otřela se mu o nohu. Když jej mýjela, Simon jí prsty přejel po hustém kožichu na bocích. Qantaqa pokračovala po cestičce. V houstnoucí tmě byla jen tmavošedým stínem.

"Příteli Simone." V ohbí pěšiny se objevil Binabik. "Qantaqa je na lovu," a pozoroval vytrácející se siluetu. "Pro vlka je těžké jít celý den tam, kam ji já požádám. Je to dobrá společnice, když je pro mne schopna takové oběti."

Když Simon neodpovídal, troll popošel, přidřepnul mu po boku a cestovní hůl si položil na kolena.

"Ty jsi velmi rozrušen," pronesl.

Simon se zhluboka nadechl, pak dech zvolna vypustil. "Všechno je lež," vzdychl.

Binabik vytáhl jedno obočí. "Co je ,všechno'? A co z toho dělá lež?"

"Myslím, že nemůžeme dělat vůbec nic. Nic, čím bychom něco zlepšili. Zemřeme."

"Jednou ano," přikývl troll.

"Zemřeme v boji s Králem bouří. Když říkáme, že ne, je to lež. Bůh nás nespasí, a dokonce nám ani nepomůže." Simon zdvihl uvolněný kámen a mrštil jím přes pěšinu, kde zachrastil ve tmě. "Binabiku, já nedokážu Trn ani zdvihnout. K čemu nám bude meč, když jej nemůžeme použít? Jak může meč – třeba i tři Velké meče nebo jak se jim říká – zabít takového nepřítele? Jak může zabít někoho, kdo už je mrtvý?"

"To jsou otázky, které si žádají odpovědi," odvětil mužik. "Já nevím. Jak víš, že ten meč je určen k zabíjení? A co se toho týče, proč si myslíš, že by zabíječem měl být někdo z nás?"

Simon si vybral další kámen a hodil jím. "Ani já nic nevím. Jsem jen kluk z kuchyně, Binabiku." Cítil nad sebou nezměrnou lítost. "Chtěl bych se jen vrátit domů." To slovo mu stáhlo hrdlo.

Troll vstal a oprašoval si zadnici. "Ty nejsi kluk; Simone. Jsi muž po všech směrech, které se dají posoudit. Pravda, mladý muž, ale muž – anebo velmi blízko mužství."

Simon zavrtěl hlavou. "To je stejně jedno. Myslel jsem... já nevím. Myslel jsem, že to bude jako v příběhu. Že najdeme meč a ten bude mocnou zbraní, že zničíme nepřátele a věci budou znovu v pořádku. Netušil jsem, že budou umírat další lidé! Jak může být Bůh, když nechá umírat lidi bez ohledu na to, co dělají?"

"Další otázka, kterou nemohu zodpovědět," usmál se Binabik, usmál se ale jen laskavě, s ohledem na Simonovu bolest.

"A já ti ani nedokážu povědět, čemu je správné věřit. Pravdy, které se staly našimi příběhy o bozích, se odehrávají daleko v minulosti. Dokonce ani Sithové, kteří žijí po eóny, nevědí, jak začal svět nebo co jej započalo – přinejmenším ne najisto, myslím. Něco důležitého ti ale říci mohu..."

Troll se předklonil, dotkl se Simonovy paže a počkal, dokud jeho mladý přítel znovu nezvedl oči od mechu.

"Bohové v nebesích nebo v kamenech jsou vzdálení a my se můžeme jen dohadovat, co mají v úmyslu." Stiskl Simonovo předloktí. "Ale ty a já žijeme v čase, kdy se bůh znovu prochází po zemi. Není to bůh, jenž má v úmyslu být laskavý. Lidé mohou bojovat a umírat, mohou stavět zdi a lámat kameny, ale Ineluki zemřel a zase se vrátil; to je něco, co ještě neudělal nikdo před ním, dokonce ani váš Usires Aedon. Odpusť mi, protože nemám v úmyslu rouhání, ale neudělal Ineluki něco, co mohou jen bohové?" Binabik Simonem lehce zatřásl a zahleděl se mu do očí. "Je žárlivý a strašlivý, a svět, který by mohl vytvořit, by byl strašlivým místem. Máme úkol obrovských rozměrů a nesmírné obtížnosti, Simone – a je možné, že není sebemenší šance na úspěch – ale není to úkol, před nímž bychom směli utéci." Simon odtrhl pohled od Binabikových očí. "Přesně to jsem říkal. Jak chceš porazit boha? Rozdrtí nás jako mravence." Do tmy odletěl další kámen.

"Snad. Ale když to nezkusíme, nebudeme mít jinou šanci než tohle mravenčí rozdrčení, a tak to zkusit musíme. Vždycky je něco ještě horšího než to nejhorší. Možná zemřeme, ale smrt některých může pro ostatní znamenat život. Není to příliš velká posila, ale je to rozhodně pravda."

Troll udělal pár kroků po pěšině a sedl si na jiný kámen. Obloha rychle temněla. "Takže," pronesl pochmurně Binabik, "modlit se k bohům může a nemusí být bláznovství, zcela jistě ale není nijak moudré je proklínat."

Simon mlčel. Někjaký čas bylo ticho. Binabik nakonec ze své hole vyšrouboval nůž a uvolnil z dutého vnitřku kostěnou flétnu. Vyloudil několik zkusmých tónů a pak začal hrát pomalou, melancholickou melodii. Rozryvný nápěv, který se nesl ve tmě svahem, souzněl s hlasem Simonovy vlastní osamělosti. Otřásl se a pocítil, jak mu rozedraným pláštěm proniká vítr. Dračí jizva jej ošklivě pálila.

"Jsi ještě mým přítelem, Binabiku?" ozval se nakonec.

Troll odtrhl flétnu ode rtů. "Až do smrti a za ni, příteli Simone." Znovu se dal do hraní.

Když píseň flétny utichla, Binabik hvízdal na Qantaqu a vyrazil pěšinou k táboru. Simon se vydal za ním.

Oheň téměř dohořel a vinný měch podstupoval jeden z posledních oběhů kolem ohně, když Simon sebral dost odvahy,

aby se přiblížil ke Sludigovi. Rimmeřan si brouskem přioštroval špici qanuckého kopí; ještě chvíli pokračoval, i když věděl, že Simon stojí před ním. Konečně vzhlédl.

"Ano?" Hlas měl nevrlý.

"Omlouvám se, Sludigu. Neměl jsem říkat, co jsem řekl. Ty ses jen snažil být laskavý."

Rimmeřan na něj chvíli hleděl v očích měl jakýsi chladný výraz. Konečně mu rysy změkly. "Můžeš si myslet, co ti libo, Simone, ale takové rouhání k Jedinému Bohu už přede mnou nevyslovuj."

"Je mi to lito. Jsem jen kluk z kuchyně."

"Kluk z kuchyně!" Sludig se drsně rozesmál. Zkoumavě se Simonovi zahleděl do očí a pak se rozesmál znovu, uvolněněji. "A ty tomu doopravdy věříš, co!? Ty jsi blázen, Simone." Vstal, pochechtával se a vrtěl hlavou. "Kluk z kuchyně! Kluk z kuchyně, který stíná draky a zabíjí obry! Podívej se na sebe! Jsi větší než já, a Sludig není nijak malý!" Simon se na Rimmeřana překvapeně zadíval. Samozřejmě, byla to pravda. Byl dobře o půl dlane vyší než Sludig. "Ale ty jsi silný!" protestoval Simon. "Jsi dospělý muž."

"A ty se jím rychle stáváš. A jsi silnější, než sám víš. Už nejsi chlapec. Nemůžeš se chovat, jako bys jím ještě byl."

Rimmeřan si jej chvíli měřil. "Když jsme u toho, je nebezpečné tě lépe nevycvičit. Se štěstím jsi přežil několik lítých bojů, ale štěstí je vrtkavé. Potřebuješ výcvik v boji s mečem a s kopím; já ti jej dám. Haestan by to tak chtěl a nám to alespoň zabere za dlouhého putování k tvému Kameni rozluky něco času."

"Takže mi odpouštíš?" Simon byl z té řeči o mužnosti na rozpacích.

"Jestli musím..." Rimmeřan si znovu sedl. "Teď běž spát. Zítra před sebou máme dlouhý pochod a až se potom utáboříme, budeme spolu chvíli cvičit."

Simon byl ze skutečnosti, že jej někdo posílá do postele, dost rozmrzelý, nechtěl ale riskovat další hádku. Za téhle situace by pro něj stejně bylo těžké vrátit se k ohni a jíst s ostatními. Věděl, že jej všichni pozorují a uvažují, jestli propukne v další výbuch.

Uchýlil se na lože, jež si udělal z pružných větví a listů, a pevně se zavinul do pláště. Jak rád by byl v jeskyni, nebo úplně pryč z hor, někde, kde by nebyl vydán na milost a nemilost větru.

Zdálo se, že se chvějí i jasné, chladné hvězdy na obloze. Simon na ně zíral, přemýšlel o nepředstavitelných vzdálenostech a nechal myšlenky, aby se mu honily hlavou, až nakonec usnul.

29. Zrcadlo

Simona ze sna vzbudili trollové; prozpěvovali svým beranům. Matně si vzpomínal na malé šedé kotě a na pocit, že jej někdo nebo něco chytilo do pasti, sen ale rychle bledl. Otevřel oči do ranního světla a rychle je zase zavřel. Nechtělo se mu vstávat a čelit dalšímu dni. Zpěv pokračoval, doprovázený zvoněním postrojů. Viděl tenhle rituál od doby, co opustil Mintahog, už tolikrát, že si to uměl představit stejně živě, jako by se díval. Trollové upevňovali popruhy a plnili sedlové vaky a přitom bez ustání a jakoby donekonečna prozpěvovali hrdelními a přitom vysokými hlasy. Čas od času se odmlčeli, poplácali své soumary, prohřebelcovali jim husté rouno, sklonili se blíže a tiše a důvěrně zpívali, zatímco ovce pomrkávaly žlutýma, šterbinovitýma očima. Brzy bude čas na slaný čaj a tichou, rozesmátou konverzaci. Jenže dnes samozřejmě tolik smíchu nebude. Začíná třetí den po bitvě s obry. Binabikův lid je srdečný, zdá se ale, že kousek mrazu, zahráděného v Simonově srdci, se dotkl i jich. Lid, jenž se vysmívá mrazu a nekonečným závrtným propastem v každém ohbí každé pěšiny, byl zmrazen stínem, jemuž nemůže porozumět – ne že by mu Simon sám rozuměl o mnoho více.

Říkal Binabikovi pravdu: tak nějak si myslel, že jakmile najdou velký meč Trn, všechno půjde lépe. Moc a zvláštnost té čepele byla tak hmatatelná, že se zdálo nemožné, aby v boji proti králi Eliášovi a jeho temnému spojenci nezpůsobila změnu. Jenže meč sám možná nestačí. Možná že to, o čem mluvila ta báseň, se nestane, dokud nebudou svedeny dohromady všechny tři meče.

Simon zaúpěl. A co hůř: možná ta bláznivá veršovanka z Nissesovy knihy neznamená vůbec nic. Copak lidé neřikali, že Nisses byl šílenec? Dokonce ani Morgenese nevěděl, co má báseň doopravdy znamenat.

Až na Clavesově zvonu vzroste mráz
a podél silnice se budou plížit stíny,
až voda zčerná ve Studni,
musejí znovu přijít Meče Tři

Až se vyplazí Bukkeni ze země
a Huněni sestoupí z výšek,
až Noční mūra bude rdousit spánek,
musejí znovu přijít Meče Tři

Obrátit kroky rázujícího Osudu,
pročistit houstnoucí Mlhy Času,
má-li Časné odolat Pozdnímu,
musejí znovu přijít Meče Tři...

No, Bukkeni se jistě ze země vyplazili, ale vzpomínka na kvilející kopáče nebyla právě tou, kterou se chtěl zabývat. Od noci, kdy zaútočili na tábor vévody Isgrimnura poblíž kláštera svatého Hoderunda, už Simon neměl z pevné země pod nohama tentýž pocit jako předtím. To byla jediná výhoda, kterou dokázal přiznat cestování po nepoddajné skále Sikkihoqu.

A co se týče verše, v němž se zmiňují obři, ten se mu vzhledem k tomu, jak čerstvý byl v jeho mysli vjem Haestanovy smrti, zdál krutým šprýmem. Nestvůry ani nemusely sestupovat z výšek, protože Simon a jeho přátelé byli tak pošetilí, že se do jejich horského území vydali sami. Ale Huněni opustili svá vysoko položená útočiště, to Simon věděl stejně dobře jako ostatní. On a Miriamele – myšlenka na ní v něm vzbudila náhlou touhu – jednomu stáli tváří v tvář v lese Starosrce, jen týden jízdy koňmo od samotných bran Erchesteru.

Zbytek mu nedával valný smysl, nic z toho se ale nezdálo nemožné: Simon nevěděl, kdo byl Claves ani kde mohl být jeho zvon, zdálo se ale, že brzy bude mráz všude. A i tak – co by mohly ty tři meče dokázat?

Mávl jsem Trnem, pomyslel si. Chvilí znovu cítil jeho moc. V tom okamžiku jsem byl velkým rytířem... nebo ne?

Ale... bylo to Trnem, nebo tím, že povstal a odložil strach? Kdyby dokázal totéž méně mocným mečem, byl by nějak méně statečný? Byl by mrtev, samozřejmě... právě jako Haestan, právě jako An'nai, Morgenes, Grimmric... ale záleží na tom? Copak Camaris, pravý pán Trnu, nezemřel na rozbouřeném moři...?

Simonovy myšlenky uplývaly v dál. Cítil, jak znovu vklouzává do osidel spánku. Skoro se jím nechal pohltit, věděl ale, že jej během chvilky Binabik nebo Sludig třesením probudí. Včera v noci oba říkali, že je muž, nebo skoro muž. Zcela náhle nechtěl být probuzen jako poslední, jako dítě, kterému je dopřán spánek, zatímco spolu dospělí rozmlouvají.

Otevřel oči a vpustil si do nich světlo. Znovu zasténal. Když se vymotal z pláště, vybral si ze šatů větvičky a borovicové jehličí. Potom plášť vytřepal a rychle se do něj znovu zabalil. Najednou nechtěl být ani na krátkou chvíli oddělen od svého ubohého majetku, a tak sebral vak, který měl předtím pod hlavou jako polštář, a vzal jej s sebou.

Ráno bylo mrazivé a vzduchem poletovaly drobné sněhové vločky. Protahoval se, aby vyhnal ze svalů křeč, a pomalu se loudal k ohni, kde seděl Binabik a mluvil se Sisqi. Dvojice byla usazena bok po boku před nízkými, průhlednými plameny, a držela se za ruce. Vedle nich ležel o pahýl stromu opřený Trn, černá tyč, která neodrážela žádné světlo. Zezadu oba trollové vypadali jako děti, které dychtivě rozprávějí o hře, již by si mohly zahrát, nebo o zajímavé díře, která by se dala prozkoumat, a Simon náhle pocítil silné puzení je chránit. Když si o chvíli později uvědomil, že nejspíš mluví o tom, jak udržet za nepomíjející zimy Binabikův lid naživu nebo co mají dělat, objevil-li je další obři, přelud se zachvěl a zmizel. Nebyly to žádné děti, a nebýt jejich statečnosti, Simon by byl mrtev.

Binabik se otočil a uviděl jej, jak na ně hledí. Zatímco drobný mužik naslouchal Sisqiným rychlým qanuckým slovům, usmál se na pozdrav. Simon něco zamručel a shýbl se ke kameni poblíž ohně pro plátek sýra a skrojek chleba, na něž Binabik ukázal. Dal se do jídla a šel se posadit opodál.

Slunce dosud nebylo vidět, zůstalo ještě skryté za Sikkihoqem. Na tábořišti ležel stín hory, ale vrcholky hor na západě zářily silicím slunečním světlem. Bílá pustina pod nimi byla pohroužena do šedivého stínu svítání. Simon ukusoval chleba a zíral Pustinou ke vzdálenému okraji lesa, který ležel na obzoru jako tmavá smetana na okraji džberu s mlékem. Qantaqa, která ležela po Binabikově boku, vstala, protáhla se a tiše odklusala k Simonovi. Mordu měla rudě skvrnitou od čerstvé krve nějakého ubohého stvoření, jež si vybrala k snídani, a i tyto poslední stopy si právě slízala dlouhým růžovým jazykem. Rychle dorazila až k Simonovi. Uši měla vztyčené, jako by byla na nějaké pochůzce s jasně určeným cílem, když ale přišla, chvilku postála, aby ji mohl podrbat, a pak se svinula vedle něj; jen vyměnila jedno místo ke dřímání za druhé. Byla tak těžká, že když se mu opřela o nohu, málem ze svého kamenného sedátka spadl.

Dojedl, rozeplal přezku na batohu a zašátral v něm po láhvi s vodou. Spolu s ní vylovil jasně modrý chuchvalec, který se ovinul kolem zajišťovacího pásku láhve.

Byl to Miriamelin šátek, jež mu dala, ten, který po cestě na dračí horu nosil kolem krku. Jiriki mu jej odvázal, když jej léčil, ale pečlivě jej uložil k ostatnímu Simonovu skrovnému jmění. Nyní mu ležel v dlani jako útržek oblohy; ten pohled mu málem vechal slzy do očí. Kde ve velkém světě Miriamele je? Kterou částí Východního Ardu princezna putuje?

Myslí na Simona vůbec? A pokud ano, co si myslí?

Nejspíš, proč jsem dávala svůj krásný šátek špinavému klukovi z kuchyně? Vychutnával si krátké bodnutí sebelitostí. No, on není jen tak nějaký kuchyňský pomocník. Jak řekl Sludig, je klukem z kuchyně, který stíná draky a zabíjí obry. Nicméně právě teď by byl raději kuchtíkem v pěkně teplé hayholtské kuchyni a nic víc.

Simon si Miriamelin šátek uvázal kolem krku a konce zastrčil pod límec rozedrané košile. Zavdal si doušek vody, pak začal znovu přehrabovat vak, nemohl ale najít, co hledal. Vzpomínal, co se dělo poté, co tu věc strčil do kapsy pláště, a podlehl chvilkové panice. Kdy se naučí být opatrnější? Mohlo mu to stokrát vypadnout. Nakonec, když přes látku nahnatal obrys, se uklidnil. Po chvíli dobývání předmět vylovil na ranní světlo.

Jirikiho zrcadlo bylo ledově chladné. Vyleštil ho o rukáv, pak pozvedl a zíral do něj. Od doby, kdy se prohlížel naposled, mu zhoustl vous. Zarudlé chlupy, v matném světle téměř hnědé, mu začínaly zakrývat obrys brady – ale nad vousem trčel tentýž starý nos a hleděly na něj tytéž modré oči. Zdá se, že stát se mužem nebude znamenat nic jiného než stát se trochu jiným Simonem, což byla maličko kormutlivá myšlenka.

Vous mu zakryl většinu uhrů – aspoň za to byl vděčný. Až na jednu dvě skvrnky na čele vypadal jako docela uspokojivá napodobenina vzhledu mladého muže. Naklonil zrcadlo a prohlížel si bílou skvrnu, kterou mu do zarudlých loken vypálila dračí krev. Je díky tomu starší? Je díky tomu mužnější? Těžko říci. Přesto: vlasy se mu stáčely až na ramena. Měl by Sludiga nebo někoho požádat, aby mu je zkrátil na takovou délku, jak je nosí mnoho královských rytířů. Ale co z toho? Než narostou tak, aby mu byly na obtíž, nejspíš už budou všichni mrtví rukou obrů.

Položil si zrcadlo do klína a hleděl do něj, jako by to byla kaluž vody. Rám se mu konečně začal pod rukama ohřívat. Co mu to Jiriki říkal? Že to zrcadlo nebude ničím než pouhým obraz odražejícím sklem, dokud jej Simon nebude potřebovat?

Tak. Jiriki povídal, že s ním Simon bude moci rozmlouvat... se zrcadlem? V zrcadle? Skrze zrcadlo? To nebylo vůbec jasné, a Simon chvíli velmi chtěl zavolat Jirikiho na pomoc. Ta myšlenka se k němu připlížila bez vyzvání, nebylo ale snadné se z jejích spárů vymanit. Zavolá Jirikiho a řekne mu, že potřebují pomoc. Král bouří je nepřitelem, kterého smrtelníci sami porazit nemohou.

Ale Král bouří tu není, pomyslel si Simon, a Jiriki o situaci ví všechno, co je třeba. Co bych mu řekl? Že by měl

přiběhnout zpátky do hor, protože tam sedí vyděšený kluk z kuchyně a chce domů?

Simon se zadíval do zrcadla a vzpomínal, kdy mu ukázalo Miriamele. Princezna byla na. lodi a hleděla přes zábradlí na zamračenou oblohu, šedivou a zamračenou oblohu...

Jak tak hleděl do zrcadla na vlastní obličej, náhle se mu zazdalo, že znovu vidí tu zamlženou oblohu, že jeho rysy zastihují cáry oblak, jež plují povrchem zrcadla. Jako by se kolem něj hnala mlha, a on už nebyl s to držet si od obrazu v lesklém skle odstup. Omámeně zavravoral, jako by se měl do zrcadla zřítit. Zvuky tábora zeslábly a pak zmizely docela; to už se z oparu stala pevná šedivá opona. Byla všude kolem něj a zabraňovala přístup světlu...

Šero se zvolna rozpouštělo, jako když zpod pokličky uniká pára, když se ale rozptýlilo úplně, spatřil, že obličej v zrcadle už není jeho. Přimhouřenýma očima na něj hleděla žena – krásná žena, která byla zároveň mladá i stará. Rysy jejího obličej se posouvaly, jako by hleděla skrz rozčeřenou vodu. Vlasy, spjaté kroužkem z květin, připomínajících drahokamy, měla bílé; její pohled plál jako roztavené zlato a jasné oči odrážely světlo jako oči kočky. Nějak věděl, že je stará, velmi stará. Byť se jí v obličejí věk nijak nezračil – jen jakási strohost v linii čelistí a rtů, křehkost rysů, jako by kůže byla napjata přímo na kosti. Z očí jí vyzařovaly starobylé vědomosti a uvězněné vzpomínky. Díky vysokým lícním kostem a hladkému čelut vypadala jako socha.

Socha...? Myšlenky měl pomíchané, věděl ale, že sochu, která vyhlížela jako tato žena, už viděl... že viděl tenhle obličej... viděl ho v... v...

"Odpovězte mi, prosím," pronesla. "Přicházím k vám podruhé. Neodmítejte mne znovu! Zapomeňte prosím na své prastaré stížnosti, jakkoliv oprávněné. Zlo stálo Příliš dlouho mezi našim domem a domem Ruvana Vě. Nyní máme společného nepřítele. Potřebuji vaši pomoc!"

Její hlas slyšel uvnitř hlavy matně, jako by se nesl dlouhou chodbou, ale i tak: vládla působivou mocí – jako valada Geloě, ale jaksi hlubší, ušlechtilější, bez drsné a přitom uklidňující přímočarosti, kterou se vyznačovala moc čarodějnice. Tahle se od Geloě lišila tak, jako lesní žena od Simona.

"Nemám už sílu, kterou jsem kdysi vládla," dožadovala se ta žena. "A to málo, co mám, bude třeba proti Stínu ze severu – a vy o tom stínu nemůžete nevědět. Tinukeda'yei! Děti Zahrady, prosím, odpovězte!" Její hlas ztichl v úpěnlivém tónu. Chvilí bylo ticho, ale pokud došlo k odpovědi, Simon ji neslyšel. Náhle se zdálo, že si jej vločkovitě zlaté oči poprvé všimly. Zpěvný hlas náhle nabral nádech podezření a znepokojení. "Co je tohle? Smrtné dítě?"

Simon, ztuhlý úlekem, mlčel. Obličej v zrcadle chvíli zíral, pak Simon ucítil, jak se po něm z oparu něco natáhlo, síla stejně rozptýlená a přitom mocná jako slunce, skryté za mraky.

"Pověz: kdo jsi?"

Simon se pokusil odpovědět, ne proto, že by chtěl, ale protože nebylo možné se těm všeovládajícím slovům, která mu zněla v hlavě, bránit. Něco ho však zarazilo.

"Putuješ po místech, která ti nejsou určena," řekl ten hlas. "Nepatříš sem. Kdo jsi?"

Snažil se, ale zjistil, že něco dusí jeho odpovědi v zárodku stejně jistě, jako by mu nějaké prsty svíraly hrdlo. Tvář se mu před očima rozvlnila a problesklo jí bledé modré světlo, které obraz krásné staré ženy rozbilo. Projela jím vlna chladu, která by mohla obrátit v černý led i jeho vnitřnosti.

Ozval se nový, drsný, mrazivý hlas.

"Kdo je to? Je to všetečka, Amerasu."

První obličej už úplně zmizel. Šedavou hlubinou zrcadla proběhl stříbrný záblesk. Zjevila se tvář, celá z lesklého kovu, bez výrazu a pohybu. Viděl ten obličej na Cestě snů a cítil tutéž strašlivou hrůzu. Znal jméno: Utuk'ku, královna Nornů. Pokusil se hledět jinam, ale nedokázal to. Byl v nepřekonatelném sevření. V černé hloubce masky viděl Utuk'kuiny oči, on ale jejich pohled na tváři cítil jako mrazivý dech.

"To lidské dítě je všetečka." Každé slovo bylo ostré a studené jako rampouch. "Stejně jako ty, vnučko. A všetečkům se nebude dařit dobře, až přijde Král bouří..."

Tvor za stříbrnou maskou se rozesmál. Simon cítil na srdci údery ledového kladiva. Chlad neúprosně stoupal výše, od prstů k ruce a na paži. Už brzy dosáhne jeho obličej jako smrtonosný polibek stříbřitých, mrazem blyštivých rtů...

Simon upustil zrcadlo a svalil se. Země se zdála být na míle daleko a pád nekonečný. Někdo křičel. To on křičel.

Sludig pomohl Simonovi na nohy. Chlapec stál nejistě a ztěžka oddychoval. Po chvíli Rimmeřanovy ruce setřásl. Cítil se nejistě, ale chtěl stát sám. Trollové se seběhli kolem a tiše si povídali, očividně zmateni.

"Co se stalo, Simone?" zeptal se Binabik, když se protlačil až k němu. "Zranilo tě něco?" Sisqi držela Binabika za ruku a vzhlížela k tomu podivnému níziňanovi, jako by se mu snažila vyčíst neduh z očí.

"Viděl jsem v Jirikiho zrcadle tváře," Simon se bezmocně třásl. Sisqi mu podala jeho plášť, který vděčně přijal. "Jednou z nich byla královna Nornů. Myslím, že i ona viděla mě."

Binabik promluvil ke svým druhům a učinil rukama několik gest. Otočili se a vraceli se k ohni. Snenneq mával oštěpem k nebi, jako by hrozil nějakému nepříteli.

Binabik se zaměřil na Simona. "Pověz mi o tom."

Simon vyučil vše, co se stalo od chvíle, kdy poprvé zdvihl zrcadlo. Při popisu první tváře se Binabik soustředěně zamračil, ale když vyprávění skončilo, jen zavrtěl hlavou.

"Královnu Nornů známe až příliš dobře," zabručel. "Byli to její lovci, kteří mě proklátí šípem u Da'ai Chikiza a ten dar jí nezapomenu. Leč nejsem si jist, kdo by mohla být ta druhá. Říkáš, že ji nornská královna oslovovala, vnučko?"

"Myslím. A říkala jí ještě jinak. Jménem – jenomže si ho nepamatuji." Některé podrobnosti, jakmile je vyslovil nahlas, mu již nepřipadaly tak jisté jako před okamžikem.

"Pak to musí být někdo z vládnoucích rodů, sithijských nebo nornských. Kdyby tu byl Jiriki, věděl by v mžiku, kdo to byl a co její slova znamenala. Říkáš, že snad někoho prosila?"

"Myslím, že ano. Ale Binabiku, Jiriki mi řekl, že zrcadlo je teď už jen pouhé zrcadlo! Říkal, že kouzlo je pryč, jediné kdybys se ho snažil zavolat – a já se o to nepokoušel! Opravdu ne!"

"Uklidni se, Simone, musíš být klidný. Nepochybuji o tvých slovech. Možná, že dokonce ani sám Jiriki neporozuměl podstatě síly zrcadel – nebo je možné, že se od doby, kdy od nás odešel, mnohé změnilo. Buď jak buď, nejlepší asi bude, když tu zrcadlo necháš nebo ho už nebudeš používat. To je pouze návrh – tys ho dostal a ty si můžeš dělat, co chceš. Jen pamatuj, že by to mohlo uvalit nebezpečí na nás všechny."

Simon se podíval na zrcadlo, ležící na zemi. Zdvihl ho, oťel z něj hlinu, aniž by se do něj podíval, a zasunul ho kapsy pláště.

"Nenechám ho tu," vysvětlil, "protože to je dar. A také bychom Jirikiho mohli jednoho dne potřebovat." Přejel po něm rukou. Rám byl ještě teplý. "Ale do té doby ho používat nebudu."

Binabik pokrčil rameny. "Rozhodnutí je na tobě. Vrať se k ohni a zahřej se. Zítra vyrazíme s prvním rozbřeskem."

30. Loučení

Díky časnému odjezdu dorazila unavená skupina k Jezeru modrého bahna už odpoledne následujícího dne. Jezero, rozložené mezi pahorky podhůří Sikkihoqu, vypadalo jako tmavomodré zrcadlo, hladké jako sklo. Napájeno bylo dvěma vodopády; spadaly z ledových výšin. Jejich hukot byl hluboký a zvukový jako dech bohů.

Když prošli posledním průsmykem nad jezerem a tiché šumění vody zesílilo, trollové přitáhli soumarům uzdy. Vitr utichl. Ve vzduchu se vznášel sražený dech beranů i jezdců. Simon v trollích tvářích zahlédl strach.

"Co se děje?" zeptal se nervózně a čekal, že se každou chvilku ozve řev obrů.

"Myslím, že doufali, že Binabik neměl pravdu," odpověděl Sludig. "Snad žili v naději, že se tu jaro schovalo."

Simon neviděl nic neobvyklého. Okolní vršky byly pod sněhem a mnohé stromy, obklopující jezero, byly bez listů. Bělobou zasypané jehličnany připomínaly bavlněné špice.

Někteří trollové se udeřili dlaní do hrudi, jako by to, co viděli, hovořilo výmluvněji než všechna Binabikova nebo Ookequkova slova. Pobídl berany dolů po úzké stezce a Simon se Sludigem se pustili po jejich stopách do jezerního údolí. Ze Sikkihoqu se snesl další oblak drobného sněhu.

Utábořili se ve velké jeskyni na severozápadním břehu jezera. Kolem jeskyně se proplétalo mnoho dobře vyšlapaných pěšinek. Ohromné ohniště, až po okraj plné zmrzlého popela, svědčilo o mnoha generacích trollů, které zde tábořily.

Brzy se na břehu jezera rozhořel mohutný oheň, největší za celou dobu od odchodu z Mintahoqu. Když padla tma a na nebi se rozbíhaly hvězdy, vrhaly plameny na skalnaté stěny kopců divoké stíny.

Simon právě seděl u ohně a olejoval si boty, když tu se objevil Binabik. Na trollův pokyn si boty znovu obul, vytáhl z ohně hořící větev a následoval Binabika do tmy. Kráčeli podél okraje úbočí po břehu jezera asi furlong, než se dostali k další jeskyni, jejíž vysoký vchod se téměř ztrácel za skupinou smrků. Zevnitř se ozývaly podivné hvízdavé zvuky.

Simon se nejistě zamařil, ale Binabik se jen usmál a ukázal mu, ať ho následuje. Cestovní holí podržel převislou větev smrku, aby se do ní nezapletla Simonova pochodeň.

Jeskyně byla naplněna čpavým zápachem zvířat, ale byl to povědomý pach. Simon zdvihl pochodeň výš, aby světlo dopadlo i do nejvzdálenějšího kouta. Otočilo se na něj šest koňských hlav a ozvalo se nervózní frkání. Podlaha jeskyně byla vysoko vystlána slámou.

"Dobré je to," Binabik se mu postavil po bok. "Bál jsem se, že by mohli utéct nebo že by jim nemuselo vystačit krmení."

"Jsou naši?" zeptal se Simon a pomalu se k nim blížil. Nejbližší kůň ohnul pysky a o krok ustoupil; Simon natáhl ruku, aby ji mohl očíhat. "Myslím, že jsou."

"Samozřejmě," uchichl se Binabik. "My Qanuci nejsme vrahové koní. Moji lidé je sem dali kvůli bezpečnosti, když jsme byli nahoře v horách. Toto místo udržujeme též pro naše ovce, když rodí a počasí není dobré. Od nynějška, příteli Simone, už nebudeš muset chodit pěšky."

Simon chvíli hladil prvního koně, který se podvolil jen neochotně, ale necouval, a pak zahlédl šedě grošovanou klisnu, na které přijel z Naglimundu. Přesl k ní a litoval, že jí nemá co dát.

"Simone," zavolal Binabik. "Chytej!"

Otočil se právě včas, aby zachytil něco malého a tvrdého, co mu v ruce slabě zakřupalo.

"Sůl," vysvětlil Binabik. "Přinesl jsem ji z Mintahoqu, pro každého kousek. Naši berani mají sůl velmi ráda předpokládám, že vaši koně také."

Simon klisně sůl nabídl. Vzala si ji a její jazyk ho zalechtal na dlaní. Pohladil jí silný krk a cítil, jak se pod jeho dotyky slabě chvěje. "Nepamatuju si její jméno," zašeptal smutně. "Haestan mi ho řekl, ale už jsem zapomněl."

Binabik pokrčil rameny a rozdával sůl ostatním koním.

"Jsem rád, že tě zase vidím," pozdravil Simon klisnu. "Dám ti nové jméno. Co takhle ,Domohledka'?"

Nezdálo se, že by brala jména nějak moc vážně. Mrskla ocasem a nosem slídila po Simonových kapsách, nemá-li ještě trochu soli.

Když se Simon s Binabikem vrátili k ohni, kangkang tek proudem a trollové u ohně zpívali a kolébali se při tom ze strany na stranu. Při jejich příchodu se Sisqi odpojila od skupiny, vzala Binabika za ruku a tiše si položila hlavu v kapuci na jeho rameno. Zdálky se zdál trollů zpěv bujarý, ale když Simon přišel blíž, napověděl mu výraz jejich tváří, že tomu tak není.

"Proč se tváří tak smutně, Binabiku?"

"V Mintahoqu máme takové rčení," vysvětloval mužík, " ... ,Truchlení nech na doma.' Když při putování o někoho přijdeme, pohřbíme ho na místě, ale slzy si ušetříme, dokud nejsme zpátky v bezpečí jeskyní. Na Sikkihoqu zemřelo devět z nás."

"Ale říkal jsi ,truchli doma'. Oni ještě doma nejsou."

Binabik zavrtěl hlavou a pak odpověděl na tichou otázku, kterou mu položila Sisqi. Pak se otočil zpět k Simonovi. "Tito loučí a pastýři se připravují na příchod zbytku Yiqanuckého lidu. Od hory k hoře právě poletuje zvěst: hory nejsou bezpečné a jaro nepříjde."

Mužik se unaveně usmál. "Jsou doma, přáteli Simone."

Binabik popleskal Simona po ruce a odešel se Sisqi k ohni, aby se přidali ke zpěvu. Do ohně bylo vydatně přiloženo a plameny šlehaly vysoko, takže se zdálo, že celé jezerní údolí září oranžovým světlem. Žalozpěvy Qanuců se nesly přes tichou hladinu a přehlušovaly i svist větru a hukot vodopádů.

Simon se vydal hledat Sludiga. Našel ho, jak sedí kousek od ohně na kameni, zabalený do pláště, s měchem plným kangkangu mezi koleny. Simon se posadil vedle a přihnul si z nabídnutého měchu. Otřel si ústa rukávem a měch vrátil.

"Už jsem ti vyprávěl o Skipphavvenu, Simone?" zeptal se Sludig a zíral při tom na oheň a zpívající trolly. "Nepoznal jsi krásu, dokud jsi neviděl panny, jež sbírají jmelí ze stěžně Sotfengselu, Elvritovy pohřbené lodi." Napil se a podal měch Simonovi. "Ach, sladký Bože, doufám, že má Skali z Kaldskryke alespoň dost rimmerské hrdosti, aby pečoval o hroby lodí ve Skippehawenu. Ať shnije v pekle."

Simon polkl dva dlouhé doušky a snažil se, aby Sludig neviděl jeho úšklebky. Kangkang chutnal hrozně, ale zahřál ho. "Skali je ten, který zabral zem vévody Isgrimmura?" zeptal se.

Sludig se na něj podíval kalným zrakem. Seděl sám s měchem již nějakou chvíli. "To je on. Zkažený, zrádný zplozenec vlčí čubky a mrchožravé vrány. Ať shnije v pekle. Ted' jde o krevní mstu." Rimmeřan si zamyšleně popotáhl vousy a vzhledl ke hvězdám. "V těchto dnech jde o krevní mstu na celém světě."

Simon vzhledl a uviděl hradbu černých mraků. Přicházely ze severozápadu a na obzoru zakrývaly hvězdy. Chvilí měl pocit, že vidí, jak temná ruka Krále bouří uchvacuje světlo a teplo. Zachvěl se, přitáhl si plášť, ale chlad nezahnal. Opět se natáhl po měchu. Sludig stále hleděl vzhůru.

"Jsme hrozně malí," poznamenal Simon mezi doušky. Zdálo se mu, že se mu kangkang rozlévá žilami jako krev.

"To jsou i hvězdy, kundě-manně," zamumlal Sludig. "A každá svítí nejvíc, jak dovede. Napij se ještě."

O něco později – Simon ve skutečnosti nevěděl, kolik času uběhlo a co se stalo se Sludigem – shledal, že sedí na kládě u ohně se Sisqi na jedné straně a s vousatým pastýřem Snenneqem na druhé. Všichni se drželi za ruce. Simon si neustále připomínal, aby ty drobné, drsné dlaně nemačkal příliš. Kolem se kolébali trollové a on se kolébal s nimi. Zpívali, a ačkoliv nerozuměl slovům jejich písní, přidal svůj hlas k jejich a poslouchal mohutný chór, který zněl noci, a cítil, jak mu srdce v hrudi bije jako tamtam.

* * *

"Musíme opravdu jet už dnes?" zeptal se Simon a snažil se udržet sedlo na místě, zatímco Sludig zapínal břišní řemen. Jediná osamělá pochodeň po jeskyni, která sloužila jako stáj, mnoho světla nevrhala. Za skupinkou smrků, zakrývajících východ, se rozednívalo.

"Mně to připadá jako dobrá myšlenka," ozval se Binabik zastřeným hlasem. Hlavu měl zakrytu koženou chlopni sedlové brašny, v níž se hrabal. "Chukkovy kameny! Proč nepočkám, až budeme venku na světle? Tohle je jako lovení bílých hranostajů v hlubokém sněhu."

"Rád bych si jeden den odpočinul," ozval se Simon. Vlastně mu ani tak špatně nebylo, vezmeme-li v úvahu všechny qanucký líkér, který včera vypil; kromě slabého bušení ve spáncích a menší slabosti v kolenou se cítil celkem normálně.

"A také bezpochyby Sludig..." odvětil troll. "Ach! Kikkasut! Tady je něco ostrého!"

"Drž ho, zatraceně," zavrčel Sludig, když se sedlo Simonovi vytrhlo z rukou. Kůň sebou podrážděně cukl a ustoupil krok do strany, než se Simon sedla opět zmocnil.

"Ale chápeš," pokračoval Binabik, "že nemáme povědomost, jak dlouho nám bude trvat přechod Pustiny. Pokud je zima na postupu, pak čím dříve to budeme mít za sebou, tím lépe. Jsou tu i jiní, kteří mohou zvěst o nás donést k uším, jež nebudou přátelské. Nevíme, kdo ze skupiny lovců přežil Umsheim. Myslím, že viděli Trn." Popleskal meč, obalený kůžemi a přivázaný na Simonově sedle.

Při zmínce o Ingenovi Jeggerovi se Simonovi udělalo špatně od žaludku, který měl po snídani – skládala se ze sušené ryby – už tak jako na vodě. Vzpomínka na Královnina lovcího v helmě tvaru rozevřené psí mordy, který je sledoval jako mstivý duch, mu nebyla nijak příjemná.

Prosím, Bože, říkal si Simon, ať je mrtvý, ať zemřel na Dračí hoře. Nepotřebujeme žádné další nepřátele, zvláště ne takové, jako on.

"Asi máš pravdu," připustil zaraženě. "Ale stejně z toho radost nemám."

"Co to vždycky říkal Haestan?" zeptal se Sludig a narovnal se. "Ted' víš, co to je být vojákem?"

"To říkal," usmál se smutně Simon.

Sisqinanamook a její lid se shromáždili kolem východu stáje, před nějž Simon se svými druhy vyvedli koně. Qanuči očividně nevěděli, co dřív – zda se věnovat ceremoniím loučení, nebo obdivovat koně, jejichž nohy byly vyšší než samotní trollové. Koně nejprve nervózně přešlapovali, když je ti drobní lidé hladili a poplácávali, ale zdálo se, že se toho trollové za dlouhé generace chovu ovci hodně naučili; koně se brzy uklidnili, vyfukovali velká oblaka páry a Qanuci je mohli okouzleně pozorovat.

Konečně si Sisqi mávnutím ruky zjednala klid a proslovila k Simonovi a Sludigovi krátkou řeč v jazyce Trollich hor. Binabik se usmál a překládal: "Sisqinanamook se s vámi loučí ve jménu mintahoqských Qanuců a naší Lovčí a Pastýře. Říká, že qanucký lid viděl v poslední době mnoho nového, a přestože se svět mění k horšímu, ne všechny změny jsou zlé." Kývl na Sisqi, která promluvila znovu a tentokrát se dívala na Sludiga.

"Sbohem, Rimmeřane," překládal Binabik. "Jsi ten nejlaskavější Croohok, o kterém kdy slyšela, a žádný z jejích lidí, kteří tu stojí, se tě již nebojí. Vyříd' svému Pastýři a Lovči ..." zazubil se, snad si představoval, jak by se vévoda Isgrimmur tvářil na takový titul " ... že Qanuci jsou nejen lidem chrabřým, ale i lidem, jenž nemá v lásce bezdůvodný boj." Sludig přikývl. "Vyřídím."

Sisqi nyní zaměřila pozornost na Simona. "A ty, Bělokadeřný, se nemusíš bát. Pová všem na Mintahoqu, kteří snad měli pochybnosti o příběhu s drakem, o tvé odvaze, již byla svědkem. Všichni ostatní, kteří tu jsou, učiní totéž." Chvilí pečlivě naslouchal a pak se usmál. "Také ti klade na srdce, abys dával pozor na jejího vyvoleného – tedy na mě – a užíval své chrabrosti, aby byl v bezpečí. O to tě žádá ve jménu nového přátelství."

Simon byl dojat. "Řekni jí," začal pomalu, "že budu jejího vyvoleného – který je také mým přítelem – chránit až za hrob a ještě dál."

Když Binabik řeč překládal, Sisqi na Simona upírala vážný pohled. Binabik skončil a Sisqi jim hrdě pokynula hlavou. Simon se Sludigem učinili totéž. Ostatní Qanuci se tlačili dopředu a dotýkali se cestovatelů, jako by jim chtěli s sebou něco dát. Simon shledal, že je obklopen malými, černovlasými hlavami, a znovu si musel připomínat, že trollové nejsou děti, ale smrtelní muži a ženy, kteří milovali a bojovali a umírali právě tak hrdinně a vážně jako kterýkoliv erkynský rytíř. Mozolnaté prsty mu tiskly ruce a slyšel mnoho slov, kterým nerozuměl, zněla však laskavě.

Sisqi a Binabik se odpojili od ostatních a zašli až k velké jeskyni. Sisqi vešla dovnitř a za okamžik se vrátila. V ruce nesla dlouhé kopí s násadou pokrytou řezbami.

"Tady," řekla. "Tam, kam jedeš, můj milovaný, to budeš potřebovat, a bude trvat déle než devětkrát devět dní, než se vrátíš. Vezmi si ho. Víím, že zase budeme spolu – budou-li bozi laskaví."

"I kdyby nebyli." Binabik se pokusil o úsměv, ale nepovedl se mu. Vzal kopí z jejích rukou a opřel ho o vchod jeskyně.

"Až se znovu potkáme, kéž už nad námi nevisí žádný stín. Ponesu tě ve svém srdci, Sisqi."

"Obejmi mě," poprosila tiše a vklouzla mu do náruče. "Jezero modrého bahna je letos chladné."

"Vrátím se..." začal Binabik.

"Už nemluv. Náš čas je krátký."

Jejich tváře se spojily a zmizely v kožešinových kápích. Stáli tak dlouho. Oba se chvěli.

Část druhá

Ruka Bouře

31. Město Mírumilovných

Často se říkávalo, že ze všech zemí Východního Ardu jsou tajemství nejhlubší v Hernystiru. Ne, že by sama země byla skrytá podobně jako bájně Trollí hory, schované za ledovou ohradou Bílé pustiny, nebo jako země Wrannských, obklopená zrádnými močály. Tajemství Hernystiru byla ukryta v srdcích jeho lidu a pod slunnými loukami, hluboko v zemi. Ze všech smrtelných to byli Hernystiřané, kteří Sithy nejlépe znali a milovali. Mnoho se toho od nich naučili – byť se o tom dnes mluvilo pouze ve starých baládách. Také se Sithy obchodovali a přivázeli si do své travnaté země předměty tak překrásné, že s nimi nemohly soupeřit výrobky nejlepších kovářů a řemeslníků imperiálního Nabbanu. Na oplátku nabízeli svým nesmrtelným spojencům plody země – černý malachit, ilenit a zářivé opály, safíry, rumělkou a měkké, lesklé zlato – vše pracně vydobyto z tisíců tunelů pod Grianspogským pohořím.

Sithové již zmizeli; pokud kdo věděl, ztratili se z povrchu země. Někteří Hernystirci však věděli své. Uplynula již dlouhá století od doby, kdy Plavý lid uprchl z hradu Asu'a a opustil poslední z Devíti měst, které bylo dostupné smrtelným lidem. Většina smrtelných na Sithy zcela zapomněla, nebo je vnímali pouze skrze závoj starých vyprávění. Ale mezi Hernystiřany, otevřeným a přece tajnostkářským lidem, bylo stále pár takových, kteří čas od času pohlédli na tmavé jámy, provrtané v Grianspogu, a vzpomínali.

* * *

Eolair neměl jeskyně nijak zvlášť v lásce. Dětství strávil na travnatých loukách západního Hernystiru, u soutoku řek Innisrich a Cuimmhe. Jako hrabě z Nad Mullachu tomu území vládl; později, ve službě králi Lluth ubh-Llythinnovi, cestoval po všech velkých městech a dvorech Východního Ardu a tlumočil přání Hernystiru pod světly nesčetných lamp a pod oblohou každého národa.

Proto, třebaže jeho odvahu nikdo nepochyboval a přestože přísaha králi Lluthovi znamenala, že by Lluthovu dceru Maegwin následoval třeba do zkázonosných plamenů, pokud by to byla jeho povinnost, vůbec ho netěšilo, že žije se svým lidem hluboko ve skalách mocného Grianspogu.

"Bagba mě sper!" zaklel Eolair. Kapka hořící pryskyřice mu stekla na rukáv a než ji stačil uhasit, řádně mu popálila kůži. Louč začínala prskat, což znamenalo, že již dlouho nevydrží. Uvažoval, že zapálí druhou, to by ale znamenalo, že je čas na návrat, a to ještě nechtěl. Krátce zvážil riziko, že by uvízl beze světla v neznámé chodbě v hlubinách země, a znovu tiše zaláteřil. Kdyby nebyl takový ukvapený hlupák, mohl si vzpomenout a vzít s sebou křesadlo. Eolair nedělal takové chyby rád. Příliš omylů takového druhu – a štěstí může člověka opustit nadobro.

Uhasil rukáv a opět se zaměřil na rozcestí chodeb. Přičapl k zemi v marné naději, že najde něco, co by mu pomohlo při rozhodování, kterým směrem se vydat. Nespatřil nic a popuzeně zasyčel.

"Maegwin!" zavolal a slyšel vlastní hlas, jak se valí do tmy a duní v chodbách. "Má paní, jsi tady?"

Ozvěna zmlkla. Eolair stál v tichu, v ruce mu dohořívala pochodeň, a dumal, co bude dělat.

Bylo zcela jasné, že Maegwin zná toto podzemní bludiště mnohem lépe než on sám, takže jeho starost možná nebyla na místě. Rozhodně tu v hlubinách nežili žádní medvědi ani jiná zvířata, jinak by se již objevila. Zbídačené zbytky obyvatel

Hernysadharci trávil v chodbách již dva týdny a budovaly si zde nový domov. Ale tady dole existovaly kromě zvířat i jiné věci, jichž se bylo proč obávat; Eolair nemohl taková nebezpečí pominout jen tak. Horami se pohybovaly zvláštní bytosti a po celé zemi byla zaznamenána podivná úmrtí a zmizení dávno předtím, než na rozkaz krále Eliáše přišla Skaliho vojska a vzpurný Hernysadharc umlčela.

Může tu číhat i jiné, prozaičtější nebezpečí: Maegwin by mohla spadnout a zlomit si nohu nebo by se mohla zřítit do podzemního jezera či řeky. Nebo by mohla přecenit svou znalost jeskyní a bloudit ztracená, beze světla, dokud by nezemřela hladem.

Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat. Půjde ještě kus, ale obrátí se k návratu, jakmile bude druhá pochodeň naplň vyhořelá. Tak by mohl stihnout dostat se alespoň na doslech jeskyní, v nichž nyní žije velká část zbylého vyhnaného hernystirského národa.

Eolair zapálil druhou pochodeň od doutnajícího oharku první louče. Kouřící zbytek použil k označení stěny v místě, kde se chodba rozdvíjovala. Po chvilce přemýšlení si zvolil širší chodbu a vydal se dál. Tento tunel, stejně jako ten, který opustil, býval součástí dolů, jež křížem krážem provrtávaly Grianspog. V této hloubce byl již vytesán do pevné skály. Chvilku uvažoval, jaké nepředstavitelné množství práce bylo potřeba na vysekání takové chodby vynaložit. Trámy výdřevy, která chodbu podpírala, byly široké jako kmeny těch největších stromů! Eolair musel obdivovat hrdinnou práci dávno zmizelých dělníků – svých i Maegwininých předků – kteří se prokopali samým podloží země, aby na světlo vynesli krásu.

Stará chodba se začala svažovat. Plápolavá louč osvětlovala podivné, nejasné značky, vyryté do stěn. Tyto tunely byly dávno opuštěné, přesto však z nich číselo jakési tajemné očekávání, jako by byly přichystány na nějaký návrat. Klapot Eolairových bot zněl hlasitě jako tlukot božího srdce a hrabě z Nad Mullachu nedokázal zaplašit myšlenku na Černého Cuamha, vládce hlubin. Podzemní bůh mu náhle připadal velmi skutečný a velmi blízko, tady, v hloubce země, které se od počátků Času ještě nedotklo slunce.

Zastavil se, aby si lépe prohlédl mělké rytiny, a uvědomil si, že některé z podivných obrysů jsou hrubými náčrty psů. Pochopil a pokýval hlavou. Starý Craobhan mu jednou povídal, že za dřívějších časů říkali horníci Černému Cuamhovi "Zemní pes" a v nejvzdálenějších tunelech mu zanechávali dary, aby si u něj zajistili ochranu před padajícími kameny a špatným vzduchem. Tyto rytiny byly obrazy Cuamha, obklopené runami se jmény horníků, kteří žádali o boží milost. Dalšími dary prosili o pomoc Cuamhovy služebníky, permončíky, nadpřirozené bytosti, které podle pověstí plnily prosby šťastných horníků a ukazovaly jim bohaté rudné žíly.

Eolair napsal vyhořelou loučí své iniciály pod obraz psa s kulatýma očima.

Vládce Cuamhu, říkal v duchu, pokud stále střežíš tyto chodby, dej, ať Maegwin a její lid přečkají vše v bezpečí. Jsme pod velkým, velmi velkým tlakem.

Maegwin.

To byla bolestná myšlenka. Copak necítí vlastní zodpovědnost? Její otec a bratr jsou mrtví. Manželka zesnulého krále Inahwen je jen o málo starší než sama Maegwin a není zdaleka tak schopná. Lluthův odkaz leží na bedrech princezny – a co s ním provádí?

Eolair ani moc neprotestoval proti nápadu přemístit se hlouběji do jeskyní: léto nepřineslo žádnou úlevu od chladu ani od Skaliho vojsk a srázy Grianspogských hor nebyly místem, kde by se mohli ubránit jakémukoliv obléhání.

Hernystiřané, kteří přežili válku, byli rozptýlení po nejvzdálenější divočině Hernystiru a Frostmarchu, ale největší a nejdůležitější část zůstala zde, se zbytky králova dvora. Tady mělo království buď přetrvat, nebo padnout: bylo načase zbudovat stálejší a obranyschopnější domov.

Co však Eolaira skutečně trápilo, bylo Maegwinino nekontrolovatelné okouzlení hlubinami země, její pronikání stále hlouběji do nitra hor. Nyní, dlouho poté, co se celý tábor přesunul, Maegwin odchází na podivné celodenní výpravy, mizí na celé hodiny ve vzdálených a neprozkoumaných jeskyních a vrací se pozdě večer s tváří a rukama špinavýma; v očích má výraz, který se podobá šílenství. Starý Craobhan i ostatní ji prosili, aby nikam nechodila, ale Maegwin se pouze napřímila a chladně prohlásila, že nemají právo poučovat Lluthovu dceru. Pokud bude potřeba, aby vedla svůj lid při obraně nového domova, řekla, nebo starat se o raněné nebo provádět politická rozhodnutí, pak bude na svém místě. Zbytek jejího času patří pouze jí. Využije ho tak, jak uzná za vhodné.

Ve starosti o její bezpečí se jí Eolair ptal, kam chodí, a radil jí, že by se po jeskyních už napříště neměla toulat bez doprovodu jeho nebo jiných společníků. Maegwin pouze tajemně hovořila o "pomoci bohů", a o "tunelech, jež vedou do dob Mírumilovných" – jako by chtěla dát najevo, že úzkoprsí hlupáci jako hrabě z Nad Mullachu by se neměli plést do věcí, kterým nerozumějí.

Eolair měl za to, že Maegwin přichází o rozum. Báł se o ni a o její lid – a také o sebe. Byl svědkem celého jejího dlouhého pádu. Lluthovo smrtelné zranění a zrádná vražda jejího bratra zasáhly cosi uvnitř ní, rány ale byly na místě, kam Eolair nedosáhl, a veškeré jeho úsilí snad ještě vše zhoršovalo. Nevěděl, proč ji jeho snaha ulevit jí v žalu tak rozrušovala, ale vysvětloval si to tím, že se králova dcera bojí soucitu druhých víc než smrti.

I když nedokázal zmírnit její bolest ani vlastní trápení při pohledu na její utrpení, měl by ji alespoň zachovat při životě. Jenomže jak to má provést, když králova dcera o záchranu nestojí?

Dnes to bylo zatím vůbec nejhorší. Maegwin vstala ještě dříve, než se první paprsek úsvitu prodral skulinou ve stropě jeskyně, nabrala si pochodně a provazy a další zlověstné předměty a zmizela v chodbách. Do pozdního odpoledne nebyla zpátky. Po večeři se Eolair – unavený po celodenní hlídce v lesích Circoille – vydal za ní. Pokud ji v brzké době nenajde, vrátí se a zorganizuje pátrací akci.

Skoro hodinu kráčel zákruty tunelu stále hlouběji, na stěnách si dělal značky a sledoval, jak se mu pochodeň stále krátí.

Už dávno minul bod, kdy si ještě mohl namlouvat, že bude schopen dojít zpět se světlem. Nechtěl se vzdát, ale pokud bude čekat ještě chvíli, budou v katakombách ztraceni dva, a komu to pomůže?

Konečně se zastavil na místě, kde se chodba otevírala do hrubě vytesané komory, z níž se tunely rozbíhaly do tří dalších směrů. Zaklel a došlo mu, že přišel čas, kdy je třeba skoncovat s předstíráním. Maegwin může být kdekoliv; mohl ji už dokonce dávno minout. Vrátil se a přivítají ho posměšky, protože princezna bude již hodinu zpátky.

Pochmurně se usmál a přitáhl si cop černých vlasů, který se mu při chůzi uvolnil. Vtipy nebudou tak hrozné. Lepší vytrpět trochu ponížení než ...

Do kamenné komory dolehl slabý hlas, útržek melodie, slabě jako stará vzpomínka.

"... Jeho hlas se rozléhal lesy
a divočinou.
Kde dvě srdce zněla, nyní bilo
jedině..."

Rozbušilo se mu srdce. Došel doprostřed jeskyně a přiložil si ruce k ústům.

"Maegwin!" zakřičel. "Kde jsi, paní? Maegwin!"

Stěny se rozechvěly ozvěnou. Když dozněla, pozorně naslouchal, ale neozvalo se žádné zavolání v odpověď.

"Maegwin, to jsem já, Eolair!" zavolal. Opět čekal, až sbor volajících hlasů utichne. Tentokrát bylo ticho přerušeno další tenkou melodií.

"... Její oči upřené k nebesům,
jen její lesklá krev dala mu odpověď,
hlava na zemi ležela, vlasy rozpuštěné..."

Otáčel hlavu ze strany na stranu a nakonec určil, že zpěv přichází nejsilněji z chodby vlevo. Vkročil dovnitř a překvapeně vykřikl, protože se téměř zřítíl do prázdna. Rozpřáhl ruce a vzepřel se o hrubé stěny, pak se sehnul, aby zdvihl pochodeň, kterou upustil, ale právě v tom okamžiku plamen zapraskal a zhasl. Rukou u lůčky nahmatal vodu a dál jen prázdný prostor. Před oslepenýma očima mu tančil obraz toho posledního, co viděl, než světlo zhaslo, hrubý, ale jasně rozpoznatelný obrys na pozadí černé nicoty. Stál na vrcholku vytesaného kamenného schodiště, které spadalo příkře dolů a zdálo se, že vede do srdce světa.

Tma. Uvězněn v dokonalé temnotě. Eolair cítil, jak se ho zmocňuje strach a rychle ho potlačil. To, co slyšel, byl Maegwinin hlas, tím si byl téměř jistý. Samozřejmě, že ano! Kdo jiný by zpíval v hlubinách světa staré hernystírské písně?

Ozval se v něm tichý, dětinský strach z něčeho, co se může skrývat v temnotě a lákat své oběti známými hlasy. U Bagbova stáda, takhle se chová muž?

Dotkl se stěn na obou stranách. Byly vlhké. Klekl si a osahával cestu před sebou. Schod pod ním byl uprostřed prohnutý a držela se v něm voda. V rozumné vzdálenosti ležel další schod. Nohou nahmatal další stupeň ve stejné vzdálenosti jako druhý.

"Maegwin?" zavolal znovu, ale zpěv mezitím umlkl. Začal opatrně sestupovat, ruce držel napřažené ve výši ramen, aby se mohl vzepřít o stěny. Poslední záblesk světla a obrázek, který mu zanechal před očima, se vytratil. Napínal zrak, ale viděl jen temnotu. Kromě šoupání nohou bylo jediným zvukem zurčení vody, stékající po stěnách na obou stranách. Po mnoha tápavých krocích a době, která mohla být hodinou, schodiště skončilo. Podlaha před ním byla rovná, kam až nohou dosáhl. Postoupil o několik kroků a znovu se proklínal, že si nevzal křesadlo. Kdo by hádal, že se krátké pátrání po zatoulané princezně změní v boj o vlastní život. A kde je ten, kdo zpíval, ať už to byla Maegwin nebo nějaký jiný, méně přátelský obyvatel jeskyní?

Zdálo se, že chodba dál běží rovně. Pokračoval pomalu, zákruty procházel s jednou rukou na stěně a druhou napřaženou dopředu. Po několika stovkách kroků se chodba znovu stočila. Ke své nezměrné úlevě shledal, že začíná cosi rozeznávat: vnitřek chodby osvětlovala slaboučká záře. Po dalším zákrutu ještě zesílila.

Obešel roh a byl zaplaven silným světlem; vycházelo z otvoru ve stěně jeskyně. Samotná chodba pokračovala dál, až k ohbí, za něž již neviděl, jeho pozornost ale přitahoval otvor ve stěně. Předtucha mu zrychlila tep. Klekl si a podíval se dovnitř a pak se překvapením vzpřimil tak rychle, že si odřel hlavu. Vzápětí prostrčil otvorem nohy a sklouzl dolů.

Dopadl na zem, přikřčil se do dřepu, aby se neskulil, a pomalu se narovnal.

Stál v široké jeskyni, jejíž rýhovaný strop, ozdobený kamennými špicemi, plaval v mihotavém světle dvou olejových lamp. Na druhé straně jeskyně byly velké dveře, dvakrát vyšší než člověk, dokonale zarovnané s kamennou stěnou. Dveře přiléhaly k rámu tak těsně, že to vypadalo, jako by tam vyrostly, mohutné panty trčely přímo z kamene. U dveří na hromadě lan seděla ...

"Maegwin!" vykřikl, rozběhl se a klopýtal po nerovné podlaze. Princezna měla hlavu nehybně položenou na kolenou.

"Maegwin, jsi...?"

Zdvihla hlavu. Něco v jejím pohledu ho zastavilo.

"Princezno...?"

"Usnula jsem." Pomalu potřásla hlavou a rukama si prohrábla ryšavé vlasy. "Spala jsem a snila..." Maegwin se zarazila a podívala se na něj. Tvář měla prachem černou; oči se jí bázně leskly. "Kdo...?" začala a znovu zatřepala hlavou.

"Eolaire! Zdál se mi ten nejpodivnější sen... volal jsi mě..."

Přiskočil a dřepl si vedle ní. Nezdálo se, že by utrpěla nějaké zranění. Rychle jí projel prsty vlasy a hledal známky pádu.

"Co to děláš?" zeptala se, ale vypadalo to, že ji to vlastně nezajímá. "A co děláš tady?"

Odtáhl se, aby jí mohl pohlédnout do tváře. "Tuhle otázku musím položit já tobě, princezno. Co tu děláš? Tvůj lid je nemocný starostni."

Líně se usmála. "Věděla jsem, že to najdu. Věděla jsem to."

"O čem to mluvíš?" nasupil se Eolair. "Pojď, musíme se vrátit. Díky bohům, že máš lampy, jinak bychom tu byli uvěznění navždy!"

"Chceš říct, že jsi s sebou nevzal pochodeň? Pošetilý Eolaire! Vzala jsem si mnoho věcí, protože zpět do horních jeskyní je to dlouhá cesta." Ukázala na rozházenou hromádku. "Myslím, že mám kus chleba. Máš hlad?"

Eolair se zmateně opřel. Takhle to vypadá, když někdo nenapravitelně zešílí? Zdálo se, že princezna je tady v té díře hluboko pod zemí šťastná. Co se jí to stalo?

"Ptám se znovu," pohlédl na ni jak neklidněji dovedl. "Co tady děláš?"

Maegwin se zasmála. "Pátrám. Tedy to je první důvod. Je to naše jediná naděje, chápeš? Myslím jít hlouběji. Musíme mířit stále hlouběji, jinak nás nepřátelé objeví."

Eolair vyrazil roztrpčené zasyknutí. "Udělali jsme, jak sis přála, princezno. Lidé se uchýlili do jeskyní, jak jsi nařídila. Nyní přemýšlejí, kam se poděla králova dcera."

"Ale také jsem věděla, že najdu tohle," pokračovala, jako by Eolair nic neřekl. Její hlas se ztišil v šepot. "Bozi nás zcela neopustili," a rozhlédla se kolem, jako by ji někdo mohl slyšet, " ... protože ke mně hovořili ve snech. Neopustili nás." Ukázala na velké dveře za jejich zády. "Ani naši dávní spojenci Sithové – protože právě je potřebujeme, není to tak, Eolaire? Spojence?" Oči jí až strašidelně plály. "Přemýšlela jsem o tom, až mi z toho praská hlava, a vím, že mám pravdu! Hernystir potřebuje v této strašlivé hodině pomoc – a kdo by byl lepším spojencem než Sithové, kteří při nás stáli již dříve!? Všichni si myslí, že Mírumilovní zmizeli z povrchu země. Ale tak to není! Jsem si jistá, že pouze sešli hlouběji."

"Více již nesnesu," Eolair ji vzal za ruku. "To je šílenství, paní, a mně to trhá srdce v hrudi, když tě vidím v takovém stavu. Pojď. Půjdem zpátky."

Maegwin se odtáhla a oči jí zaplály hněvem. "To ty mluvíš šíleně, hrabě! Vrátit se?! Strávila jsem bezpočet hodin odsekáváním závory. Musela jsem se chvíli prospat, když jsem byla hotová, ale dokázala jsem to! Je to hotové a já těmi dvěma projdu! Nemluv mi tady o návratu!"

Eolair vzhlédl a spatřil, že princezna ví, o čem hovoří. Závora, široká jako mužské zápěstí, byla přeseknutá. Kladivo a zubatý majzlík ležely poblíž.

"Co je to za dveře?" zeptal se podezřívavě. "Jistě je to součást starých dolů."

"Už jsem ti to řekla," odvětila chladně. "Jsou to dveře do minulosti – dveře k Mírumilovným. K Sithům." Otočila se k němu a její ocelový pohled jako by změkl. Na Maegwinině tváři se objevil zmatený a toužebný výraz. Eolair pocítil v srdci osten hlubokého smutku. "Ach, Eolaire," prosila, "nechápeš to? Můžeme být v bezpečí! Pojď, pomoz mi! Prosím, Eolaire, já vím, že si myslíš, že jsem blázen, ošklivá velká ženská, ale miloval jsi mého otce! Prosím, pomoz mi otevřít ty dveře!"

Eolair se jí nedokázal podívat do očí. Odvrátil se a zahleděl se na veliké dveře. Do očí se mu tlačily slzy. Ubohá dívka! Co ji mohlo tak zmučit? Smrt otce a bratra? Ztráta království? Všechno to jsou tragédie – ale nikdo z ostatních, kteří prožili stejné utrpení, se v tak žalostném stavu nenachází. Sithové kdysi bývali skuteční – jako déšť a skály. Ale uplynulo dlouhých pět století, aniž by se vyskytla třeba jen pověst o tom, že by Plavý lid zavítal do Hernystiru. A představa, že bozi vedli Maegwin k těmto dávno zmizelým Sithům... i Eolair při všem svém respektu k neznámému soudil, že je to projev jejího pomatení smyslu z utrpených ztrát.

Otřel si tvář do rukávu. Kamenný rám dveří byl pokryt podivnými, spleťnými symboly a detailně vyvedenými tvářemi a postavami, většinou však ohlazenými stékající vodou. Pravda, byla to práce nesmírně jemná, mnohem vypracovanější než i ty nejlepší pokusy hernystirských horníků. Co to tu mohlo kdysi být? Nějaký prastarý chrám? Byly tu pro Černého Cuamha prováděny podivné rituály, daleko od prostých svatyní na povrchu?

Eolair se nadechl a přemýšlel, jestli rozhodnutí, k němuž dospěl, není pošetilé. "Nechci, aby ses neoprávněně tupila, princezno, a nechci tě odsud odvádět silou. Pokud ti pomohu dveře otevřít," pokračoval pomalu a neodvažoval se pohlédnout na bolestivě nadějný výraz v její tváři, "vrátíš se pak se mnou?"

"Ach, ano, cokoliv si budeš přát!" Byla jako dychtivé dítě. "Nechám rozhodnutí na tobě, protože si jsem jistá, že až spatříš zem, kde žijí Sithové, nebudeš spěchat do ukoptěných jeskyní. Ano!"

"Nuže tedy dobrá. Mám tvé slovo, Maegwin." Vstal, uchopil rukojeť dveří a zabral. Nic se nepohnulo.

"Eolaire," ozvala se Maegwin tiše.

Zatáhl znovu, silněji, až mu na krku vyskočily žíly, ale dveře stály jako skála.

"Hrabě Eolaire," řekla Maegwin znovu.

Učinil ještě jeden marný pokus a obrátil se.

"Co?"

Ukázala na dveře prstem s ulomeným nehtem. "Přesekala jsem závoru, ale oba kusy tam zůstaly. Neměli bychom je vyndat?"

"To nepomůže..." začal, ale pak se podíval pozorněji. Kus useknuté závory zapadl do oka dveří a bránil otevření. Eolair si zlostně odfoukl a oba kusy vysunul. Se zaduněním spadly na kamennou podlahu.

Tentokrát, když Eolair zatáhl, závěsy skřípavě zaprotestovaly. Maegwin uchopila rukojeť pod rukama hraběte a přidala svou sílu k jeho. Závěsy zasténaly hlasitěji. Eolair si bezděky všiml svalů na jejím předloktí. Byla to silná dívka – a ani povahu nikdy neměla slabošskou. Snad jen když byla s ním, tak si často všiml, že její obvykle ostrý jazyk ztrácí na britkosti.

Eolair se zhluboka a namáhavě nadechl. Neušel mu Maegwinin pach. Zpocená a zašpiněná princezna nevoněla jako

naparfémované dámy z nabbanského dvora, ale bylo v ní cosi svěžího, teplého a živoucího, co nebylo ani trochu nepřijemné. Eolair potřásl nad takovými úvahami hlavou, zdvojnásobil úsilí a díval se přitom na Maegwininu odhodlanou tvář. Skřípání pantů zesílilo v hlasitý jakot. Dveře se začaly pomalu otevírat – nejprve na jeden palec, pak na dva, na stopu, přičemž celou dobu hlasitě protestovaly. Když se veřeje rozevřely na celý loket, přestali tahat a udýchaně se opřeli o tlusté fošny.

Maegwin se sklonila, popadla lampu a proklouzla otvorem, zatímco se Eolair ještě stále pokoušel popadnout dech.

"Princezno!" zavolal unaveně a protáhl se za ní. "Počkej! Může tam být špatný vzduch!" V témže okamžiku si uvědomil, že vzduch je v pořádku; možná jen trochu zatuchlý. "Jen jsem..." začal a zarazil se. Zastavil se Maegwin po boku.

Lampa v jejích rukou osvětlovala okolí.

"Říkala jsem ti to!" V hlase se jí ozýval spokojený úžas. "Tady žijí naši přátelé!"

"Bryniochu na nebesích!" zamumlal ohromeně Eolair.

Před nimi se na dně širokého kaňonu rozkládalo velké město. Při pohledu z místa, kde stáli – z okraje kaňonu – se zdálo, že celé rozsáhlé město je vytesáno přímo ze srdce hory, jako by to byl jeden jediný, nepředstavitelně obrovský kus živého kamene. Každé okno a dveře byly vysekány do pevné skály, každá věž vyřezána ze sloupů dávných kamenů, sloupů, jež se vypínaly ke stropu jeskyně vysoko nad jejich hlavami. Ale navzdory velikosti se město zdálo být překvapivě blízko, jako by to byla pouhá miniatura, určená k oklamání očí. Z vrcholku širokého schodiště, kde stáli, zdánlivě stačilo pouze natáhnout ruku a dotknout se klenutých střeš.

"Město Mírumilovných..." vydechla Maegwin šťastně.

Pokud to je sithijské město, pomyslel si Eolair, pak se jeho nesmrtelní obyvatelé bezpochyby rozhodli strávit zbývající roky na slunném povrchu, protože tato jeskyně umně opracovaného kamene byla prázdná – tedy alespoň na první pohled. Hrabě, oťresen objevem tak záhadného místa, zjistil, že doufá, že město je opravdu tak opuštěné, jak se zdá.

32. Mezi mnichy

Malá cela byla studená. Vévoda Isgrimmur si zmučeně odfrkl a třel dlaně o sebe, aby se trošičku zahřál.

Matka církev by udělala lépe, kdyby použila něco ze všech těch darů na vytopení svého hlavního paláce, říkal si.

Tapisérie a zlaté svícny jsou báječné – ale jak je má jeden obdivovat, když se třese zimou?

Předešlý večer zůstal dlouho do noci ve společné místnosti, seděl tiše před velkým krbem a naslouchal historkám ostatních cestujících mnichů, kteří do Sancellan Aedonitis přišli z velké většiny kvůli nejrůznějším jednáním s lektorovými úředníky. Když byly Isgrimmurovi kladeny přátelské otázky, odpovídal krátce a úsečně, neboť věděl, že zde – mezi příslušníky takřkajíc stejného cechu – mu hrozí odhalení nejvíce.

Nyní, za zvuku odbíjení zvonu Claveanu, svolávajícího k ranní modlitbě, cítil neodbytné nutkání vydat se opět do společné místnosti. Vystavil by se tím velkému riziku, ale jak jinak by se mohl dozvědět novinky, které tak nutně potřeboval.

Kdyby jen ten zatracený hrabě Streáwe hovořil přímo. Proč by měl táhnout přes celý Ansis Pelippé, jen aby mi řekl, že Miriamele je v Sancellan Aedonitis? Jak to vůbec ví? A proč by to měl říkat mně, když o mně věděl jen tolik, že se vyptávám na dva mnichy, mladého a starého?

Isgrimmur chvíli dumal nad možnostmi, že Streáwe věděl, kdo je, a že ho snad úmyslně poslal falešným směrem, přičemž Miriamele je ve skutečnosti někde úplně jinde. Ale pokud to je tak, proč by s ním vládce Perdrinu hovořil osobně?

Seděli spolu v zasedací síni hraběte a pili víno. Věděl Streáwe, kdo je? Co by získal tím, že jej poslal do Sancellan Aedonitis?

Ze snahy rozmotat hádanku kolem hraběte Streáwa Isgrimmura rozbolela hlava. Má snad jinou možnost, než vzít slovo hraběte za bernou minci? Je ve slepé uličce: bezvýsledně pročesával zákoutí hlavního města Perdrinu kvůli sebemenší zmínce o princezně a Cadrachovi. Tak takhle na tom teď je, žebravý mnich, který si užívá trochy pohostinství v náruči Matky církve a doufá, že se Streáwova slova ukáží pravdivými.

Zadupal nohama. Podrážky bot měl ošoupané a připadalo mu, že chlad z kamenné podlahy šplhá přímo do chodidel.

Tohle je pošetilost, schovávat se v cele; to mu v pátrání nepomůže. Musí jít ven a vmísit se do davu. Kromě toho, když seděl dlouho o samotě, začínaly se mu vybavovat tváře Gutrun a dětí a naplňovaly ho zoufalstvím a bezmocným hněvem. Vzpomínal na svou radost, když se Isorn vrátil ze zajetí, na svou pýchu a veselí. Dočká se dalšího takového setkání? Bohdá, že ano. Byla to jeho nejhlubší naděje, ale zároveň tak křehká, že by ji neopatrné zacházení mohlo zničit. Ale samotná naděje není tím jediným, čím je živ rytíř – dokonce ani starý vévoda, který má své nejlepší dny za sebou.

Je tu i povinnost. Teď; po pádu Naglimundu a poté, co byl jeho lid rozprášen bůhví kam, mu zůstala poslední povinnost k Miriamele a k Jošuovi, který ho za ní poslal. Byl opravdu rád, že mu zůstalo ještě něco.

Stál na chodbě a mmul si bradu. Chvála Usireovi, strniště vousů ještě není tak nápadné. Dnes ráno se zkrátka nedokázal přinutit k holení. Voda v umyvadle byla téměř zmrzlá a i po několika týdnech putování v mnišském převleku si ještě nezvykl na každodenní setkání s břitvou. Plnovous nosil od prvního roku, kdy se stal mužem. Chyběl mu teď stejně, jako by mu chyběla ruka nebo noha.

Vévoda se snažil rozhodnout, kterým směrem se vydat, aby došel do společné místnosti – a k hřejivému ohni – když na rameni ucítil ruku. Rychle se otočil a shledal, že je obklopen trojicí kněží. Ten, který se ho dotkl, starý muž s rozštěpem patra, se na něj usmál.

"Neviděli jsme se včera v hale, bratře?" zeptal se. Hovořil pomalou westerlingštinou s výrazným nabbanským přízvukem. "Právě jsi dorazil ze severu, ne? Pojd' s námi, posnídáme společně. Máš hlad?"

Isgrimmur pokrčil rameny a přikývl.

"Dobře." Stařec ho poplácal po paži. "Já jsem bratr Septes. Tohle jsou Novalles a Neylin, oba z mého řádu."

Ukázal na mladší mnichy. "Připojíš se k nám, ano?"

"Děkuji." Isgrimmur se nejistě usmál a přemítal, zda neexistuje něco jako mnišská etiketa, známá pouze zasvěceným. "Bůh vám žehnej," dodal.

"Tobě též," Septes uchopil tenkými prsty Isgrimmurovu silnou paži a vedl ho chodbou. Druzí dva mniši šli za nimi a tiše se bavili.

"Už jsi viděl Elysiinu kapli?" zeptal se stařec.

Isgrimmur zavrtěl hlavou. "Přijel jsem teprve včera."

"Je překrásná. Překrásná. Naše opatství je poblíž jezera Myrme, na východě, ale snažím se sem jezdit každý rok. Vždy s sebou беру pár mladších, abych jim ukázal nádheru, kterou tu pro nás Bůh připravil."

Isgrimmur zbožně přikývl. Chvilí šli mlčky, před nimi i za nimi vycházely na hlavní chodbu další hloučky mnichů; připomínaly hejna omšelých ryb, unášených neviditelným proudem k jídelně.

U širokých vstupních dveří se postup zpomalil. Když se Isgrimmur se svými společníky ocitl uprostřed davu, Septes se ho na cosi zeptal. Isgrimmur ho v hlučné vřavě hlasů neslyšel, proto si stařík stoupl na špičky, aby vévodovi dosáhl k uchu.

"Ptal jsem se, jaké je to teď na severu?" Septes téměř křičel. "Slyšeli jsme hrozné zvěsti. Hlad, vlci, smrtící bouře."

Isgrimmur zamračeně přikývl. "Všechno je velmi zlé," zavolal. Přitom se protlačili dveřmi jako zátkou hrdlem láhve a shledali, že se ocitli ve vstupním prostoru jídelny. Hlučná konverzace uvnitř by snad dokázala roztřást střešní trámy.

"Myslel jsem, že při jídle je zvykem zachovávat ticho!" zakřičel Isgrimmur. Mladí Septesovi druzi kulili oči na desítky stolů, táhnoucích se od jednoho konce místnosti ke druhému. Stoly byly seřazeny přibližně do tuctu řad a každý stůl v každé řadě byl obklopen muži v sutanách, jejich tonzury růžově svítily a vypadaly trochu jako nehty nějakého storukého obra. Každý byl zabrán do hlučného hovoru se sousedy, někteří mávali lžicemi, aby upoutali pozornost. Výsledný hluk připomínal hukot oceánu, který Nabban obklopoval.

Septes se zasmál a jeho smích zanikl ve všeobecném halasu. Znovu se postavil na špičky. "U nás doma v klášteře ticho je a v mnoha dalších též – a bezpochyby i u vás v rimmersgardských kláštorech, že? Ale tady v Sancellan Aedonitis jsou ti, kteří se zabývají Božími obchody: musí hovořit a poslouchat jako kupci."

"Spekulují o cenách duší?" ušklíbl se Isgrimmur kysele, ale stařec ho neslyšel.

"Pokud máš raději ticho," zakřičel Septes, "pak bys měl zajít dolů do archivu. Kněží tam jsou tiší jako hrob a šepot tam připomíná úder hromu. Pojďte! Chléb a polévku dostaneme tamhle u těch dveří a pak mi povíš více o tom, co se děje na severu, ano?"

Isgrimmur se snažil nedívat se, jak stařík jí, ale bylo to těžké. Kvůli rozštěpu patra neustále bryndal polévku a za chvíli mu po přední části sutany stékala malá polévková řeka.

"Odpusť," promluvil stařík nakonec a dožvýkával kousek chleba; podle všeho mu také nezbývalo ani moc zubů.

"Nezeptal jsem se na tvé jméno. Jak ti říkají?"

"Isbeorn." Bylo to jméno vévodova otce, na severu celkem běžné.

"Aha, Isbeorn. Ano, já jsem Septes... ale to jsem ti již řekl, ne? Pověz nám víc o tom, co se děje na severu. To je také jeden z důvodů, proč jsme v Nabbanu – protože v Jezerní krajině se k člověku moc novinek nedostane."

Isgrimmur mu vyprávěl o některých událostech, které se odehrály na sever od Frostmarchu, o strašných bouřích a zlých časech. Překousl i vlastní rozhořčení a povídal o Skalim z Kaldskryke a jeho uchvácení moci v Elvritshalle a následném pustošení a bratrovražedném boji.

"Slyšeli jsme, že vévodovi Isgrimmurovi dokázali zradu Nejvyššího krále," ozval se Septes a vytíral kouskem chleba zbytky polévky z misky. "Pocestní nám říkali, že Eliáš odhalil jeho spojení s princem Jošuu ve spiknutí proti trůnu."

"To je lež!" vybuchl Isgrimmur hněvivě a udeřil dlaní do stolu, divže nepřevrhl misku mladého Neylina. Na všech stranách se k nim otáčely hlavy.

Septes nadzdvihl obočí. "Odpusť," omlouval se, "my jen říkáme, co jsme slyšeli. Asi jsme se dotkli citlivého tématu. Byl Isgrimmur patronem vašeho řádu?"

"Vévoda Isgrimmur je čestný muž," vévoda se proklínal, že se nechal unést hněvem. "Nemám rád, když ho někdo očeřuje."

"Jistě," tišil ho Septes, jak nejlépe dovedl. "Ale zaslechli jsme ze severu ještě další příběhy, velmi hrůzostrašné, ano? Rovallesi, pověz, co ti říkal ten pocestný."

Mladý Rovalles se chystal promluvit, ale místo toho se rozkašlal, protože mu zaskočil drobeček. Neylin ho začal bušit do zad, dokud Rovalles nepopadl dech, ale ani pak bušit nepřestal; nejspíš byl trochu příliš vzrušený ze své první návštěvy Nabbanu.

"Jednoho muže jsme potkali, když jeli sem," začal Rovalles, když se Neylin uklidnil, "je z Hewenshiru, nebo z jiného místa v Erkynu." Mladý mnich nemluvil westerlingsky tak dobře jako Septes; musel se často odmlčet a hledat slova.

"Říká, že když Eliášovo obléhání nemohlo srazit Jošuuův hrad, Nejvyšší král se spojit s démony země a oni kouzlem zabít všechny v hradě. Přisáhá, že je to pravda, že to vidět sám."

Septes, který si při Rovallesově vyprávění čistil předek sutany, se předklonil. "Viš jako já, Isbeorne, jak lidé dokážou být pověřiví, ano? Kdyby takový příběh vyprávěl pouze tento muž, byl bych ho nazval bláznem a to by bylo vše. Ale i v Sancellan se o tom tiše hovoří – že se Eliáš spřáhl s démony a silami zla." Zkřivenými prsty se dotkl Isgrimmurovy ruky; vévoda potlačil nutkání ucuknout. "O obléhání jsi musel slyšet, i když jsi říkal, žeš ze severu odešel ještě před jeho koncem. Co je na těchto zvěstech pravdy?"

Isgrimmur chvíli na starého mnicha hleděl a dumal, jestli se za jeho otázkou neskrývá ještě něco jiného. Nakonec si povzdychl. Tohle je pouze laskavý stařík se zaječím pyskem, nic víc. Jsou zlé časy – proč by se Septes nemohl snažit vyloudit zprávy z někoho, kdo přichází ze samého semeniště pověstí?

"O moc víc než ty jsem neslyšel," promluvil konečně, "ale můžu potvrdit, že zlé síly se probudily – takové, o nichž by boží muž raději ani nevěděl, ale ať mě spere ďas, jestli je to zažene." Septes se nad vévodovým slovníkem zamračil, ale nepřerušoval ho. Isgrimmur, který se dostával do ráže, pokračoval. "Dalo by se říct, že se tvoří různé strany, a ty, které vypadají lépe, jsou ve skutečnosti ty horší. Víc říct nemohu. Nevěřte všemu, co slyšíte, nekřičte však také hned ‚pověry‘..." Odmíchl se, protože si uvědomil, že se pouští na nebezpečnou půdu. Už toho nemohl povědět o mnoho víc, aniž by nepřítáhl pozornost jako zdroj potvrzení pověstí, které se po Sancellan Aedonitis šíří. Nemůže si dovolit na sebe upozorňovat, dokud se nedozví, zda tu princezna Miriaméle opravdu je.

Útržky, které prozradil, ale podle všeho Septese uspokojily. Stařec se opřel a pořád ještě si nepřítomně oškrabával zaschlou polévkovou skvrnu na prsou.

"Ach," přikývl. V hluku jídelny ho bylo sotva slyšet. "Běda, slyšeli jsme již dost děsivých historek, než abychom brali tvá slova na lehkou váhu, ano?" Pokynul svému akolytovi, aby mu pomohl vstát. "Děkujeme, že jsi s námi posnídal, Isbeorne. Bůh tě ochraňuj. Doufám, že si dnes večer ve společné místnosti ještě popovídáme. Jak dlouho zůstáváš?" "Ještě nevím," odvětil Isgrimmur. "I já vám děkuji."

Stařík se svými dvěma společníky zmizel v davu odcházejících mnichů a nechal Isgrimmura, aby si urovnal myšlenky. Vévoda se po chvíli vzdal a vstal od stolu.

Člověk tu neslyší ani vlastní úvahy. Zavrtěl pochmurně hlavou a tlačil se k východu. Jeho velikost mu pomohla k rychlejšímu postupu; brzy se ocitl v hlavní chodbě. Tak, už jsem se vypovídal, ale k nalezení chudinky Miriaméle nejsem o nic blíž, říkal si hořce. A jak bych vůbec mohl zjistit, kde je? Mám se prostě někoho zeptat, jestli tady někde není Eliášova nezvěstná dcera? Ach ano, abych nezapomněl: cestuje převlečená za chlapce. To je ještě lepší. Možná se poptám, jestli se v Sancellan Aedonitis neobjevili nějakí mladí mnichové.

Zadíval se na řeku zahalených postav a rozmrzle si odfrkl.

Elysie, matko Boží, kéž by tu se mnou byl Eolair. Ten zatracený Hernystiřan takovéhle nesmysly miluje. Ten by ji našel hned, s těmi svými uhlaženými způsoby. Co tu dělám já?

Vévoda z Elvritshally si přejel prsty po nepřirozeně hladké bradě. Pak se rozesmál nad svou beznadějnou pošetilostí a vyděsil tím dokonce i sám sebe.

Procházející mnichové se nervózně proplétali kolem tlustého mnicha ze severu, zjevně ponořeného v nějaké nábožné vytržení. Isgrimmur hulákal smíchy a po odřených růžových tvářích se mu koulely slzy.

33. Zápas s krokodýlem

Bouřkové počasí leželo nad močálem jako horká a vlhká pokrývka. Tiamak přímo cítil, jak se bouře chystá k výbuchu; z jejího lepkavého dechu se mu na pažích vztyčily chlupy. Co by dal za to, aby to už začalo a spustil se chladivý déšť! Myšlenka na dešťové kapky padající na tvář a ohýbající listy mangrovníků mu připadala jako kouzelný sen.

Tiamak si povzdychl, vytáhl bidlo z vody a položil ho přes boky loďky. Protáhl se a bez úspěchu se pokusil uvolnit svaly na zádech. Plul už třetí den a protrpěl dvě noci téměř beze spánku; neustále se trápil přemítáním, co má dělat. Když pojede do Kwantipulu a zůstane tam, nebude to znamenat zradu vlastních soukmenovců? Dokázali by vůbec pochopit závazek vůči suchozemcům – nebo alespoň vůči několika z nich?

Pochopitelně, že by nedokázali. Tiamak se zamračil, sáhl po měchu, dopřál si důkladný doušek vody a než ji polkl, chvíli ji převaloval v ústech. Vždy ho měli za podivína. Pokud nepojede do Nabbanu, aby orodoval za svůj lid u vévody Benigarise, bude pro ně jednoduše podivinský zrádce. Rada starších osady se tím dále zabývat nebude.

Stáhl si z hlavy šátek, namočil ho do vody a znovu si ho připlácl na vlasy. Blaženě chladivá voda mu stékala po tváři a krku. Barevní ptáci s dlouhými ocasy, kteří trůnili na větvích nad jeho hlavou, na chvíli umkli: nad močálem se rozlehlo temné zabouření. Tiamakovi se zrychlil tep.

Ty, jenž vždy kráčíš Po Písku, ať přijde bouře brzy!

Jeho loďka se poté, co se přestal odpichovat, pomalu zastavila. Zád' se pomalu přetáčela doprostřed kanálu, až byla loďka otočena ke břehu – tedy k tomu, co by bylo břehem, kdyby plul po suchozemské řece. Tady ve Wranu to byla pouze houština mangrovníků, v jejichž kořenech se zachytila trocha písku a z něj pak vyrůstalo několik stromů. Tiamak si rezignovaně odfrkl a znovu zabodl bidlo do vody, srovnal loďku a nasměroval ji dopředu přes husté chomáče lilí, které se zachytávaly kýlu jako prsty tonoucích. Do Kwantipulu to bylo ještě několik dní, a to za předpokladu, že bouře, za níž se modlil, s sebou nepřinese vichřici, jež vyvrátí stromy a nezmění tuto část Wranu v neprůchodnou past kořenů, kmenů a větví.

Ty, jenž vždy kráčíš po písku, opravil svou modlitbu, ať přijde mírná, ale chladivá bouře brzy!

U srdce cítil nevýslovnou tíhu. Jak si má vybrat mezi dvěma tak hroznými možnostmi? Mohl by dojet až do Kwantipulu a teprve pak se rozhodnout, zda podle Morgenesova přání zůstane, nebo zda se vydá do Nabbanu, jak mu přikázali Starší Mogahib a ostatní. Snažil se touto představou trochu uklidnit, ale říkal si, jestli takové úvahy nenapomáhají spíše tomu, aby se rána zanítila, místo aby zaťal zuby, ránu vyčistil a mohlo začít hojení.

Tiamak pomyslel na svou matku, která strávila většinu života na kolenou, když pečovala o oheň, v hmoždíři drtila zrna, pracovala od tmy před východem slunce do doby, kdy byl čas ulehnout na visuté lůžko. K vesnickým starším mnoho respektu necítil, ale nyní dostal strach, že by jej mohl pozorovat duch matky. Nikdy by nepochopila, jak se mohl její syn otočit zády k vlastnímu lidu kvůli cizincům. Chtěla by, aby jel do Nabbanu. Nejprve posloužit svým, pak se starat o osobní čest, to by bývala řekla.

Myšlenky na matku vše zdánlivě zjednodušovaly: v první řadě je Wranňan, to nemůže nic změnit. Morgenes, ten laskavý starý muž, by jeho důvody pochopil. Teprve až splní své závazky vůči vlastnímu lidu, vrátí se do Kwantipulu, tak, jak jej žádali suchozemští přátelé.

Rozhodnutí ho zbavilo značné části tíživých starostí. Řekl si, že by se mohl na chvíli zastavit a ulovit něco malého k obědu. Natáhl se a ozkoušel vlasec, přivázaný k zádi loďky. Šel lehce; když jej vytáhl, ke svému značnému znechucení

zjistil, že návnada je pryč a ať ji už snědlo cokoliv, nezdrželo se to tu, aby mu vyjádřilo díky. Alespoň že mu zůstal háček. Kovové háčky jsou nesmírně drahými předměty – za tento zaplatil celodenním tlumočením na trhu v Kwantipulu. Měsíc nato na trhu objevil pergamen s Nissesovým jménem a dal za něj další celodenní plat. Dva drahé nákupy, ale háček na ryby je skutečně mnohem menší než ty, jež si vyřezával z kostí a jež se obvykle zlomily při prvním zaseknutí. A Nissesův pergamen – poklepal na vak z naolejované kůže u nohou – pokud je pravý, je perlou nevyčíslitelné hodnoty. To není za dva denní výdělky špatné.

Tiamak vytáhl vlasec, opatrně ho smotal a pak zamířil k mangrovníkové houštině. Pomalu jel kolem, až narazil na kousek promáčené prsti, z níž vyrážely pruty rákosí. Přirazil co nejbliž ke břehu, zpoza opasku vytáhl nůž a rýpal jím do hlíny, dokud nenarazil na vejčka plivouchů. Zabalil lesklé kuličky do šátku a jednu napíchl na háček. Poté hodil vlasec do vody. Když se vracel doprostřed vodního toku, v dálce zabrumlal hrom. Zdálo se, že tentokrát je o cosi dál. Smutně potřásl hlavou. Bouře si dávala na čas.

Pozdě odpoledne se vynořil z mangrovníkových houštin a znovu se ocitl na přímém slunci. Tok tu byl hlubší a širší. K obzoru se táhlo rákosové moře, v palčivém žáru nehybné, protkané stříbřitými nitkami ostatních kanálů. Oblohu pokrývala hrozivá šedá mračna, ale zpoza nich dál pájilo slunce, a Tiamak pocítil další příval bezstarostnosti. Odněkud se vzněsł ibis, pomalu mával křídly a přistál nedaleko v rákosí. Na jihu, mnoho mil za močály, viděl slabý obrys hor Nascadu. Na západě se prostíralo moře, skryté za prérií kočíí trávy a mangrovníků.

Tiamak se nepřítomně odrazil bidlem, na chvíli zaujat opravou, kterou bude muset provést ve svém velkém vědeckém díle, v přepracování Sovranova léčení podle wrannského ranhojičství. Náhle mu totiž došlo, že samotný tvar kočíí trávy může mít něco společného s jejím používáním v Lučním Thrithingu jako manželského lektvaru. Plánoval sepsání poznámky pod čarou, která by toto spojení nenápadně naznačovala, aniž by to vypadalo, že ze sebe dělá chytráka, když tu náhle pocítil za zády podivné chvění. Polekaně se otočil a spatřil, že se vlasec napíná a drnčí jako struna harfy. Chvilí si byl jistý, že se musel někde zachytit – tah byl tak silný, že pootočil zád' ale když se přehnul přes bok, zahlédl cosi stříbřitě šedého, co vyplulo k hladině, zazmítalo se a znovu se ponořilo do slané vody. Ryba! Dlouhá jako Tiamakova paže! Tiše vykřikl radostí a začal tahat za vlasec. Ryba vyplula přímo k němu. Na kratičký okamžik se nad hladinou objevila stříbrná hřbetní ploutev a vzápětí se ponořila pod loďku. Vlasec se opět napjal. Tiamak zabral a přitáhl kousek šňůry, ale ne moc. Byla to silná ryba. Představa, jak se vlasec trhá a jídlo na dva dny plave pryč, naplnila Tiamakovo srdce děsem. Povolil tah na vlasec. Nechá rybu, ať se unaví, pak si ji v klidu přitáhne. Mezitím se rozhlédne po suchém místě, kde si rozdělá oheň. Může rybu zabalit do listů minogu, a poblíž jistě poroste i palivec... V myšlenkách už cítil její chuť. Vedro, neodbytné hřmění, zrada vůči Morgensovi (jak to stále pociťoval) i vše ostatní zmizelo před teplou září vidiny jídla. Opět uchopil šňůru a laskal se s jejím poddajným napětím. Čerstvou rybu už neměl celé týdny!

Ze zasnění ho vyrušil šplouchaný zvuk. Tiamak vzhlédl a spatřil půlkruh zčeřených vlnek. Rozbíhaly se od břehu dvě stovky metrů od něj. Bylo tam ještě něco: o chvilku později rozeznal řadu malých hrbolků, které jako droboučké souostrovi klouzaly k lodi.

Krokodýl!

Tiamakovi se zastavilo srdce. Jeho báječná večeře! Opřel se do vlasce, ale ryba se stále ukrývala pod lodí a houževnatě se bránila; při marné snaze vyvléci ji na hladinu si o šňůru popálil dlaně. Krokodýlova silueta se rychle přibližovala a údery mohutného ocasu vířily hladinu. Hřbet se na okamžik vynořil asi sto metrů od Tiamaka a pak se potopil – za jeho rybou!

Nebyl čas přemýšlet, ani chvílička. Večeře, háček, vlasec, to vše by mohlo být ztraceno, kdyby ještě déle váhal. Tiamak cítil, jak se mu v prázdném žaludku rozlévá černá zlost. Matka, kdyby ještě žila, aby ho teď mohla vidět, by svého plachého, nemotorného synka sotva poznala. Kdyby viděla, co vzápětí udělá, odpotácela by se ke svatyni Té, jež porodila lidstvo – svatyně stála u zadní stěny rodinné chatrče –, a tam by omdlela jako špalek.

Tiamak si navlékl smyčku přivázanou k rukojeti nože na zápěstí a vrhl se přes bok loďky. Zlostně si přitom cosi mumlal a tak tak, že se stačil alespoň trochu nadechnout a zavřít ústa, než se mu nad hlavou zavřela zelená hladina.

Zazmítal se a otevřel oči. Slunce prozařovalo vodu kanálu a prodíralo se přes chomáče naplavenin jako přes mraky.

Tiamak vrhl pohled k tmavému obdélníku dna loďky a spatřil stříbřité obrysy. Navzdory panice, která mu zaplavovala srdce, cítil okamžik uspokojení nad velikostí svého úlovku, vznášejícího se nehybně na konci vlasce. Dokonce i otec Tugamak by musel uznat, že je to pěkný kousek!

Natáhl se po rybě, ale ta sebou mrskla a zmizela mu z dohledu na druhé straně loďky. Vlasec se přitiskl k dřevěnému kýlu. Tiamak po něm chňapl, ale šňůra lnula ke dnu tak těsně, že ji neměl jak uchopit. Vyrázil vystrašené zakašlání a z úst mu uniklo několik bublinek. Rychle, musí si pospíšet! Krokodýl u něj bude každým okamžikem!

V tichu podvodního světa slyšel v uších vlastní dunivý tep. Prsty nedokázaly popadnout vlasec. Ryba zůstávala mimo dohled a mimo dosah, jako by se zvráceně rozhodla, že ve svém utrpení nezůstane sama, a panika Tiamakovi ochromovala prsty. Nakonec se vzdal, odrazil se od dna lodi a snažil se vyplavat nahoru. Ryba byla ztracená. Teď musel zachránit sebe.

Pozdě!

Kolem se mihl temný stín a zamířil k hladině. Krokodýl nebyl největší, jakého kdy viděl, ale zcela určitě byl největší, pod kterého se kdy dostal. Bílé břicho proplulo nad ním a do boku ho udeřil velký ocas.

V plicích ho pájil dech, snažil se uniknout a naplnit kalnou vodu bublinami. Kopl nohama a otočil se. Měl pocit, že mu oči vyskočí z hlavy. Viděl, jak se na něj krokodýl valí jako tupý šíp. Čelisti se rozevřely a v nich probleskla rudá tma a nekonečné množství zubů. Zazmítal se, máchl rukou a sledoval pohyb nože, strašlivě zpomalený odporem vodní stěny. Plaz se mu oťel o žebra a ořel ho drsnou kůží. Nůž se mu mělce zakousl do slabiny, nesmekl se po opancěvaném

hřbetě a odskočil. Za krokodýlem, obeplouvajícím loďku, se táhl tenký rudohnědý obláček.

Tiamak měl pocit, že se mu plíce v hrudi neuvěřitelně zvětšily a tlačí mu na žebra takovou silou, že se mu před očima začínají objevovat černé skvrnky. Proč jen byl takový blázen? Nechce umřít takhle, utopený a snědený!

Pokusil se uniknout k hladině, ale v tu chvíli pocítil na noze drtivé sevření; vzápětí byl stržen dolů. Nůž mu vyklouzl z ruky. Divoce tloukl rukama a volnou nohou a přitom byl tažen k temnému říčnímu dnu. Ze rtů mu unikl oblak bublin. Před slábnoucím zrakem se mu objevily tváře kmenových starších, Mogahiba, Roahoga Hrnčiče a dalších, v nich se zračilo unavené znechucení z jeho idiotského jednání.

Smyčku nože měl stále ještě navlečenou na zápěstí. Ve tmě se snažil nahmatat rukojeť. Obemkl ji prsty, sebral poslední síly, předklonil se a našel tvrdé, hrubé čelisti, jež mu svíraly nohu. Jednou rukou se přidržel za okraj tlamy, nasadil nůž na kožnaté oční víčko a bodl. Hlava pod jeho rukama sebou škubla a krokodýl křečovitě sevřel čelisti. Nohou mu až do srdce projel blesk ostré bolesti. Další obláček drahocenných bublin unikl Tiamakovi z úst. Zatlačil vši silou na čepel. Jeho myšlenky se podobaly černé šmouze plné tváří a nesmyslných slov. Když v zoufalé bolesti nožem otočil, krokodýl povolil stisk. Z posledních zbytků sil zatáhl za horní čelist a pootevřel ji právě tolik, aby nohu vytrhl; tlama vzápětí opět sklapla. Voda zčernala krví. Tiamak necítil pod kolenem vůbec nic, nad kolenem pak pouze palčivou bolest praskajících plic. Kdesi pod ním se na tmavém dně svíjel krokodýl a točil se v křečovitých kruzích. Tiamak se snažil vyhrabat se vodou k místu, kde snad kdysi svítilo slunce a cítil, jak v něm zmírá poslední jiskra.

Prošel mnohými temnotami a nakonec se ocitl na světle.

Na šedém nebi zářila denní hvězda; kočí tráva stála nehnutě a tiše podél břehů. Vsál do sebe nekonečný nádech horkého mokřadního vzduchu, dlouhý jako jeden život, otevřel mu celé tělo a pak se téměř znovu ponořil pod hladinu. Vzduch se mu vedral do plic jako voda z protržené přehrady, zaplavující vyprahlé údolí. Před očima mu zářila světla všech barev, až měl pocit, že objevil jakési zázračné tajemství. Vzápětí, když zahlédl svou loďku pohupovat se na rozvlněné hladině nedaleko od něj, pocit zjevení vyprchal. Cítil, jak mu páteří znovu šplhá ohlupující temnota a mříží mu do hlavy. Namáhavě plaval k lodi, tělo měl podivně bez citu, jako by byl pouze hlavou, jež se vznášela na hladině. Dosáhl okraje lodi a pověsil se na něj, hluboce oddychoval a sbíral síly. Pouhou silou vůle se vytáhl do bezpečí; odřel si přitom bradu o sedátko, ale nic o to nedbal. Temnota ho konečně přemohla. Přestal se bránit a ponořil se do jejích hlubin.

Když se probral, byla obloha krvavě rudá. Nad močály se proháněl horký vítr. Měl pocit, že se mu řevavá obloha prodrala do hlavy, protože žhnul jako vypálený hrnec čerstvě vytažený z pece. Prsty, neobratnými jako kousky dřeva, nahlmatl na dně loďky náhradní kalhotovou záplatu a omotal si ji kolem rozdrásaného lýtku. Nebyl schopen moc přemýšlet o krvavých rýhách, jež se mu táhly od kolena až k patě. Bojoval s bezvědomím, které se na něj snaželo, a přemýšlel, jestli bude ještě vůbec kdy schopen chodit. Dotáhl se k postranici loďky a zatáhl za vlasec, který stále visel přes bok a mizel v zelené hloubce. Zesláblými rukama dokázal vytáhnout stříbrnou rybu přes záď na dno, kde ji nechal bezmocně mrskat. Ryba měla otevřené oči i ústa, jako by se snažila položit Smrti nějakou otázku.

Překulil se na záda a zíral do fialové oblohy. Ozval se dunivý hlas hromu. Na horečnaté kůži mu zatančily dešťové kapky. Tiamak se usmál a opět sklouzl do temnoty.

34. Co tu dělá Pryates?

Isgrimmur vstal z lavice a přešel ke krbu, otočil se a nahříval si záda. Za chvíli půjde spát, takže by rád ještě vstřebal co možná nejvíce tepla, než se vrátí do té zatracené vymrzlé cely.

Poslouchal ozvuky tlumeného hovoru, které plnily místnost, a žasl nad množstvím a rozdílností přízvuků a jazyků. Sancellan Aedonitis byl světem sám pro sebe, snad ještě víc než Hayholt, ale přestože se tu večer hovořilo o všem možném, k řešením svých starostí se nepřiblížil ani o píď.

Vévoda se procházel po nekonečných chodbách celé dopoledne i odpoledne a rozhlížel se po podezřelém mnišském páru nebo po čemkoliv, co by mu trochu pomohlo. Jeho pátrání nepřineslo žádné ovoce, snad až na to, že mu připomnělo velikost a moc Matky církve. Neschopnost zjistit, jestli tady Miriamele je nebo není, ho natolik znechutila, že když se odpoledne nachýlilo, odešel ze Sancellan Aedonitis docela.

Navečeřel se v hostinci pod vrchem Sancelline a pak se tiše procházel po Síni fontán, kde nebyl již celá léta. Navštívil fontány s Gútrun krátce před svatbou, když přijeli do Nabbanu na předsvatební cestu, jak to určovala Isgrimmurova rodinná tradice. Jiskřivá hra vody a její zurčivá melodie ho naplnily jakousi příjemnou melancholií, a přestože ho stále trápil stesk a starost o manželku, poprvé po dlouhých týdnech na ni dokázal myslet, aniž ho nepřemohla bolest. Musí být v bezpečí – a Isorn také. Bude tomu prostě věřit, protože co jiného mu zbývá? Zbytek jeho rodiny, druhý syn a dvě dcery, je v dobrých rukou zemana Tonnruda ve Skoggey. Někdy, v nejistých dobách, člověk zkrátka musí věřit v Boží dobrotu.

Po vycházce se Isgrimmur vrátil do Sancellanu s upokojenou myslí, připraven znovu se věnovat svému poslání. Přisedl si k němu jeho společníci od snídaně, ale brzy zase odešli, protože mu Septes vysvětlil, že chodí spát podle svých "venkovských hodin." Vévoda pak ještě dlouho seděl a poslouchal hovory ostatních kolem sebe, nic nového se ale nedozvěděl.

Valná část tlachů, byť zaobalena do opatrných výrazů, se točila kolem toho, zda lektor Ranessin uzákoní Benigarisovo následnictví na nabbanském vévodském stolci. Ne, že by cokoli, co lektor řekne, mohlo Benigarise z trůnu sesadit, ale rod Benidrivinů a Matka církev dosáhli během dlouhých let při správě Nabbanu křehké rovnováhy. Panovaly obavy, že lektor se zachová nepředloženě, například že Benigarise odvrhne na základě historek o zradě, již se měl dopustit na vlastním otci, nebo o tom, že ho v bitvě u Naglimundu nehájil dobře, ale většina nabbanských kněží – těch, kteří v Sancellanu vyrostli – spěšně ujišťovali bratry z ciziny, že Ranessin je čestný a diplomaticky jednající muž. Slibovali, že lektor se v každém případě zachová správně.

Vévoda Isgrimmur zatřepal cípy kutny ve snaze nahnat si pod oděv více tepla. Kdyby tak jen lektorova čestnost a diplomatické jednání dokázaly vyřešit problémy všech...

Samozřejmě! To je ono! Ať se propadnu, že jsem na to nepřišel dřív! Isgrimmur se plácl širokou dlaní do stehna a uchechtl se. Promluví s lektorem. Ať si bude myslet cokoliv, mé tajemství neprozradí. A Miriamelino také ne. Pokud je někdo schopen najít ji tu, aniž vzbudí pozornost, je to Jeho Svatost.

Vévodovi se po tomto rozhodnutí značně ulevilo. Otočil se, několikrát si nad plameny zamnul ruce a pak se vydal přes naleštěnou podlahu společné místnosti.

Jeho pozornost zaujal malý hlouček u vchodu. V otevřených dveřích stálo několik mnichů, venku na balkóně postávali další a otevřenými dveřmi nechávali dovnitř proudit chladný vzduch. Mniši uvnitř začali brblat, jiní se přesunuli blíž k ohni. Isgrimmur se přitočil, zastrčil si ruce do objemných rukávů a snažil se nahlédnout přes záda jednoho z mnichů v hloučku.

"Co se děje?" zeptal se. Dole na nádvoří zahlédl několik desítek mužů, z nichž někteří byli v sedle. Vše se zdálo v pořádku: postavy se pohybovaly klidně, beze spěchu, a palácové strážé nově přichozí vesele vítaly.

"To je rádce Nejvyššího krále," prozradil mnich, který stál před vévodou. "Ten Pryrates. Kdysi býval tady – tedy v Sancellan Aedonitis. Říká se, že je chytrý."

Isgrimmur zaťal zuby a potlačil výkřik překvapení a vzteku. Cítil, jak se mu po těle šíří horká vlna zloby. Stoupl si na špičky, aby lépe viděl. Opravdu zahlédl kněžovu malou, holou hlavu; kolébala se nad šarlatovým rouchem, které ve světle pochodní získalo oranžový nádech. Vévoda se přistihl při úvahách, jak by se k němu dostal natolik blízko, aby do toho zrádného plazu mohl vrazit nůž. Ach, sladký Bože, jaké to by bylo uspokojení!

Ale čemu by to posloužilo, blázne, kromě toho, že by to zemi zbavilo Pryrata? Nalézt Miriamele by to nepomohlo a já bych po takovém činu určitě neunikl: Nemluv o tom, co by se stalo, kdyby Pryrates nezemřel – možná má nějaký čarovný štít.

Ne, to by nešlo. Ale jestli se dostane k lektorovi, řekne Ranessinovi o tom ďáblově zplozenci v rudé tunice a o jeho pekelných radách Nejvyššímu králi vše. Ale co tu vůbec Pryrates dělá?

Isgrimmur odkráčel do cely a hlavou mu vířily rozporuplné myšlenky.

O deset metrů níže Pryrates vzhlédl k balkónu společné místnosti, jako by někoho zaslechl volat své jméno. Oči se mu temně blyštěly a bledá hlava se v šeru nádvoří leskla jako muchomůrka. Diváci na balkóně z té dálky nemohli vidět úsměv, který křivil vyhublou tvář holohlavého, ale ucítili náhlý příliv chladného vzduchu, který zalil Sancellan Aedonitis a vzedmul pláště strážných. Mnichům naskočila husí kůže. Rychle zamířili zpátky dovnitř, zavřeli dveře a pospíchali k ohni.

35. Ztracené město Tume'tai

Simon a jeho druhové opustili Binabikovy soukmenovce a zamířili podél úpatí Trollích hor na jihovýchod, držíce se podhůří jako bázlivé dítě, které se nechce pustit do hlubší vody. Před nimi se do dále táhla Pustina.

V půli šedivého odpoledne, když vedli koně po nejisté úzké pěšině z naskládaných kamenů přes jeden z přítoků Jezera modrého bahna, nad hlavami se jim objevilo hejno jeřábů. Křičeli tak hlasitě, že se snad celá obloha otřásala. Nad jezdci hejno mírně změnilo směr a zamířilo přímo na jih.

"Tuhle pouť měli vykonat před třemi měsíci," poznamenal Binabik smutně. "To je zlé, moc zlé. Jaro a léto ustoupily jako poražená armáda."

"Nepřipadá mi, že by byla větší zima, než když jsme lezli na Urmsheim," namítl Simon.

"To končilo jaro," zabručel Sludig a měl co dělat, aby se nesmekl z kluzkých kamenů. "Teď máme vrchol léta."

Simon se nad tím zamyslel. "Aha."

Zastavili se na druhém břehu, aby se podělili o trochu zásob, které jim nechali Binabikovi lidé. Slunce bylo šedé a vzdálené. Simon uvažoval, kde ho asi zastihne příští léto – pokud nějaké přijde.

"Může Král bouří přinést zimu navěky?" zeptal se.

Binabik pokrčil rameny. "To nevím. Během červenu a červeněnu se mu to dařilo docela dobře... Nebudeme na to myslet, příteli Simone. Nijak nám náš úkol neusnadní, budeme-li uvažovat o takových věcech. Pán bouří buď zvítězí nebo ne. S tím, co máme, nemůžeme již dělat více."

Simon se neobratně vyškřábal do sedla. Závídel Sludigovi jeho nacvičenou eleganci. "Nemluvil jsem o tom, jak to zastavit," ohradil se popuzeně. "Jen jsem uvažoval, k čemu se chystá."

"Kdybych tohle věděl," povzdychl si Binabik, "pak bych se neproklínal, že jsem špatným žákem svého dobrého pána." Hvízdal na Qantaqu.

Při prvních známkách soumraku zastavili, aby ještě stihli nasbírat dříví na oheň a aby Sludig mohl ještě chvíli učit Simona. Rimmeřan našel dlouhou pružnou větev, přelomil ji vedví a konce omotal kusem látky pro lepší úchop.

"Nemůžeme používat opravdové meče?" zeptal se Simon. "S nikým přece nebudu šermovat kusem větve."

Sludig skepticky pozdvihl obočí. "Tak? Raději bys tedy klouzal po sněhu a bojoval se zkušeným šermířem opravdovými meči? Třeba bys mohl použít ten černý meč, který častokrát ani neunesíš?" Trhl hlavou k Trnu. "Já vím, že naše cesta je ponurá a je zima, Simone, ale opravdu si tolik přeješ zemřít?"

Simon zarputile hleděl. "Nejsem tak nešikovný. To jsi mi sám řekl. A Haestan mě už něco naučil."

"Za čtrnáct dní?" Sludig se zatvářil pobaveně. "Jsi odvážný, Simone, a taky máš štěstí – na to by se nemělo zapomínat – ale já z tebe chci udělat lepšího bojovníka. Tvůj příští nepřítel nemusí být zvířecí Huně, ale ozbrojený muž. Teď si vezmi svůj nový meč a udeř mě."

Kopl větev k Simonovi a uchopil tu svou. Simon držel zbraň před sebou a pomalu kroužil. Rimmeřan měl pravdu, sníh byl skutku zrádný. Než mohl na učitele provést výpad, uklouzly mu nohy a on dopadl ztěžka na zadek. Zůstal sedět a škaradě se mračit.

"Nebud' nakvašený," Sludig rychle přiskočil a položil konec své hole na Simonova prsa. "Když upadneš – a muži v boji zakopávají a padají – drž zbraň nahoře, jinak se pokračování boje ani nedožiješ."

Simon si uvědomil, že na tom něco je. Odstrčil Sludigovu větev rukou a vstal. Pokračoval v kroužení kolem Sludiga.

"Proč děláš tohle?" zajímal se Sludig. "Proč na mě nezaútočíš?"

"Protože jsi rychlejší než já."

"Dobře. Máš pravdu." Sludig vzápětí švihl holí a uštědřil Simonovi štiplavý úder pod žebra. "Ale musíš zůstat celou dobu v rovnováze. Přistihl jsem tě s nohama překříženými." Provedl další výpad, ale Simon se dokázal uhnout, pak oplatil výpad, který Sludig odrazil k zemi.

"Teď se začínáš učit, válečníku Simone!" zavolal Binabik. Seděl u ohně a při sledování nácviku drbal Qantaqu na krku. Nedalo se dost dobře poznat, jestli to je kvůli škrábání nebo kvůli podívané, při níž byl Simon bit, ale vypadalo to, že se vlčice úžasně baví: jazyk jí visel z otevřené tlamy a potěšeně pomrskávala ocasem.

Simon se Sludigem cvičili asi hodinu. Simon za tu dobu nedosáhl jediného zásahu, sám jich ale pěkných pár schytl. Když ztěžka dosedl na plochý kámen u ohně, ochotně přijal hlt kangangu z Binabikova měchu. Rád si zavdal i podruhé a byl by si přihnul i potřetí, kdyby si Binabik nebyl vzal měch zpátky.

"Nijak bych ti nepomohl, kdybych tě nechal pit do opilosti, Simone," prohlásil troll rozhodně.

"To já jen proto, že mě bolí žebra."

"Jsi mladý a zahojíš se rychle," odvětil Binabik. "Svým způsobem jsem za tebe zodpovědný."

Simon se ušklíbl, ale neřekl nic. Bylo příjemné, že o něj má někdo starost, byť by mu třeba způsob péče právě nevyhovoval.

Další dva dny jízdy v chladu podél podhůří Trollich hor Simonův pohled na svět nijak nezlepšily – spolu s dalšími dvěma večery cvičení, které brzy překltil na "tlučení kuchtíků". Mnohokrát, když seděl na vlhké zemi a cítil, jak mu na dalším místě těla vyrůstá bolestivá boule, uvažoval, že Sludigovi oznámí, že už nemá zájem, ale vzpomínka na Haestanovu bledou tvář zabalenou v rubáši ho pokaždé přinutila znovu vstát. Voják chtěl, aby se Simon tohle všechno naučil, aby byl schopen se bránit a také pomáhat bránit druhé. Haestan nikdy nedokázal vyjádřit své pocity – Erkyňan neměl v lásce plané hovory – často ale říkal, že když "silný tejraj slabý," není to správné.

Simon pomyslel na Fengbalda, Eliášova spojence. Sebral oddíl ozbrojených mužů a vypálil celý kus vlastního hrabství a klidně zabíjel jen proto, že se cech obchodníků s vlnou protivil jeho vůli. Simonovi se udělalo skoro špatně, když si vzpomněl, jak Fengbalda v jeho krásném brnění obdivoval. Tyrani, to bylo to správné jméno pro knížete z Falshiru a jemu podobné – pro Pryrata také, až na to, že kněz byl tyran lstivějšího a hrozivějšího druhu. Simon cítil, že Pryrates se tolik nevyžívá v možnostech drtit odpůrce jako vévoda Fengbald; kněz své moci užívá spíše s jakousi bezmyšlenkovitou krutostí a nedbá překážek, které mu leží v cestě k jeho tajemným cílům. Ale tak či tak, pořád to je tyranie.

Vzpomínka na holohlavého mnicha častokrát stačila, aby Simon vyskočil ze země a začal kolem sebe divoce máchat zbraní. Tehdy Sludig ustoupil a soustředěně přimhouřil oči, dokud nebyl schopen mladíkův vztek ovládnout a uštědřit mu další lekci. Myšlenka na Pryrata navíc Simonovi připomínala, že se musí učit bojovat – ne že by obratnost v zacházení s mečem proti alchymistovi něco zmohla, ale pomůže mu přežít tak dlouho, aby se k Pryratovi mohl dostat. Kněz byl zodpovědný za mnohé zločiny, ale smrt doktora Morgenese a vyhnání z domova stačily na to, aby Simon viděl před očima jeho tvář i ve chvílích, kdy se Sludigem křížil zbraně uprostřed bílé Pustiny.

Krátce po rozbřesku čtvrtého dne jejich putování od Jezera, modrého bahna se Simon probudil zimou pod chatrným přístřeším svázaných větví, kde čtveřice strávila noc. Qantaqa, která mu ležela přes nohy, odešla za Binabikem. Ztráta jejího hřejivého kožichu stačila, aby si Simon vytahal jehličí z vlasů a vstal do křišťálového rána.

Sludiga nebylo nikde vidět, ale Binabik seděl na zasněženém kameni včerejšího ohniště a hleděl na východní oblohu, jako by čekal na přímé sluneční paprsky. Simon sledoval jeho pohled, ale viděl pouze slunce, vycházející zpoza posledních štítů Trollich hor.

Qantaqa u trollových nohou na chvíli zdvihla hlavu a sledovala, jak se k nim Simon chřupavě brodí sněhem, pak ji položila zpátky na přední tlapy.

"Binabiku? Není ti něco?" zeptal se Simon.

Chvilí se zdálo, že ho troll neslyší, pak se pomalu otočil. Na tváři mu pohrával slabý úsměv. "Dobré jitro, příteli Simone. Cítím se naprosto dobře."

"Aha. Já jen... že ses tak díval."

"Podívej." Binabik natáhl krátký prst a ukázal na východ.

Simon si zastínil oči a podíval se lépe. "Nic nevidím."

"Dívej se pořádně. Pohlédni na poslední štít napravo. Tam." Ukázal na ledový svah, zastíněný sluncem, které za ním vycházelo.

Simon hleděl dlouho a nechtěl přiznat porážku. Právě když se chystal nešťastně vzdát, cosi zahlédl: tmavé rýhy pod ledovou stěnou hory, podobné fasetám drahokamu. Přimhouřil oči a pokoušel se rozeznat detaily.

"Ty myslíš ty stíny?" zeptal se nakonec. Binabik zaujatě přikývl. "No," vyzvídal Simon, "co je to?"

"Víc než pouhé stíny," řekl Binabik tiše. "To, co vidíš, jsou věže ztraceného Tumeť'ai."

"Věže uvnitř hory? A co je to, Tuma-tej?"

Binabik se naoko zamračil. "Simone. Už jsi to jméno několikrát slyšel. Co si to jen doktor Morgenese vzal za studenta? Vzpomínáš, jak jsem se s Jirikim bavil o 'Ua'kiza Tumeť'ai nei-R'i'anis'?"

"Trochu," připustil Simon nejistě. "Co to je?"

"Píseň o pádu města Tumeť'ai, jednoho z velkých Devíti měst Sithů. Píseň vypráví příběh o opuštění Tumeť'ai. Ty stíny, které vidíš, jsou jeho věže, uvězněné pod mnoha-tisíciletým ledem."
"Opravdu?" Simon hleděl na svislé šmouhy, které vypadaly jako skvrny pod mléčným ledem. Pokusil se v nich vidět věže, ale nešlo mu to. "Proč ho opustili?" zeptal se.
Binabik přešel rukou po Qantačiných chlupatých zádech. "Z mnoha důvodů, Simone. Pokud budeš chtít, můžu ti část příběhu vyprávět později, až pojedeme. Pomůže to ukrátit čas."
"Proč vůbec stavěli město na ledové hoře?" chtěl vědět Simon. "To je pitomé."
Binabik popuzeně vzhledl. "Hovoříš, Simone, s jedním z těch, kteří na horách vyrostli, jak si asi dokážeš vzpomenout. Součástí mužství je, domnívám se, vážit slova, než otevřeš ústa."
"Promiň." Simon se pokoušel potlačit rozpustilý úsměv. "Neuvědomil jsem si, že trollům se vlastně líbí tam, kde žijí."
"Simone," řekl Binabik přísně, "myslím, že bude dobré, když půjdeš připravit koně."

"Tak, Binabiku," promluvil Simon konečně, "co je to Devět měst?"

Byli na cestě již hodinu. Konečně se odklonili od úpatí hor a vjeli na rozlehlé bílé moře Pustiny. Sledovali linii, které Binabik říkal Stará tumeť'aická cesta, což byl široký násep, kdysi dávno spojující zamrzlé město s jeho bratry na jihu. Z cesty toho mnoho nezůstalo, snad až na několik velkých balvanů, které stále ještě stály na obou stranách stezky, a občas kus dláždění, prosvítající pod příkrovem sněhu.

Simon nepokládal otázku z nějaké dychtivosti po dalších znalostech historie – hlavu měl už tak plnou podivných jmen a míst, že sotva udržel normální myšlenku – ale jednotvárná pustina a nekonečné sněhové pláně, tu a tam poseté osamělými stromy, v něm vzbudily touhu po nějakém příběhu.

Binabik, který jel o kousek vpředu, cosi zašeptal Qantace. Vlčice, vydechující velká oblaka páry, zastavila a čekala, až ji Simon dojede. Simonova klisna se vylekala a začala se plašit. Qantaqa se jí klidně vydala po boku, zatímco Simon klisnu hladil po krku a šeptal jí tichá uklidňující slůvka. Po několika nepokojných krocích už zase šla normálně a jen si občas nervózně odfrkla. Vlčice koni nevěnovala žádnou pozornost, hlavu držela při zemi a očichávala sněh.

"Hodná Domohledka, hodná." Simon jí přejel rukou po plecích a pod prsty cítil její ohromné svaly. Dal jí jméno a ona ho teď poslouchá! Teď je to jeho kůň.

Binabik se usmál, když uviděl Simonův pyšný výraz. "Ukázal jsi jí úctu. To je dobré," podotkl. "Lidé si přespříliš často myslí, že ti, kdo slouží, to dělají z podřízenosti nebo slabosti." Uchichl se. "Ti, kdo si to myslí, by se měli projet na něčem jako Qantaqa, která by je mohla sežrat, kdy se jí zachce. Pak by se naučili pokoře." Poškrábal důlek mezi lopatkami vlčice. Ta se na chvíli zastavila, aby si užila slastného škrábání, a pak se zase rozběhla.

Sludig kousek vpředu se otočil. "Ha! Bude z tebe jezdec, stejně jako bojovník, je to tak? Náš přítel Bělokadeřný, nejchabřejší kuchtík na světě!"

Simon se rozpačitě zaškaredil a cítil, jak se mu kůže kolem jizvy vraští. "To není moje jméno."

Sludig se usmál jeho rozpakům. "A co je na tom špatného? Simon Bělokadeřný? Je to pravdivé jméno, čestně získané."
"Pokud tě to netěší, příteli Simone, pak ti budeme říkat jinak," ozval se laskavě Binabik, "ale Sludig má pravdu: tvé jméno bylo získáno se ctí a dostal jsi ho od Jirikiho z nejvyššího sithijského rodu. Sithové vidí jasněji než smrtelní – alespoň něco. Jejich jména by ses neměl lehkomyšlně zbavovat, stejně jako jejich ostatních darů. Vzpomínáš, jak jsi držel Bílý šíp nad vodou?"

Simon nemusel nijak zvlášť vzpomínat. Okamžik, kdy se ocitl pod hladinou Aelfwentu, zůstal navzdory mnoha dalším dobrodružstvím, která ho potkala, černou skvrnou v paměti. Byla to hloupá pýcha, samozřejmě – další stránka jeho prost'áckovské povahy – která ho shodila do vířivých hlubin. Pokoušel se Miriamele ukázat, jak málo si váží dokonce i sithijského daru. Z pomyšlení na vlastní hloupost se mu udělalo špatně. Jaký osel to byl! Jak si mohl kdy myslet, že by na něm Miriamele mohlo záležet?

"Vzpomínám si," řekl pouze, ale radost z předchozích chvil byla pryč. Na koni může jezdit každý, dokonce i prost'áček. Proč by měl ve vlastních očích vyrůst jen proto, že zabránil klisně, která byla navíc již ostřílená z bitev, aby se splašila?
"Chtěl jsi mi vyprávět o Devíti městech, Binabiku," požádal zastřeně.

Troll zaslechl beznadějný tón jeho hlasu a nazdvihl obočí, ale nijak to nekomentoval. Místo toho zastavil Qantaqu.

"Otočte se na chvíli a pohleďte zpátky," vyzval Simona i Sludiga. Rimmeřan si netrpělivě odfrkl, ale poslechl.

Slunce se již vymanilo ze sevření hor. Kosé paprsky nyní zářily podél stěny nejvýchodnějšího štítu, odrážely se od ledové plochy a vrhaly hluboký stín do puklin. Uvězněné věže, které byly za rozbřesku pouhými tmavými šmouhami, nyní jako by plály načervenalou září, jako krev, proudící chladnými žilami hory.

"Dívejte se dobře," vybídl je Binabik. "Možná, že žádný z nás již tento pohled nespatří. Tumeť'ai bylo místem nejvyšších kouzel, stejně jako všechna velká města Sithů. Nic podobného již nikdy nespatří světlo světa." Troll se zhluboka nadechl a náhle začal zpívat.

"T'seneí meze y'eru,
Iku'do saju-rhá,
O do'ini he-huru.
Tumeť'ai! Zi'inu asuná!
Shemisayu, nun'ai temuy'á ..."

Binabikův hlas se nesl klidným ránem a utíchal bez nejmenšího náznaku ozvěny. "To je začátek písně o pádu Tumeť'ai," vysvětlil vážně. "Velmi stará píseň, ze které znám pouze několik veršů. Ty, jež jsem zpíval, znamenají toto:

Věže z šarlatu a stříbra,
nového dne zvěstovatelé,
vklouzli jste do chladných stínů.
Tumet'ai! Sále úsvitu!
První oplakávané a poslední zapomenuté... "

Troll zavrtěl hlavou. "Je to pro mě tak těžké, převádět cokoliv sithijského na normální slova – zvláště, když se nejedná o můj rodný jazyk. Doufám, že mi odpustíte." Kysele se usmál. "V každém případě je většina sithijských písní postavena na myšlence Ztráty a dlouhé paměti, jak se tedy má někdo tak mladý jako já přinutit zpívat jejich slova?" Simon hleděl na téměř neviditelné věže, na mizející stíny v chladném ledu.

"Kam odešli Sithové, kteří tu žili?" zeptal se. V myšlenkách mu zněla žalostná slova Binabikovy písně: Vklouzli jste do chladných stínů. Cítil, jak se mu ty stíny obtácejí kolem srdce jako ledové pásy. Vklouzli jste do chladných stínů. Zaškubalo mu ve tváři, v místě, kde ho poznamenala dračí krev.

"Tam, kam Sithové vždy odcházejí," odpověděl troll. "Pryč. Na nějaké menší místo. Zemřou nebo se ukryjí do stínu nebo žijí dál a jsou menší, než byli dřív." Zarazil se, sklopil oči a hledal vhodná slova. "Přinášeli do tohoto světa mnohou krásu, Simone, a mnoho krásných věcí jimi bylo obdivováno. Mnohokrát bylo řečeno, že po jejich ústupu je na světě méně krásy. Nevím, jestli tomu tak skutečně je." Ponořil ruce do Qantačina hustého kožichu a pobídl ji, aby se otočila zády k horám.

"Chtěl jsem jen, aby sis toto místo zapamatoval, Simone... ale nesmutni. Na světě zůstává stále ještě dost krásy." Sludig si na prsa namaloval znamení Stromu. "Nemůžu říci, že bych sdílel tvou lásku k takovým čarodějným místům, trolle." Povolil koni uzdu a pobídl ho k chůzi. "Dobrý Pán Usires přišel, aby nás zbavil pohanství. Není náhodou, že neznažobžští démoni, kteří ohrožují náš svět, jsou bratrancei Sithů, pro něž tak teskníš."

Simon pocítil přívál hněvu. "To je hloupost, Sludigu. A co Jiriki? Je to snad démon?"

Rimmeřan se k němu otočil se smutným úsměvem pod světlými vousy. "Ne, mladíku, ale není ani kouzelný kamarád a ochránce, za jakého ho nejspíš pokládáš. Je starší a tajemnější, než si dokážeme představit. Jak tomu v takových případech bývá, je také nebezpečnější, než si my smrtelní dokážeme představit. Bůh věděl co dělá, když vedl lidi, aby Sithy vyhnali z této země. Jiriki k nám byl spravedlivý, ale jeho lid nebude s naším nikdy schopen žít pohromadě. Jsme příliš rozdílní."

Simon spolkl rozzlobenou odpověď a obrátil pohled na zasněženou stezku před nimi. Občas neměl Sludiga vůbec rád. Chvilí jeli mlčky a jedinými zvuky, které se ozývaly, bylo hlasité oddechování koní a křupání sněhu pod kopyty. Pak promluvil Binabik.

"Měl jsi velmi vzácné štěstí, Simone."

"Že mě pronásledovali démoni, myslíš?" opáčil Simon nevrle. "Nebo že jsem viděl, jak byli zabiti mí přátelé?"

"Prosím." Troll zdvihl drobnou ruku ve smířlivém gestu. "Neměl jsem na mysli nic takového. Jistě, byla to strašná cesta, kterou jsme prošli. Ne, myslel jsem pouze, že jsi viděl tři z devíti velkých měst. Jen málo smrtelných, pokud vůbec nějaký, může něco takového upřímně vyslovit."

"Které tři?"

"Tumet'ai, z něhož jsi viděl to, co zůstalo pohřbené pod ledem." Troll odpočítával na prstech. "Da'ai Chikiza ve Starosrci, kde jsem dostal ten nešťastný zásah šípem. A Asu'a, jehož kosti tvoří základy Hayholtu, kde ses narodil."

"Sithové postavili věž Zeleného anděla, a ta stále stojí," poznamenal Simon a zavzpomínal na bílou věž, vztyčenou jako prst, namířený k nebesům. "Věčně jsem na ni lezl." Na chvíli se zamyslel. "Patřilo to další město... jménem Enki...?"

"Enki-e-Shao'saye?" napověděl Binabik.

"Ano. Patřilo Enki-e-Shao'saye k velkým městům?"

"Patřilo. A jeho zbytky také uvidíme, jednoho dne – pokud se nějaké zachovaly – neboť je to blízko místa, kde najdeme Kámen rozluky." Předklonil se, protože Qantaqa přeskakovala malý hrbol.

"Já už ho viděl," řekl Simon. "Jiriki mi ho ukázal v zrcadle. Bylo překrásné – celé zelené a zlaté. Říkal mu Letní město." Binabik se usmál. "Pak jsi již viděl čtyři, Simone. Tím se může pochlubit jen pár nejmoudřejších, a těm to navíc trvalo celý dlouhý život."

Simon se nad tím zadumal. Kdo by si kdy pomyslel, že Morgenosovy lekce historie budou tak důležité? Stará města a staré příběhy teď byly součástí jeho vlastního života. Je zvláštní, jak nerozborně je budoucnost spojena s minulostí, jako velké kolo...

Kolo. Stín kola...

Vybavil se mu obraz ze snů, velký černý kruh, jak se nezadržitelně valí, ohromné kolo, které vše tlačí před sebou.

Minulost si nějakým způsobem klesá cestu do přítomnosti a vrhá dlouhý stín na to, co má přijít...

V jeho paměti něco bylo, ale nedokázal to uchopit – jakýsi záhadný tvar, který nedokázal rozeznat. Bylo to něco s jeho sny, něco s minulostí a budoucností.

"Myslím, že potřebuji vědět víc, Binabiku. Jenže je toho tolik, co člověk musí pochopit. Nikdy si to nemůžu zapamatovat všechno. Jak se jmenovala další města?" Na chvíli ho zaujal pohyb na obloze, hejno tmavých, pohyblivých se tvorů; připomínali listy ve větru. Přimhouřil oči, ale rozeznal jen skupinu vysoko kroužících ptáků.

"Je dobré znát minulost, Simone," souhlasil mužík, "ale moudrého člověka od druhých odlišuje rozhodnutí, co je důležité. I když odhaduji, že jména Devíti měst nebudou k velkému užtku, je dobré je znát. Kdysi je znalo každé dítě již od kolébky."

Asu'a, Da'ai Chikiza, Eni-e-Shao'saye a Tumet'ai již znáš. Jhiná T'senei leží potopené kdesi v jižních mořích. Trosky

Kementari se nalézají někde na ostrově Warinstenu, rodišti vašeho krále Kněze Jana, já ale mám za to, že je nikdo už dlouhá léta neviděl. Taktéž dávno zmizelá města jsou Mezutu'a a Hikehikayo, obě ztracená pod severozápadními horami Východního Ardu. A když teď přemýšlím o posledním městě, Nakkiga, tak jsi ho také již viděl – tedy jistým způsobem..."

"Jak to myslíš?"

"Nakkiga bylo město, které postavili Normi před dlouhou dobou pod Bouňnou horou, ještě než se stáhli do ledové hory samotné. Na cestě snů se mnou a Geloě jsi viděl jeho rozpadlé zbytky vedle velké hory. Takže jsi svým způsobem navštívil i Nakkigu."

Simon se zachvěl při vzpomínce na nekonečné ledové sály uvnitř Bouňné hory, na bělostné tváře a palčivé oči, které zářily z temnoty. "Blíž bych se ani dostat nechtěl," řekl. Přimhouřil oči a podíval se na oblohu. Ptáci jim stále ještě líně kroužili nad hlavami. "Jsou to krkavci?" zeptal se Binabika a ukázal na nebe. "Už nad námi krouží nějakou dobu." Troll se podíval nahoru.

"Krkavci, ano, a to dost velcí." Poťouchle se usmál. "Možná čekají, až padneme mrtví a pomůžeme jim tak při hledání potravy. Škoda, že je musíme zklamat, že?"

Simon si odfrkl. "Možná cítí, že mám hlad – že už dlouho nevydržím."

Binabik vážně přikývl. "Jak jsem lehkomyšlný. Samozřejmě, Simone, je vskutku pravda, že jsi od snidaně neměl v ústech, a – u Chukkových kamenů! Nebohý človče! To už bylo před celou hodinou! Okamžik tvého posledního vydechnutí za strašného utrpení už nemůže být daleko." Když dokončil svou sarkastickou řeč, začal se přehrabovat ve vaku. Druhou rukou se přidržoval Qantačina kožichu. "Možná objevím nějakou sušenou rybu."

"Děkuji ti." Simon se pokusil o nadšený tón – nakonec jakákoliv potrava byla lepší než nic.

Zatímco Binabik pokračoval v úporném hledání, Simon se znovu podíval na oblohu. Hejno černých ptáků se stále tiše vznášelo a vítr jim pohazoval mezi temnými mraky jako s potrhaným kusem látky.

36. Meč Žal zpívá

Po okenní římse si vyšlapoval krkavec a pera mu čečral mrazivý vítr. Další z jeho druhu, ztloustli a přidržlí díky zbytkům, kterými je živily šibenice, chraptivě krákorali na bezlistých větvích pod oknem. Jiný zvuk se na opuštěném, tichém nádvoří neozýval.

Přestože si čečral lesklá brka, pošilhával stále jedním okem kolem sebe, takže když se k němu snesl vržený pohár, měl spoustu času s drsným výkřikem z řimsy sklouznout, roztáhnout křídla, zamávat jimi a připojit se ke svým příbuzným v holých korunách stromů. Promáčkнутý pohár vykroužil po kamenné podlaze nepravidelný kruh a pak se pomalu zastavil. Z místa, kde se pod okenní římsou rozprskla temná tekutina, se vznesl tenký pramének páry.

"Nesnáším jejich oči," zavrčel král Eliáš. Natáhl se po novém poháru, který už použil k účelu, k němuž jsou poháry určeny. "Ty zatracené potměšilé žluté oči." Otřel si ret. "Myslím, že mě špiclují."

"Špiclují, Výsosti?" opáčil Guthwulf pomalu. Nechtěl Eliáše vyprovokovat k jednomu z jeho záchvatů divokého vzteku.

"Jak by mohli ptáci špiclovat?"

Nejvyšší král se na něj upřeně zadíval zelenýma očima a pak mu sinalý obličej roztal úšklebek. "Ach, Guthwulfe, ty jsi tak nevinný, tak neposkvrněný!" Chraptivě se uchechl. "Pojď, přitáhni si křeslo blíže. Je dobré si znovu promluvit s někým čestným."

Kníže z Utanyeatu udělal, co mu král poručil a posunul se, až jeho židli od zažloutlého Trůnu z dračích kostí nedělil ani metr. Po celou dobu odvracel oči od meče v černé pochvě, který Nejvyššímu králi visel po boku.

"Nevím, co myslíš slovem 'nevinný', Eliáši," řekl a v duchu proklínal upjatost, kterou ve vlastním hlase slyšel. "Bůh ví, že jsme se svého času oba hojně zdržovali v kapli hříchu. Pokud ale míníš nevinný v jakémkoliv zradě svého krále a přítele, pak to jméno přijímám s radostí." Doufal, že to zní jistěji, než jak se cítí. Už ze samotného slova "zrada" se mu dávalo srdce do cvalu, a hnijící ovoce, pověšené na vzdálené šibenici, bylo jen jednou z příčin.

Zdálo se, že Eliáš Guthwulfovy obavy nevnímá.

"Ne, starý příteli, ne. Já to slovo myslel v dobrém." Znovu si lokl tmavé tekutiny. "Je tak málo těch, kterým bych za těchto dní mohl věřit! Mám tisíce, tisíce nepřátel." Na králově obličej se objevil přemýšlivý výraz, který jen zdůraznil sinalost a vrásky únavy a napětí. "Pryrates odešel do Nabbanu, jak víš," pronesl nakonec. "Můžeš mluvit volně."

Guthwulf uzel náhlou jiskérku naděje.

"Ty podezříváš ze zrady Pryrata, sire?"

Jiskra rychle pohasla.

"Ne, Guthwulfe, ty mi špatně rozumíš. Myslel jsem tím, že vím, jak neklidně se v jeho přítomnosti cítíš. Nepřekvapuje mne to: kdysi jsem se v jeho společnosti necítil dobře ani já. Ted' jsem ale jiný člověk. Jiný člověk." Král se podivně zasmál, pak zvýšil hlas. "Vislorybo! Přines mi ještě – a mrskni sebou!"

Z vedlejší místnosti se vynořil nový králův vinonoš a v růžových dlaních nesl tepaný korbel. Guthwulf jej nakysle pozoroval. Nejenže si byl jist, že tenhle Hengfisk s vyvalenýma očima je Pryratovým špiónem; navíc s ním nebylo všechno v pořádku. Zdálo se, že mnich má obličej věčně svaštělý do idiotského úšklebku, jako by se vnitřně zalykal nějakým velkolepým vtípem, o němž se nemůže podělit. Kníže z Utanyeatu se s ním jednou pokusil na chodbě promluvit, ale Hengfisk na něj jen mlčky zíral s úsměvem tak širokým, že se zdálo, že mu upadne horní polovina hlavy.

Kteréhokoliv jiného služebníka kromě králova vinonoše by Guthwulf za takovou nestoudnost spráskal, tehdy však byl nesvůj, protože nevěděl, co všechno teď může Eliáš považovat za urážku. Na slabomyšlného mnicha byl k tomu ještě nehezky pohled; jeho kůže byla rozjitřená, jako by mu ji někdo spálil a pak strhl vrchní vrstvu. Guthwulf necítil pokušení dotknout se ho.

Když Hengfisk lil tmavou tekutinu do králova poháru, na ruku mu ukáplо několik kouřících kapek, on ale ani neucukl. Pak odchvátal. Na rtech měl stále ten pomatený úsměv. Guthwulf potlačil zachvění. Šilenství. K čemu se to království

dostalo?

Eliáš si celé příhody nijak nevšímal; upíral oči na něco za oknem. "On Pryrates má svá... tajemství," pronesl nakonec pomalu, jako by každé slovo pečlivě vážil.

Kníže se přinutil dávat pozor.

"Ale ne přede mnou," pokračoval král, "... ať už si to uvědomuje nebo ne. Jednou z věcí, o nichž si myslí, že nevím, je, že můj bratr Jošua pád Naglimundu přežil." Zdvihl ruku a zarazil tak Guthwulfovy projevy překvapení. "Další tajemství, které znám má v plánu to s tebou skoncovat."

"Se mnou?" Guthwulf vypadal skutečně překvapeně. "Pryrates má v plánu mě zabít?" Vztek, který jej zaléval, v sobě ukrýval jádro náhlého strachu.

Král se usmál; rty shrnul ze zubů, jako když se šklebí pes, zahnaný do kouta. "Nevím, jestli má v plánu tě zabít, Wolfe, chce tě ale odklidit z cesty. Pryrates má za to, že v tebe vkládám příliš mnoho důvěry a přitom si všechnu mou pozornost zasluhuje on." Zasmál se a znělo to jako chraptivé štěknutí.

"Ale... ale, Eliáši..." Guthwulf byl vyveden z míry. "Co budeš dělat?"

"Já?" Král měl znepokojivě klidný pohled. "Já nebudu dělat nic. A ty také ne."

"Cože!?"

Eliáš se zvrátil na trůně, takže mu tvář na chvíli zmizela ve stínu pod velkou dračí lebkou. "Můžeš se samozřejmě chránit," řekl vesele. "Měl jsem jen na mysli, že ti nemohu dovolit Pryrata zabít – za předpokladu, že bys to dokázal, čímž si nejsem příliš jistý. Naprosto upřímně, starý příteli: právě v tuhle chvíli je pro mne důležitější než ty."

Králova slova visela ve vzduchu a zdála se tak šílená, že si Guthwulf chvíli nebyl jist, jestli nesní. Jak okamžiky ubíhaly a místnost se stále nechvěla a neměnila se v něco jiného, musel se přinutit znovu promluvit.

"Já ti nerozumím."

"To ani nemáš. Ještě ne." Eliáš se předklonil a oči měl jasné jako lampy, které planou za zeleným sklem. "Ale jednou budeš, Guthwulfe. Doufám, že se dožiješ okamžiku, kdy pochopíš vše. V současnosti tě nicméně nemohu nechat, aby ses s Pryratem utkal, takže pokud máš pocit, že musíš opustit hrad, pochopím to. Jsi jediným přítelem, který mi zbyl. Tvůj život je pro mne důležitý."

Knížeti z Utanyeatu se nad tak bizarním tvrzením chtělo smát, neopouštěl jej ale pocit zvrhlé neskutečnosti. "Ne ale tak důležitý jako Pryrates?"

Králova ruka vyletěla jako útočící had a zaťala se do Guthwulfova rukávu. "Nebud' blázen!" zaskřípal. "Pryrates není nic. Tím, o co jde, je to, co mi Pryrates pomáhá dělat. Říkal jsem ti, že přicházejí velké věci! Čas, kdy se vše... změní, však teprve nastane."

Guthwulf hleděl králi do horečnatého obličje a cítil, jak uvnitř něj něco umírá. "Některé z těch změn jsem pocítil, Eliáši," odvětil pochmurně. "A jiné viděl."

Starý přítel se mu zahleděl do očí, pak se podivně usmál. "Ach. Ty myslíš hrad. Ano, některé změny se dějí právě tady. Ty ale ještě nechápeš."

Guthwulf nebyl trpělivosti zvyklý. Zoufale bojoval se vztekem. "Pomoz mi pochopit. Řekni mi, co děláš!"

Král zavrtěl hlavou. "Není možnosti, jak bys v tom našel smysl – ne nyní, ne tímto způsobem." Znovu se opřel a jeho obličej vklouzl do stínu, takže se skoro zdálo, jako by velká hlava s tesáky a černými očními jamkami patřila jemu.

Rozhostilo se napjaté ticho. Guthwulf naslouchal bezútěšným hlasům krkavců z nádvoří.

"Pojď sem, starý příteli," napřiml se konečně Eliáš a hlas měl pomalý a odměřený. Když Guthwulf vzhledl, král povytáhl svůj meč s dvojítm košem z pochvy. Kov se temně blyštěl; byl černý a uhlovitě šedý jako skvrnitě břicho nějakého prastarého plaza. Krkavci ztichli, jako když utne. "Pojď sem," zopakoval král.

Kníže z Utanyeatu nedokázal od meče odtrhnout oči. Zbytek místnosti zešedl a zpřizračněl; meč jako by plál bez ohně a způsobil, že vzduch byl těžký jako kámen. "Zabiješ mne, Eliáši?" Guthwulf cítil, jak i jeho slova těžknou a každé mu působí nesmírnou námahu. "Ušetříš Pryratovi práci?"

"Dotkni se meče, Guthwulfe," nařídil Eliáš. Zdálo se, že jeho oči žhnou v setmělé místnosti ještě jasněji. "Pojď a dotkni se meče. Pak pochopíš."

"Ne," odpověděl Guthwulf chabě, s hrůzou ale sledoval, jak se jeho ruka sune ke zbrani, jakoby poháněna vlastní vůlí.

"Nechci se té ztracené věci dotýkat..."

To už se jeho dlaň chvěla těsně nad odpornou, lehce třpytivou čepeli.

"Ztracené věci?" Eliáš se rozesmál a jeho hlas se zdál přicházet z velké dálky. Napráhl paži a jemně jako milenec vzal přítele za ruku. "Nemáš ani tušení. Víš, jak zní jeho jméno?"

Guthwulf pozoroval, jak prsty zvolna obemýká otlučený povrch meče. Do paže se mu vkradl smrtonosný chlad a do masa se mu vpichovaly nesčetné rampouchy. Těsně za chladem přišla žhnoucí temnota. Eliášův hlas se ztrácel v dáli.

"... Jingizu je jeho jméno..." zvolal král. "Jeho jméno je Žal..."

A uprostřed oparu strašlivé mlhy, která obalovala jeho srdce, skrz jinovatku, která mu pokrývala oči a uši a ústa a pak do nich vstoupila, Guthwulf ucítil hrozivou, vítězoslavnou píseň meče. Zvučela přímo v něm, nejdříve tichá, pak stále silnější, hrozná, mocná hudba, která se srovnala s jeho rytmem, aby jej pohltila, která pozřela jeho slabé a neumělé tóny, dokud nestrávila celou píseň jeho duše do své temné vítězné melodie. Žal zpíval uvnitř něj, Žal jej plnil. Slyšel, jak křičí jeho hlasem, jako by se sám stal mečem nebo se meč stal Guthwulfem. Žal žil a něco hledal. I Guthwulf hledal: byl částí cizí melodie. On a čepel byli jedním.

Žal se natáhl po svých bratřích.

Našel je.

Objevíly se dva lesklé tvary těsně mimo jeho dosah. Guthwulf toužil být s nimi, připojit svou hrdou melodii k jejich, aby

společně vytvořili hudbu ještě nádhernější. Žíznil po tom bezkrevnou, vřelostí prostou touhou, jako když se snaží zvonit prasklý zvon, jako když magnetovec bolestně prahne po skutečném severu. Byli tři svého druhu, on a ti další dva, tři písně, nepodobné ničemu, co kdy slyšel svět – každý z nich byl ale bez svých druhů neúplný. Natahoval se k bratřím, aby se jich dotkl, byli ale daleko. Dosud je dělila pouhá vzdálenost. Ať se namáhal jakkoliv, nedokázal je Guthwulf přitáhnout, nedokázal se k nim připojit.

Nakonec se jemná rovnováha zhroutila a on se zřítíl do nekonečné nicoty, padal, padal, padal...

Pomalů začínal přicházet k sobě – Guthwulf, muž z ženy zrozený – dosud ale padal tmou. Byl vyděšený.

Čas zrychloval. Cítil, jak jeho maso jedí hřbitovní červi, cítil, jak se rozpadá hluboko v černé zemi, jak se mění v nesčetné částčky, které při tom ječí bez hlasů; v též okamžiku proletěl jako vítr kolem hvězd do nezměrných míst mezi životem a smrtí. Na chvíli se před ním rozletěly samotné dveře Tajemství a v nich stál temný stín a kynul mu v ústřety...

Guthwulf vleže kašlal na schodech před Trůnem z dračích kostí ještě dlouho poté, co Eliáš vsunul meč do pochvy. Knížeti se oči leskly slzami a prsty se mu bezmocně zatínaly.

"Nyní už chápeš?" zeptal se král a zářil radostí, jako by právě dal příteli ochutnat pohár jedinečně lahodného vína. "Už chápeš, proč nesmím selhat?"

Kníže z Utanyeatu pomalu vstal. Šaty měl promočené a špinavé. Beze slova se odvrátil od svého lenního pána a odklopýtal trůnním sálem. Pak se bez ohlednutí protáhl dveřmi na chodbu.

"Rozumíš?" zakřičel za ním Eliáš.

Na okenní římsu se snesla trojice krkavců. Stáli těsně vedle sebe a upřeně hleděli žlutýma očima.

"Guthwulfe?" Eliáš už nekřičel, ale jeho hlas se tichou místností i tak nesl jako vyzvánění zvonu. "Vrať se, starý příteli."

37. Ptačí let

"Podívej, Binabiku!" vykřikl Simon. "Co to ti ptáci dělají?"

Troll sledoval prst, kterým Simon ukazoval. Na obloze v dlouhých, propletených kruzích zuřivě kroužili krkavci.

"Jsou nejspíš rozrušení," pokrčil Binabik rameny.

"Nemám valné vědomosti o způsobech těchto stvoření ..."

"Ne, oni něco hledají!" prohlásil vzrušeně Simon. "Něco hledají! Vím to! Jen se na ně podívej!"

"Zůstávají ale na obloze." Binabik zesílil hlas, protože krkavci začali krákat. Skřehotavé hlasy se tichým vzduchem nesly ostře jako břitvy.

I Sludig přitáhl koni uzdu a hleděl na podivné představení. Přimhouřil oči. "Jestli tohle není nějaké ďábelské dílo," pronesl, "pak nejsem aedonita. Krkavec byl kdysi dávno za temných dní ptákem Starého Jednookého..." Odmlčel se, jako by si všiml něčeho nového. "Nehoní to nějakého jiného ptáka?"

Nyní to spatřil i Simon: menší šedý obrys poletoval mezi většími černými a snažil se prorazit jejich obklíčení jednou tam, podruhé onde. Pokaždé před sebou našel některého z větších ptáků. Simon jasně viděl, že začíná umdlávat, že každá obrátka je trhavější, každý pokus o únik chabější.

"Je to vrabec!" vykřikl Simon. "Takový, jaké mívá Morgenes! Oni se ho snaží zabít!"

Právě v tom okamžiku se začalo zdát, že si krkavci uvědomili, že jejich kořist je na pokraji sil. Vřivý trychtýř se stáhl a krákorání zesílilo, jakoby na oslavu vítězství. Pak, právě když se zdálo, že lov je u konce, našel vrabec volný prostor a prorazil černý prstenec. Namířil si trhavým letem k trsu jedlí asi půl furlongu od nich. Skřehotající krkavci vyrazili za ním. "Nemyslel bych, že je možné, aby se tu vyskytoval takový pták," prohlásil Binabik, rozšrouboval hůl a vytřepal z ní váček se šípkami. "Ani že krkavci budou s takovou trpělivostí vyčkávat právě tady, kde jsme my." Prohrábl Qantačinu srst. "Chok, Qantaqa!" zvolal. "Ummu chok!"

Vlčice vyrazila a mohutnými tlapami zvířila sněh. Simon chvíli zápasil s otěžením Domohledky a mezi výdechy vyrážel kletby. Než řemeni rozmotal, kobyla se už dávno rozhodla, že stejně pojede za Sludigovým koněm. Cválali nerovnou krajinou a Simon se jí přitiskl ke krku. Sněh, který koni odletoval od kopyt, ho štípal v očích.

Krkavci kroužili kolem mlází jako hejno černých včel. Binabik, který jel v čele, zmizel mezi hustými stromy. Sludig byl přímo za ním a v ruce svíral kopí. Simon měl chvíli na úvahy, zda Rimmeřan bude zabíjet ptáky těžkým oštěpem, a pak už se řada stromů tyčila i před ním. Přitáhl uzdu, sklonil hlavu před nízko visícími větvemi, nebyl však dost rychlý, aby se vyhnul spršce sněhu, která mu spadla do stažené kapuce a klouzala za krk.

Binabik stál uprostřed mlaziny vedle Qantaqy a dutou trubicí měl v ústech. Tváře se mu naduly; vzápětí větvemi nad jeho hlavou propadl velký černý věchet, chvíli se v kruhu zmítal na zemi a pak zemřel.

"Tam!" Binabik napřáhl prst. Sludig švihl kopím nad sebe a zachrastil hrotem mezi větvemi. Qantaqa vyrazila ostré, vzrušené zašteknutí.

Simonovi přejelo po obličejí černé křídlo. Krkavec udeřil Sludiga do zátylku a drápy se bezmocně zatřály do kovů helmice. Shora se snesl další. Vydával skřeky a vířil kolem Rimmeřanových paží, jimiž zbrojnoš mával kopím.

Proč já nemám prilbu? pomyslel si znechuceně Simon, když si pozdvihl dlaň před oči, náhle tak zranitelné.

Malé mlází vřelo vzteklymi ptačími hlasy. Qantaqa položila přední packy na kmen stromu a mávala hlavou ze strany na stranu, jako by jednoho z nich už chytila.

Ze stromu nad ním upadlo něco malého a tichého. Jako sněhová koule. Binabik padl na kolena u Rimmeřanových nohou a vzal to do dlaní.

"Mám ho!" vykřikl. "Rychle do volného prostoru! Sosa, Qantaqa!" Vyšplhal se vlčici na záda a ruku vsunul do kabátce. Musel se sklonit před výpadem jednoho krkavce; místem, kde ještě před okamžikem byla jeho hlava, hvízdla násada Sludigova kopí, zasáhla ptáka jako kyj a roztříštila jej ve zmršť černých per. O chvíli později vlčice Binabika

vynesla zpod stromů. Simon a Sludig se rychle vydali za nimi.

Simonovi se navzdory vzteklemu krákání ptáků za zády zdálo otevřené prostranství pozoruhodně klidné. Ohlédl se. Z nejvyšších větví na něj hleděly neúprosné žluté oči, krkavci je ale nepronásledovali.

"Zachránil jsi toho ptáka?" zeptal se.

"Poodjeďme nejdříve o kousek dál," odpověděl Binabik. "Pak se podíváme, co to vlastně máme."

Když se zastavili, troll vytáhl ruku zpod koženého kabátce. Pomalu ji otevřel, jako by si nebyl jist, co tam najde. Ptáček, který se choulil uvnitř, byl mrtev – nebo skoro mrtev. Ležel nehybně na boku a rozšklebené rány byly plné krve. Kolem nohy měl ovinut kousek pergamentu.

"Myslel jsem si, že by to mohlo být ono," Binabik se ohlédl přes rameno. Temné siluety tuctu krkavců seděly na nejbližším stromě jako nějaký shrbení inkvizitoři. "Obávám se, že jsme přišli později, než jsme měli."

Rozvinul malým prstem pergamen. Byl sežvýkaný nebo potrhaný tak, že zůstala jen část. "Toliko fragment," prohlásil Binabik s lítostí.

Simon se zahleděl na drobné runy, které pokrývaly útržek. "Mohli bychom zpátky pod stromy a poohlédnout se po zbytku," pronesl a už když to říkal, tak se mu ten nápad znelibil.

Troll zavrtěl hlavou. "Jsem si jist, že zbytek si našel cestu do krkavčích žaludků – jako málem i tento cár a i posel, kdybychom se zpozдили ještě více." Přimhouřil oči a zahleděl se na pergamen. "Pár slov rozluštím, nemám ale pochyb, že jsou určena nám. Vidíte?" Ukázal na maličkou kudrlinku. "Kruh a pero Bratrstva Svitku. Poslal to nositel Svitku."

"Kdo?" zeptal se Simon.

"Strpení, příteli Simone. Možná nám to prozradí to, co zbylo." Vyhledal cár, jak nejlépe uměl. "Dokážu přečíst jen dva kousky. Tenhle, kde stojí: ... rujte se falešných poslů,' a tady: 'Spěchejte. Bouře se ší...' A pak dole znamení Bratrstva."

"Falešný posel," vydechl Simon a cítil, jak se do něj vkrádá hrůza. "To se mi zdálo v Geloěině domě. Doktor Morgenes mi řekl, abych se měl na pozoru před falešným poslem." Pokusil se vzpomínku na ten sen zahnat. Doktor v něm byl spálenou mrtvolou.

"Stálo tam tedy 'varujte se falešných poslů'," přikývl Binabik. "Spěchejte. Bouře se ší...' šíří, řekl bych."

Mohutný strach, který Simon po několik dní potlačoval, se připlížil zpátky. "Falešný posel," zopakoval bezmocně. "Co to může znamenat? Kdo to napsal, Binabiku?"

Troll zavrtěl hlavou. Nacpal útržek pergamentu do své torny a pak poklekl. Vyhrabal holí ve sněhu díru. "Je to nositel Svitku, a těch už není naživu mnoho. Mohl by to být Jarnagua, žije-li ještě. Pak je tu také Dinivan v Nabbanu." Položil malého šedého ptáčka do díry a něžně jej zahrnul.

"Dinivan?" optal se Simon.

"To je pomocník lektora Ranessina, hlavy vaší Matky církve," odpověděl Binabik. "Velmi dobrý muž."

Ozval se Sludig, do této chvíle tichý: "Lektor je částí vašeho pohanského kruhu?" pronesl udiveně. "S trolly a tak?"

Binabik se nepatrně pousmál. "Lektor ne. Otec Dinivan, jeho pobočník. A není to 'pohanský kruh', Sludigu, ale společnost těch, kteří si přejí zachování důležitých znalostí – právě pro takové časy, jako jsou tyto." Zamračil se.

"Přemýšlím, kdo jiný by nám to mohl poslat tuto zprávu – nebo spíše mně, neboť to umění mého pána ke mně ptáka přitáhlo. Nebyl-li to nikdo z těch dvou, jež jsem zmínil, pak nevím, neboť Morgenes i můj pán Ookequk jsou mrtví. O žádných jiných nositelích Svitku nevím, ledaže by byli vybráni nějakí noví."

"Mohla by to být Geloě?"

Binabik chvíli přemýšlel, pak zavrtěl hlavou. "Je jednou z nejmoudřejších z moudrých, nikdy ale pravým nositelem Svitku nebyla a já pochybuji, že by místo své runy použila runu Bratrstva." Nasedl Qantace na záda. "Budeme o smyslu tohoto varování přemýšlet za jízdy. Na toto místo nás zavedlo mnoho poslů, a spoustu dalších bezpochyby ještě potkáme za nadcházejících dnů a týdnů. Kteří z nich jsou falešní? To je velmi obtížná hádanka."

"Podívej, krkavci odlétají!" vykřikl Sludig. Simon a Binabik se otočili a spatřili, jak ptáci vzlétají ze stromů jako kouř, hemží se po obloze a pak míří na sever. Vzduchem se rozléhaly jejich pohrdavé hlasy.

"Udělal to, proč byli vysláni," soudil Binabik. "Nyní se vrací na Bouřnou horu, nemyslíte?"

Simonův mrazivý strach zesílil. "Ty chceš říci... že je na nás poslal Král bouří?"

"Jen málo pochybuji, že by nebyli vysláni, aby skryli tuto zprávu našim očím," prohlásil Binabik, předklonil se a vytáhl hůl ze sněhu.

Simon se otočil za mizejícími krkavci. Téměř očekával, že na severním obzoru spatří temnou postavu s žhnoucím rudým pohledem v černé hlavě bez obličejce. "Ta bouřková, mračna na obzoru vypadají velmi temně," podotkl. "Mnohem temněji než předtím."

"Kluk má pravdu," zamračil se Sludig. "Chystá se ošklivá bouřka."

Binabik vydechl. I jeho obličej se kabonila. "Poslední část zprávy jsme porozuměli všichni. Bouře se šíří, a to více než jen jedním způsobem. Máme před sebou dlouhou cestu po otevřené a nechráněné krajině. Bude nám třeba postupovat nejrychleji, jak dokážeme."

Qantaqa vyrazila. Simon a Sludig pobídlí koně. Simon, puzen silou, které nerozuměl, se ještě jednou ohlédl – byt' věděl, co spatří.

Krkavci, kteří teď byli jen o málo větší než skvrnky ve větru, mizeli z dohledu v temných, nadmutých mracích sbírající se bouře.

38. Z lesa do rovin

Po měsíci v obrovském a prastarém lese vyšla princova družina konečně na planiny. Jakmile prošli poslední řadou stromů, otevřely se před nimi lučiny, země pahorkatých stepí, zahalených ranními mlhami, která bez zřejmějšího zlomu přecházela v obzor.

Otec Strangyearad přidal do kroku, aby dohnal Geloë. Čarodějnice vyrazila odhodlaně do krajiny a ohýbala před sebou mokrá stébla.

"Valado Geloë," lapa po dechu Strangyearad, "ehm, kniha, kterou napsal Morgenes, je podivuhodná. Podivuhodná! Valado Geloë, četla jsi tuto pasáž?" Pokusil se listovat volnými listy, zakopl o drn a jen tak-tak se nesvalil. "Myslím, že tu je něco důležitého. Ach, co jsem to za blázna – je v ní mnoho důležitých věcí. Jaká to podivuhodná kniha!"

Geloë položila Leleth ruku na rameno a tak dítě zastavila. Holčička nevzhledla, zastavila se a nehybně zírala do mlhy.

"Strangyearde, ty si ublížíš," řekla Geloë úsečně. Vyčkávavě se na něj zadívala. "No?"

"Ach, ano," sebral se archivář. Sebevědomě si poklepal na pásku na oku a málem přitom upustil celou náruč stránek.

"Nechtěl jsem, aby ses zastavovala. Mohu číst a stačím ti."

"Opakuji, ublížíš si. Čti."

Než se do toho mohl Strangyearad pustit, byli vyrušeni novými příchozími. "Zaplať Bůh," křičel Isorn. Spolu s Deornothem se vyplahočil svahem ze stínu stromů. "Dostali jsme se z toho proklatého lesa a jsme v otevřené krajině!" Oba opatrně složili nosítka, jež nesli. Byli rádi, že si mohou na chvíli odpočinout od Sangfugolovy tíhy. Harfeník se za pomoci vědmy rychle uzdravoval z poranění, které by se bylo mohlo změnit v osudnou otravu krve, zatím ale nedokázal jít déle než pár hodin.

Geloë se po nich ohlédla.

"Děkuj Bohu, jak je ti líbo," varovala jej, "také je ale možné, že bychom mohli ztráty ochrany těchto stromů zanedlouho litovat."

Z lesa se vybelhal zbytek družiny. Princ Jošua pomáhal Towserovi, jenž šel omámeně a mlčky; starý muž měl oči v sloup, jako by rozjímal o vzdálených nebesích, skrytých za mlhou potaženou oblohou. Kousek za nimi šla Vorževa a vévodkyně Gutrun.

"Je to už mnoho let, co jsem naposled viděl Thrithingy," pronesl Jošua, "dokonce i tuto méně divokou část. Už jsem málem zapomněl, jak jsou krásné." Na chvíli zavřel oči, jako by přemýšlel, pak je znovu otevřel a zadíval se ke vzdálenému obzoru. "Nepodobá se žádné jiné krajině Východního Ardu. Někteří jí říkají „Boží stůl“."

"Je-li toto vskutku Boží stůl," prohlásil s chabým úsměvem Sangfugol, "můj princi, pak nás užívá ke hře v kostky. Bůh mi odpusť, já mám zpívat o Jacku Mundwodovi a jeho nehodných zbojnicích, ne napodobovat jejich potulky lesem." Vyškrábal se z nosítek. "Potřebuji se dostat tady z toho kodrcavého mučícího přístroje a posadit se – ne, tráva mi stačí. Bojím se své bolavé nohy více než vlhka."

"Prosil bych trochu vděčnosti," ozval se s úsměvem Isorn. "Myslím, že bych ti měl ukázat, co to znamená mučení doopravdy, harfeníku."

"Tak dobře," prohlásil Jošua. "Odpočineme si. Nikdo se nebude toulat daleko, a jestli se někdo vydá dál než na hod kamenem, ať si někoho vezme s sebou."

"Tak jsme unikli z lesa," vzdychl Deornoth. "Kéž by to tak jen mohl vidět Einskaldir." Pomyslel na Rimmeřanův hrob na jedné z tichých pasek Shisae'ron, na jednoduchý rov, označený jen jeho helmici a Strangyearadovým dřevěným stromem. Dokonce ani Geloěiny léčitelské schopnosti jej nedokázaly uzdravit ze strašných ran, které utrpěl, když vedl útěk před Norny. Nyní bude vznětlivý Einskaldir spočívat navždy na místě věčného klidu. "Byl to tuhý mizera, Bůh mu pozehej." Deornoth zavrtěl hlavou. "Nikdy se nevzdával – ale nemyslím, že věřil, že se z toho lesa někdy dostaneme." "Také bychom se nedostali, kdyby ho nebylo," odvětil Isorn. "Je to další položka na seznamu."

"Na seznamu?"

"Seznamu toho, co dlužíme svým nepřátelům – Skalimu, Eliášovi a těm ostatním." Na Isornově široké tváři se zračil vztek. "Jsme jim zavázáni krevní mstou. Jednoho dne zaplatí za to, co udělali. A až se to stane, Einskaldir to bude pozorovat z nebe a bude se smát."

Deornoth nevěděl, co by měl říci. Kdyby Einskaldir vskutku mohl pozorovat bitvy z nebes, smál by se. Při vši pietě se zdálo hanbou, že Einskaldir propásl staré pohanské dny Rimmersgardu a bude místo toho muset trávit svou věčnost v klidnějším prostředí aedonitského ráje.

Zatímco se ostatní hemžili kolem, Vorževa něco tiše řekla vévodkyni Gutrun a pak sešla po krátkém svahu na provlhlou louku. Pohybovala se jakoby v nějakém snu a procházela se mokrou trávou bez cíle, sem a tam.

"Vorževo," zavolal Jošua hlasem ostřejším než obvykle, "nechoď sama. Mlha je velmi hustá a ty se brzy ztratíš z dohledu."

"Musela by jít velmi daleko, než by se dostala i z doslechu, princi Jošuo," ozvala se vévodkyně Gutrun, která vedla Towsera rukou, jemně položenou na jeho lokti.

"To je možné," odvětil Jošua, "já bych ale byl raději, kdybychom neklopýtali mlhou a neupozorňovali na sebe kterékoliv zvědavé uši. Jistě jsi tak brzy nezapomněla na náš doprovod z Naglimundu."

Gutrun zděšeným zavrtěním hlavou připustila pravdivost princovy námitky. Vorževa jako by tu výměnu názorů nijak nevnímala. Byla už jen vzpřímeným stínem, klouzala mlhou jako duch.

"Proklínám tu její troufalost," Jošua vztekle hleděl za ní.

"Půjdu s ní." Geloë se obrátila ke Gutrun. "Nepouštěj to dítě z dohledu, prosím." Postrčila Leleth k vévodkyni a pak vyrazila za rychle mizející Vorževou.

Jošua pozoroval její odchod, pak se nešťastně rozesmál: "Pokud takhle velím království devíti či desíti," řekl Deornothovi, "pak může můj bratr na Trůnu z dračích kostí sedět v klidu. Lidé se mohli přetrhnout, aby splnili rozkazy mého otce Jana."

I královna? podivil se Deornoth, ale nahlas neřekl nic. Pozoroval, jak Geloë dohání Vorževu, kterou mlha proměnila v

nejasný příznak. Máš-li hrdou a svéhlavou ženu, raději bys neměl měřit svůj úspěch její poslušností.
"Prosím, můj pane," řekl místo toho, "nemluv o sobě zle. Jsi hladový, prochladlý a unavený. Dovol mi připravit oheň."
"Ne, Deornotho," Jošua si promnul pahýl zápěstí, jako by jej bolel. "Nezůstaneme tu tak dlouho." Obrátil se k okraji lesa a k zejícím stínům, které jej lemovaly. "Než si odpočineme pořádně, musíme jít dál. Zastavíme se někde, kde bude krajina otevřená do všech stran. I když budeme všem vystaveni na odiv, budou nám tak také vystaveni všichni, kteří by se k nám chtěli nepozorovaně přikrást."
"Šťastná myšlenka," zamručel Sangfugol vsedě na trávě. "Ouplná pravda! Že jsme to ale veselá družina poutníků!"
"Poutníci na cestě peklem si mnoho veselí dovolit nemohou," odvětil Jošua. Poodešel kousek stranou do lučin a tam zůstal stát, osamocen, jen se svými myšlenkami.

"Tak proč mu to neřekneš?" Geloë měla v hlase podráždění, ale z jejích žlutých očí se rozrušení vyčíst nedalo. "U stromů a větví, Vorževo, nejsi malé děvče, jsi žena. Proč v tom pokračuješ?"
Vorževa měla v očích slzy. "Já nevím. Nerozumím mu."
Geloë zavrtěla hlavou. "Já nerozumím nikomu z vás. Strávila jsem s lidským plemenem jen málo ze svého života, a to pro tuhle směšnou nejistotu – 'Chci tohle, nechci tamto...' Zdá se mi, že zvířata dávají mnohem více smyslu. Dělalí, co musejí, a netrápí se nad věcmi, které nemohou změnit." Čarodějnice položila Vorževě na paži mozolnatou ruku. "Proč se tolik šíráš věcmi, na nichž nesejde? Princ Jošua o tebe očividně má starost. Proč mu neřekneš pravdu?"
Její spolence vzdychla. "Má mne za pošetilou kočovnici. Proto je ke mně tak chladný. Když mu to řeknu, bude to jen horší... omlouvám se." Vztekla si utřela tvář rozedraným rukávem. "Znovu jsem spatřila Feluwelt – tak můj lid říká tomuto místu, kde louky běží ve stínu lesa. Vzbudilo to ve mně mnoho vzpomínek a roztesknilo mě to..."
"Valado Geloë?" Byl to hlas otce Strangearde, jehož zdroj se v mlze nedal určit – byl ale docela blízko. "Jsi tam?"
Valado Geloë?"

I na přísném Geloëině obličej se objevil náznak zoufalství.

"Tady, Strangearde. Děje se něco?"

Archivář se zjevil jako vyzáblá, rozevlátá postava; pomalu se zhmotnil z šedého nejasna. "Ne, ne, já jen chtěl..." Zmlkl a hleděl na Vorževin obličej, zalitý slzami. "Ach. Ach, já se strašně omlouvám. Jak je to ode mne hrubé! Hned odejdu." Obrátil se, aby se zase vytratil v mlze.

"Nechod!" Kupodivu byla tím, kdo promluvil, Vorževa. "Neopouštěj nás, otče. Pojd' s námi."

Strangearde se na ni zadíval, pak na Geloë. "Nechtěl jsem rušit, lady. Obávám se, že jsem myslel jen na něco, co jsem našel v Morgenesově knize." S oční páskou našikmo a rozčuchanými řidkými kadeřemi, lemujícími tonzuru, vypadal jako vyplašený datel. Zdálo se, že chce znovu utéci, čarodějnice ale konejšivě pozdvihla ruku.

"Pojd' s námi, Strangearde, jak řekla Vorževa. Možná je tvá potřeba z těch, na něž mám lepší talent." Kněz na ni nervózně hleděl. "Pojd'. Zatímco si budeme povídat, vydáme se k ostatním."

Strangearde dosud nesl v rukou volné listy Morgenesovy knihy; po několika mlčenlivých krocích se v nich začal přehrabovat. "Obávám se, že jsem tu část ztratil," řekl za neustálého listování. "Myslel jsem, že by to mohlo být důležité – bylo to trochu o kouzlech – o Umění, tak tomu Morgenes říkal. Jsem okouzlen tím, co všechno znal, docela okouzlen... nikdy by se mi nebylo snilo..." Na obličej se mu objevil vítězný úsměv. "Tady je to." Zamrkal. "Jakým úžasným způsobem on se slovy..."

Ušli dalších pár kroků v tichu. "Přečteš to?" zeptala se Geloë konečně.

"Ach! Samozřejmě." Strangearde si odkašlal.

"Vpravdě, zdá se, že předměty, jež jsou užitečné Umění, spadají do dvou obsáhlých kategorií,"

začal kněz.

"Na ty, jejichž hodnota se pojí k nim samotným, a ty, jejichž cena tkví v jejich umístění. V protikladu k obecným pověrám je bylina, sbíraná na hřbitově, obecně užitečná nikoliv proto, že pochází z onoho místa, ale pro bylinu jako takovou. Protože hřbitov může být jediným místem, kde lze takovou bylinu nalézt, vzniká spojení a pak je téměř nemožné je rozplést.

Další kategorií jsou užitečné předměty, jež jsou obvykle 'vyrobenými' předměty, a jejich moc je v opracování nebo surovinovém původu. Sithové, kteří dlouho ovládali tajemství řemesel, skrytých před smrtelníky, vyrobili mnoho věcí, jejichž samo stvoření bylo praktikováním Umění – ačkoliv by je Sithové přesně takto nepojmenovali. A tak je moc těchto předmětů v jejich výrobě. Příkladem jsou slavné Vindaomeyovy šípy: vyřezány z běžného dřeva a opatřeny pery obyčejných ptáků, každý z nich je ale nesmírně cenným talismanem.

Moc dalších předmětů se odvozuje z hmoty, z níž jsou vyrobeny. Tady mohou za příklad sloužit velké meče, o nichž se zmiňuje Nissesova ztracená kniha. Podle všeho jejich moc pochází z materiálu, ačkoliv i výroba těchto čepelí byla olbřímím úkolem. Minneyar, meč krále Fingila, byl sroben ze železného kýlu jeho lodi, ze železa, jež do Východního Ardu přinesli rimmerští mořští jezdci ze ztraceného západu. Trn, nejposlednější meč nejvznešenějšího rytíře krále Kněze Jana, sira Camarise, byl zkus z žhnoucího kovu padlé hvězdy – stejně jako u železa Minneyaru šlo o cosi Východnímu Ardu cizího. A Žal, meč, jímž podle Nissese Ineluki ze Sithů zabil vlastního otce, krále Duchů, byl vyroben z kouzelného dřeva Sithů a železa, dvou složek, o nichž se dlouho myslelo, že jsou si protikladné a nemísitelné. Zdálo by se tedy, že takové předměty odvozují svou sílu od původu své hmoty. Příběhy nicméně tvrdí, že při zkuťi všech těchto tří čepelí se také spřádala mocná Kouzla Tvoření, aby moc Velkých mečů byla jak v jejich materiálu, tak v jejich tvorbě. Ti-tuno, lovecký roh, stvořený v bájném Metuzu'a ze zubu draka Hidohebbi, je dalším jasným příkladem toho, jak může

být někdy předmět moci tvořen jak zpracováním, tak zpracovávaným materiálem...

Strangearde se odmlčel. "Pokračuje to učením dalších věcí. Všechno je to úchvatné, samozřejmě – jakým byl ten muž učencem! – ale já myslel, že zajímavý by mohl být tento úsek o mečích."

Geloë zvolna přikývla. "To je. Přemýšlím o těch třech mečích, které se staly předmětem našich nadějí. Zdá se, že Morgenes podal dobré zdůvodnění jejich hodnoty. Snad nám budou vskutku proti Inelukimu k užítku. Je dobře, žeš to našel, Strangearde."

Knězovy růžové tváře potemněly nACHEM. "Příliš laskavé. Jsi příliš laskavá."

Geloë naklonila hlavu na stranu. "Slyším ostatní. Už ses zklidnila, Vorževo?"

"Nejsem takový blázen, za jakého mě máš," odvětila tiše.

Čarodějnice se rozesmála. "Nemám tě za blázna, nebo ne nějak mimořádného. Myslím, že většina lidí bláznivá je – a počítám mezi ně i sebe, neboť jsem tu bez přístřeší a putuji po lučinách jako zaběhnutá jalovice. Někdy je očividné bláznovství jedinou odpovědí na strašné nebezpečí."

"Hmmm," zamumlal úplně popletený Strangearde. "Hmmm."

Rozedraná družina pokračovala zamlženými lučinami a mířila k řece Ymstrecce, která se vinula kolem Horního Thrithingu. Utábořili se na otevřené planině, třáslí se v dešti nasáklém větru a choulili se kolem ohýnku. Geloë uvařila polévku z bylin a kořínků, které nasbírala. Byla sytá a zahřála žaludek, Deornoth ale želel, že není k mání něco chutnějšího.

"Zítřka mne nech jít dále do pole, můj pane," žadonil na Jošuvu, když seděli u ohně. Všichni ostatní až na Geloë se balili do pláštíků a ukládali se ke spánku do chumlu jako rodina spících koťat. Čarodějnice se vydala na procházku. "Vím, že najdu jednoho nebo dva zajíce a mlázi musí být plně tetřevů – i v tak studeném létě. Už několik dní jsme nic nejedli!"

Jošua si dovolil mrazivý úsměv. "Přál bych si, abych mohl říci ano, věrný příteli, ale potřebuji mít poblíž své silné paže a ostrovtip. Tito lidé sotva dokážou ujt krok – tedy ti, co mohou chodit. Ne, párek zajíců by vskutku přišel vhod, ale já tě potřebuji tady. Kromě toho mi valada Geloë řekla, že se bez chutného jídla dá žít roky."

Deornoth se ušklubl. "Ale kdo o to stojí?" Pečlivě studoval prince. Jošua už tak štíhlá postava ještě pohubla; pod kůží byly jasně vidět hrany kostí. Ta trocha tuku, kterou měl, byla už dávno pryč. Princ díky vysokému čelu a bledým očím vypadal jako nějaký prastarý mnich-filozof. Oči upíral do nekonečna, zatímco se před ním točil svět a on si jej nevšímal.

Oheň zasykl a zakousl se do vlhkého dřeva.

"Tak ještě jednu otázku, můj pane," promluvil tiše Deornoth. "Jsme si tak jisti tím Kamenem rozluky, k němuž přes Thrithing vláčíme tyhle nemocné, zraněné lidi? Nemluví o Geloë, která je jasně dobrou duší, nijak zle, ale jít tak daleko? Hranice Erkyne jsou jen pár mil na západ. Ve městech kolem Hasu Vale bychom jistě dokázali najít věrné srdce – a dokonce i když se budou bát tvého bratra přespříliš, než aby nám poskytli úkryt, mohli bychom si dozajista obstarat jídlo, pití a pro naše raněné teplejší šatstvo."

Jošua vzdychl a promnul si oči. "Snad, Deornoth, snad. Věř mi, že i mne ta myšlenka napadla." Natáhl před sebe dlouhé nohy a podpatky šťouchl do uhlíků. "Jenže my to nemůžeme riskovat, a ani si nemáme jak vyšetřit čas. Každá hodina, po níž jdeme v otevřené krajině, představuje čas pro jednu z Eliášových budek, kdy nás může najít, nebo nás může bez ochrany zastihnout něco jiného. Erkyn je pro nás ztracen – alespoň prozatím, a možná navždy."

Princ zavrtěl hlavou a znovu se zamyslel. Deornoth se zasmušil a prohrábl oheň.

39. Klan Hřebců

Ráno třetího dne pochodu lučinami dosáhli břehů Ymstrecce. Široká řeka se pod šedou oblohou matně leskla, nezřetelná skvrna stříbra proplouvala jako sen temnými, vlhkými loukami. Zvuk vody byl stejně nejasný jako její lesk, mdlé mumlání, podobné vzdálenému hovoru.

Jošuvu lidé byli rádi, že se u říčních břehů mohou zastavit, chvíli odpočívát a vychutnávat zvuk první rychleji tekoucí vody, kterou spatřili od doby hluboko v hloubi Starosrce.

Když Gutrun a Vorževo oznámily svůj plán vydat se kousek po proudu, kde by se mohly v soukromí umýt, Jošua rychle přikvačil s námitkou, týkající se jejich bezpečnosti. Geloë navrhla, že je doprovodí, a Jošua neochotně svolil. Při neobvyklých schopnostech čarodějnice bylo značně těžké představit si situaci, kterou by nezvládla.

"Ach, připadá mi to, jako bych nikdy neodešla," prohlásila Vorževo a máchala si nohy v proudu. Vybraly si písčiny břeh v místě, kde koryto řeky uprostřed proudu rozšiřoval ostrůvek vrb, který je tak kryl před pohledy jejich vzdálených spolupoutníků. Hlas měla bezstarostný, razoval ji ale obličej. "Je to, jako když jsem byla malá holčička." Když si postřikala přechetné škrábance, které jí pokrývaly nohy, zamarčila se. "Ale je tak studená!"

Vévodkyně Gutrun si u krku uvolnila šaty. Stála kousek od břehu a zatímco si chrstala vodu na krk a drhla si obličej, řeka vířila kolem jejích buclatých lýtek. "Není to tak strašné," rozesmála se. "Řeka Grativask, která teče u nás doma v Elvritshalle – tak to je studená voda! Na jaře každého roku se panny z města chodí k řece koupat – i já jsem zamlada chodívala." Napřímila se a zahleděla do dálky. "Muži musí zůstat celé ráno v domech, jinak je stihne výprask, takže se panny v Grativasku mohou šplouchat. A jestli je studená?! Ta řeka se rodí ze sněhů severních hor! Dokud jsi neslyšela to dubněnové ráno sto mladých děvčat, nořících se do ledové řeky, nevíš, co je to vriskot!" Znovu se zasmála. "Víš, máme takovou pověst o mladíkovi, který se rozhodl vidět panny v Grativasku – v Rimmersgardu je to známá historka, ty ji ale asi neznáš... Odmlčela se a z dlaní jí vytékala voda. "Vorževo? Je ti zle?"

Thrithingská žena se předkláněla a obličej měla bledý jako mléko.

"Jen mě něco zabolelo," řekla chraptivě a napřímila se. "To brzy přejde. Podívej, už je mi lépe. Pověz mi tu historku."

Gutrun se na ni podezřívavě zadívala. Než mohla vévodkyně cokoliv říci, promluvil ze svého místa poblíž břehu Geloë.

Do té doby pročesávala Leleth vlasy hřebenem, vyrobeným z rybí kosti.

"Pověst bude muset počkat." Čarodějnice měla ostrý hlas. "Podívejte – nejsme tu samy."

Vorževa a vévodkyně se obrátily do směru, kterým Geloë ukazovala. Asi tři nebo čtyři furlongy přes louky jižně stál na malé vyvýšenině kůň s jezdcem. Byl příliš daleko, než aby rozeznaly jeho obličej, nebylo ale pochyb, že hledí k nim.

Všechny ženy se na něj dívaly, dokonce i Leleth, jejíž zvláštní oči byly doširoka rozevřeny. Po několika tichých okamžicích, po němž jako by nebilo ani jedno srdce, obrátila osamělá postava koně, sjela z kopečku a zmizela z dohledu.

"Jak... jak děsivé," pronesla vévodkyně a svírala si výstřih šatů mokrou rukou. "Kdo to je? Ti strašní Normové?"

"To nedokážu říci," zaskřípal Geloëin hlas. "Měly bychom se ale vrátit a říci to ostatním, pokud ho Jošua neviděl.

Musíme se teď zabývat každým cizincem, ať už je to přítel nebo nepřítel."

Vorževa se otřásla. Obličej měla stále bledý. "Ve stepi žádní přátelští cizinci nejsou," podotkla.

Novinka, kterou ženy Jošuovi přinesly, ho stačila přesvědčit, že už nemohou déle otálet. Členové družiny si nešťastně hodili na záda skrovný majetek a znovu vyrazili po toku Ymstreccy na východ podél hranice už vzdáleného lesa, tenké černé stužky na zamlženém severním obzoru.

Nikoho jiného celé odpoledne nespatri.

"Půda se tu zdá úrodná," prohlásil Deornoth, když si hledali místo k utáboření. "Není vám divné, že jsme podél řeky na nikoho nenarazili?"

"Jeden jezdec stačí." Jošua se chmuřil.

"Můj lid to tu nikdy neměl rád, tak blízko starému lesu," ozvala se Vorževa a otřásla se. "Pod jeho větvemi se zdržují duše mrtvých."

Jošua povzdychl. "Tohle jsou věci, kterým bych se ještě před rokem vysmál. Teď už jsem je viděl, a viděl jsem ještě horší věci. Bůh mi pomoz, co se to se světem stalo?"

Geloë na něj pohlédla od travního lůžka, které připravovala pro Leleth. "Byl to vždycky tentýž svět, princí Jošuo," odvětila. "Je to jen tak, že v těchto zlých hodinách jsou věci vidět jasněji. Lampy měst rozměňují mnoho stínů, které jsou pod měsícem nepřehlédnutelné."

Deornoth se probral hluboko v noci a srdce mu rychle bušilo. Měl sen.

Z krále Eliáše se stala vychrtlá stvůra s rudýma očima, která zatínala princí Jošuovi do zad pařáty. Jošua jej neviděl a dokonce ani nevěděl, že tam je. Deornoth se mu to ve snu pokoušel říci, ale Jošua neposlouchal, jen se usmíval a procházel se erchesterskými ulicemi a ta strašná stvůra – Eliáš – na něm jela jako nějaké znetvořené dítě. Pokaždé, když se Jošua shýbl, aby pohládl dětskou hlavičku nebo dal žebrákovi minci, Eliáš natáhl spár a obrátil Jošuovo dobro vníveč, sebral minci zpět nebo dítěti podrápal tvář. Brzy se za Jošou shlukl rozzuřený dav a volal po trestu, princ se ale dál veselil a nic nevěděl, dokonce ani když Deornoth křičel a ukazoval na tu bezbožnou věc, která se princí vezla na zádech.

Deornoth, probuzen uprostřed noční lučiny, zavrtěl hlavou a pokoušel se setřást neodbytný pocit neklidu. Eliášův vysušený a zlomyslný obličej mu nešel z mysli. Posadil se a rozhlédl. Celý tábor spal, až na valadu Geloë, která seděla u ohně a snila nebo rozjímala u posledních uhlíků vyhasínajícího ohně.

Lehl si a snažil se usnout, ale ze strachu, že se sen vrátí, se mu to nedařilo. Znechucen vlastní bázlivostí nakonec vstal a potichu setřásl plášť. Potom přešel k ohni a posadil se vedle Geloë.

Čarodějnice k němu nevzhledla. Nemrkající oči v ohněm rudě skvrnitým obličejem upírala na uhlíky, jako by nic jiného ani neexistovalo. Rty se jí hýbaly, nevycházel z nich ale žádný zvuk. Deornoth cítil, jak jej mrazí v zátylku. Co to dělá? Májí probudit?

Geloëina ústa se neustávala pohybovat. Její hlas zesílil v šepot: "... Amerasu, kde jsi? Tvůj duch je nezřetelný... a já jsem slabá..."

Deornothova ruka se zastavila palec od čarodějnicina rukávu z hrubé látky.

"... Máš-li být kdy účastna, ať je to teď..." Geloëin hlas syčel jako vánek. "Ach, prosím..." Po větrem ošlehaném obličejí jí stekla jediná šarlatová slza.

Její zoufalé zašeptání zahnilo Deornotha zpět do provizorní postele. Někdy čas nespál a jen ležel a zíral vzhůru na modrobílé hvězdy.

Před svítáním se probral ještě jednou – tentokrát jej vzbudil Jošua. Princ zatřásl Deornothovi paží, pak pozdvihl pahýl pravičky ke rtům a naznačil, aby byl rytíř zticha. Ten vzhlédl a spatřil na západě uzel tmy hustší než byla noc, která se plížila podél řeky. Travou k nim doléhal tlumený dusot kopyt. Deornothovi se rozbušilo srdce. Zašátral na zemi po pochvě a když ucítil pod prsty meč, uklidnil se jen nepatrně. Jošua se odplížil vzbudit ostatní.

"Kde je čarodějnice?" zašeptal Deornoth naléhavě, ale princ byl příliš daleko, než aby jej zaslechl, a tak se odplazil k místu, kde ležel Strangyeard. Lehce spící stařec byl vzápětí vzhůru.

"Bud' zticha," zamumlal rytíř. "Přijíždějí jezdci."

"Kdo?" zeptal se Strangyeard. Deornoth zavrtěl hlavou.

Jezdci, kteří byli dosud jen stíny, se nehlučně přiblížili a rozdělili do několika skupin a doširoka se roztáhli kolem tábořiště. Deornoth musel obdivovat jejich schopnost tiché jízdy, přestože proklínal skutečnost, že se jeho družině nedostává luků a šípů. Pošetilost, bojovat meči proti mužům na koních – jsou-li to ovšem muži. Měl za to, že napočítal na dva tucty útočníků, ačkoliv v polosvětle byl každý odhad nejistý.

Deornoth se vzpřimil, právě když temné postavy kolem něj udělaly totéž. Poblíž stojící Jošua vytasil Naidel; náhlé zasyknutí kovu o kůži se zdálo hlasité jako výkřik. Postavy kolem ztuhly a na chvíli se znovu rozhostilo naprosté ticho. Kdyby šel někdo kolem na vzdálenost hodu kamenem, nenapadlo by jej, že je někde poblíž živá duše, natož pak dva k

boji připravené oddíly.

Ticho protřhl hlas.

"Vetřelci! Šlapete po zemi klanu Mehrdon! Vzdejte se!"

Kov křísil o křemen, pak za nejbližšími postavami vykvetla pochodeň a rozhodila po táboře dlouhé stíny. Jošuuvo družinu obklopovali muži v sedlech. Obličejové zahaleny do kápí a v rukou drželi kopí.

"Složte zbraně!" ozval se znovu ten hlas westerlingsky se silným přízvukem. "Jste vězni strážních jezdců. Budete-li vzdorovat, zabijeme vás!" Rozžalo se několik dalších pochodní. Noc byla náhle plná ozbrojených stínů.

"Milosrdný Aedone!" ozvala se odněkud zblízka vévodkyně Gutrun. "Dobrá Elysie, co teď?"

Připojil se k ní velký stín – to Isorn vyrazil, aby uklidnil matku.

"Ani hnout!" vyštěkl hlas bez těla; vzápětí jeden z jezdců pobídl koně a sklonil kopí, jehož špička se ve světle pochodně zaleskla. "Slyším ženy," řekl jezdec.

"Nedělejte hlouposti a my je ušetříme. Nejsme žádné bestie."

"A co zbytek?" zeptal se Jošua a postoupil do světla. "Máme mnoho zraněných a nemocných. Co s námi uděláte?"

Jezdec se předklonil, zahleděl se na Jošuu a na chvíli odhalil rysy pod kápí. Měl drsný obličej s huňatým, spleteným vousy a zjizvenými tvářemi. Na zápěstí mu zachrastily těžké náramky. Deornoth cítil, že jeho napětí trochu povolilo.

Alespoň mají co do činění se smrtelnými nepřáteli.

Jezdec si odplivl do tmavé trávy. "Jste vězni. Nemáte se co ptát. Rozhodne Velký thén." Obrátil se k druhým.

"Ozherne! Kunrete! Udělejte kolem nich kruh, aby mohli pochodovat!" Pobídl koně a dozíral, jak jsou ve světle pochodní Jošua, Deornoth a ostatní sháněni pod hroty kopí do stáda.

"Budeš-li nás týrat, bude tvůj Velký thén nespokojený," pronesl Jošua.

Vůdce se rozesmál. "Byl by ještě nespokojenější, kdybyste se mnou nebyli u vozů, až bude slunce vysoko." Otočil se k jednomu z jezdců. "Všichni?"

"Všichni, Hotvigu. Šest mužů, dvě ženy, jedno dítě. Jen jeden nemůže jít." Ukázal rukojetí kopí na Sangfugola.

"Vysaď ho na koně. Přes sedlo, to je jedno. Musíme jet rychle."

Když se rozjeli, naklonil se Deornoth k Jošuuvi.

"Mohlo to být horší," zašeptal. "Mohli nás místo Thrithingských chytit Nornové."

Princ neodpovídal. Deornoth se dotkl jeho paže a cítil, jak se mu Jošuuovy svaly napjaly pod prstem jako obruče sudu.

„Co se děje, princu Jošuo? Copak se Thrithingsští zaslíbili Eliášovi? Můj pane?"

Jeden z jezdců na ně shlédl a odhalil zuby ve šklebu, v němž nebylo ani stopy po úsměvu. "Ticho, lidé z kamenných domů," vyštěkl. "Šetřete si dech na pochod."

Jošua otočil vystrašený obličej k Deornothovi. "Neslyšel jsi ho?" zašeptal. "Neslyšel jsi ho?"

Deornoth byl poplašen. "Co?"

"Šest mužů, dvě ženy a dítě," sykl Jošua a rozhlížel se ze strany na stranu. "Dvě ženy! Kde je Vorževa?"

Jezdec jej uhodil násadou kopí a princ se pohroužil do úzkostného mlčení. Plahočili se mezi jezdci a na východní obloze začínalo probleskovat svítání.

40. Na Hayholtu vládne strach

Ráchel ležela na své tvrdé posteli v setmělém pokoji služebnictva a představovala si, že slyší cvrkot cvrčků, dokonce i ve vytí větru, který se honil v cimbuří. Dnes v noci se nad Nearulaghskou branou houpalo dalších devět těl; bezmocně tančila v zuřivé hudbě větru; byl mezi nimi i kancléř Helfcene.

Někde poblíž kdosi plakal.

"Sáro? Jsi to ty?" sykla Ráchel. "Sáro?"

Sténání vichřice zmlklo. "A-a, no, paní," ozvala se tlumená odpověď.

"Blahoslavená Rhiapo, nad čím to vzlykáš? Vzbudíš ostatní!" Kromě Sáro a Ráchel spaly v místnosti pro komorné další tři ženy. Všechny pět pryč bylo sraženo k sobě, aby si tak služby uchovaly ve velké, studené místnosti co nejvíce tepla. Zdálo se, že se Sára snaží uklidnit, ale když odpovídala, hlas měla stále roztřesený pláčem. "Já... já se bojím, paní Ráchel."

"A čeho, holka hloupá, větru?" Ráchel se posadila a přitáhla si tenké prostěradlo k tělu. "Zuří bouřka, ale vítr's už přece slyšela!" Pochodeň, dohasínající nade dveřmi, osvětlovala Sárinu bledou tvář.

"To... moje kmotra vždycky říkala..." Služebná škytla. "Kmotra říkala, že za takových nocí... se procházejí kolem duše mrtvých. Že... že ve větru slyšíš jejich hlasy."

Ráchel byla vděčná za tmu, protože skryla to, jak se zachvěla. Kdyby taková noc opravdu mohla být, pak ta dnešní by byla právě příhodná. Vítr od západu slunce zuřil jako raněné zvíře, kvílel mezi hayholtskými komíny a škrábal po oknech neodbytnými, kostnatými prsty.

Nasadila pevný hlas. "Po mém hradě se mrtví neprocházejí, ty hloupá holko. A teď běž zase spát, než ostatním přivoláš noční můry." Sama Ráchel znovu ulehla na slánník a snažila se najít polohu, která by vyhověla jejím sukovitým zádům.

"Běž spát, Sáro," nařídila. "Vít ti ublížit nemůže, a dobrý Pán ví, že zítra bude spousta práce. Už jen posbírat, co ten vítr shodil!"

"Odpusťte." Bledý obličej zmizel. Po několika minutách popotahování Sára ztichla. Ráchel hleděla nad sebe do tmy a naslouchala neklidným hlasům noci.

Možná spala – všechno bylo ve tmě a tak se to dalo jen těžko určit – věděla však, že chvíli slyšela v písni větru nějaký zvuk. Bylo to tiché, kradné škrábání, suchý zvuk, jako když pták drhne drápky o břidlicovou střechu.

Něco bylo u dveří.

Možná spala, ale teď byla náhle strašlivě vzhůru. Když natočila hlavu na stranu, viděla, jak v pruhu světla pode dveřmi

klouže stín. Škrábání zesílilo a zároveň se ozval něčí křik.

"Sáro?" zašeptala Ráchel. Myslela si, že ten zvuk probudil služebnou, ta se ale neozvala. Když s rozšířenými očima ve tmě naslouchala, poznala, že ten podivný, tenký zvuk přichází z chodby – že něco stojí před zamčenými dveřmi.

"Prosím," zašeptal tam někdo, "prosím..."

Ráchel bušila v hlavě krev. Posadila se, pak tiše položila nohy na holou kamennou zem. Copak sní? Zdá se jí, že je naprosto vzhůru, ale tohle zní jako chlapecký hlas, jako...

Škrábání začalo být netrpělivé a brzy potom vystrašené – ať je to kdokoliv, pomyslela si, musí mít strach, když škrábe takhle... Toulavý duch, věc bez domova, jež putuje osaměle a smutně, a hledá své dávno opuštěné lůžko?

Ráchel se odplížila ke dveřím, tichá jako sníh. Srdce jí tlouklo. Vítr na cimbuří utichl. Byla sama ve tmě s oddechováním spících služebných a lítostivým škrábáním toho, co stálo za dveřmi.

"Prosím," řekl hlas znovu tiše a zemdlele. "Bojím se..."

Udělala si na prsou znamení Stromu, pak uchopila závoru a odtáhla ji. Ačkoliv chvíle rozhodnutí pominula, otevírala dveře pomalu: i když už se rozhodla, bála se, co najde. Ve světle jediné pochodně hořící na chodbě se matně rýsovala postava, střepec vlasů, údy hubené jako u nějakého strašáka. Obličej se k ní otočil a oči, které ukázaly bělmo, byly začernalé, jako kdyby prošly ohněm.

"Pomoz mi," postava jí vklopýtala dveřmi do náručí.

"Simone!" vykřikla Ráchel a cítila, jak jí srdce překypuje radostí. Vrátil se, skrz oheň, skrz smrt...

"Si... Simon?" víčka se chlapci zavírala vyčerpáním a bolestí. "Simon je mrtvý. On... on zemřel... v ohni. Pryrates ho zabil..." Zhroutil se jí v náručí. S hlavou plnou vířících myšlenek protáhla bezvládnou postavu dveřmi, nechala ji sklouznout na zem, důkladně zaklapla závoru a dala se do hledání svíčky. Vítr výsměšně sténal; pokud volaly i jiné hlasy, Ráchel žádný z nich nepoznávala.

"To je Jeremiáš, svíčkařův kluk," řekla Sára udiveně, když mu Ráchel smyla z tváře zaschlou krev. Jeremiáš ve světle svíčky díky zapadlým očím a poškrábaným tvářím vypadal jako scvrklý stařec.

"Vždyť ten býval zavalitý," odvětila Ráchel. V mysli jí vřela chlapcova slova, všechno je ale třeba udělat popořádku. Co by si tahle nešikovná holka pomyslela, kdyby se tu Ráchel rozsypala na kousíčky? "Co se s ním stalo?" zabručela.

"Je hubený jako lunt."

Všechny služebné se shlukly kolem; prostěradla měly ovinutá kolem nočního prádla jako pláště. Jaela, která díky těžkému břemeni práce, již si musely zbylé dívky rozdělit, už nebyla tak tlustá jako kdysi, hleděla na bezvědomého hochu.

"Myslela jsem, že někdo říkal, že Jeremiáš utekl," pronesla zamračeně. "Proč se vrátil?"

"Nebud' hloupá," zavrčela Ráchel, zatímco se snažila Jeremiášovi stáhnout přes hlavu rozedranou košili a přitom jej neprobudit. "Kdyby utekl, jak by se dostal uprostřed noci zpátky na Hayholt? Přiletěl by?"

"Tak nám řekni, kde byl," ozvala se další dívka. Ráchel byla Jeremiášovým zjevením tak otřesena, že tuto s drzostí hraničící větu nechala bez poznámek.

"Pomozte mi ho obrátit," přikázala a rozepínala košili. "Dáme ho spát do... ach, Elysie! Matko Boží!"

Ohromeně zmlkla. Sára vedle ní se dala do pláče.

Chlapcova záda byla zbrzděna hlubokými, krvavými šlehy.

"Mně... mně je zle!" zamumlala Jaela a odklopýtala stranou.

"Nebud' hloupá," nařídila Ráchel, když znovu nabyla rovnováhy. "Nastříkej mu do obličeje vodu a zbytek umývadla mi dej. Tahle látka stačit nebude. A vezmi pokrývku z postele, kde spávala Hepziba, a natrhej ji na obvazy. Rhiapo sedmibolestná, to musím všechno dělat sama?"

Stálo je to celé prostěradlo a ještě kus dalšího. Chlapec měl šrámy po bičování i na nohou.

Jeremiáš se probral těsně před svítáním. Nejdříve mu oči po místnosti bloudily, aniž by cokoliv viděly, po chvíli ale začal přicházet k sobě. Sára, již z obličeje zářil smutek a lítostivost, jako by ho měla ze skla, mu dala napít trochy vody.

"Kde jsem?" zeptal se nakonec.

"Jsi v pokojích služebnictva, chlapče," odpověděla rychle Ráchel. "Jak bys měl vědět. Do jakého darebáctví ses to zapletl?"

Chvilí na ni otřeseně hleděl.

"Ty jsi Dračice Ráchel," prohlásil konečně.

Navzdory únavě, strachu a pozdní hodině musely služby potlačovat smích. Kupodivu se zdálo, že se Ráchel ani trochu nedurdí.

"Jsem Ráchel," přisvědčila. "Ta, k, kdepak jsi byl, kluku? Slyšely jsme, žeš utekl."

"Tys myslela, že jsem Simon," řekl zamyšleně Jeremiáš a rozhlížel se po místnosti. "Byl to můj přítel – ale teď je mrtvý, nebo ne? Jsem mrtvý?"

"Nejsi mrtvý. Co se ti stalo?" Ráchel se předklonila a odhrnula chlapci z očí kučeravé vlasy; ruka se jí na okamžik zastavila na jeho tváři. "Už jsi v bezpečí. Pověz nám to."

Zdálo se, že zase upadá do spánku, po chvíli ale opět otevřel oči. "Snažil jsem se vybavit si to. Jak královi vojáci zbili mého pána Jakoba a vyvlekli ho z brány. Snažil jsem se té noci utéct, ale stráže mě chytily. Daly mě Inchovi."

Ráchel se zamračila. "Tomu zvířeti."

Jeremiášovi se rozšířily oči. "Je horší než zvíře. Je to ďábel. Řekl, že budu jeho učeň, dole v hutích... v kovárnách.

Mysli si, že je tam dole králem..." Chlapcův obličej se svařil; pak náhle propukl v pláč. "Říká, že... že je teď doktor Inch. Zbil mě a... zneužil."

Ráchel se předklonila a utřela mu vlastním kapesníkem tváře. Dívky udělaly znamení Stromu.

Jeremiášovy vzlyky utichly. "Je to horší než všechno... tam dole."

"Něco jsi říkal, chlapče," opáčila Ráchel rychle. "Něco o králově rádci. O Simonovi. Řekni to znovu."

Chlapec otevřel oči plné slz. "Pryrates ho zabil. Simona a Morgeneše. Kněz tam šel s vojáky. Morgenes s ním bojoval, ale komnata shořela a Simon a doktor zemřeli."

"A jak to může vědět?" vyhrkla trochu chraptivě Ráchel. "Jak to může vědět někdo jako ty?"

"Řekl to sám Pryrates! Chodí dolů za Inchem. Někdy se jen chvástá, jako s tím, jak zabil Morgeneše. Jindy pomáhá Inchovi... u-ubližovat lidem." Jeremiášovi se nemluvílo dobře. "Někdy... někdy si kněz bere lidi s sebou... bere si je, když jde pryč. Nikdo se nevrátil." Snažil se popadnout dech. "A jsou tam... jiné věci. Jiné věci tam dole. Strašné věci."

Ach Bože, neposílejte mě zpátky." Popadl Ráchel za zápěstí. "Prosím vás, schovejte mě!"

Ráchel se snažila zakrýt, jak je otřesená. Úmyslně si zakázala přemýšlet o Simonovi a těchto nových odhaleních, dokud to nebude moci zvážít v soukromí. Ale navzdory pevnému sebeovládání cítila, jak jí projíždí chladná nenávisť, nenávisť nepodobná ničemu, co kdy zažila.

"My jim tě nedáme," slíbila. Její pevný tón dával najevo, že každé vzdorování její vůli bude pro viníka představovat nemalé nebezpečí. "My... my..." Na chvíli se bezradně odmlčela. Co budou dělat? Chlapce tady v pokojích služebnictva nemohou skrývat dlouho, zvláště když utekl z královských kováren pod Hayholtem.

"Jaké 'jiné věci' tam byly?" zeptala se Jaela. V hnědých, jakoby telecích očích měla zmatek.

"Kuš, ted'," okřikla ji Ráchel, ale Jeremiáš už odpovídal. "Jsou tam... stíny, které se pohybují. Stíny bez lidí. A věci, které jsou tady – a pak nejsou. A hlasy..." otrásl se a zíral za plamen svíčky do rohu místnosti. "Hlasy, které nařikají a zpívají a... a..." Znovu se mu v očích vytvořily slzy.

"To stačí," prohlásila přísně Ráchel, nespokojena sama se sebou, že nechala chlapce mluvit tak dlouho. Její svěřenkyně si vyměnily pohledy, neklidné jako vyplašené ovce.

Elysie! pomyslela si, ještě to jsem potřebovala – aby mi poslední děvčata vystrašeně utekla z hradu.

"Moc řečí," řekla nahlas. "Chlapec musí odpočívat. Je unavený a zbitý tak, že má vidiny. Nechte ho spát."

Jeremiáš chabě zavrtěl hlavou. "Říkám pravdu," zašeptal. "Nedávejte mě jim!"

"Nedáme!" odvětila Ráchel. "Spi. Jestli tě nedokážeme schovat, vymyslíme, jak tě dostat z Hayholtu. Můžeš jít ke své rodině, ať už je kdekoli. Ten jednooký ďábel Inch se k tobě nedostane."

"... A Pryrates," zamumlal Jeremiáš nezřetelně a pomalu usínal. "On... mluví... s Hlasy..."

Vzápětí spal. Zdálo se, že se mu z vyhublého obličeje vytratila trocha strachu. Ráchel na něj shlížela a cítila, jak jí v hrudi srdce tvrdne jako kámen. Ten ďábelský kněz Pryrates! Ten vrah! Jaký mor to přivolal na jejich dům, jakou odpornost do milovaného Hayholtu?

A co udělal jejímu Simonovi?

Obrátila se a přísně si změřila své služebné, schoulené s vyvalenými očima u sebe. "Měly byste ještě spát, jestli můžete," zamručela. "Trocha vzrušení neznamená, že až vyjde slunce, nebudou podlahy potřebovat umýt."

Když lezly do postelí, Ráchel sfoukla svíčku a pak ulehla i se svými chladnými myšlenkami. Venku stále hledal vítr, jak by se dostal dovnitř.

41. V ležení thrithingských jezdců

Nad šedou příkrývkou mraků vyšlo ranní slunce. Vrhlo na vlnité stepi Horního Thrithingu rozptýlené světlo, nedokázalo ale z nekonečných míl prérijní trávy a vřesovišť vysušit vlhko. Deornoth byl promočen po stehna a unaven pochodem.

Thrithingští kvůli jídlu nezastavili a místo toho pojídali za jízdy sušené maso a ovoce ze sedlových vaků. Věžňům žádné jídlo nenabídli a dovolili jim jen krátkou zastávku v půli dopoledne, během níž se Deornoth a Jošua tiše dotazovali zbytku své družiny, neví-li, kde je Vorževa. Nikdo ji neviděl odcházet, ačkoliv Geloë řekla, že při prvním zaslechnutí blížících se jezdců Vorževu probudila.

"Narodila se v této zemi," snažila se Geloë prince uklidnit. "Já bych se o ni příliš nebála." Geloëin obličej nicméně prozrazoval nemalé starosti.

Po příliš krátkém odpočinku pobídlí Hotvig a jeho muži Jošuvu družinu k novému pochodu. Ze severozápadu začal foukat vítr, nejdříve jemně, pak zesiloval, až se stuhly na sedlech Thrithingských třepotaly jako turnajové praporece a dlouhá stébla trávy se skláněla k zemi. Vězni se plahočili a třáslí se v mokrých šatech.

Brzy začali pozorovat první známky osídlení: na nízkých pahorcích se pásala malá stáda skotu, která hlídali jen osamělí jezdci. Když se slunce přiblížilo k nejvyššímu bodu dráhy, byla stáda, jež míjeli, větší a stále hustší, až nakonec věžňové zjistili, že pochodují podél jednoho z přítoků Ymstreccy uprostřed nezměrného zástupu zvířat. Zdálo se, že obrovské stádo sahá od jednoho obzoru k druhému a obsahuje vesměs skot obvyklého druhu; pásli se mezi nimi ale i huňatí zubří a býci s dlouhými zahnutými rohy, kteří zdvíhali hlavy a s velebným přezvykáváním zírali na kolemjdoucí vězně.

"Tento lid očividně nenásleduje Geloëina příkladu v pojídání zeleně," pronesl Deornoth. "Je tu dost masa na kopytech, aby nasýtily celý Východní Ard." S nadějí pohlédl na prince, Jošua ale vyloudil jen chabý úsměv.

"Většina z nich je neduživá," prohlásila Gutrun. Během častých manželových nepřítomností vedla vévodovu domácnost na Elvritshalle pevnou rukou a právem se považovala za dobrého posuzovatele dobytka. "A podívejte, na tak velké stádo je tu jen velmi málo telat."

Jeden z naslouchajících jezdců vydal znechucený zvuk, jako by chtěl dát najevo své pohrdání nad úsudkem věžňů, jiný jeho druh v sedle ale přikývl a řekl:

"Je to špatný rok. Mnoho krav při telení zemřelo. Jiné se pasou, ale netloustnou." Thrithingňanův vous zavlál ve větru.

"Je to špatný rok," zopakoval. Mezi velkým stádem stály tu a tam do kruhu uskupené vozy a každý kruh obklopoval

plot ze spěšně přitesaných kůlů. Samy vozy byly všechny ze dřeva, s velkými, vysokými koly, jinak se ale navzájem značně lišily. Některé byly vysoké jako dva nebo tři muži, chaty na kolech s dřevěnými střechami a okny s okenicemi. Jiné byly jen plachtou krytými povozy, jejichž látka v ostrém větru pohlávala a vzdouvala se. Na mnoha prostranstvích mezi vozy si hrály děti nebo vybíhaly mezi pasoucí se, přívětivý skot a zase se vracely. Na některých ohrazených pastviskách se pásli koně – a nejen valaši a tahouni. Mnozí byli štíhlí a ohniví; v jejich kroku byla i z dálky vidět jakási lehkost a síla, připomínající kalenou ocel.

"Ach Bože, kdybychom jen měli pár zvířat, jako jsou tahle," zatoužil Deornoth. "Nemáme za ně ale co nabídnout. Ta chůze mě už hrozně unavuje."

Jošua se na něj zadíval a v pohledu měl stopu chmurného veselí.

"Budeme rádi, když vyvážneme s holými životy, Deornotho, a ty doufáš v dar bitevních koní? Raději než ta zvířata bych měl tvůj optimismus."

Když zajatci a jejich vězňové pokračovali na jih, jednotlivé vozové tábory se spojovaly a bylo jich stále víc, jako hub po podzimním dešti. Mezi osadníky pojížděly sem a tam další skupiny mužů na koních; Jošuaovi vězňové si s některými z nich křikem vyměnili několik poznámek. Brzy stály vozy tak blízko vedle sebe, že se začalo zdát, jako by vězni procházeli městem bez ulic.

Konečně se dostali k velké ohradě. Na kůlech visely ozdoby z lesklého kovu a leštěného dřeva, které rachotily ve větru. Většina mužů na koních se od nich oddělila, vůdce Hotvig a šest dalších ale provázelo družinu branou. Uvnitř palisády bylo několik dalších ohrad, v jedné z nich dvacítko nádherných koní, ve druhé pětiset vypasených, tlustých jalovic. U ohrady stál velký hřebec a huňatou hřívu měl propletenou rudými a zlatými stuhami. Když jej měli, velký kůň se klidně popásal a nevzhledl – byl to monarcha, zvyklý spíše být okukován než okukovat. Když šli muži z eskorty Jošuaovy družiny kolem, uctivě se dotkli rukama očí.

"Je to jejich klanové zvíře," poznamenala Geloě.

Na druhé straně ležení stál velký vůz se širokými, masivně pobitými koly, na jehož zastřešeném vrcholu se vzdouval praporec se zlatým koněm. Před vozem stály dvě postavy: velký muž a mladá dívka. Děvče zaplétalo dlouhý mužův vous do dvou copů, které mu splývaly na hrud'. Navzdory věku – zdálo se, že v lučinách prožil něco kolem šedesáti let – byly jeho vlasy jen tu a tam prokládány stříbrem a na rozložené kostře se mu dosud vzdouvaly svaly. Ve velkých rukou s prsteny a náramky držel v klíně mísu.

Jezdci se zastavili a sesedli s koní. Hotvig udělal několik kroků a zastavil se před mužem.

"Zajali jsme několik vetřelců, kteří vstoupili na Feluwelt bez tvého dovolení, Velký thén: šest mužů, dvě ženy a děti." Velký thén si prohlédl zajatce od hlavy k patě. Tvář mu rozbrázdil široký škleb, jenž odhalil křivé zuby. "Princ Jošua Jednoruký," prohlásil a v hlase neměl ani stopu po překvapení. "Když nyní padl tvůj kamenný dům, přišel jsi žít pod oblohou jako muž?" Zavdal si z číše dlouhý doušek, vytřel ji dosucha a potom podal dívce, kterou mávnutím poslal pryč.

"Fikolmij," poznal ho Jošua s chmurným veselím. "Tak ty jsi teď Velkým thénem."

"Když došlo na Volbu, ze všech náčelníků byl proti mně jen Blehmunt. Rozbil jsem mu hlavu jako vejce." Fikolmij se rozesmál, plácal se po čerstvě spletené bradce, pak zmlkl a svrátil obočí jako rozdrážděný býk. "Kde je má dcera?"

"Jestli byla ta malá tvoje, tak tu jsi právě poslal pryč," odpověděl Jošua.

Fikolmij vzteky zaťal pěsti, pak se dal znovu do smíchu. "Hloupé triky, Jošuo. Ty víš, koho myslím. Kde je?"

"Povím ti pravdu," odvětil Jošua. "Nevím, kde je Vorževa."

Velký thén si je zkoumavě prohlížel. "Tak," usekl nakonec. "Už nejsi tak vysoko v dnešním světě, muži z kamenného domu. Teď jsi vetřelec ve Svobodných Thrithinzích, a navíc lupič dcer. Možná se mi budeš líbit více, když budeš mít useknutou i druhou ruku. Popřemýšlím o tom." Pozdvihl chlupatou pracku a bezstarostně mávl na Hotviga. "Než se rozhodnu, které z nich setneme a které si necháme, dej je zatím do nějakého býčího výběhu."

"Milosrdný Aedon nás zachovej," zamumlal otec Strangyeard.

Velký thén se uchítil a shrnul si z oka kadeř, kterou mu tam sfoukl vítr. "A dej těm městským krysám něco k jídlu a pár přikrývek, Hotvigu. Jinak by je mohla zabít noc a já bych přišel o zábavu."

Když Jošua a ostatní odváděli pod namířenými oštěpy, Fikolmij se otočil a zavolal na dívku, aby mu přinesla další víno.

42. Škaredý sen

Simonovi se zdál sen, a i ve snu věděl, že je to pouhý sen. Začalo to dost obvykle: ležel na velkém hayholtském seníku schovaný v šimravém seně, pozoroval známé postavy podkoního Shema a hradního kováře Rubena Medvěda, kteří tiše rozprávěli pod ním. Ruben, kterému se mohutné paže leskly potem, se zvoněním koval do šarlatova rozžhavenou podkovu.

Náhle začal být sen jaksi zvláštnější. Rubenův i Shemuův hlas se měnil, až nezněly vůbec jako předtím. Simon teď slyšel rozhovor zcela dokonale, zato úder kovářova kladiva do rozžhaveného železa skoro utichly.

"... Já ale udělal, co jsi chtěl," řekl náhle Shem prapodivným, skřípavým tónem. "Přivedl jsem vám krále Eliáše."

"Nebud' domýšlivý," odpověděl druhý hlas. Nepodobal se ničemu, co Simon kdy slyšel; byl studený a vzdálený jako vítr ve vysoko položených horských průsmycích. "Nevíš nic o tom, co chceme... co chce On." Na kováři nebyl špatný pouze hlas: vyzařoval z něj pocit zla, černé a bezedné jezero pod škraloupem tenkého ledu. Jak může Ruben vypadat tak zle, třeba ve snu – laskavý, rozšafný Ruben?

Shemuův vrásčitý obličej se radostně usmíval, slova však zněla napjatě: "To je mi jedno. Udělám cokoli, co si On bude přát. Na oplátku chci jen málo."

"Chceš mnohem víc, než kdy jakýkoliv smrtelník," odpověděl Ruben. "Nejenže se opovažuješ vzývat Rudou ruku, ty si dokonce troufáš vyžadovat laskavost." Jeho smích byl chladný a bezstarostný jako hřbitovní hlína. "Dokonce ani

nevíš, co žádáš. Jsi dítě, kněže, a chňapeš po blýskavých věcech, protože se ti zdají hezké. Mohl by ses pořezat o něco ostrého a zjistit, že vykrvácíš k smrti."

"To je mi jedno," promluvil Shem s náměsíčnou neochvějností. "To je mi jedno. Nauč mne Slovům Proměny. Temný Pán mi to dluží... je povinen..."

Ruben v divokém smíchu zvrátil hlavu. Zdálo se, že mu na hlavě hoří koruna z plamenů.

"Povinen?" vyrazil ze sebe. Pobavení, které z něj čišelo, bylo hrozné.

"Náš pán? Tobě?" Znovu se rozesmál a náhle začaly na kovářově kůži naskakovat puchýřky. Do vzduchu vytryskly drobné praménky kouře; to se páliho Rubenovo maso a odhalovalo plameny, vyskakovaly a rudě pulsovaly, jako když vítr rozfoukává uhlíky. "Budeš žít, abys mohl spatřit Jeho konečné vítězství. To je více, než může očekávat většina smrtelníků!"

"Prosím!" Zatímco Ruben hořel, Shem se začal scvrkávat a zmenšovat jako zuhelnatělý pergamen. Jeho malá paže sebou zamávala a rozdrobila se. "Prosím, nesmrtelný, prosím." Hlas měl podivně lehký, prosycený jakousi lstivostí. "Už nebudu žádat nic – už nepromluví o Temném Pánu. Odpuť smrtelnému hlupákovi. Nauč mne Slovo!"

Na místě, kde stál Ruben, plál živý plamen. "Velmi dobře, kněže. Nejspíš vznikne jen malé riziko, dám-li ti tuto nebezpečnou, ale poslední hračku. Pán Všeho si tento svět vezme už brzy – nemůžeš udělat nic, co by On nemohl znovu zrušit. Velmi dobře. Naučím tě Slovo, ale bolest bude velká. Žádná Změna není zadarmo." V nezemském hlase znovu zabublal smích. "Budeš křičet..."

"To je mi jedno!" vykřikl Shem a jeho postava z popele odvířila do temnoty, stejně jako zastíněná kovárna a pak i sám seník. "Je mi to jedno. Musím je znát..."

Nakonec se i ta planoucí věc, která bývala Rubenem, stala jen světlým bodem ve tmě... hvězdou...

Simon se probral, lapal po dechu jako člověk, jenž se topí, a v hrudníku mu bušilo srdce. Nad ním skutečně svítila jediná hvězda, prokukovala dírou v přístřeší, v němž spali, jako modrobílé oko. Zalapal po dechu.

Binabik zvedl hlavu z huňatého Qantačina krku. Byl v polospánku, snažil se ale probrat. "Co se děje, Simone?" zeptal.

"Vyděsil tě nějaký sen?"

Simon zavrtěl hlavou. Záplava strachu trochu opadla, byl si ale jist, že šlo o víc než o pouhé noční snění. Zdálo se, že se někde poblíž odehrával skutečný rozhovor, rozhovor, jenž jeho spící mysl úhledně vpletla do látky snu – běžná událost, kterou už zažil mnohokrát. Podivné a děsivé bylo, že nikdo jiný kolem nemluvil: Sludig chrápal, Binabik se očividně právě probudil.

"To nic," Simon se snažil mluvit bez rozechvění. Odplazil se do přední části improvizovaného přístřešku, pamětliv modřin z odpoledního tréninku s dřevci, a vystrčil hlavu, aby se podíval ven. První hvězda, kterou předtím viděl, měla početnou společnost – chumel malých bílých světelek všude na noční obloze. Mraky zahnal svěží vítr, noc byla jasná a chladná a do všech stran se prostírala neměnná jednotvárnost Bílé pustiny. Pod slonovinovým měsícem nebylo vidět živáčka.

Takže to musel být jen sen, sen o tom, jak starý podkoní Shem mohl mluvit Pryratovým skřehotavým hlasem a jak Ruben Medvěd mohl mluvit hrobovým hlasem, který nemá nikdo na celé Boží zemi...

"Simone?" optal se Binabik ospale. "Jsi..."

Byl vyděšený, ale jestli má být mužem, pak se nemůže vyplatat někomu na rameni pokaždé, když má noční můru. "Nic se neděje." Roztřeseně se odplazil a přikryl se pláštěm. "Jsem v pořádku."

Zdálo se to ale tak skutečné. Větve jejich křehkého přístřeší zaskřípaly ve větru. Tak skutečné. Jako by mluvili v mé hlavě...

43. Bouře na severu

Vzali si útržek zprávy stříbrného vrabce k srdci a jeli každý den od okamžiku, kdy se daly vystopovat první záblesky světla, až do okamžiku, kdy úplně vymizely. Simonovy cvičné boje se Sludigem se nyní odehrávaly při ohni, takže měl od okamžiku, kdy vstal, až do chvíle, kdy se každého dne zřítíl do vyčerpaného spánku, sotva kdy příležitost k samotě. Dny jízdy měly jeden jako druhý: nekonečná, vlnitá pole běloby, černé chumly zakrnělých stromů, mrazivě neodbytný vítr. Simon byl vděčen, že mu zhoustl vous: bez něj, mýslíval si často, by mu nepokojný vítr snad seděl obličej až na kost.

Zdálo se, že přesně to už provedl s tváří země a nechal jen máloco, podle čeho by se její jednotlivé úseky daly od sebe nějak rozeznat. Nebýt stále širší linky lesa na obzoru, byl by si mohl myslet, že se každé ráno nachází na tomtéž studeném, bezútěšném místě. Když mrzutě přemítal o své teplé posteli na Hayholtu, rozhodl se, že i kdyby se měl nastěhovat do hradu sám Král bouří i se svými poddanými, jichž by bylo jako sněhových vloček, Simonovi by se mohlo žít v pokojích služebnictva docela dobře. Zoufale toužil po domově. Byl blízce okamžiku, kdy by přijal matraci i v pekle, kdyby mu d'ábel nabídl polštář.

Jak dny běžely, bouře za nimi neustále rostla; černý sloup zlověstně mohutněl na severozápadní obloze. Velké paže z mraků svíraly oblohu jako větve stromu, sahajícího do oblohy. Mezi nimi se míhaly blesky.

"Nepohybuje se nějak zvlášť rychle," usoudil Simon jednoho dne, když pojídali řídké polední jídlo. V hlase měl víc nervozity, než by býval chtěl.

Binabik přikývl. "Roste, ale šíří se pomalu. To je něco, za co bychom mohli být vděční." V obličejí měl nezvykle skleslý výraz. "Čím pomaleji se pohybuje, tím déle se nenalézáme pod ní – neboť já si myslím, že až ta bouřka přijde, přinese s sebou tmu, jež na rozdíl od obvyklých bouřek nepomine."

"Co tím myslíš?" To už bylo rozechvění v Simonově hlase zcela patrné.

"Není to bouřka, která by přinášela jen sníh a déšť," odvětil opatrně Binabik. "Podle mé mínky má přinést strach na všechna místa, která zasáhne. Povstává z Bouřného štítu. Vypadá jako něco, co je plně nepřírozena." Omluvně pozvedl

dlaně. "Nešíří se ale, jak jsi řekl, nijak rychle."

"Já o takových věcech nic nevím," vmísil se do hovoru Sludig, "musím ale přiznat, že budu rád, když se brzy dostaneme z Pustiny. Nechtěl bych, aby mne v otevřené krajině zastihla jakákoliv bouře, a tahle vypadá doopravdy šeredně." Obrátil se k jihu a přimhouřil oči. "Dva dny, než se dostaneme ke Starosrci," prohlásil. "Ten nám poskytne jakousi ochranu."

Binabik vzdychl. "Doufám, že máš pravdu, bojím se ale, že proti této bouři žádné ochrany není – nebo že tou ochranou musí být něco jiného než větve nebo střecha."

"Myslíš meče?" zeptal se Simon potichu.

Mužik pokrčil rameny. "Snad. Jestli najdeme všechny tři, snad udržíme zimu na délku oštěpu od sebe – nebo ji dokonce zatlačíme. Nejdříve se ale musíme dostat na místo, o němž nám řekla Geloë. Jinak by to bylo jen zabývání se věcmi, které nemůžeme změnit; a to by bylo hlupáctví." Podařil se mu úsměv. "Až ti vypadají zuby," říkáme my Qanucové, "nauč se mít rád kaši." "

Následující den, v pustině jejich sedmý, přišel plný špatného počasí. Ačkoliv byla bouře na severu jen inkoustovou skvrnou, jež znetvořovala obzor, nad hlavami se jim sbíraly ocelově šedé mraky; měly okraje silicím větrem potrhány do cárů barvy sazí. V poledne zmizelo slunce za bezútěšným rubášem úplně a začalo sněžit.

"To je hrozné," vykřikl Simon a mhouřil do pichlavé plískanice oči. I když měl tlusté rukavice, rychle mu křehly prsty.

"Jsme oslepeni! Neměli bychom zastavit a zřít si nějaké přístřeší?"

Binabik, malý, sněhem pokrytý stín na Qantačiných zádech, se obrátil a zavolal na něj: "Když půjdeme ještě kousek, dostaneme se na křižovatku!"

"Křižovatka!" zaduněl Sludigův hlas. "V téhle divočině?"

"Přijede až ke mně," křičel Binabik. "Já vám to vysvětlím."

Simon a Rimmeňan popohnali koně blíže k uhánějícímu vlkovi. Binabik přiložil k ústům ruku, ale burácející vítr přesto hrozil, že jeho slova odnese. "Myslím, že nedaleko odtud se tato stará Tumeťaiská cesta setkává s Bílou cestou, která běží podél severního okraje lesa. Na křižovatce by mohlo být nějaké přístřeší nebo by tam alespoň mohly hustěji růst stromy, když je to blíže lesu. Pojďme ještě chvíli. Utáboříme se tam, i když na tom místě nic nebude."

"Pokud se zastavíme do tmy, trolle," zakřičel Sludig. "Jsi chytrý, ale tvá chytrost nemusí k postavení přiměřeného tábora ve tmě a vichřici stačit. Když jsem přežil všechna ta šílenství, která jsem viděl, nerad bych zemřel ve sněhu jako zaběhnutá kráva!"

Simon mlčel a šetřil si sílu, aby si mohl svoji zuboženost plněji užít. Aedone, to je zima! Copak tomu sněhu nebude nikdy konec?!

Jeli pustým, ledovým odpolednem. Simonova kobyla se pomalu plahočila a brodila novými závěje. Simon se sklonil těsně nad hřívou a pokoušel se krýt před větrem. Svět se zdál beztvářý a bílý jako vnitřek díže s moukou, a jen o ždíbec obyvatelnější.

Slunce bylo úplně neviditelné, ale ubývání už beztak skrovného světla prozrazovalo, že odpoledne rychle končí. Když projeli kolem dalšího nevábného trsu jehličnanů, Simon to už nevydržel.

"Já mrznu, Binabiku!" vykřikl vztekale do skučení větru. "A stmívá se! Táhle je dalších pár stromů a my pořád jedeme. Vždyť je skoro noc! U Božího Stromu zkrvaveného, já už nejedu ani kousek!"

"Simone..." začal Binabik a snažil se udržet klidný tón, i když řval z plných plic.

"Něco je na cestě!" vykřikl chraptivě Sludig. "Vaer! Něco je před námi! Troll!"

Binabik přimhouřil oči.

"To není nic takového," zavolal. rozhořčeně. "Žádný Quanic by nebyl tak hloupý, aby putoval takovýmto počasím sám!"

Simon zíral před sebe do nejasné šedivé vřavy. "Já nic nevidím."

"Stejně jako já." Binabik si smetl sníh z obruby kápě.

"Něco jsem viděl," zavrčel Sludig. "Možná mě postihla sněžná slepota, šílený ale nejsem."

"Zvíře, nejspíše," prohlásil troll. "Nebo, máme-li smůlu, jeden z kopáčů. Zvěd. Možná je čas udělat přístřeší a zapálit oheň, jak jsi říkal, Simone. Táhle před námi je pár stromů, které se budou hodit lépe. Tam, za kopečkem."

Přátelé si vybrali to nejchráněnější místo, které dokázali nalézt. Simon a Sludig opletli kolem kmenů stromů větve, aby je chránily před větrem, zatímco Binabik s pomocí svého ohňového prachu zapálil vlhké dřevo a začal vařit vodu na polévku. Počasí bylo tak neúprosně odporové a chladné, že se poté, co se podělili o řídký vývar, všichni schoulili do pláští a roztřeseně ulehli. Vítr tak burácel, že se spolu mohli domlouvat jen křikem. Simon zůstal navzdory blízkosti přátel se svými neradostnými myšlenkami sám až do chvíle, než přišel spánek.

Simona probudila Qantaqa, která mu do tváře vydechovala páru. Vlčice zakňučela a šťouchla do něj svou velkou hlavou, až ho napůl převálila. Posadil se a zamrkal v chabých paprscích ranního slunce, které pronikaly mlázím. Před spletenými větvemi se navršily sněhové závěje a tak je kryly před větrem, takže kouř z Binabikova ohně stoupal téměř svisle vzhůru.

"Dobré ráno, příteli Simone," pozdravil Binabik. "Přežili jsme bouři."

Simon si jemně odtlačil Qantačinu hlavu z boku. Vydala znechucený zvuk, pak odcouvala. Mordu měla červeně zamazanou.

"Byla celé ráno neklidná," zasmál se Binabik. "Myslím ale, že ta spousta zmrzlých veverek a ptáků a tak, co popadala ze stromů, ji nasýtila docela dobře."

"Kde je Sludig?"

"Šel prohlédnout koně." Binabik prohrábl oheň. "Přesvědčil jsem jej, aby je odvedl po svahu dolů do otevřené krajiny, takže se nebudou procházet po mé snídani nebo tvém obličej." Zdvihl miskou. "Tohle je poslední zbytek polévky. Vzhledem k tomu, že nám už téměř došlo sušené jídlo, doporučuji ti si ji vychutnat. Pokud se budeme muset spoléhat jen na vlastní lov, mohlo by být jídlo vzácností."

Simon si otřel tvář hrstí sněhu a otrásl se. "Copak už brzy nedojdeme k lesu?"

Binabik mu trpělivě znovu nabídl miskou. "Přesně tak, jenže cestovat budeme spíše podél něj než skrz. Je to oklika, zabere ale méně času, protože se nebudeme muset probíjet porostem. A navíc v této zimě bude jen málo zvířat, která by nespala v norách a hnízdech. A tak pokud si z mých rukou už brzy tu polévku nevezmeš, vypiji ji sám. Nemám zájem hladovět o nic víc než ty, stejně jako většina těch, co jsou více při smyslech."

"Promiň. Děkuji." Simon se shrbil nad miskou a než se napil, vychutnal si hlubokým nádechem vůni.

"Až dojíš, mohl bys tu miskou umýt," nakrčil nos troll. "Pěkná miska je na tak nebezpečné pouti náramně přepychovou věcí."

Simon se usmál. "Teď mluvíš jako Dračice Ráchel."

"Nikdy jsem se s tvou Dračí Ráchel nesetkal," Binabik vstal a otřepával si ze zadnice sníh, "jestli tě ale měla na starosti, musela to být osoba nadmíru laskavá a trpělivá."

Simon se rozchechtal.

44. Bílá cesta

Na křižovatku se dostali za pozdního dopoledne. Setkání dvou cest bylo vyznačeno jen vychrtlým kamenným prstem, vzpřímeně zasazeným do zmrzlé země. Chmurně k němu lnul šedo zelený lišejník, jehož se zřejmě mráz nijak nedotýkal.

"Stará Tumeť'aická cesta vede lesem." Binabik ukázal na sotva rozeznatelnou pěšinu na jih, která mizela za trsem jedlí.

"Vzhledem k tomu, že mám za to, že už se nepoužívá a téměř zarostla, myslím, že bychom měli místo po ní jet po Bílé cestě. Snad najdeme nějaké obydlené území, kde bychom si mohli obstarat zásoby."

Bílá cesta se zdála o něco novější než ta, která vedla ze starodávného sídla Tumeť'ai. Dalo se na ní rozeznat pár známek nedávné lidské návštěvy – zrezivělá a zlomená železná obruč kola, která se kývala na větvi u silnice, kam ji bezpochyby odhodil rozčilený vozka; přístřešený kůl, kdysi snad sloužící jako špice stanu, pohozený u cesty; kruh očázených kamenů, zpola zakrytých sněhem.

"Kdo to tu žije?" zeptal se Simon. "Proč tu ta cesta vůbec je?"

"Na východ od kláštera svatého Skendiho bylo kdysi několik malých osad," ozval se Sludig. "Vzpomínáš si na Skendiho klášter – to vypálené místo, které jsme minuli po cestě k drakově hoře. Bylo tam dokonce pár měst – Sovebek, Grinsaby a ještě nějaká, pokud si vzpomínám. Také se mi zdá, že tak asi před sto lety lidé putovali touhle cestou, když šli na sever z Thrithingů, takže tu možná bývalo i pár hospod."

"Ve dnech, vzdálenějších než jedno století," doplnil Binabik, "se po této části světa cestovalo hodně. My Qanucové – někteří z nás, je třeba říci – jsme v létě putovali dál na jih, někdy až k okrajům zemí nížin. A také Sithové cestovali úplně všude. To jen za těchto pozdních a smutných dní v celé této zemi nezní jediný hlas."

"Teď se zdá být prázdná," opáčil Simon. "Vypadá to, že by tu ani nikdo žít nemohl."

Po krátké odpoledne sledovali zátočiny cesty. Stromy tu na okraji lesa postupně zhoustly a místy rostly tak těsně kolem cesty, že se zdálo, jako by družina už vstoupila do Starosrce, ať už se jí to líbí nebo ne. Konečně došli k dalšímu vztýčenému kameni, opuštěné trčícímu na kraji cesty. Poblíž ale nebyla křižovatka ani jiný orientační bod. Sludig sesedl a podíval se blíž.

"Jsou na tom runy, ale matné a omšelé." Odtrhl něco zmrzlého mechu. "Myslím, že říkají, že poblíž je Grinsaby." Vzhlédl a usmál se za zmrzlým vousem. "Někde tam snad je jedna nebo dvě střechy, když už nic jiného. To by byla hezká změna." Rimmeřan se o něco svižnějším krokem vrátil ke koni a nasedl. I Simon byl povzbuzen. Po neměnné pustině bude obrovským zlepšením i opuštěné město.

Vrátila se mu slova Binabikovy písně. Vklouzli jste do chladných stínů.... Pocítil chvilkové bodnutí osamělosti. Třeba to město nakonec nebude vůbec opuštěné. Třeba tam bude hospoda a v ní oheň a jídlo...

Zatímco Simon toužil po civilizaci, slunce nadobro zmizelo za lesem. Vítr zesílil a na ně se snesl brzký severský soumrak.

Na obloze ještě bylo světlo, zasněžená krajina ale nabrala modrou a šedou barvu a byla prosáklá stíny jako hadr, ponořený do inkoustu. Simon a jeho druzi se už téměř zastavili a rozbili tábor; právě o tom v monotónním větru hlasitě rozmlouvali, když narazili na první hospodářská stavení města Grinsaby.

K rozčarování i Sludigových nejmimnějších nadějí se střechy těchto opuštěných chatrčí zřítily vahou sněhu. Ani o pastviny a zahrady se podle všeho už dlouho nikdo nestará. Simon za svého pobytu na severu viděl už tolik vyprázdňených měst, že se mu jen stěží věřilo, že Frostmarch a Pustina kdysi byly obydlené, že tu lidé vedli život stejný jako na zelených polích Erkyneu. Zoufal si po domově, po známých místech a známém počasí. Nebo se snad zima už vplížila do celé země?

Jeli dál. Brzy se opuštěné grinsabyské domy začaly objevovat po obou stranách silnice, již Binabik označil za Bílou cestu, častěji. Některé ještě nesly stopy po někdejších obyvatelích – zrezivělou sekeru se shnilým topůrkem, zaťatou do špalku před sněhem zasypanými čelními dveřmi; ze závěje po straně silnice trčelo koště jako ocas zmrzlého zvířete – většina budov ale byla prázdná a pustá jako lebky.

"Kde se zastavíme?" křikl Sludig. "Myslím, že bychom tu střechu taky vůbec najít nemuseli."

"Možná ne, tak se aspoň podívejme po dobrých zdech," odpověděl Binabik. Chtěl říci ještě něco, když jej Simon zatahal za paži.

"Podívej! Je to troll! Sludig měl pravdu!" Simon ukazoval místo u silnice, kde stála malá postava, až na povlávání pláště ve větru nehybná. Poslední paprsky slunce si našly za Grinsaby drobný průchod okrajem lesa a odhalily cizince.

"Sám se podívej," zabručel mrzutě Binabik, oči ale upíral na neznámého. "To není žádný troll." Postava vedle cesty byla velmi malá a na sobě měla tenký plášť s kápí. Tam, kde se kalhoty nedokázaly potkat s okrajem bot, byla vidět holá, promodralá kůže.

"Je to malý chlapec." Když pozměnil předchozí prohlášení, pobídl Simon Domohledku k okraji silnice. Oba druzi ho následovali. "Musí být zmrzlý k smrti!"

Když k němu jeli, dítě vzhledlo. Tmavé obočí a řasy mělo poprášené sněhem. Zíralo na blížící se trojici, pak se otočilo a dalo do běhu.

"Stůj," vykřikl Simon, "my ti neublízíme!"

"Halad, künde!" zvolal Sludig. Postavička se zastavila, otočila a hleděla k nim. Sludig popojel o pár metrů blíže, pak slezl z koně a pomalu šel k dítěti. "Vjer sommen marroven, künde," řekl a napřáhl ruku. Chlapec si jej podezřívavě měřil, o útěk se už ale nepokusil. Dítěti mohlo být sotva sedm nebo osm let a bylo hubené jako násada máselnice, soudě z toho, co bylo vidět. Ruce měl plné žaludů.

"Je mi zima," řekl chlapec westerlingsky.

Sludig vypadal překvapeně, ale usmál se a přikývl.

"Tak pojd', kluku." Jemně mu sebral žaludy, nasypal si je do kapsy pláště a vzal poddajné dítě do náručí. "Všechno je v pořádku. Pomůžeme ti." Rimmeřan posadil tmavovlasého chlapce do sedla před sebe a ovinul ho pláštěm, takže se zdálo, že chlapcova hlava vyrůstá ze Sludigova nyní mohutného břicha. "Můžeme si teď najít místo k utáboření, trolle?" zamručel.

Binabik přikývl. "Samozřejmě."

Pobídl Qantaqu. Když Simon a Sludig popohnali koně, chlapec vlčici pozoroval širokýma, ale bezstarostnýmá očima. Prohlubeninu, v níž chlapec předtím stál, rychle plnil vítr.

Zatímco projížděli prázdným městem, Sludig vytáhl svůj měch kangangu a dal nováčkovi trochu napít. Chlapec se rozkašlal, jinak se ale nezdálo, že by jej hořký qanucký mok nějak překvapoval. Simon si řekl, že by mohl být starší, než se na první pohled zdálo: pohyboval se s přesností, díky již už tolik jako děcko nevypadal. Dojem očividného mládí byl podle Simona způsoben jeho útlostí a velkýma očima.

"Jak se jmenuješ, kluku?" zeptal se Sludig konečně.

Chlapec si jej klidně prohlédl. "Vren," řekl nakonec a to slovo bylo plynulé a mělo podivný přízvuk. Trhl měchem, ale Sludig zavrtěl hlavou a vrátil jej do sedlové brašny.

"Hlen?" zeptal se rozpačitě Simon.

"Myslím, že řekl, Vren," odpověděl Binabik. "Je to hyrské jméno, takže by to mohl být Hyrka."

"Podívejte na ty černé vlasy," přisvědčil Sludig. "A taky na barvu kůže. Tohle je Hyrka, nebo já nejsem žádný Rimmeřan. Co ale dělá tady sám ve sněhu?"

Simon věděl, že Hyrkové jsou kočovný lid, proslulý koňmi a zběhlý ve hrách, v nichž ostatní přicházejí o peníze.

"Copak Hyrkové žijí tady, v Bílé pustině?"

Sludig se zakabonil. "O tom jsem nikdy neslyšel – jenže já už v poslední době viděl spoustu věcí, na které bych v Elvritshalle nikdy nevěřil. Myslím, že žijí vesměs ve městech a na stepích jako thrithingský lid."

Binabik natáhl ruku a poplácal chlapce drobnou rukou. "I mne to učili, ačkoliv je pár takových, kteří žijí i za Pustinou, v prázdných stepích na východě."

Když zase kus ujeli, Sludig opět sesedl s koně a pátral po známkách osídlení. Vrátil se, zavrtěl hlavou a odešel k Vrenovi. Chlapcovy hnědé oči na něj hleděly a neuhýbaly. "Kde bydlíš?" zeptal se Rimmeřan.

"U Skodi," zněla odpověď.

"Je to blízko?" zeptal se Binabik. Chlapec pokrčil rameny. "Kde jsou tví rodiče?" Tentýž posuněk.

Troll se obrátil ke svým druhům. "Možná je Skodi jméno jeho matky. Nebo je to jméno nějakého jiného města poblíž osady Grinsaby. Také je možné, že se zaběhl z nějaké karavany vozů – ačkoliv si jsem jist, že tyhle silnice nejsou příliš používány ani za nejlepších časů. Jak ale mohl přežít tak hrozné zimní dny, jako jsou tyto...?" Pokrčil rameny a ten pohyb byl podivně podobný tomu, který předtím udělalo dítě.

"Zůstane s námi?" zeptal se Simon. Sludig vyrazil podrážděný zvuk, nic ale neřekl. Simon se na Rimmeřana vztekale obrátil: "Nemůžeme ho tu nechat umřít!"

Binabik konejšivě pozdvihl prst. "Ne, toho se neboj. Tak či tak předpokládám, že tam, kde žije Vren, musejí být i další lidé."

Sludig se napřímil. "Troll má pravdu: musejí tam být. Nicméně nápad, že bychom vzali děcko s sebou, je bláznivý."

"Totéž někteří říkali o Simonovi," odvětil Binabik tiše. "S tvou první větou jsem ale ve shodě. Pojdme najít jeho domov."

"Může jet chvíli se mnou," nabídl se Simon. Rimmeřan zkrivil tvář, klidné dítě mu ale předal. Simon zabalil chlapce do pláště podobně jako předtím Sludig.

"Teď spi, Vrene," zašeptal. Mezi zřícenými domy sténal vítr. "Jsi teď mezi přáteli. Odvedeme tě domů."

Chlapec mu pohled vrátil a tvářil se velebně jako drobný duchovní při veřejném obřadu. Zpod kabátu se vyplížila malá ruka a pohladila Domohledku po zádech. Simon, jemuž se útlý Vren opíral o hruď, vzal otěže do jedné ruky a druhou ovinul chlapce kolem pasu. Cítil se velmi starý a velmi zodpovědný.

Bude ze mne někdy otec? uvažoval, když putovali houstnoucí tmou. Budu mít syny? Chvilí o tom přemýšlel. Dcery? Zdálo se, že všichni, které zná, ztratili otce – Binabik ve sněžném sesuvu, princ Jošua stářím. Svíčkařova tovaryše Jeremiáše připravil o otce zápal plic, vzpomněl si Simon; otec princezny Miriamele jako by mrtvý byl. Přemýšlel o svém vlastním otci, který se utopil ještě před jeho narozením. Jsou otcové prostě takoví – jako u koček a psů – že zplodí dítě a jdou si po svých?

"Sludigu!" zavolal. "Máš otce?"

Rimmeřan se otočil a ve tváři měl podráždění. "Co tím myslíš, chlapče?"

"Myslím jestli je naživu?"

"Pokud vím, ano," odsekl Rimmeřan. "A je mi to jedno. Ten starý ďábel by mohl být v pekle a já bych se tím nijak netrápil." Znovu se obrátil a hleděl na zasněženou ulici.

Já takový otec nebudu, rozhodl se Simon a přivinul si dítě blíž. Vren se pod Simonovým pláštěm neklidně zavrtěl. Zůstanu se svým synem. Budeme mít domov a já neodejdu.

Kdo ale bude matkou? Myslí mu proletěla řada obrazů, náhodných jako sněhové vločky: Miriamele, vzdálená na balkónu hayholtské věže, děvečka Hepziba, mrzutá stará Rachel a nepříjemně se tvářící lady Vorževa. A kde bude jeho domov? Rozhlédl se po obrovské bílé rozloze Pustiny a blížícím se stínu Starosrce. Jak může v tomhle šíleném světě někdo doufat, že zůstane na jednom místě? Slíbit něco takového dítěti by znamenalo lež. Domov? Bude dosti šťastný, když si na noc vyhledá místo, kde by jej nenašel vítr.

Vren sebou při zvuku jeho nešťastného smíchu zamlel. Simon je oba zavinul těsněji do pláště.

45. Skodi

Když dojeli až k východnímu okraji Grinsaby, ještě stále nepotkali živou duši. Nebyly ani vidět žádné známky osídlení. Vypptávali se Vrena, ale nevymámili z něj víc než jméno "Skodi."

"Je Skodi tvůj otec?" zeptal se Simon.

"Je to ženské jméno," napověděl Sludig. "Rimmeřanské jméno."

Simon to zkusil znovu. "Je Skodi tvá matka?"

Chlapec zavrtěl hlavou. "Bydlím se Skodi," a jeho slova byla navzdory přízvuku tak jasná, že Simon zauvažoval, jestli chlapec nakonec není starší, než odhadovali.

Mezi kopci podél Bílé cesty bylo vidět ještě pár osamělých stavení, ale domy byly stále řidší. Snášela se noc a zalévala mezery mezi stromy inkoustovými stíny. Skupina jela už příliš dlouho – a čas k jídlu podle Simonova odhadu už také dávno minul. Jejich pátrání ve tmě přestávalo mít smysl. Binabik se právě chystal zapálit smolnou borovou větev jako pochodeň, když Simon zahlédl v lese kus od cesty odraz záře.

"Podívejte, tamhle," vykřikl. "Myslím, že to je oheň!" Vypadalo to, že vzdálené stromy, obalené sněhem, narudle svítí.

"Dům Skodi! Dům Skodi!" jásal chlapec a poskakoval tak, že ho Simon musel uklidňovat. "Bude ráda!"

Skupina se na chvíli zastavila a pozorovala mihotavé světlo.

"Pojedeme opatrně," Sludig si protáhl prsty, jimiž svíral qanucké kopí. "Tohle je zatraceně podivné místo k bydlení.

Nemáme žádnou jistotu, že to jsou přátelští lidé."

Simon při Sludigových slovech pocítil vlnu chladu. Kdyby tak jen byl Trn dostatečně spolehlivý, aby ho mohl nosit po boku! Sáhl na kostěný nůž v pochvě u pasu a cítil se o něco lépe.

"Pojedu napřed," navrhl Binabik. "Jsem menší a Qantaqa se pohybuje tišeji. Porozhlédneme se tam."

Zamumlal tiché slovo; vlčice vklouzla do tmavých stínů a její ocas připomínal obláček kouře.

Uplynulo několik minut. Simon se Sludigem pomalu a beze slova projížděl kolem zasněžených svahů. Simon se díval na teplé světlo, blikající na vrcholcích stromů, a upadl do jakéhosi zasnění, když ho vylekal nečekaný návrat trolla.

Qantaqa měla doširoka otevřenou tlamu, ze které jí visel červený jazyk.

"Je tam staré opatství, myslím," hlásil Binabik. Pro velkou kápi mu skoro nebylo vidět do tváře. "Na nádvoří plane velký oheň a kolem se pohybuje několik lidí, ale vypadají jako děti. Nezahlédl jsem žádné koně ani žádné známky, že by šlo o past."

Dojeli tiše na hřeben nízkého vršku. Před nimi hořel na malé pasece, obklopené stromy, oheň, obklopený malými tančícími postavami. Za nimi se tyčily načervenalé kamenné zdi kláštera s otlučenou omítkou. Byla to stará budova, kterou drsné počasí nijak nešetřilo: dlouhá střecha byla na několika místech zborcená a černé otvory připomínaly otevřená ústa. Mnohé z okolních stromů také prostrčily větve okny, jako by se snažily uniknout chladu.

Jak stáli a dívali se, Vren se vymanol zpod Simonovy paže, seskočil ze sedla a spadl do sněhu. Postavil se, otřepal se jako pes a rozběhl se s kopce k ohni. Při jeho příchodu se některé z postavíček otočily a vítaly ho radostnými výkřiky.

Vren mezi nimi chvíli postál, vzrušeně mával rukama, pak se protlačil ke dveřím opatství a zmizel v teplé záři.

Když přešla nějaká chvíle a nikdo nevycházel, Simon se tázavě otočil na Binabika a Sludiga.

"Opravdu se zdá, že je to jeho domov," poznamenal Binabik.

"Neměli bychom pokračovat dál v cestě?" zeptal se Simon v naději, že řeknou ne. Sludig se na něj podíval a pak podrážděně zabručel.

"Myslím, že nechat si ujit příležitost strávit noc v teple by bylo bláznovství," řekl neochotně. "Stejně bychom se chystali k táboření. Ale ani slovo o tom, kdo jsme nebo co děláme. Jsme zběhlí vojáci z posádky ve Skoggey, kdyby se někdo ptal."

Binabik se usmál. "Souhlasím s tebou, byť pochybuji, že by mne někdo omylem považoval za rimmeřského válečníka. Pojďme a prohlédneme si Vrenův domov."

Rozjeli se do sevřeného údolí. Malé postavy, kterých mohlo být tak půl tuctu, se mezitím opět roztančily, když se ale Simon se svými druhy přiblížil, zůstaly tiše stát. Byly to jen děti, oblečené do roztrhaných hadrů, tak, jak odhadoval Binabik.

Všechny oči se teď otočily na nově přichozí. Simon cítil, že je podrobován bedlivé prohlídce. Věk dětí se mohl pohybovat od tří, čtyř let až do Vrenova stáří a zdálo se, že nejsou pouze jedné národnosti. Byla tu malá holčička, která měla stejně černé vlasy a oči jako Vren, ale také dva nebo tři tak plaví, že to museli být Rimmeřani. Všechny děti se tvářily obezřetně. Pocestní sesedli, pozorně sledováni. Nikdo nemluvil.

"Ahoj," promluvil Simon. Nejbližší chlapec se tvářil zamračeně; po tváři mu poskakovalo světlo plamenů. "Je tady vaše

maminka?" Hoch na něj jen zíral.

"Kluk, kterého jsme přivezli, šel dovnitř," řekl Sludig. "Tam budou určitě dospěli." S rozmyslem potěžkal kopí; půl tuctu párů očí si jej ostržitě měřilo. Rimmeřan odnesl oštěp ke dveřím, které za sebou Vren přibouchl, a opřel ho o popraskanou omítku.

Významně se podíval na své tiché obecenstvo. "Nikdo se toho nesmí dotknout," přikázal. "Rozuměli jste? Gjal es, künden!" Poklepal na pochvu s mečem, pak pozdvihl pěst a zabušil na dveře. Simon se ohlédl po Trnu, zabaleném do kůže a pověšeném na jednom z nákladních koní. Uvažoval, zda by ho neměl vzít s sebou, ale řekl si, že by tím jen upoutal pozornost. Přesto ho to hnětlo. Tolik obětí a pak ho tu nechá přivázaný na sedle jako starou násadu od smetáku.

"Binabiku," ozval se tiše a ukázal na zabalený meč. "Myslíš...?"

Troll zavrtěl hlavou. "Není třeba dělat si starosti, tím jsem si jist," zašeptal. "V každém případě, i kdyby ho tyto děti chtěly ukrást, hádám, že by ho sotva unesly."

Těžké dveře se rozlétly.

Ve vchodu stál malý Vren.

"Pojde dovnitř, muži. Skodi říká jít dovnitř."

Binabik sesedl. Qantaqa chvilku větrila a pak se rozběhla směrem, z něhož přišli. Děti u ohně ji uchváceně pozorovaly.

"Ať si loví," poznamenal Binabik. "Nemá v lásce lidské domy. Pojď, Simone, bylo nám nabídnuto pohostinství." Prošel kolem Sludiga a následoval Vrena dovnitř.

V krbu hučel oheň, takřka stejně velký jako ten venku, a na zeď pokrytou pavučinami vrhal divoké stíny. Prvním Simonovým dojmem bylo, že vstoupil do nějakého zvířecího pelechu. Na každém kousku špinavé podlahy se vršily hromádky šatů a slámy.

"Vítejte, cizinci," promluvil kdosi. "Jsem Skodi. Máte nějaké jídlo? Děti jsou velmi hladové."

Seděla v křesle u ohně a po klíně a kolem nohou jí lezlo několik dětí, mladších, než byly ty, které viděli venku. Simon se nejprve domníval, že Skodi je také dítě – třebaže dost velké – ale vzápětí se přesvědčil, že by mohla být stará jako on, možná o něco starší. Její světlé vlasy, bezbarvé jako pavučina, rámovaly tvář, jež snad mohla být i přes několik pih pohledná, kdyby nebyla tak otlá. Světlemodrýma očima hltala návštěvníky.

Sludig si ji podezřívavě prohlížel. V tak těsném prostoru se necítil dobře. "Jídlo? Sami máme málo, paní..." na okamžik se zamyslel, "...ale rádi se s vámi podělíme."

Baculatou růžovou paží učinila rozmáchlé gesto, přičemž téměř shodila jedno spící batole. "To není důležité. My se pokaždé protlučeme." Jak Sludig předpověděl, její westerlingština byla poznamenána rimmersgardským přízvukem.

"Posaďte se a povězte mi novinky ze světa." Zamračila se a sešpulila červené rty. "Možná se tu najde nějaké pivo. Vy muži máte pivo rádi, že? Vrene, běž najít pivo. A kde jsou ty dubové ořechy, pro něž jsem tě poslala?"

Sludig náhle vzhlédl. "Ehm." Ostýchavě vytáhl Vrenovy žaludy z kapsy pláště.

"Dobře," prohlásila spokojeně Skodi. "Teď to pivo."

"Ano, Skodi." Vren odkvačil uličkou mezi naskládanými stoličkami a zmizel ve tmě.

"Jakpak to, smíme-li se ptát, že žijete tady?" otázal se Binabik. "Zdá se, že je to tu dosti odlehlé."

Skodi, která si jej do této chvíle lačně prohlížela, překvapeně nakrčila čelo. "Myslela jsem, že jsi dítě!" Znělo to zklamane. "Ale ty jsi malý muž."

"Qanuc, má paní," Binabik vysekl úklonu. "To, čemu vaši lidé říkají, troll."

"Troll!" Vzrušeně spráskla ruce. Tentokrát jí jedno z dětí skutečně sklouzlo z oblého klína a skoulelo se na přikrývku, stočenou u jejích nohou. Batole se neprobudilo a jiné dítě se bleskurychle vyškrábalo na místo, které první uvolnilo.

"Jak báječné! Ještě jsme tu trolla nikdy neměli!" Otočila se a zavolala do tmy. "Vrene! Kde je to pivo pro tyto muže?"

"Odkud jsou všechny ty děti?" zeptal se Simon zvědavě. "Jsou všechny tvoje?"

Na dívčině tváři se objevil obranný výraz. "Ano. Teď už ano. Jejich rodiče je nechťeli, tak si je k sobě vzala Skodi."

"No..." Simon byl v rozpacích. "No, to je od tebe jistě laskavé. Ale jak je uživiš? Říkalas, že mají hlad."

"Ano, je to laskavé," souhlasila Skodi s úsměvem. "Je to ode mne laskavé, ale tak mě to učili. Pán Usires řekl, chraňte děti."

"Tak," ozval se Sludig. "To je pravda."

Ve světle ohně se objevil Vren s velkým džbánem a několika popraskanými miskami v ruce. Náklad se mu nebezpečně zakymácel, ale s pomocí ostatních nakonec vše bez úhony postavil na zem a nalil pivo všem třem cestujícím. Venku zadul vítr a plameny ohně zaplápolaly.

"To je dobrý oheň," poznamenal Sludig a otíral si pěnu z vousů. "Muselo vám dát dost práce najít ve včerejší bouři suché dřevo."

"Ach, Vren mi nasekal zásobu již na jaře." Natáhla se a tučnou dlaní pohladila chlapce po hlavě. "Stará se i reznickou práci a o vaření. To je můj hodný chlapec Vren."

"Není tu již nikdo starší?" zeptal se Binabik. "Nechci vypadat nezdvořile, ale zdáš se mi mladá na to, abys sama vychovávala tolik dětí."

Skodi si ho chvilku důkladně prohlížela. "Už jsem to říkala. Jejich matky a otcové odešli. Není tu nikdo jiný, jen my. Ale staráme se o sebe dobře, vid', Vrene?"

"Ano, Skodi." Chlapcova víčka maličko poklesla. Přitiskl se k její noze a vyhříval se u ohně.

"Takže," řekla nakonec, "zmnili jste se o tom, že máte nějaké jídlo. Nechcete pro něj dojít, abychom se mohli podělit?"

Nádobí na vaření se tu někde najde. Vzbud' se, Vrene, ty lenochu!" Lehce ho pleskla po hlavě. "Vstávej! Je čas na přípravu večeře!"

"Nebud' ho," požádal ji Simon, kterému bylo malého černovlasého chlapce líto. "O jídlo se postaráme."

"Nesmysl," odmítla ho Skodi. Jemně protestujícím Vrenem zatřásla. "Miluje vaření. Vy běžte a přineste, co máte. Zůstanete přes noc, ano? Pak byste měli ustájit koně. Myslím, že stáje jsou na druhé straně dvora. Vrene, vstávej, líný klacku! Kde jsou stáje?"

Kolem zadní části kláštera, kde byly stáje, rostl les hustěji. Staré stromy poprášené sněhem se smutně kolébaly, zatímco Simon a jeho společníci podestýlali na zem suchou slámu a do koryt sypali sníh, aby se rozpustil. Zdálo se, že stáje kdosi čas od času využíval – v držácích na stěnách byly zčernalé zbytky loučí a rozdrolené zdi byly na některých místech vyspraveny – nedalo se ale dobře odhadnout, kdy se tak stalo naposledy.

"Odneseme si své věci dovnitř?" zeptal se Simon.

"Myslím, že ano," souhlasil Binabik a povoloval popruhy na jednom z nákladních koní. "Pochybuji, že by děti ukradly něco, co by nebylo k jídlu, ale nevíme, jestli by něco někam nezaložily."

Navlhlí koně ostře čpěli. Simon otíral silné boky své klisny. "Nepřipadá vám to divné, že tu žijí jen děti?"

Sludig se krátce zasmál. "Ta mladá žena je starší než ty, Bělokadeřný – a je jí také pěkný kus. Dívky v jejím věku už často mívají vlastní děti."

Simon se začervenal, ale k podrážděné odpovědi se nedostal. "Myslím," ozval se Binabik, "že na Simonových slovech něco je. Není tu vše jasné. Neuškodí, položíme-li naší hostitelce ještě pár otázek."

Než Simon odnesl Trn do opatství, zabalil ho ještě do pláště. Proměnlivý meč byl v tu chvíli docela lehký. Také se zdálo, že trochu pulsuje, ale Simon věděl, že ten pocit může být způsoben jeho zmrzlými, roztřesenými rukama. Když je Vren pustil dovnitř, Simon položil meč poblíž krby, kde budou spát, a naskládal na něj ještě několik sedlových brašen, jako by se snažil znehybnit spící bestii, jež by se mohla probudit a začít se zmítat.

Večeře byla zvláštní směsicí neobvyklého jídla a podivné konverzace. Kromě zbytků sušeného ovoce a masa, které dodali cestovatelé, se na stole objevily mísy hořkých žaludů a kyselých bobulí. Vren z pobořeného klášterní spíže vylovil plesnivějící sýr, který byl však dosud k jídlu, a několik dalších džbánek rimmersgardského piva. S tím vším dokázali připravit večeři pro všechny, byť se žádný nepřejedl: děti bylo dohromady více než tucet.

Binabikovi na zamýšlené otázky mnoho času nezbylo. Ti ze Skodiných chráněnců, kteří byli dost staří, aby mohli sami ven, jeden po druhém vstávali a vykládali o neskutečných dobrodružstvích, která ten den zažili. Příběhy to byly přehnané a zcela očividně vymyšlené. Jedna dívka tvrdila, že letěla k vrcholku veliké borovice a ukradla pírko z kouzelné sojky. Jeden ze starších chlapců přísahal, že v jeskyni v lese našel truhlu zlata, patřící lidožroutovi. Když došla řada na Vrena, nevzrušeně informoval posluchače, že když byl na žaludech, pustil se za ním ledový démon s třípytivými modrými očima a že ho Simon se svými dvěma společníky z ledových spárů příšery zachránil a pak všichni rozsekali meči nestvůru na hromadu rampouchů.

Skodi při jídle držela menší děti na klíně a každému příběhu naslouchala se závistivým okouzlením. Ty, jejichž vyprávění ji pobavilo, odměnila soustem jídla navíc, které obdarovaný hladově zhltl. Simon si řekl, že to byl asi hlavní důvod, proč byla všechna dobrodružství tak okatě vybájená.

Simona na Skodině tváři cosi upoutávalo. Přes svou tloušťku měla jemné dívčí rysy, jasné oči a úsměv, který ho uchvacoval. V jistých chvílích, když se vesele smála nad výmysly některého dítěte, nebo když natočila hlavu tak, že se jí na plavých vlasech zatřpytila zář ohně, vypadala docela hezky; jindy, když chamtivě sebrala jednomu z menších dětí hrst bobulí a nacpala si je do širokých úst nebo když její zaujatě fascinovaný výraz připomínal obličej slabomyslného, ji shledával odpudivou.

Několikrát Simona přistihla, jak na ni civí. Pohledy, jež mu vracela, ho trochu děsily, třebaže se zároveň červenal. Přes veškerou otylost se Skodi tvářila hladově jako žebrák, který už celé týdny nejedl.

"Tak," řekla, když Vren dokončil svou divokou historku, "jste tedy ještě odvážnější, než jsem odhadovala." Věnovala Simonovi široký úsměv. "Dnes budeme spát dobře, při vědomí, že jste s námi. Nemyslíte si, že Vrenův ledový démon má bratry, že ne?"

"Mám za to, že je to jen málo pravděpodobné." usmál se Binabik. "Žádného takového zloducha se nemusíte bát, dokud jsme u vás doma. My jsme vám na oplátku vděční za střechu a teplý krb."

"Ach ne," namítla Skodi, "to já jsem vděčná. Moc návštěv tu nemíváme. Vrene, pomoz jim vyklidit kousek místa, ať si mají kam lehnout. Vrene, slyšíš mě?"

Vren hleděl upřeně na Simona, v černých očích nerozlučitelný výraz.

"Když se zmiňujete o hostech, paní," začal Binabik, " ... připomíná mi to otázku, kterou jsem vám chtěl položit již dříve. Jak jste se s dětmi dostala na tak odlehlé místo...?"

"Přišly bouře. Ostatní uprchli. My neměli kam jít." Rychle pronesená slova sotva zakryla poraněný tón. "Nikdo nás nechťel – ani děti, ani Skodi." Když toto téma probrala, do hlasu se jí opět vrátilo teplo. "Teď je čas, aby šli malí spát."

"Pojďte mi pomoci." Několik jejích pomocníků se seběhlo, aby jí pomohli zdvihnout objemné tělo z křesla. Když pomalu odcházel ke dveřím se dvěma spícími batolaty, která se jí držela jako netopýři, zavolala: "Vren vám pomůže. Až půjdeš, Vrene, vezmi svíčku." Zmizela ve tmě.

Simon se uprostřed noci probral z neklidného spánku a pocítil zmatenou paniku, když nad sebou nespátl žádnou hvězdu, jen narudlou tmou. Do tlumeného, vzdáleného kvílení větru se mísil ještě jeden slabý zvuk. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že spí u krby ve starém klášteře, prohrátý poblíkávacími uhlíky a pod střechou, chráněný před venkovní nepohodou. Ten tichý zvuk bylo Qantačino osamělé vytí. Panika zmizela, ale nepatrný osten strachu přetrvával. Co se mi to jen včera zdálo? O Shemovi a Rubenovi a těch hlasech? Byla to opravdu jen šílená představa, nebo to bylo tak skutečné, jak to vypadalo... jak to znělo?

Od noci, kdy uprchl z Hayholtu, měl pocit, že není pánem vlastního osudu. Téže noci, Noci kamenů, když nějak ucítil

Pryratovy odpudivé myšlenky a nechtěně se účastnil rituálu, při němž Eliáš dostal meč Žal, zapochyboval, zda je vůbec pánem svých myšlenek. Jeho sny začaly být nesmírně živé, mnohem živější než obyčejné snové vidiny. Sen v Geloěině domě, v němž ho mrtvý Morgenes varoval před falešným poslem, a opakované návraty velkého kola, které drtí vše před sebou, a o stromu-věži, který se bíle třpytí mezi hvězdami – to vše mu připadalo příliš naléhavé, příliš silné, než aby šlo pouze o neklidný spánek. A ve včerejším snu slyšel, jak Pryrates mluví s jakýmsi nezemským tvorem tak jasně, jako by poslouchal u klíčové dírky. Až do tohoto strašného roku se mu nikdy nic podobného nezdálo.

Když ho Binabik a Geloě vzali na Cestu snů, měl při tom stejný pocit jako při těchto snech – podobalo se to snění, zároveň ale cítil nepopsatelnou moc jasnozřivosti. Třeba se v něm nějakým způsobem – možná díky setkání s Pryratem na vrcholu kopce – otevřely dveře, které vedou na Cestu snů. Na první pohled to vypadalo bláznivě, ale co tak v tomto převráceném světě nevypadá? Sny musejí mít nějaký význam – když se probouzel, pokaždé měl pocit, že mu něco nesmírně důležitého uniká – ale děsilo jej, že netuší, co mohou znamenat.

Svist bouře, jež zuřila za zdmi kláštera, opět přehlušilo Qantačino žalostné zavytí. Simona udivilo, že troll nevstal a nešel vlčici utiřit, ale Binabikovo a Sludigovo chrápání znělo klidně dál. Simon se pokusil vstát, rozhodnut jí alespoň nabídnout, aby vběhla dovnitř – zněla tak osaměle a venku byla taková zima – ale zjistil, že se jeho údů zmocnila tak těžká malátnost, že se nedokáže přinutit vstát. Bojoval, ale bezvýsledně. Jeho končetiny mohly být stejně tak vyřezány z bukového dřeva.

Náhle se cítil nesmírně ospalý. Snažil se nepodlehnout, ale propadal se stále hloub; Qantačino vytí utichlo a on klouzal do nevědomí...

Když se znovu probudil, poslední uhlíky již dohořely a v opatství byla neproniknutelná tma. Jeho tváře se dotýkala chladná ruka. Vyděšeně zalpal po dechu, ale do plic se mu moc vzduchu nedostalo. Tělo měl stále ztuhlé jako kámen a nemohl se pohnout.

"Hezký," zašeptala Skodi, která se nad ním tyčila jako stín, spíše tušený než viděný. Pohladila ho po tváři. "Narostly ti i první vousy. Jsi hezký. Nechám si tě."

Simon se marně snažil uniknout jejím dotekům.

"Taky tě nechtějí, vid'?" Skodi s ním mluvila jako s nemluvnětem. "Cítím to. Skodi ví. Byl jsi vyvržen. Slyším to ve tvé hlavě. Ale proto jsem Vrena neposlala, aby vás přivedl."

Uvelebila se vedle něj. Když si sedala, připomínala stan, jehož lana náhle povolila. "Skodi ví, co máte u sebe. Slyšela jsem to zpívat, zdály se mi o tom sny. Paní Stříbrné masky to chce. Její pán Rudých očí také. Chtějí meč, ten černý meč, a až jim ho dám, budou na mě hodni. Budou Skodi milovat a zahrnovat ji dary." Vzala do ruky pramen jeho vlasů a prudce jím trhla. Bolest se zdála být kdesi daleko. Vzápětí, jako by mu to chtěla vynahradit, ho pohladila po hlavě a po tváři.

"Hezký," opakovala. "Přítel pro mě – přítel mého věku. Na to jsem čekala. Zbavím tě těch snů, které tě obtěžují. Zbavím tě všech snů. Dokážu to, víš?" Její šepot se ještě ztišil a Simon si poprvé uvědomil, že těžké oddechování jeho přátel umlklo. Přemýšlel, jestli leží někde ve tmě a čekají, aby ho zachránili. Pokud tomu tak bylo, modlil se, aby to už bylo. Srdce měl stejně ochromené jako končetiny, ale strach mu projížděl tělem jako náhražka srdečního tepu. "Vyhnali mě z Heathstadu," mumlala Skodi. "Má vlastní rodina a sousedé. Říkali, že na lidi přivolávám neštěstí. Vyhnali mě." K Simonově hrůze začala poňukávat. Když znovu promluvila, její slova byla zkomolena pláčem. "Já jim uh-ukázala. Když byl otec opilý a spal, probodla jsem matku jeho nožem a vtiskla jsem mu ho do ruky. Zabil se sám." Její smích byl zahořklý a nelostný. "Dokázala jsem vždycky vidět to, co ostatní neviděli, přemýšlet o něčem, co si nedokázali představit. Pak, když přišla zima a neodcházela, získala jsem schopnost dělat některé věci. Teď umím to, co nikdo jiný." Její hlas triumfálně zesílil. "Jsem stále silnější. Až dám paní Stříbrné masky a pánu Rudých očí meč, který hledají, zpívající černý meč, který slyším ve snech, pak budu jako oni. Pak s dětmi všem ukážu."

Během řeči nepřítomně sklouzla chladnou rukou Simonovi z čela pod košili a přejížděla jí sem a tam, jako by hladila psa. Vítr se utiřil a v hrozném tichu svého znehybnění si náhle uvědomil, že jeho přátelé tu nejsou, že byli odneseni pryč. V temném pokoji byl jen Simon a Skodi.

"Ale tebe si nechám," zašeptala. "Nechám si tě pro sebe."

Konec první knihy Kamene rozluky

Připravujeme

Kámen rozluky

Knihy druhé

Dokončení Kamene rozluky.

Simon s přáteli unikne ze zajetí dívky Skodi. Mezitím Pryrates zabije Dinivana a lektora Ranessina. Myriaměle s Cadrachem unikají do bezpečí. Simon ve snu zjišťuje, že Ineluki, Král bouří, je synem pramáti Sithů Amerasu. Málem umírá v zasněženém Starosrci, ale zachraňuje ho Jirikiho sestra Aditu, která ho za pomoci kouzel přivádí do ukrytého města Sithů Jao é-Tinukai'i.

Jošua s družinou přichází k Sesuad're, Kameni rozluky, což je ohromný skalnatý pahorek uprostřed rozlehlého údolí. Je to místo, kde Sithové a Nornové uzavřeli Smlouvu.

Po celé zemi se dějí podivné věci a nic není tak, jak by mělo být. Postupně to zjišťují i další hrdinové tohoto příběhu. Simon po mnoha příhodách a dobrodružstvích dosahuje Kamene rozluky a setkává se s přáteli, aby se společně chránili před nadcházející bouří.